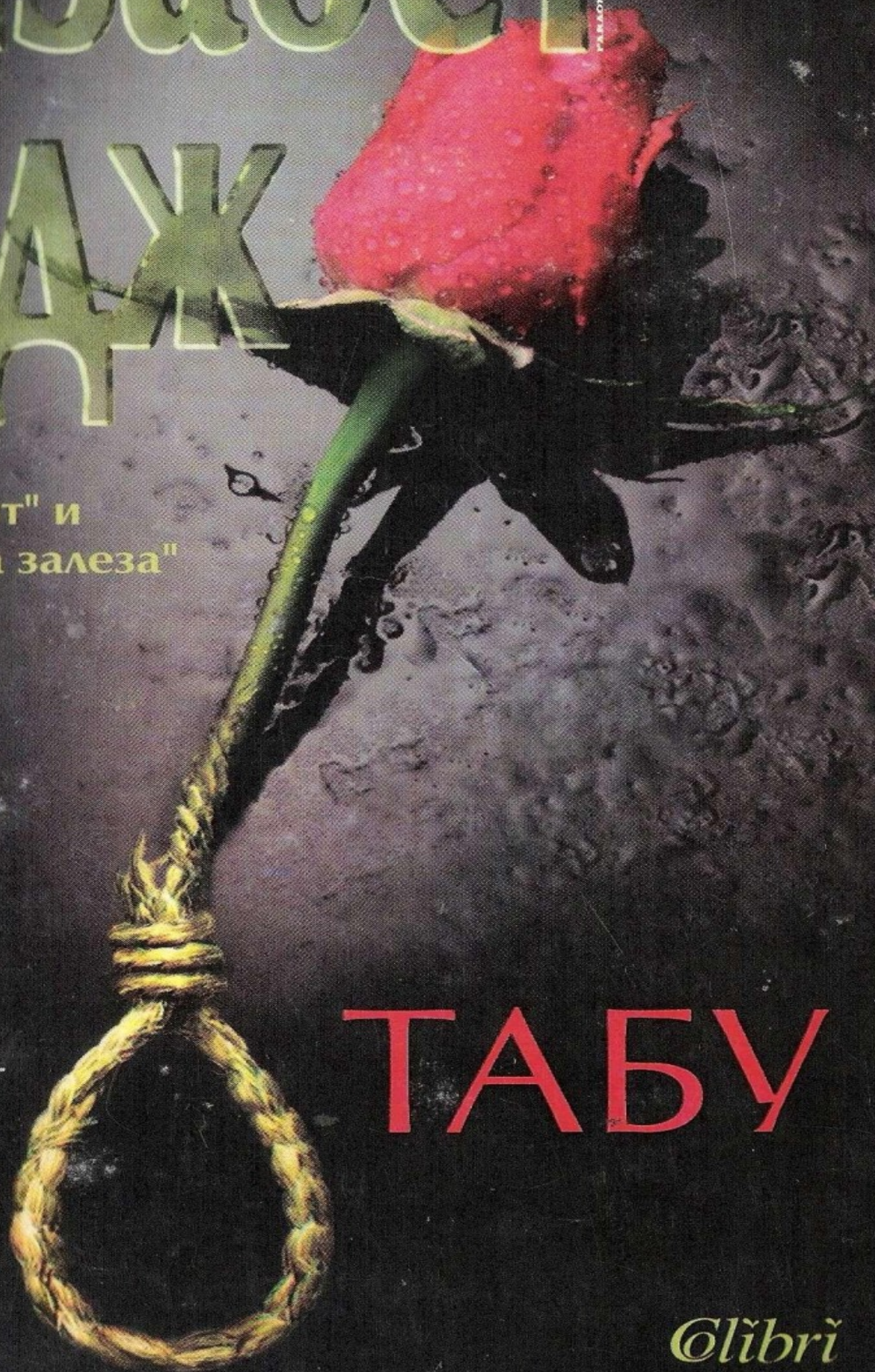

Елизабет Гейдаж

Автор на
"Дамски гамбит" и
"Булевардът на залеза"

ТАБУ

Clibri

ЕЛИЗАБЕТ ГЕЙДЖ ТАБУ

Превод: Радосвета Гетова

chitanka.info

Некоронованата царица на модерния американски роман Елизабет Гейдж е отново на гребена на вълната след големия световен успех на „Булевардът на залеза“ и „Дамски гамбит“. В третия си роман тя се връща в столицата на американското кино Холивуд и с присъщото си сладкостомие ни води за ръка из джунглата на кинобизнеса, където големите лъвове с цената на всичко охраняват територията си и са готови дори да убият, за да защитят интересите си.

ПРОЛОГ

22 април 1947 г.

Мрак изпълни залата и свърза в едно всички присъстващи, мълчаливи и очакващи.

Пред тях се появи лице на жена, стократно уголемено.

Сбогуваше се с някакъв мъж на перона на гара. Зад тях като че ли имаше и други хора — много хора, събрали се там, за да си кажат сбогом.

Лицето на жената закриваше всичко. Мъжът се отразяваше в очите ѝ, които станаха още по-красиви от пробягалото през тях отчаяние.

— Наистина ли трябва да заминеш? — попита тя. — Необходимо ли е всичко да свърши така?

Гласът ѝ бе равен и дрезгав. На повърхността ласкав и естествен, като на младо момиче. Но в дълбочина сякаш нямаше възраст и криеше неизброими тайни.

Златистите очи станаха още по-големи и мъка помрачи блясъка им като облак, забулващ луната.

— Да — отвърна той. — Трябва да замина. Какво не бих дал, за да променя нещата. Но няма как.

Тя въздъхна, сякаш той бе цитирал страшен закон, жесток и неумолим като самия живот.

— Не знам защо чувствам, че сърцето ми те изгубва — каза. — Сякаш, без да съзнавам, съм извършила някакво прегрешение и ти затова ме напускаш.

Мъжът поклати глава.

— Не си извършила никакво прегрешение. Освен ако любовта е грях.

Прегърна я силно. Ръката ѝ трепна на рамото му, несмееща да го притегли, понеже той трябваше да тръгва.

— Обещай ми, че ще надмогнеш всичко и ще се помъчиш да бъдеш щастлива — каза той.

— Щастлива — промълви тя и се усмихна едва-едва, сякаш ѝ бе изрекъл глупава шега. После лицето ѝ помръкна и тя зарови глава в гърдите му, за да скрие от него дълбините на скръбта си.

— Толкова е странно — каза по-скоро на себе си, отколкото на него. — Когато дойде любовта, хвърляш се към нея безразсъдно. Виждаш, че преди това животът ти е бил празна черупка, и обръщаш гръб на миналото, без да се замислиш.

Затвори очи. Ръцете ѝ бяха притиснати към силния му гръб.

— И тогава — продължи тя, — когато животът отново дойде да си вземе своето, няма как да се пребориш с него, понеже не искаш повече да понасяш самотата. Захвърлил си я, както детето захвърля хартиена играчка. Не можеш да спреш стрелките на времето, няма как да се върнеш назад и да станеш по-внимателен, да погледнеш напред и да прозреш опасността.

Погледна го в лицето.

— Това е престъплението, за което трябва да се плаща, разбираш ли?

Мъжът не отвърна. Тя му разкриваше сърцето си, а той немееше пред болката, която виждаше там.

Тя го притисна силно.

— Любовта е много по-важна от живота. Но животът е по-силен. Не е честно...

Той обгърна страните ѝ с длани.

— Аз ще се върна.

— Дали? — Очите ѝ не вярваха, но в замяна тя като че ли почерпи утеха от желанието му да се завърне при нея. Сякаш това ѝ бе достатъчно. — Наистина ли?

— Да. Ще се върна.

Той все още се опитваше да ѝ вдъхне вяра. И все пак беше ясно, че тя знае нещо, което не му е известно, че вече го съзира, макар той да не можеше, тъй като собствената му любов го заслепяваше.

Тя го притисна и го целуна. От всяко нейно движение се виждаше, че тази целувка им е последна.

— Сбогом — каза. — Трябва да тръгваш. Вече няма време.

Той я прегърна, прошепна последни прощални думи и се качи на влака. Лицето ѝ бе тъй красиво в своята безутешност.

„Животът отминава и нищо не остава — чу се глас някъде в нея. — Едно последно сбогом и всичко е забравено...“

Гледаше го как се отдалечава. Вдигна ръка.

„Това ли бе думата, която чух първия ден? — заговори отново вътрешният глас. — Когато лицето ти изличи миналото и бъдещето ненадейно се разстла пред мен като немислимо блаженство? Това ли чух? Сбогом...“

Сбогом... Думата не бе изречена, устните ѝ беззвучно се помръднаха. Камерата се приближи още повече към нея. Всяка чертица от лицето ѝ, прочуто из целия свят с красотата си, бе преобразена от печал. Мечтите на всички жени, загубите на всички жени бяха събрани в очите ѝ.

Сред публиката се чуваха хлипания. Хората се притискаха един в друг, неспособни да откъснат очи от екрана, въпреки че сълзите им замъгляваха картината пред тях.

Ликът на младата жена започна да избледнява. И все пак очите се стопяваха по-бавно от останалото, така че когато филмът свърши, изразът им все още се виждаше като призрак, който не може да бъде изцяло изличен дори от времето.

Тогаваш на екрана се появи последната дума: „КРАЙ“.

Никой не помръдна. Зрителите бяха изпаднали в благоговееен транс. Съзнаваха, че са свидетели на нещо по-окончателно от края на един филм.

Кейт Хамилтън, звездата, светила така ярко пред тях, нямаше никога повече да се появи на екрана. Това прощаване с любовта бе и краят на нейната кариера, най-кратката и най-необикновената кариера в историята на киното.

А Джоузеф Найт, мъжът зад камерата, който с любовта си и с голямата си дарба бе направил от Кейт звезда, нямаше никога да снима друг филм.

Думите, които героинята бе изрекла от екрана, тегнеха като погребален покров над историята на киното. С Кейт Хамилтън холивудският филм се устремяваше към дълбини, каквито преди не бе постигал. И всичко това благодарение на Джоузеф Найт, уловил Кейт за вечни времена на върха на гения ѝ.

Всичко бе свършило, филмът говореше за начало и неизбежен край и сякаш предсказваше бъдещето на онези, които бяха отдали

силите си за създаването му. В много отношения с този филм животът наподобяваше изкуството.

Надписите бавно запълзяха нагоре по екрана:

„Ан — Кейт Хамилтън
Сюзън — Ив Синклер
Сам — Самюъл Рейнс“

Публиката седеше като прикована. Никой не стана да си тръгне.

В дъното на салона, незабелязвана от никого млада жена следеше с особен интерес редящите се пред очите ѝ имена.

Кейт Хамилтън...

Ив Синклер...

Гледаше втренчено пред себе си. Все още виждаше лицето от екрана и съдбоносната дума „КРАЙ“.

— Сбогом! — прошепна беззвучно.

Да, това бе краят. На таланта, направил от Джоузеф Найт име в света на киното, и на уголемения лик на Кейт Хамилтън от екрана. Никога вече нямаше да ги гледа възторжена публика.

Край на надеждата? Може би. Но не и на любовта...

Постепенно салонът започна да опустява. Хората се движеха бавно и мълчаливо — тъй силно бе въздействието на филма. Но младата жена не помръдваше.

За публиката, която тихо се изнизваше от салона, току-що гледаният филм бе произведение на изкуството. Вече бе привлякъл в киносалоните повече зрители от всеки друг филм до този момент. Никой не можеше да остане равнодушен към него. Хората идваха отново и отново. Въпреки че тъжната история изгаряше душите им, тя ги и привличаше, както пламъкът примахва нощните пеперуди. Като че в нея се криеше истина, която повече от всякога подхранваше чувството им за това кои са в този конкретен исторически момент.

За седналата в тъмното млада жена това бе повече от филм. То бе нейното лично и последно сбогом.

Тя не заплака. Нямаше вече сълзи за проливане.

Все още чуваше думите, долетели от екрана. Думи, които разказваха цялата история далеч по-добре, отколкото собствената ѝ

памет можеше да я разкаже.

Имам чувството, че сякаш несъзнателно съм извършил някакъв грях и затова сега те изгубвам...

Това е престъплението, за което трябва да се плаща...

Сега на екрана нямаше нищо. Тя бе сама в салона и се взираше в огромните завеси, които се издигаха пред нея като покров. Никой от онези, които излизаха един по един, не се сети да погледне към нея. Душите им бяха все още изпълнени с току-що видените образи. Дори да я бяха забелязали, можеше и да не я познаят, тъй различни са грандиозните образи от екрана от обикновеното човешко същество.

Но те мислеха за друго. Та нали затова бяха филмите! Да отвлекат погледа от нещо истинско, нещо досегаемо и да го насочат към недействителното и илюзорното. Тя тъй добре знаеше, че илюзията може да отвори вратите към злото и бездушието, но едва сега осъзна, че същата тази илюзия може да е единственият път към най-съкровените истини на душата.

А може би имаше и друга причина за това, че днес никой не би я познал. Понеже тя вече не бе същата и никога нямаше да бъде. Времето и съдбата я бяха променили, изтръгвайки я от миналото, което някога приемаше като даденост и унищожавайки след това бъдещето, което с нетърпение бе чакала като хубав сън.

„Един подобаващ край — помисли тя. — И спуснатата завеса.“

А иззад завесата очите все така вторачено я гледаха с вечната си болка и бездънната си любов. Гледаха не към нея, не към тази зала или към този ден, а към Джоузеф Найт. Очите, които нямаше да избледнеят, любовта, която нямаше да умре.

Това ли бе думата, която чух първия ден? Когато лицето ти изличи миналото и бъдещето изведнъж се разстла пред мен като небесен рай? Това ли е, което чух? „Сбогом...“

Нека тогава това бъде нейният епитаф. Героинята от екрана — илюзия, станала реалност само чрез въздействието, което филмът можеше да има над душата — го бе казала по-добре, отколкото тя би могла да го изрази. В зората на любовта се таи краят, който разлъчва, безвъзвратната раздяла, пръскаща дивната си светлина над всяка човешка радост и криещата от нас, докато не стане твърде късно, онова, което трябва да дойде след това.

Сбогом...

КНИГА ПЪРВА

1

Седемнайсет години по-рано

12 септември 1930 г.

Кейт Хамилтън беше на единайсет години.

Седеше в тъмния кинотеатър с приковани в екрана очи.

Беше забравила собственото си съществуване. Беше забравила малкия калифорнийски град вън от салона, къщата, в която живееше с майка си и втория си баща. Беше забравила съучениците си, спомените, грижите и разочарованията си.

За нея кинотеатърът бе приказна утроба — топло и прелестно място, където мечтите се сбъдваха. Всяка част от изживяването носеше необикновено очарование — мирисът на бонбони, далечният аромат на дим откъм местата за пушачи отзад, изкорубените пружини на седалките и от време на време гласът на дете, което искаше от майка си вода или да се изпишка. Неподвижните зрители, замрели и погълнати от филма, и най-вече тайнственият сумрак в салона бяха същинско вълшебство за Кейт.

И от дъното на тази лично нейна приказна утроба тя се любуваше унесено на героинята от екрана.

Беше малко момиче. Казваше се Ив Синклер — една от прочутите детски звезди на Холивуд, филмът, който даваха този ден, бе най-новата ѝ роля — история от времето преди Гражданската война, където Ив играеше прелестна дъщеричка, спасяваща плантацията и дори брака на родителите си.

Кейт не внимаваше в сюжета. Беше гледала филма седем пъти и знаеше наизуст целия диалог, както и изтърканата сантиментална интрига. Очите ѝ бяха само в Ив.

Ив бе развито за годините си красиво момиче с гладка и лъскава кестенява коса, боядисана в червеникаво и накъдрена специално за филма, с яносини очи, дяволито чувство за хумор и чисто американска свежест, която покоряваше сърцата на зрителите още когато бе осемгодишна и оттогава насам водеше звездата на успеха ѝ към все по-нови висини.

Кейт тръпнеше от възторг. Ив Синклер бе нейната героиня и нейният идеал.

Според списанията за кинозапалянковци Ив живееше с родителите си в Пасадина. Имаше куче на име Мъфи, което нощем спеше в стаята ѝ. Любимите ѝ занимания бяха да се пързала на кънки, да чете (Кейт дълго и мъчително бе спестявала, докато си купи книгите, за които се говореше, че Ив обича — „Малки жени“, „Големите надежди“, „Ребека от Сънибрук фарм“) и да свири на флейта. Любимият ѝ актьор бе Кларк Гейбъл, в когото твърдеше, че била безнадеждно влюбена, и с когото мечтаеше един ден да се снима. Най-съкровеният ѝ желание бяха да пътува до Египет, да види пирамидите и да язди слон.

Кейт знаеше всички тези подробности както ревностният християнин знае Евангелието. Живееше, дишаше и бленуваше за Ив Синклер. В стаята си пазеше специална папка, грижливо скрита от любопитните очи на майка ѝ, която съдържаше стотици снимки на Ив, статии за нея и реклами за всичките ѝ филми. Кейт познаваше цялата филмография на Ив — от първото ѝ кратко появяване на екрана в някаква комедия до договора ѝ с „Уърлдуайд Пикчърс“ — студиото, което я бе направило звезда.

В началото Ив неизменно играеше роли на дръзко момиченце, което пленяваше възрастните и ги въртеше на малкия си пръст. Когато порасна и крайниците ѝ се издължиха, тя придоби особена привлекателност и се превърна в спретнато, живо и умно девойче. Специално за нея създадоха нови роли, в които тя показваше рядка за годините си сериозност в допълнение към прекрасната си външност. Остроумието и безпогрешното ѝ чувство за добро и зло ѝ помагаша да разрешава споровете на възрастните край себе си и да среща подходящи брачни партньори там, където холивудските сценаристи сметнеха за необходимо.

В тези трудни години, които скоро щяха да бъдат наречени Голямата криза, Ив се явяваше като носител на детско-юношеска дързост и находчивост, но и на по-дълбока нравственост — верен усет за правдивост и честност, присъща на всичките ѝ образи, и прославяща името ѝ. За кинолюбителите тя бе олицетворение на искреност, почтеност и красота. И го постигаше лесно, понеже ясносините очи, откритата, неподкупна усмивка, бисерната кожа и

свежото младо тяло, взети заедно, възплаваха всичко, което една майка може да желае за дъщеря си.

Кейт седеше и гледаше как филмът се насочва към шаблонния си край. Отново я бодна познатото чувство за непълноценност. Ив бе всичко, което Кейт не бе, а искаше да бъде. Ив нямаше трески за дялане. Косата ѝ винаги бе изрядно сресана, изящните ѝ дрехи не бяха покрити с пръски и петна, никога не бе несръчна, та да предизвиква укор у възрастните. Тялото ѝ бе стройно и гъвкаво, без онази младежка угловатост, която кара обикновените момичета да се мразят.

Когато се сравняваше с Ив, Кейт се виждаше като жалко подобие на човешко същество. Беше мърлява, отпусната и безинтересна. Гледаше в огледалото жълтеникавочервената си коса, баналния си нос, безизразните очи и решаваше, че е недодялана и безформена, във всяко едно отношение пълна противоположност на приветливата, отракана и безупречна Ив Синклер.

Първите пет минути в киното винаги се помрачаваха от това болезнено сравнение. Но после забравяше за себе си и се потапяше в обаянието на пленителната Ив, за да се върне отново към действителността два часа по-късно. През тези скъпоценни два часа тя дръзваше да се сдобие със свършената и сияйна усмивка на Ив, напевния ѝ глас, палавия ѝ хумор и най-вече с щастливия край, който Ив извоюваше за себе си, за филмовото си семейство и за всички наоколо във вълшебния свят на екрана.

Филмът бе свършил. Беше време да се прибира у дома.

Кейт излезе навън и запримигва в яркото следобедно слънце. Главната улица на Плейнфийлд, щата Калифорния, лежеше пред нея сънлива, скучна и обезверена като улиците на всеки малък град в Америка през ония години.

Беше горещо градче, прокудено в овощните поля на долината Сан Хоакин. Въпреки че на Кейт ѝ се струваше безкрайно далече от блясъка на Холивуд, в действителност от филмовата столица го делиха само сто и петдесет мили. Такава бе разликата между географията и мечтите.

В центъра на града пред пращните витрини на магазините зяпаха неколцина купувачи, по улицата се мяркаха редки коли. Повечето хора

обаче си седяха вкъщи в горещия съботен ден, понеже бяха твърде бедни, за да пазаруват, и твърде изморени, за да излязат да се забавляват.

Кейт извървя осемте преки до бедния квартал, където живееше с майка си. Колкото повече приближаваше дома си, толкова по-очукани и безлични ставаха малките едноетажни къщи пред погледа ѝ. Дребни деца играеха безцелно в горещината или се скитаха насам-натам. Малцина можеха да си купят велосипеди, така че почти всички вървяха пеш. Дрехите им бяха окъсани. Трудните времена бяха засегнали всички, но се усещаха най-вече тук, в по-бедните квартали на малките градчета, където хората трудно си намираха работа дори в по-добри времена. Наоколо цареше свадлива изнемога и скука.

Сивотата на града постепенно завладя сетивата на Кейт и магията на Ив Синклер с измисления ѝ свят започна да избледнява. Този процес на постепенно разпадане бе последната и най-тъжна част от изживяването на Кейт, свързано с Ив Синклер. Животът наоколо, нейният собствен живот я отвърщаваше до такава степен, че тя веднага започваше да крои планове как да намери още двацет и пет цента, за да гледа отново филма.

Най-после стигна до дома си. Беше миниатюрна двуетажна къща с гипсова мазилка и изкорубени кепенци, с избелели пердетата и западнал вид, който в по-ранна възраст тя не забелязваше, но щом порасна, рязко осъзна.

Влезе през предната врата и отиде в кухнята. Майка ѝ говореше по телефона с една от приятелките си и същевременно внимателно мажеше с лак ноктите на краката си. Не погледна към Кейт.

Кейт отвори хладилника и си наля чаша мляко. После се обърна, за да се качи горе.

За да стигне до стълбите, трябваше да мине през дневната с изтърканите мебели, евтините възглавнички с щамповани изгледи от Ниагарския водопад и парка Йосемити, неизмитите прозорци и огромния радиоапарат на поставка. Радиото работеше. Предаваха бейзболен мач. В едно от старите кресла бе седнал вторият ѝ баща, когото тя в себе си наричаше просто Рей. И той като майка ѝ не я погледна. Държеше шише бира и пушеше цигара. Както винаги беше облечен в мръсни, раздърпани панталони и долна фланела.

Той всъщност не ѝ беше втори баща. С тоя евфемизъм си служеше майка ѝ, за да скрие факта, че Рей просто се бе пренесъл да живее у тях малко след смъртта на бащата на Кейт — кротък банков чиновник, починал от сърдечен удар преди пет години.

Рей бе млад, най-малко с десет години по-млад от истинския баща на Кейт, от онзи тип мъже, които някои жени наричат красиви. Имаше здраво тяло, мургава кожа и лъскава черна коса. Когато се изтупаше, за да излезе с майка ѝ, изглеждаше доста привлекателен. Ала костюмите, които носеше, ярките връзки, обувките и шапките с крещящи панделки бяха безвкусни и му лепваха клеймото на класовите низини, откъдето произлизаше. Въпреки че Кейт не го уважаваше и избягваше да общува с него, струваше ѝ се, че се досеща защо майка ѝ го бе избрала. В него имаше някаква похотлива мъжественост, с която се перчеше в просташките си дрехи.

Съвсем тихо, почти крадешком Кейт избърза нагоре по стълбите, влезе в стаята си и затвори вратата след себе си.

Стените бяха голи, с изключение на един афиш за филм на Ив Синклер, който Кейт бе успяла да изпроси преди година от собственика на кинотеатъра. Тя бързо отвори чекмеджето на бюрото си и извади папката със спомени за Ив Синклер. Докато пиеше млякото, за стотен път запрелиства списанията, спирайки се на най-дребните подробности от личния и светския живот на Ив, които вече знаеше наизуст.

Накрая действителността я призова и тя не можеше повече да я отпъжда. Извади тетрадките и се зае да приготви домашните си. Скоро имаше изпит по математика, пък и трябваше да опише в съчинение как е прекарала лятото.

Последното я изпълваше с отвращение. Най-напред Кейт мразеше да пише. Не беше надарена да си служи с думи. Излизаха изпод писалката ѝ като тромави мастилени животинки, чужди и нищо незначещи. Да я карат да излива чувствата си в думи, бе равносилно на полет до луната. Думите нямаха нищо общо с нейното съществуване. Тя живееше с образи, с впечатления. Дори когато бе с най-добрите си приятелки, по-голямата част от времето ѝ минаваше в мълчание.

Вкъщи въобще рядко говореше.

Майка ѝ не я обичаше и още преди години ѝ го бе показала недвусмислено. Ирма Хамилтън мислеше само за себе си. В най-

добрия случай дъщеря ѝ бе за нея бремене, а в най-лошия — враг. Колкото до Рей, той се държеше с Кейт учтиво, след като започна да задиря Ирма веднага след смъртта на мъжа ѝ, понеже ухажорите са винаги учтиви с децата на гаджетата си. Но Кейт изобщо не го интересуваше. Дори спря да разговаря с нея, след като се пренесе у тях.

Кейт поощряваше това мълчание, понеже мразеше Рей. Той бе мазен и гаден и лъхаше на бира, пот и тютюн. И бе лентяй. Никога не го бе виждала да работи. Вечно се мотаеше из къщи, седеше с бирата си и безделничеше. Два-три пъти седмично си обличаше костюм и слизаше в града „по работа“, както твърдеше майка ѝ. Но нещо в замечтаното му поведение издаваше, че всъщност не ставаше дума точно за работа. Майка ѝ подозираше, че ходи по жени, и често му правеше сцени по този повод.

Двамата се караха и за пари. От време на време избухваше жестока свада, обикновено разпалвана от алкохола — когато имаше пари, майка ѝ пиеше джин, а през останалото време бира. Тогава му крещеше, наричаше го „жалък негодник“ и „долнопробен мръсник“. Понякога кавгите прерастаха в побой и на горния етаж Кейт заравяше глава под възглавницата и запушваше уши.

В крайна сметка те кисело и намусено се помиряваха. Кейт ги чуваше как се качват в спалнята и затварят вратата. Следваше продължително мълчание, после — странни звуци от скрибуцащи пружини и женски стонове, от които Кейт на всяка цена искаше да избяга. Където и да е, само да се спаси.

Когато искаше да забрави за тях, Кейт мислеше за баща си.

Държеше една негова снимка на тоалетната си масичка. Понякога дълго я гледаше, изучаваше благото лице с очила, меките му черти и се мъчеше да си спомни какъв е бил като жив.

Лицето му ставаше все по-далечно и въпреки това тя си го спомняше като присъствие, вдъхващо кротост, спокойствие и топлина. Все още се виждаше седнала на коленете му, докато той четеше вечерния вестник. Бе възпълен в кръста и когато ръцете му я обгръщаха, усещаше корема му, опрян в гърба си. Той движеше пръст по редовете на вестника и тихо мърмореше думите на глас, а тя се бе научила понякога да ги разпознава, щом ги чуе от устата му.

Думи като „събрание“, „пълномощие“ и „постановление“ ѝ бяха станали близки по онова време като играчки за възрастни, надзърнали в детския ѝ свят. Обичаше да ги гледа как бягат надолу по колоните на вестника.

Това ѝ бе тъй приятно и я караше да се чувства тъй близка до баща си, че когато той умря, не можеше да се реши да погледне вестник. Всъщност може би тъкмо фактът, че баща ѝ я бе въвел в света на думите, ги правеше толкова чужди и негостоприемни след смъртта му. След като той си бе отишъл, тя се бе сбогувала със света на думите.

Спомняше си как той я къпеше, когато беше малка, как ѝ помагаше да се облича и съблича и как вечер я слушаше, докато си казваше молитвата. Той, а не майка ѝ, изтриваше сълзите ѝ, превързваше порязаните пръсти и ожуленото коляно.

Кейт все още си спомняше с необикновена яснота как една вечер, когато бе най-много на три-четири години, изтича гола от банята във всекидневната. Майка ѝ я смъмри, но баща ѝ я прегърна и каза: „Хайде, хайде, Кейти! Има още много време, докато пораснеш и станеш фотомодел. Дай да ти облечем пижамата“.

Никой не я бе наричал Кейти след смъртта на баща ѝ. Майка ѝ въобще рядко се обръщаше към нея по име, а се отнасяше с нея хладно и сприхаво, без любов. Беше погълната от себе си, все се гримираше или разгримираше, все си оправяше косата, все говореше по телефона или се готвеше за някъде. Никога нямаше време за Кейт.

Кейт съзнаваше, че бракът на родителите ѝ не е бил съвършен. И наистина привързаността, с която Рей дойде да заеме мястото на баща ѝ, подсказваше, че предишният ѝ свят съвсем не е бил тъй щастлив и сигурен, както ѝ се струваше.

Съдейки по миналото, Кейт реши, че майка ѝ се е преструвала през цялото време, докато е била женена за баща ѝ. Щом погребяха татко ѝ, някаква част от майка ѝ, за която тя никога не бе подозирала, изведнъж обсеби цялата ѝ личност. И така, когато баща ѝ умря, Кейт изгуби и двамата си родители.

Сега снимката на баща ѝ ставаше все по-чужда, понеже времето я отдалечаваше от него и караше спомена да избледнява. С всеки изминал ден собствената ѝ същност все повече заприличваше на матов кристал. Колкото по-голяма ставаше, толкова по-малко разбираше себе си.

И точно тогава се появи Ив Синклер. Във всичко, в което Кейт бе объркана и неоформена, Ив бе съвършена и прекрасна. Колко по-лесно бе да се изгубиш в тъмния киносалон и да прекараш два скъпоценни часа, сливайки се с Ив, отколкото да бродиш напосоки из околния свят в търсене на собственото си аз.

В пет часа вратата на Кейт безцеремонно се отвори.

Ирма Хамилтън изгледа безразлично дъщеря си.

— Излизаме с баща ти да вечеряме.

— Той не ми е баща.

— Оставила съм ти една чиния в хладилника — добави майка ѝ.

— Стопли я във фурната, когато искаш.

Кейт погледна майка си. Очите ѝ бяха сиво-зелени, косата ѝ — боядисана в кестеняво. Бе понапълняла от многото бира и бонбоните, които обичаше да яде, ала от нея лъхаше сластолюбие, подсилвано от ярките ѝ цветни рокли, които плътно прилепваха по гърдите и бедрата. Постоянно свитите устни изразяваха презрението ѝ към света и погълнатостта ѝ в собствените ѝ празни удоволствия. Кейт бе чувала хиляди пъти Рей да я нарича „кучка“ и трябваше да признае, че думата напълно ѝ пасваше.

Кейт не отвърна. Знаеше, че майка ѝ и Рей отиват до близката бира-скара, където вечеряха поне два пъти седмично. Там не пускаха деца. С яденето щяха да си поръчат и пиене, много пиене. Щяха да се върнат късно и да си допият у дома. Може би щяха да се скарат. Кейт се радваше, че тя няма да е с тях. Искаше ѝ се да излизат всяка вечер.

Майка ѝ обходи стаята с отегчено-замисления си поглед.

— И вземи да изчистиш, по дяволите! Като че ли отгук е минал ураган!

Без да каже повече дума, затвори вратата и изчезна.

Кейт прекара вечерта в безуспешни опити да се съсредоточи върху домашното си и в папката със спомени за Ив Синклер. Когато в десет входната врата се отвори и затвори, вече беше по пижама, изкъпана, с измита коса и примирена с неприятния факт, че още не си е

научила по математика и е зарязала съчинението по английски по средата.

Никой не ѝ каза лека нощ. По гласовете позна, че са пили повече от друг път. В резките забележки на майка ѝ и в мрачните отговори на Рей прозираше заплаха.

Кейт си легна. Опитва се да пропъди звуците от говора им и от дрънчащия в чашите лед със спомена за филма, който бе гледала през деня. Видя как Ив прекосява гостната, за да се хвърли в обятията на баща си, как тича весело по поляната, как искрящата ѝ усмивка изпълва екрана. И фантазията ѝ се изпълваше с Ив, а собственият ѝ свят изчезваше.

Тъкмо се унасяше в многоочаквания сън, когато до ушите ѝ достигна далечен шум от стъпки по стълбите. Вратата на съседната стая се отвори и затвори. И докато в сънението ѝ разум мечтите се бореха с реалността, до ушите ѝ достигнаха сподавеното пъшкане и скрибуцащите креватни пружини. Странен шум, едновременно гаден и комичен.

За миг Кейт се намръщи. После с усилие на волята потъна още по-дълбоко в мечтите си за плантацията с щастливия дом, за красивото момиченце в бялата рокля, за любещите родители, за ширналата се морава и за шептящия в дърветата вятър. В този скъпоценен миг Кейт всъщност бе Ив Синклер, бе в нейната кожа, бе героинята, която живееше в друг, по-хубав свят.

Кейт заспа.

Холивуд, Калифорния

12 септември 1930 г.

Ив Синклер беше гладна.

Всъщност направо си умираше от глад. Младото ѝ тяло, жадуващо за бърз приток на енергия плачеше за нещо сладко и вкусно.

Повече от всичко на света ѝ се ядеше огромна порция шоколадов сладолед с разбита сметана и най-отгоре — черешка.

„Не! — поправи се тя. — Три черешки.“

Беше изморена и нервна след изтощителната сутрин на снимачната площадка на „Немирство и чудеса“ — най-новия ѝ филм. Наложиха се да вмести уроците по история и английски с учителя от студиото между изучаването на реплики за поредната сцена и репетицията на труден танцов номер с хореографа.

В единайсет и половина, след пет часа непрестанна работа, мозъкът ѝ започна да се размеква под горещите прожектори и учителят ѝ се скара. После режисьорът я смъмри, макар и по-нежно, понеже все не успяваше да изрече правилно една от репликите. Накрая, когато изтощението ѝ започна да личи и пред камерата, снимките бяха прекратени и тя получи трийсетминутна почивка.

Сега ѝ предстоеше нова сцена и майка ѝ оправяше грима ѝ. Мама ревниво пазеше оправянето на грима ѝ за себе си. За нея външността на Ив бе лично задължение не на снимачната площадка, но и по време на рекламните кампании. Нямаше намерение да повери другиму имиджа и кариерата на красивата си дъщеря, та да ги съсипе смотаната гримьорка на студиото.

Мама седеше до Ив, внимателно нанасяше по бузите ѝ руж, за да прикрие бледостта ѝ, и говореше:

— Миличка, ти напълно се съвзе! Измъчи се тая сутрин, но успя да дойдеш на себе си. Такава добра актриса! Даде им да разберат коя е звездата тук!

Гласът ѝ бе невероятно безучастен и твърд. Ив слушаше, без да каже нищо. Продължаваше да мисли за убийствения си глад.

— Мамо, може ли да хапна малко сладолед? — попита без голяма надежда.

Мама се засмя.

— Сладолед! По това време! Нали знаеш, че съсипва гласа, гълъбче. Не може сладолед, и дума да не става! Когато приключиш сцената, може да хапнеш супичка.

Ив не отвърна. Както винаги приемаше решенията на майка си, без да възразява. Беше постигнала всичко само благодарение на мамините неуморни усилия. Едва бе излязла от пелените, когато мама ѝ нае учители по пеене и танци, пак тя я вкара в доходните водевили, които от своя страна ѝ осигуриха пробни снимки в Холивуд на осемгодишна възраст.

Пробните снимки излязоха успешни, защото освен външност и умение да пее и танцува, Ив имаше и ранна за годините си актьорска дарба. Подписа договор с „Уърлдуайд Пикчърс“, печелеше по петдесет долара седмично и изпълняваше дребни роли в неизброими късометражни и комедийни прегледи, докато не получи първата си истинска възможност за проява в пълнометражния игрален филм „Момичето от прерията“. Тогава беше на девет години.

Благодарение на дългия си опит пред камерата и на упоритата тренировка, през която бе преминала, Ив бе подготвена за сериозното изпитание. В „Момичето от прерията“ получи ролята на дяволитата и чаровна дъщеря на млад фермер, който трябваше да воюва с безсъвестни банкери, за да спаси земята си, и я изигра блестящо. Всички се впечатлиха от рядкото ѝ самообладание и естествеността ѝ пред камерата, филмът пожъна неочакван успех и ИБ захвана нова поредица от роли, този път все главни и широко огласени. Майка ѝ и агентът ѝ, Ървинг Файн, сключиха от нейно име нов, далеч по-изгоден договор и ежедневната ѝ програма от снимки и извън сценични упражнения по пеене, танци и актьорско майсторство се натовари още повече.

Ив бе млада и силна и издържаше на напрежението. На единайсет години бе вече сред най-нашумелите детски актриси на Холивуд. Славеше се с висок професионализъм, режисьорите знаеха, че на нея може да се разчита, поради което я търсеха за работа. Беше най-галената звезда на „Уърлдуайд“.

За всичко това Ив трябваше да е благодарна на мама. Мама я бе подтиквала да работи над себе си още преди да получи своята възможност за изява, а когато тя ѝ се предостави — да я използва максимално. Дори сега мама не спираше да я насърчава да развива дарбата си, да я направи още по-блестяща, за да е готова, когато ѝ се предостави нов благоприятен случай.

Мама бе жертвала много от себе си, за да отведе Ив до днешните висоти. Ив бе едничкото ѝ дете. След като бе открила ранната ѝ дарба, тя бе решила да не ражда повече деца и да се посвети изцяло на нейната кариера.

Бащата на Ив, скромен аптекар в родното ѝ градче в щата Илинойс, искаше обикновен живот за дъщеря си и още деца. Но жена му взе надмощие и настоя да вкара Ив в шоубизнеса. Скоро последва развод. Мама и Ив се преместиха в Холивуд и напуснаха татко завинаги.

На Ив ѝ липсваше тихия, вдъхващ спокойствие характер на баща ѝ. Често, когато трескавото ежедневие в шоубизнеса ставаше непоносимо, тъгуваше за него. Някъде дълбоко в себе си усещаше смътно, че животът с него щеше да е мирен и щастлив, но това чувство постепенно избледняваше, защото подобна представа твърде много се отдалечаваше от сегашните ѝ преживявания.

Татко бе в миналото. Единственият истински другар на Ив, единственият ѝ приятел и неумолим надзорник бе мама. Ив живееше, за да доставя удоволствие на мама и за да предотвратява гневните и изпълнени с укор погледи, които помрачаваха очите ѝ, когато мислеше, че Ив не влага, но нейните думи, „сто и петдесет процента“ от себе си.

И така, Ив не спомена повече за желанието си да яде сладолед. Тя бе „борец“ и всички ѝ се възхищаваха за това. За разлика от останалите деца кинозвезди Ив никога не плачеше, когато кадърът излезеше неуспешен, никога не ставаше заядлива или груба, когато нервите ѝ не издържаха на дългите досадни часове на снимачната площадка, никога не получаваше нервна криза, когато работата станеше нетърпимо напрегната. Тя бе тъй невероятно уравновесена, спокойна и професионална, че режисьорите я сочеха за пример дори на възрастните актьори, които работеха с нея.

Ив бе истинско чудо. Тя бе плодът на осемгодишен неспиращ и безмилостен труд в най-тежката професия на света. Дарбата ѝ, изявила

се ярко от самото начало, бе съчетана с твърд характер, обучен почти от люлката да се справя с неумолимите закони на Холивуд. Тя не се нуждаеше от хвалби и ласкателства, за да даде от себе си всичко, на което бе способна. Беше звезда до мозъка на костите си.

Фактът, че някъде под бронята се криеше неоформено малко момиче, непознаващо света извън Холивуд, лишено от другари на своята възраст и от всякаква представа какво правят обикновените деца, изобщо не интересуваше хората, които печелеха от успехите ѝ, а най — малко от всички майка ѝ. Те само мислеха как да доразвият дарбата ѝ, как да намерят нови начини, за да я използват, как да я изведат още по-напред в професията. В крайна сметка, бяха вложили толкова много пари — за самите тях и за малката Иви...

В Холивуд нямаше време за детство. Ив бе играла със свои връстници единствено пред камерата, в реклами. А децата бяха статисти, специално наети за случая от отдела за набиране на актьори.

Най-чудното бе, че самата Ив не съзнаваше напълно скритата в дълбините ѝ бездна от самота, понеже, откакто се помнеше, бе правила това, което големите очакваха от нея, и бе живяла благодарение на одобрението, което получаваше от тях. Тя не знаеше нищо друго. Не бе възможно съзнателно да е пропуснала нормалното си детство, защото нямаше представа какво е то. Тя знаеше само работа и пак работа, и майка си, която ѝ помагаше да получи работа и я караше да надминава себе си.

Някъде по време на изграждането си като актриса бе пожертвала неразвитата си дарба да бъде личност. Днес бе завършена кинозвезда, блестящ изпълнител и мъртъв, празен зародиш на човешко същество, което никога не бе имало възможността да расте, да води нормален живот, да бъде обичано заради това, което е, а не заради това, което може да направи.

И може би тъкмо фактът, че Ив се носеше над бездната на собствената си празнота, без да усеща шемета от нея, я правеше тъй блестяща и самоуверена актриса. Зад маската нямаше нищо лично, което да смуги съвършената повърхност на изпълнението ѝ. Тя можеше да се смее или да плаче по даден знак, и да спре в мига, в който чуваше думата „Стоп!“. Нищо не пречеше на съвършената илюзия, която тя създаваше пред камерата. Защото самата Ив беше творение, създадено от илюзия.

И така, днес Ив Синклер се намираше пред прага на дълга и успешна кариера, докъдето бе стигнала, благодарение на голямата си дарба и още по-големия си труд. Но моментът бе деликатен. Тя израстваше детските си роли и бе време да премине към юношески. А малко бяха децата актьори, които запяваха да направят този преход и да продължат нататък. Макар че самата Ив не се и досещаше за възникващата дилема, майка ѝ отдавна и много сериозно размишляваше над нея.

Днес тя трябваше да съобщи на дъщеря си важна новина.

— Виж какво, гълъбче — започна мама, привършвайки с грима на Ив. — Трябва да ти кажа нещо. Не исках да ти го казвам по-рано, за да не се притесниш и да провалиш играта си. Изправи си гърба, миличка... точно така.

Ив изправи гръб и сподави прозявката си. В огледалото виждаше очите на майка си, вторачени в нея.

— Миналия месец ти беше на осемнайсети място по касов успех в страната — започна мама. — В студиото си четвърта поред, филмите ти носят приходи от милиони. Никога не си играла по-добре. Но вече ставаш голяма. Идва време да минеш на по-високо ниво. Това ще означава повече пари за теб, но и по-голяма отговорност.

Тя млъкна, за да оправи един паднал кичур от красивата тъмна коса на дъщеря си, после продължи:

— Двамата с Ървинг сключихме много важна сделка от твое име. Студиото ще те преотстъпи на „Олимпик Пикчърс“, за да снимаш комедия с Томи Вальнтайн.

Когато чу това име, Ив наостри уши. Томи Вальнтайн бе също дете актьор, много популярен и прочут, с две години по-голям от нея. Жънеше изключителни успехи както на Бродуей, така и в киното, където с многостранен талант се превъплъщаваше в най-разнообразни роли. Изглеждаше като стопроцентов американец със свежо чувство за хумор и по момчешки чувствителен, поради което публиката го обожаваше. По касов успех се редеше доста пред Ив и бе най-нашумелият юноша кинозвезда на Холивуд.

— Значи този път не става дума за някаква глупава комедия — продължи мама. — Това е романтична история, в която ти и Томи се

влюбвате. Господин Донат и шефовете на „Олимпик“ са на седмото небе, откакто получиха правата. Смятат, че с малко късмет филмът може да донесе и продължения. Ще се хвърлят големи пари за реклама.

Ив не каза нищо. Само слушаше внимателно. Знаеше, че Томи Валънтайн е много по-известен от нея. Да играе с него, щеше да е най-голямото постижение в цялата ѝ кариера.

— Какво ще кажеш? — попита майка ѝ с нотка на нетърпение в гласа. — Не си ли доволна?

Ив се усмихна.

— Разбира се, че съм доволна, мамо.

Майката също се усмихна, чертите ѝ се смекчиха.

— Значи не биваше да ти казвам, понеже е изненада. Господин Донат ще ти го съобщи лично днес следобед след снимките. Но аз исках да знаеш и да си дадеш сметка колко е важно да направиш добро впечатление, когато отидеш при него. Разбра ли?

— Да, мамо.

Мама се усмихна.

— Момиченцето ми! Работила си с всички сили за това студио и сега заслужаваш най-доброто. Тези хора знаят какво вършат.

Дъщерята погледна майка си в огледалото и спокойно попита:

— Каква ще е заплатата ми?

Майката се намръщи.

— Остави на нас с Ървинг да се грижим за това. Мислите за пари не са детска работа.

Малката кимна послушно. По-рано никога не бе мислила за пари. Но отскоро ѝ беше любопитно и винаги се заслушваше, когато мама и Ървинг се изпускаха в нейно присъствие и заговаряха за договори и долари.

— Значи основното е свършено — заключи мама. — Другата седмица ще бъде официалното подписване. Щом приключиш днес със снимките, имаш лична среща с господин Донат. Много е важно да му покажеш, че си във възторг от неговото хрумване и можеш да се справиш. Той вече те е харесал, но трябва да е убеден, че си готова, имаш желание и можеш да вложиш от себе си сто и петдесет процента. Разбра ли?

— Да, мамо.

Карл Донат бе шефът на студиото. Под твърдата му закрила „Уърлдуайд Пикчърс“ произвеждаше ефектни висококачествени филми с подчертана насоченост към мюзикли и семейни истории. От зоркото му око не убягваше и най-малката подробност, свързана с продукцията, и всеки актьор, когото харесваше, имаше в негово лице ценен приятел. Като всички останали в „Уърлдуайд“ и той отдавна бе оценил необикновения професионализъм на малката Ив.

Но той не можеше да не вижда, че възрастта ѝ вече работи против нея. Сега ѝ даваше съдбовната възможност да се прехвърли към романтични юношески роли и тя трябваше да докаже с поведението си, че е на висотата на очакваното от нея.

— Добре. Сега отново на работа. След тази сцена можеш да хапнеш нещо — завърши мама.

Ив погледна за последен път в огледалото, стана и напусна съблекалнята. Новината, съобщена от майка ѝ, вече отиваше на заден план. Цялото ѝ внимание се насочваше към сцената, която трябваше да изпълни.

Само се молеше ужасните спазми на глад, които подкосяваха краката ѝ, да не разбунтуват червата ѝ по време на снимките.

Режисьорът нямаше да ѝ прости, ако празният ѝ стомах го принудеше да преснима кадри.

В шест часа следобед снимките приключиха.

Ив бе изстреляна от снимачната площадка към съблекалнята, където майка ѝ набързо я разгримира и ѝ помогна да облече хубава рокля, подчертаваща стройните ѝ детски крака и крехките рамене. В синьо изглеждаше като послушна ученичка и чистото ѝ лице окръжаваше със светъл ореол умните ѝ очи.

Ив бе съсипана от умора и глад. Обещаната ѝ в единайсет и половина купичка супа се появи едва в един. Но истински обяд тя така и не получи. Дори вече не помнеше сладоледа, за който бе мечтала. Беше отпаднала и трудно се съсредоточаваше. Току-що бе приключила работен ден като за възрастен професионалист в Холивуд — от шест сутринта до шест вечерта, и силите ѝ бяха изчерпани.

Благодарение на блестящата игра, четирите трудни сцени в графика за днес бяха готови и подпечатани. Режисьорът бе доволен,

продуцентът бе успокоен, а мама бе горда.

Сега беше време да отиде при господин Донат. След срещата най-сетне щяха да я откарат вкъщи за вечеря.

На излизане от съблекалнята Ив се прозина. Майка ѝ мигом я спря и я хвана за раменете.

— Никакво прозяване! Господин Донат изисква пълна преданост от кинозвездите си. Днес трябва да бъдеш безупречна. Разбра ли, Ив?

Момичето кимна, сподавяйки нова прозявка.

Етел Зоненбаум — така се казваше мама по мъж и това бе истинската фамилия на Ив — поведе дъщеря си из улиците на студиото, изпълнени с изкуствени фасади, изкуствени телефонни будки, пожарни кранове и канализационни капаци, дори с изкуствени планини. Разминаваха се с десетки актьори — от статисти до знаменитости. Някои приятелски ги поздравяваха.

Стигнаха сградата на ръководството. Когато влизаха в асансьора, мама държеше Ив здраво заръката.

Кабинетът на господин Донат се помещаваше на последния етаж. За да стигнат до него, трябваше да минат през офисите на три секретарки. Всяка една от тях сърдечно поздравяваше Ив и майка ѝ. Очакваха ги.

Малко преди да влязат в най-вътрешния офис, мама дръпна дъщеря си за рамото и я бутна настрана.

— Помни какво ти казах. Бъди безупречна. Вече не си малко момиче. Ти си кинозвезда. Професионалистка. На теб може да се разчита. Двамата с Ървинг положихме огромни усилия да убедим господин Донат да ти даде тази възможност. Сега той трябва да е сигурен, че си готова на всичко, за да помогнеш на студиото. Разбра ли?

Ив кимна, криейки изтощението си зад широко отворени, внимателни очи.

— Бъди мила, бъди сладка — продължи майка ѝ. — И прави всичко, каквото поиска от теб. Ясно ли е?

Ив кимна с непроницаемо лице.

В последния офис междинната врата беше отворена. В рамката ѝ стоеше Карл Донат. Беше висок мъж, около петдесетгодишен, с оредяваща прошарена коса и изискан вид.

Той се усмихна и протегна ръце.

— Иви! Най-бляскавата ми звездичка! Влез, миличка. Чакахте. Майката на Ив се наведе, за да оправи роклята на дъщеря си, и пошушна в ухото ѝ:

— Не забравяй, това е кариерата ти!

После с усмивка я бутна напред и отстъпи назад, понеже вратата се затваряше.

Това бе лична среща.

В кабинета господин Донат протегна ръце.

— Ив, колко приказно красива изглеждаш днес! Ела тук, седни до мен на дивана.

Ив го послуша. Когато седна до него, я лъхна скъп одеколон и аромат на пури. Усети излъчването на неустоимия му чар. Той се държеше бащински с всичките си знаменитости, особено с децата, понеже от тях студиото печелеше най-много. Децата актьори бяха основна част от филмите в тези години. Усилните времена правеха публиката сантиментална и тя искаше колкото може повече фантазия, когато отиваше да се забавлява с трудно припечелените си пари. Децата задоволяваха тази необходимост и пълнеха касите.

— Как си днес, миличка? Работата върви ли?

— Да, господин Донат — усмихна се благодарно Ив.

— Надавам се, че не те мъчат много! А учението в ред ли е?

— Да, сър.

— Прекрасно! Знаеш ли, Иви, ти си най-бляскавата звезда на моя небосклон. — Той я погали по бедрото, което изглеждаше кукленско под широката му ръка. — Винаги идвай право при мен, ако не се отнасят добре с теб. Право при татко. Нали знаеш? — Тя кимна. — Имам много приятна изненада за теб. Студиото замисля нещо ново и вълнуващо за бъдещата ти кариера, което ще ти помогне да литнеш към висините с още по-главоломна бързина. Надявам се, че никой не ти е казал предварително. Исках аз да ти го съобщя.

Сега и двете му ръце лежах гальовно и ласкаво върху бедрата ѝ.

„Не чувствай нищо.“ Зад слънчевата си детска усмивка Ив се готвеше за това, което неизменно предстоеше. Нищо от блестящото ѝ изпълнение пред камерата този ден не можеше да се сравни с новата роля, която се очертаваше. Но тя щеше да се справи. Думите на майка

й още кънтяха в ушите ѝ: това е кариерата ти. Най-важното от всички мамини правила, същината на всичките ѝ наставления. Няма невъзможни жертви, когато става дума за Кариерата.

— Ти знаеш, че искам само да си щастлива, нали? — мълвеше шефът на студиото. — Всички филми на света, всички милиони приходи, взети заедно, не означават нищо за мен, ако милото ми момиченце не е щастливо. Знаеш го, нали?

— Да, сър.

— Браво. Много добре.

Ръцете му повдигаха полата ѝ. Нагоре и още нагоре. Едрите пръсти се плъзнаха по бедрата, към сърцевината на тялото ѝ. Тя чу тежко дишане в ухото си и усети усмивката му някъде в косата си.

„Не чувствай нищо. Ти не си тук. Ти си някъде другаде.“

Тя наистина беше другаде. Ръцете под полата вече опипваха кръста ѝ, но Ив бе далеч. Напусна тялото си и се пренесе там, където нямаше чувства, вълнения, ужас и болка. Там, където бе свикнала да ходи през хилядите часове, прекарани пред камерата или с хората от рекламния отдел, когато изнемогата, гладът и нуждата да иде до тоалетната ставаха тъй непоносими, че повече не можеше да издържа. Това убежище ѝ бе служило през всичките години, откакто бе холивудска актриса. Сега щеше да ѝ послужи отново.

— Моето момиче — шепнеше Карл Донат и ровеше в малкото ѝ ухо с дебелите си устни. После я притегли към себе си и в гърлото му се надигна сподавен стон. — Момичето на татко.

12 септември 1930 г.

На хиляда и четиристотин мили от Холивудското студио, където Ив Синклер неуморно се трудеше, за да напредне в кариерата, шест мъже се потяха под жаркото слънце на Оклахома и въпреки дружните си усилия едва се справяха с огромната тежест на сондата, която се мъчеха да повдигнат.

Бяха работници от петролодобива и подменяха накрайника на сондата, износен и обезформен от работа дълбоко под земята, в дъното на петролния кладенец, където трошеше скалите на ситни парченца. Беше закачен за тежките пръти, които слизаха с него в шахтата и чийто товар щеше да се прибави към огромната ударна сила на новия накрайник.

Мъжете пъхтяха от усилие и го местеха в разни посоки, някои псуваха, когато накрайникът се разклащаше и се блъскаше в стените на дупката, докато накрая прилегна и се приплъзна на мястото си.

Джулиан Флаг, който ги съзерцаваше от привилегированата си позиция на надзирател, свали каскет и изтри чело. За разлика от сондърите той бе с риза въпреки горещината. Беше мършав и блед и не обичаше да излага кожата си на безмилостното оклахомско слънце. Мразеше слънцето почти толкова, колкото и работата.

Джулиан Флаг си бе издействал да бъде надзирател за този ден от началник-смяната, комуто бе станал любимец с множество дребни услуги и над четири години раболепие. Сега наблюдаваше работниците и се радваше, че не е сред тях. Повечето все се оплакваха, понеже мразеха опасния труд с тежките машини. Много от тях в миналото бяха сериозно ранявани от сондата.

Те знаеха добре, че са щастливци, защото все пак имаха работа. Поради трудните времена хиляди петролоработници из целия Запад бяха на улицата. Въпреки че кладенците продължаваха да носят пари, собствениците смятаха, че им вършат благодееяние, когато ги наемаха, и им даваха ниски заплати без никакви надбавки. Работниците бяха изправени пред убийствен труд, дълги работни дни, тежки условия и

безбожно ниски надници. В резултат на това мнозина работеха колкото можеха по-малко и гледаха да се измъкнат от опасните задачи. Но в случай като днешния спасение нямаше, и бяха принудени да поемат риска. Затова се и оплакваха.

Един от тях обаче не издаваше звук. Тъкмо към него гледаше Джулиан Флаг.

Наричаше се Джоузеф Найт. Беше дошъл на сондажа преди шест месеца. Млад, деветнайсетгодишен младеж, който изглеждаше доста възрастен за годините си. Може би причината бе в огромните му мускули и в здравия бронзов загар на кожата, който сега добре се виждаше, защото и той като другите бе гол до кръста. Изглеждаше най-малко на двайсет и пет с тия яки гърди, мощни рамене и силни ръце. А квадратната му челюст и спокойните тъмни очи излъчваха несъответстваща на младостта му целеустременост. Физическото му превъзходство над останалите беше очебийно. Не издаваше звук, когато се напрягаше и тежките му мишци изпъкваха на слънцето под слоя прахоляк, който покриваше всички. Дори в усилието му прозираше призиванието на безмълвния водач. Беше по-силен от другите и целенасочено поемаше по-голяма част от товара, за да ги облекчи. Това ги насърчаваше и удвояваше силите им.

Найт бе водач по рождение. Това бе една от многото причини, поради които Джулиан Флаг го ненавиждаше.

Редовно наемаха Найт като сондър. Нямаше опит и никакви препоръки, освен здравите си ръце. През изминалите шест месеца бе показал не само желание да работи здраво и да учи, но и удивителна способност да ръководи. Хората му сякаш винаги свършваха работата си по-бързо и по-добре от останалите. Беше тихо момче, не се стремеше да командва и все пак нещо в съсредоточения му вид променяше останалите и те се трудеха по-усърдно, когато бяха до него.

Началник-смяната ценеше високо това качество на Найт. Работниците тук не бяха организирани в профсъюз. Компанията така ожесточено бе воювала с профсъюзните активисти през последните пет години, че по тия места сигурно никога вече нямаше да се пръкне синдикална организация. Работниците имаха основания да негодуват. Знаеха, че компанията печели милиони, а те самите не изкарват нищо, понеже собствениците се оправдаваха с кризата и им плащаха

нищожни надници. Затова може би изникваше необходимостта от някой като Найт да им дава пример за труд.

Това бе привлякло вниманието на началник-смяната през първите няколко седмици. Но имаше и нещо друго. Не бе изминал и месец, откакто работеше тук, и Найт предложи как по-добре да се организира графикът за пускане на сондата и как да се ръководи обектът. Началник-смяната хареса идеята му и я сподели със собственика, господин Лоури. Още следващата седмица предложението му бе внедрено.

Така че днес Джоузеф Найт беше на път да оглави сондажната бригада. След още шест месеца можеха да го направят и началник-смяна.

През четирите години тук Джулиан Флаг винаги беше успявал да се отърве от най-черната работа и в същото време да спечели благоразположението на началник-смяната с разни дребни услуги. Донасяше за работниците, които кръшкаха, макар самият той да бе най-големият кръшкач, докладваше всички слухове за профсъюза и дейността му. Нерядко някой негодуващ работник, осмелил се да говори пред хората от профсъюза, биваше пребит и изхвърлен от работа заради тайно предателство, лежащо на съвестта на Джулиан Флаг.

Останалите не бяха толкова глупави — престанаха да му се доверяват и се държаха на разстояние от него. Но той бе приближен на началник-смяната, който от време на време пробутваше някоя добра дума за него на собственика.

И така Флаг, подлизурко по природа, кипеше от злоба, когато виждаше как младият Джоузеф Найт го измества на заден план. На самия Флаг му се искаше един ден да се издигне до поста шеф на бригада. Сега по всичко личеше, че Найт се кани да му отнеме тази чест.

Като истински подлизурко, Флаг ненавиждаше всеки, който го превъзхождаше. Затова мразеше и Джоузеф Найт. Мразеше природното му мъжество, което допаднаше на момчетата и ги караше да работят. Това бе качество, редом, с което Флаг изглеждаше жалък и достоен за презрение. И той се пукаше от завист и яд.

Флаг имаше и друга причина да го мрази.

Въпреки младостта си Джоузеф Найт бе мъжкар на място и жените лудееха по него. Когато работниците слизаха в града в края на седмицата, за да изхарчат заплатите си за пиене и жени, най-съблазнителните градски момичета се тълпяха край Найт и се избиваха коя да прекара с него нощта. А Джулиан Флаг трябваше да се задоволява с долните курви, на които плащаше на час, понеже самият той беше пъпчив и противен.

Но най-вече го мъчеше друго. Джоузеф Найт привличаше жените не толкова с мускулестите си гърди и хубавото обгоряло лице, колкото с тайнственото излъчване на мъжка сила и неподкупност. Жените просто му се лепяха. Дори мълчанието и равнодушието му ги влудяваха.

Ако нещата продължаваха да се развиват по този начин, Найт скоро щеше да стане началник на Джулиан. А това щеше да е нетърпимо.

Но днес, докато наблюдаваше как мъжете работят, на Джулиан Флаг му хрумна как да се разправи с Джоузеф Найт и да го разкара от главата си.

Нямаше да стои със скръстени ръце.

Същата вечер Денинг Лоури, собственикът на компанията, управляваща петролното находище и още две други в същата област, седеше в господарската къща и вечеряше с дъщеря си Бети, която си бе дошла за лятото от пансиона в Масачузетс.

Бети бе единственото му дете, зеницата на окото му, откакто жена му бе починала преди шест години. На седемнайсет тя притежаваше изисканост и финес, придобити от живота в пансиона за млади девизи, но бе запазила и дръзкия си опърничав нрав, заради който той я обичаше и ѝ позволяваше да го върти на малкия си пръст.

Сега, когато бе „истинска млада дама“, както обичаха да я наричат местните хора, тя се отегчаваше до смърт в господарската къща с недодяланата оклахомска подредба и мълчаливите прислужници. През по-голямата част от времето обикаляше магазините, отбиваше се с автомобила си на гости у приятелки и посещаваше приеми и забави. Но винаги вечеряше с баща си, защото знаеше колко я обича. Слушаше как е минал денят му и на свой ред му

разказваше за себе си. Това бе част от нейната игра, която ѝ даваше възможност да му измъкна, когато пожелае пари за нова рокля или нов кон. Или пък обещание за обиколка из Европа, за което в момента се мъчеше да го придума.

Денинг Лоури се радваше, че дъщеря му се забавлява добре и флиртува с многобройните си поклонници. Възнамеряваше да я ожени в някое от най-добрите семейства на щата. Затова се бе трудил всичките тези години. Въпреки че покойната му жена произхождаше от добро семейство, самият той бе син на безимотни фермери и бе положил много усилия, за да се издигне.

Никак не му беше лесно да натрупа достатъчно имоти и пари, за да се мери с богатите петролни фамилии в областта. Беше разорил не един съперник и не един от парцелите му бе придобит чрез заплахи и съмнителни търговски операции. През последните седемнайсет години — откакто се беше родила Бети — той заздрави положението си в икономическия и политическия живот на областта, извършвайки хиляди услуги на всеки, който беше някой. Разполагаше с достатъчно връзки сред политиците и бе в състояние да прокара всяка наредба, изгодна за него и останалите петролотърговци. И работеше всеотдайно, за да държи профсъюзите настрана.

С течение на времето петролотърговците започнаха да го смятат за недодялан, но полезен съюзник. Гледаха го отвисоко, присмиваха се на просташките му обноски и открито осъждаха търговските му похвати, но все пак знаеха, че мошеничествата му служат не само на неговите, но и на техните интереси. Той им вършеше мръсната работа, с която не желяеха да си цапат ръцете.

Денинг Лоури криеше под дъските в спалнята си тайна каса с голяма сума пари, която се използваше за уреждане на политически сметки, за подкупи и за наемане на външни хора за разбиване на профсъюзите. В момента сумата наброяваше четирийсет хиляди долара, заделени от собствените му незаконни печалби и от тайна организация на петролотърговци, които използваша Денинг Лоури за касиер на незаконните си сделки. Благодарение на Лоури през последните две години няколко профсъюзни активисти бяха изчезнали безследно, а други бяха така жестоко пребити, че едва се спасиха с бягство.

Денинг Лоури мразеше профсъюза повече от всичко. Това бяха банда негодни, които искаха да ограничат свободната търговия и да задушат преуспяващия петролен бизнес още преди да е достигнал разцвета си. Срещу пагубното организиране на профсъюз трябваше да се води безмилостна борба с всички възможни средства.

Днес това важеше повече от всякога, понеже профсъюзът настъпваше въпреки всички предприемани мерки и се мъчеше да обърне срещу него собствените му хора. Непрестанно прииждаха слухове за тайни събрания и ролотът на недоволство сред работниците не можеше да остане скрит.

Лоури бе предприел редица мерки, за да овладее нещата. Най-напред се помъчи да задоволи работниците, като им отпусна сносни бараки за спане, три пъти дневно храна, сготвена от добър готвач, и редовни премии за посещения при проститутките в града. Освен това разполагаше със сложна мрежа от платени информатори, които го държаха в течение какво мислят работниците, какво говорят помежду си в бараките и в бара. Дори някои от проститутките се водеха на ведомост при Денинг Лоури. От тях той получаваше неоценима информация, понеже работникът, далеч от дом и от семейство, както бяха повечето сондьори, няма пред кого друг да излее душата си, освен пред любимата си курва.

Благодарение на бдителността на Лоури, профсъюзът стоеше на разстояние от областта Уил, въпреки че доста застрашително бе нахлул сред работниците в други части на щата. Лоури бе горд, че областта му е извън профсъюза и бе твърдо решен да задържи нещата така поне докато гласът му се чуваше. Останалите петролотърговци ценяха бдителността, и безпощадността му в това отношение.

Така че Денинг Лоури бе приет за член на обществото на петролните богаташи. И скоро, благодарение на дългите години тежък труд, щеше да омъжи Бети за наследника на някое от най-добрите семейства в областта. Децата на Бети щяха да се радват на всички привилегии, които той никога не бе имал, а тя щеше да се издигне и да стане една от големите дами на щата. Може би сред внуците на Денинг Лоури щеше да има губернатор, сенатор или конгресмен.

Семената бяха посети. Хубавата, кокетна и млада Бети само трябваше да отгледа кълновете им в славното бъдеще.

Тази вечер Денинг Лоури мълчеше повече от обикновено на масата, докато вечеряше с дъщеря си.

— Какво си се замислил, татко? — попита Бети и сбърчи хубавото си носле.

Той се усмихна. Любуваше се на свежото ѝ младо лице. Кестенявите къдрици, млечнобялата кожа и дяволитият израз на очите ѝ винаги го омайваха.

— Нищо интересно за теб, мила. Просто бизнес.

Не искаше да я занимава с мрачните си мисли, въпреки, че не излизаха от главата му.

Бе получил информация, че един от надеждните млади сондъори, нает от него през последните месеци, симпатизира тайно на профсъюза.

Момчето се казваше Джоузеф Найт. Проявяваше се като силен и добър работник и бе роден водач. Беше се харесал на началник-смяната с някои умни идеи за организацията на сондажа и Лоури, който винаги бе в течение на всичко, знаеше за това. Младежът му допадале и той мислеше скоро да го повиши.

Найт бе хубаво момче, с тъмна коса, изразителни черни очи и здраво мускулесто тяло — идеалният работник. Говореше малко, но съдържаността само придаваше тежест на думите му. Не разсейваше другите, а си вършеше работата бързо и добре. Това бе необичайно качество в една професия, където леността бе станала отличителен белег. Денинг Лоури смяташе Найт за едно от най-добрите момчета, които бе наемал от двайсет години насам.

Ала сега за Найт се чуваха лоши неща.

Информаторът — сигурен човек на име Флаг, бе категоричен. На Найт не биваше да се вярва. Бяха го виждали в града с профсъюзни дейци и го бяха чували да поощрява недоволството сред хората от бригадата си.

Това бе неуспех за Лоури. Той се надяваше до края на годината да направи Найт шеф на бригада, дори началник-смяна. Найт имаше всичко необходимо, за да стане идеалният началник-смяна. Беше скромнен, схватлив и сериозен, а и работниците го уважаваха.

Но за жалост, както, Лоури се бе научил в продължение на две десетилетия в този бизнес, точно сериозността и духовната почтеност

бяха опасни. Защото такива хора твърде често се обръщат към профсъюза и се борят за по-добри работни условия. Въпреки че бяха по-добри от другите работници, често се налагаше групата да се чисти от тях, както градината се чисти от бурени. Те сееха размирие и недоволство. Началник като Лоури трябваше да знае как да намира хора, които работят добре, без да са прекалено почитени, които гледат сериозно на задачите си, но не дотам, че да искат да се обединяват. Трудно бе да се поддържа такова равновесие.

Очевидно Найт накланяше везните, и то в неправилна посока.

Бети каза нещо, но баща ѝ, потънал в тревожните си мисли, не я чу.

— Какво рече, миличка?

Тя се засмя.

— Къде си, татко? Не мога да повярвам, че проблемите ти са чак толкова сериозни!

Той въздъхна и погали ръката ѝ.

— Един от работниците ми излезе размирник. Това е сериозно. А беше свестен. Поне аз мислех така.

— Как се казва? — запита Бети.

— Найт. Джо Найт.

Бети присви устни с отвращение.

— Щом е за него, и аз можех да ти го кажа.

Баща ѝ я изгледа учудено.

— Какво? Откъде познаваш Джо Найт?

Струваше му се невероятно, че дъщеря му може да знае името на прост сондъор.

— Е, не че го познавам — поправи се тя, — но съм го виждала. Много е надут.

Бащата погледна изумено дъщеря си и настръхна.

— Да не те е обидил нещо?

— Не, не — засмя се тя. — Дори не съм разговаряла с него. Просто как да ти кажа... той си мисли, че никоя жена не може да му устои или нещо такова. Не ме учудва, че е размирник. Въобразява си, че с него започва и с него свършва светът...

Денинг Лоури бе объркан и смутен. Очевидно Найт не беше правил неприлични предложения на драгоценната му дъщеря. Ала думите ѝ все пак го разтревожиха. Добре знаеше колко много

момичетата в града харесват Найт. Така че думите на Бети, прибавени към наученото от информатора, му помогнаха да вземе решение.

Трябваше да се отърве от Джоузеф Найт.

Същата вечер Денинг Лоури надълго разговаря с майстора си.

Нареди му да събере четирима здравеняци от сондажа — същите, от чиито услуги вече се бе възползвал, за да се избави от други размирници, и които знаеха как да пречукат човек така, че животът му да виси на косъм, без да оставят много следи за полицията.

— Нека добре ни запомни! — заръча той на началник-смяната. — Да не може никога вече да работи на петролна кула. Изхвърли го от границите на областта. И гледай добре да разбере, че ако си покаже носа по тия места, докато съм жив, с него е свършено. Ясно ли е?

Началник-смяната се ухили.

— Ясно, шефе. Разчитай на мен. Ще ни помни до гроб.

Денинг Лоури се успокои. Тази нощ той си легна рано и дълбоко заспа.

В три часа сутринта бе събуден от усета за нещо студено под брадата си и от ръка, затиснала устата му, за да не вика.

Осъзна, че до гърлото му има опрян нож. Не можеше да сбърка допира на студената стомана с нещо друго.

В ухото му проговори тих глас.

— Ставай!

Денинг Лоури се разтрепери, понеже острието гневно натискаше гърлото му, и тремаво седна в леглото. В ухото си усещаше дъха на неканения гост.

За миг се зачуди как непознатият е успял да мине незабелязан през кучетата и пазача. Къщата се охраняваше много добре.

Ала сега това нямаше значение. Той бе тук и нищо не можеше да го спре.

— Не викай. Ако викаш, ще те убия. Ставай! — продължи гласът.

Лоури усети как грубо го изправят на крака и го бутат да седне в креслото до прозореца. Побиха го тръпки въпреки горещината на оклахомската нощ.

После лампата на скрина светна.

Лоури изтръпна. Беше Джоузеф Найт. Целият в синини и засъхнала пръст, но невъзмутим и силен. Явно беше удържал надмощие.

— Четирима бяха малко. Другия път изпрати повече — каза Найт.

Лоури притеснено преглътна.

— Не знам за какво става дума... Уверявам те, че нямам нищо общо...

После млъкна, понеже видя ножа в ръката на младия мъж. Беше дълга и остра кама, с каквито си служат професионалните убийци. При вида на изваденото бляскаво острие започна да му се повдига.

Бавно и тихо, сякаш внимаваше да не разбуди къщата, младият мъж издърпа леглото. На пода под него имаше малко плетено килимче.

Ритна килимчето встрани. Капакът в дюшемето над тайната каса се откри.

— Отвори го и извади парите.

— Парите ли? — разтрепери се Лоури. — Няма никакви пари. Ти си полудял. Това е частна собственост, младежо. Съветвам те да...

Трескаво разсъждаваше. Как ли бе разбрал, този тук за кутията в скривалището? Никой не знаеше за нея. Дори слугите в Денинг Лоури трябваше да се опита да запази тези пари.

— Нямам никакви пари — повтори той.

Младежът го хвана грубо с една ръка за врата. С другата завря острието на ножа пред горната му устна — върхът опираше в носа му.

— Не се опитвай да лъжеш. Прави каквото ти казвам.

Денинг Лоури коленичи и извади дъските, под които се намираше касата. Протегна се, напипа пистолета, който държеше отгоре, и започна да измъква ръка от отвора.

Чу се сподавен смях. Преди да успее да вдигне пистолета, здрава ръка изви врата му и го стисна за гърлото. В този миг пред очите му се разстла червена пелена и го заслепи. Притокът на въздух към дробовете му бе отрязан.

Тогава, два пръста сграбчиха ухото му. Прониза го внезапна, неопишуемо остра болка, от която му идваше неистово да крещи, ала силната ръка през гърлото задушаваше гласа му.

В светлината на лампата видя как собствената му кръв се отцежда на капки по пода. Там имаше и парченце плът, което само преди миг бе част от ухото на Денинг Лоури.

Младежът бе взел пистолета и го бе метнал на леглото. Камата отново опираше във врата на Лоури.

— Отвори кутията! Иначе ще те убия и сам ще свърша тази работа — нареди Найт.

Кървящ като заклано прасе, Денинг Лоури с треперещи ръце извади касата, измъкна един ключ от джоба на пижамата си и я отключи.

— В леглото! — достигна до него спокойният и делови глас. — Лягай!

Лоури легна и се сгуши като дете, стиснал кървящото си ухо. Ушите му така кънтяха от уплаха, че не чу как Джоузеф Найт прибра парите.

Най-сетне гласът отново се обади.

— Ставай!

Лоури се олюля на краката си. Все още държеше ухото си.

— Тези пари не са твои — осмели се да каже. Дори в този отчаян момент не му липсваше кураж да протестира срещу кражбата на „черните“ си пари за „бели“ дни.

Джоузеф Найт се усмихна. Това бе най-студената усмивка, която Денинг Лоури някога бе виждал. Докато я гледаше, не му бе трудно да си представи как се е справил с четирима яки мъжаги. Беше тежък и мощен като наковалня. В него нямаше нищо младежко, освен истинските му години. Очевидно бе преживял неща, канили ума и смелостта му и вкоравили сърцето му. Гневният поглед в черните очи бе ужасяващ като вечността. Денинг Лоури осъзна, че вече не става дума за парите. Тая нощ той трябваше да спасява живота си.

Младият мъж бе натъпкал парите и ценните книжа в ризата си. Прибра пистолета в джоба си, после взе ножа, пристъпи към жертвата си и каза спокойно:

— Моли се за живота си.

Лоури стоеше като онемял. Повече от двамадесет години никой не се бе осмелявал да го унижава. Не можеше да се моли.

Щом го видя как се двоуми, Найт се метна към него. С ловко движение го принуди да падне на колене и го сграбчи за врата. Тънкото

като игла острие се насочи право в ухото на Денинг Лоури, на сантиметър от мозъка му.

— Имаш три секунди. Никой няма да чуе как умираш.

Лоури усети острието в плътта си и запелтечи:

— Тъ... моля ти се, не ме убивай! Дадох ти каквото искаше. Сега си иди. Моля те... моля те, не ме убивай! Имам дъщеря. Тя има нужда от баща.

Найт го гледаше и премисляше. Пред него стоеше мъж на средна възраст, по пижама, целият в кръв, и се държеше за ухото с трепереща ръка.

— Ще те оставя жив. Ако решиш да пуснеш някого след мен, гледай да е свестен. Защото следващия път няма да ти се размине с едно отрязано ухо.

— Аз...

— Лягай в леглото.

Властният глас принуди Лоури да млъкне. Той легна в леглото си. Държеше се за ухото и се тресеше, а кръвта продължаваше да шурти по ръката му.

Не чу кога Джоузеф Найт е излязъл. Не знаеше дали е било поради възбудата от болката и страха, или понеже Найт се движеше така безшумно, сякаш не беше човек. Страхуваше се да помръдне или да извика. Затова лежеше и се вслушваше в тишината на къщата и притискаше до припадък възглавницата към ухото си, за да спре кървенето.

Най-сетне, изплашен, че ще умре от загуба на кръв, позвъни на прислугата. След малко прислужникът му Джеймс застана на вратата по нощна риза. Примигна сънено и попита за какво го викат.

Лоури погледна през него в коридора. Не можеше да спре да мисли за Найт и се чудеше дали не е някъде там.

— Повикай доктор Мартин! Аз... поряхах се. Бързай!

— Да, господине. Веднага, господине!

И слугата се втурна по коридора. Денинг Лоури го изчака да излезе, после се върна в стаята си, седна на леглото и заплака.

Дълбоко в него един вътрешен глас му казваше, че няма да пожали средства, за да хване и убие Джоузеф Найт.

Но друг вътрешен глас, по-мъдър от първия, му припомняше, че младежът бе влязъл в къщата въпреки алармените инсталации,

специално обучените кучета и прислугата. Спомни си също, че знаеше къде се намира касата.

Ако Лоури изпратеше някой след него и този някой не успееше... само при мисълта за последствията го обземаше ужас. В ушите му още кънтяха предупредителните думи на Найт: „Защото следващия път няма да ти се размине само с едно отрязано ухо“. Беззащитното място между краката му изтръпна и той потрепери от страх.

„По-добре да не хвърлям пари на вятъра — реши накрая. — Станалото — станало.“ Не можеше да извика полиция, понеже това, което му бяха откраднали, бе незаконно придобито. Нито цент от парите не беше деклариран за данъци. Ако властите научеха за касата, трябваше да плаща глоби за подкупи, заговори, незаконно уреждане на сметки и прикриване на доходи. И разбира се, щеше да изгуби доверието на петролотърговците, пред които бе превивал гръб толкова години, докато спечели благосклонността им.

Без съмнение Джоузеф Найт знаеше всичко това. Вземайки парите, той отнемаше от притежателя им нещо, което той никога нямаше да може да си върне.

В крайна сметка Лоури реши, че най-добре ще е да се погрижи за живота си. Както стояха нещата, отрязаното ухо щеше да му напомня за Джоузеф Найт, но поне бъдещето му бе в безопасност.

И империята му бе защитена.

„Да — мислеше си той. — Поне съм жив. Това е най-важното.“

Денинг Лоури никога повече не видя Джоузеф Найт.

Така и не научи какво е станало с парите му.

Трийсет хиляди долара бяха умело вложени в разработката на петролни залежи в Тексас на деветстотин мили разстояние от Лоури. Джоузеф Найт добре употреби техническия опит, който бе натрупал по петролните полета. Двата кладенеца, в които вложи парите си, бликнаха шест месеца по-късно. Преди да е навършил двайсет и една години, той бе на път да стане милионер с помощта на трийсетте хиляди долара, които бе отнел от Денинг Лоури.

Останалите десет хиляди долара бяха дарени безшумно и анонимно на водачите на профсъюзното движение.

Четиримата мъже, опитали се да пребият Джоузеф Найт, прекараха общо тринайсет месеца в болница и откачените им челюсти, строшени ребра, пукнати гръбнаци и премазани ръце струваха хиляди долари на Денинг Лоури.

Началник-смяната трябваше да се откаже от работата си, понеже не можеше повече да обикаля по обектите из петролните полета. Беше осъден да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка. За зла участ Денинг Лоури го смяташе за лично отговорен за неуспеха на наказателната операция срещу Джоузеф Найт. Лоури не плати нито пени за медицинските разноски на Гос.

Колкото до Джулиан Флаг — сондърът, който бе издал Найт на началник-смяната като човек на профсъюза — той нямаше да може никога вече да донася задругите работници.

В ранната утрин, малко след визитата на Джоузеф Найт в спалнята на Денинг Лоури, езикът му бе отрязан. Когато го помолиха да напише името на извършителя, Джулиан Флаг отказа. Цялото му тяло се тресеше, докато клатеше отрицателно глава.

Никой никога не каза на Бети Лоури какво се бе случило през онази съдбоносна нощ в тишината на дома ѝ.

Когато на другата сутрин баща ѝ отказа да обясни защо ухото му е превързано, Бети не каза нищо. А когато той настоя да я върне незабавно в пансиона, без да дочака есента, тя послушно се съгласи.

В крайна сметка нямаше защо да стои повече тук, след като Джоузеф Найт си бе отишъл.

Никога вече нямаше да усети милувките му по голото си тяло или да изпита насладата да бъде негова.

Макар и едва седемнайсетгодишна, Бети Лоури познаваше мъжете. Тя знаеше, че никога вече няма да види Джоузеф Найт.

Но знаеше също, че той ще я помни.

Тъкмо благодарение на Бети, която познаваше и кътайте зъби на баща си и която по разни поводи бе дочувала доста тайни разговори, Джоузеф Найт бе научил овреме за четиримата, които отиваха да го пребият.

И пак благодарение на нея бе разбрал къде е скрита касата.

15 октомври 1938 г.

На шестнайсет години Кейт Хамилтън се откъсна още повече от света, който я заобикаляше.

За учителите си беше загадка. Никога не вдигаше ръка в клас и почти неизменно отговаряше на въпросите им неправилно. Бележките ѝ бяха посредствени и все я упрекваха, че мисълта ѝ е витае някъде далече, макар че калейдоскопичният израз в златистите ѝ очи караше учителите да подозират, че е по-умна от съучениците си.

Кейт бе избуюла в добре развита красива, девойка с гъста червеникаворуса коса и сочно тяло. Но в училище не бе сред търсените момичета, тъй като живееше в беден квартал и майка ѝ се ползваше със съмнителна слава.

По-добре настроените към нея учители разбираха, че за да развие умствените си възможности, тя трябва да преодолее младежката си неловкост и отчуждението от основната група добри ученици. Но дори тези добронамерени странични наблюдатели не можеха да осъзнаят колко откъсната бе Кейт от напълно естествения за тях делничен живот.

Когато в клас мисълта на Кейт витаеше, тя бе не по-малко далеч от собственото си „аз“. Дори не знаеше къде блуждае умът ѝ и коя всъщност е тя. Златистите ѝ очи не криеха нито момински блянове, нито натрапчиви идеи, увлечения по момчета или романтични стремежи към бъдещето. Там имаше само стелеща се пустота, която я ограждаше от околния свят и от самата нея.

Понякога ѝ се струваше, че при други условия невидимата сила, която я теглеше встрани от живота ѝ, може да я отведе към нещо значително, може би прекрасно. Тогава в нея за миг проблясваше надежда, дори възбуждане за собствения ѝ живот, сякаш иззад сивата, пелена на днешния ден свенливо ѝ смигваше трепетно бъдеще.

Тези проблясъци обаче бързо потъваха в мрак, както образите се стапят в кристалната топка на ясновидец, и Кейт продължаваше да се

движи насън през дните, седмиците и месеците на своя живот и витаеше някъде извън себе си, като в празно пространство.

Един ден, когато се върна от училище, майка ѝ не си беше у дома.

Рей бе сам в дневната, четеше вестник и слушаше радио.

Най-неочаквано, когато я видя, той стана.

— Майка ти трябваше да отиде у баба ти. Тя е много болна и Ирма ще остане при нея за през нощта.

Кейт равнодушно кимна, обърна се и се запъти към стаята си.

— Кейт! — извика той след нея. — Ако искаш, можем да слезем в града да вечеряме, а?

Тя се спря. Той стоеше прав, с вестника в ръка, и я гледаше. Погледът в очите му бе по-дружелюбен от обикновено.

Беше остарял и натежал в кръста. Но все още имаше излъскания мазен вид на зализан и напарфюмиран гуляйджия, изненадан по долни гащи, преди да се е обръснал. Както винаги от него започваше да ѝ се гади.

— Имам много домашни. Иди сам.

Той я изгледа за миг, после се извърна.

Тя влезе в стаята си и затвори вратата. Мислеше за необичайния интерес в очите му. Сякаш бе доволен, че Ирма я няма.

През последните години в семейството бяха настъпили тревожни промени. Кейт бе разцъфтяла в красиво създание и непохватното ѝ ранно юношество бе отстъпило на хубост, която караше мъжете да се обръщат след нея. В същото време майка ѝ остаря, напълня, сбръчка се и повехна от пиене и застоял живот.

Кавгите между майка ѝ и Рей зачестиха. Тя бе станала поревнива. Понякога него го нямаше до късно през нощта. Когато се върнеше, започваха да се карат.

Между тях цареше постоянно тихо несъгласие. Отминало бе времето, когато седяха в дневната в тъпо безделие или обръщаха по няколко чашки, а после безгрижно се смееха. Сега разприте им бяха чести, одобряванията — редки. Кейт имаше чувството, че Рей просто чака баба ѝ да умре, за да види дали в завещанието има пари за Ирма.

Колкото до майка ѝ, тя все по-малко обръщаше внимание на Кейт. Беше твърде погълната от собствените си грижи, за да мисли за подрастващата си дъщеря. Ако въобще я забележеше, отнасяше се с нея подозрително, сякаш Кейт бе извършила престъпление просто поради факта, че съществуваше.

Кейт метна книгите и тетрадките на леглото, взе учебника по история и седна да учи. В петък имаше контролно, а и учителят по английски им беше дал домашно върху „Крал Лир“.

Знаеше, че няма смисъл. Щеше да получи средна оценка на контролното по история и щеше да се представи малко по-добре на темата по английски. И по двата предмета резултатите щяха да отразяват объркаността в душата ѝ. Учителите щяха да я укоряват, да се опитват да я увещават, да ѝ говорят, че не била използвала докрай способностите си. Тя щеше да се преструва, че ги слуша, после щеше да се опита да не мисли за тях и да се надява, че ще я оставят на мира.

След един час Кейт стана и протегна младото си тяло. Беше отегчена и разсеяна. Чувстваше се така изморена, че бе готова веднага да си легне, въпреки че бе още едва пет и трийсет.

Отвори вратата на шкафа си, погледна на рафта и видя старата папка с материали за Ив Синклер. Разгърна я и погледът ѝ спря на филмово списание с рекламна снимка на Ив на корицата.

През последните няколко години преклонението ѝ пред Ив бе намаляло. Ив бе натрупала нови успехи в киното, беше се прехвърлила от ролите си на чаровно дете към юношески комедии с младия актьор Томи Валънтайн. Те имаха голям успех, особено сред младежта. Ив бе станала много красива, въпреки че ѝ липсваше знойната външност на новите сексимволи от екрана. От нея се излъчваше чистота, праволинейност и почтеност, които я правеха обичана.

Ала Кейт вече рядко ходеше на кино. Нямахше приятелки, с които да излиза, а когато отидеше сама, винаги до нея се оказваше седнал по някой тежко дишащ мъж с неспокойни ръце.

И така тя си седеше в стаята, когато родителите ѝ бяха навън, и излизаше, когато те бяха въкъщи. Скиташе из града и зяпаше по витрините, или просто се разхождаше. Хората го забелязваха и ѝ тръгна име на разпуснато и леконравно момиче. Но всички те бяха далеч от истината. За нея сексът бе напълно непознат. Това бе нещо,

което интересуваха другите, както и външният свят, до който Кейт не се докосваше.

Тя затвори папката и се върна към учебника по история. Малкото внимание, с което бе започнала, бързо се изпаряваше. Разбра, че трябва да хапне.

Слезе тихо долу, приготви си сандвич и чаша мляко и крадешком се върна на горния етаж. В дневната Рей още слушаше радио. Не го заговори.

Почути още два часа в стаята си, след което очите ѝ натежаха. Беше време да си ляга. На другия ден трябваше да става рано за училище, а и знаеше, че майка ѝ няма да си направи труда да позвъни от баба ѝ тази вечер. Изми си зъбите, съблече се и в девет часа изгаси лампата. Легна като покосена и бързо потъна в дълбок сън.

По някое време изведнъж се събуди — някой я буташе по рамото.

— Майко... — промърмори още сънена. Помисли, че Ирма си е дошла по-рано с вести за болната старица.

Беше Рей, коленичил до леглото ѝ. Лъхаше на алкохол. Тя се привдигна на лакът. Беше някак необичайно напрегнат.

— Какво... Какво има?

— Нищо. Нищо няма — отвърна той с надебелял от алкохола глас. — Хайде, успокой се!

— Какво правиш тук? — Тя започна да се плаши. Беше само по нощница под завивките. — Къде е майка?

— У баба ти, нали ти казах — отвърна той. — Защо питаш?

— Ами... какво искаш от мен?

Рей се усмихваше в тъмното.

— Няма да си дойде до сутринта. Тук сме само ти и аз, малката.

Тя се дръпна назад под завивките.

— Остави ме на мира. Махай се.

Той поклати глава.

— Недей да бързаш толкова.

После бавно улови чаршафа, с който бе покрита. Тя се опита да го изтегли към себе си, но той го отметна. През нощницата ясно се очертаваха момичешките ѝ гърди и тънкият кръст, от който тръгваха заоблени хълбоци и дълги, красиви бедра.

— Страшно парче си, принцесо. Много отдавна ми бягаш.

Тя го погледна изумено. Не можеше да повярва на очите си.

Години наред Рей бе изпълнявал само ролята на неприятна вещь в живота ѝ, на безформено мъжко присъствие върху дивана на долния етаж, на по-противната половина на равнодушната ѝ майка.

Едва сега ясно си спомни как през последните месеци я гледаше с влажни, блеснали очи. И едва сега разбра скритата причина за новата свирепост, с която се вихреха кавгите му с майка ѝ. Нещо ѝ подсказа, че тази нощ, която тихо бе приближавала вече няколко години, най-сетне тегнеше над нея със съдбовна неизбежност.

Ръката му се протегна и се настани върху нея. Тя усети силен натиск по гърдите си, докато Рей полека се наместваше отгоре ѝ с цялата си тежест. Опита да се извие настрани, но ръката му здраво я държеше.

— Не се опъвай. Това е то природата. Знам, че ти се иска.

Неочаквано я възседна и я сграбчи. Киселият му дъх обля лицето ѝ. Усещаше как твърдостта между краката му се притиска в слабините ѝ. Никога преди не се беше чувствала така впримчена, така насилвана.

Изведнъж я обзе ярост. Нямаше да позволи на тази пияна свиня да прави с нея каквото си иска. Заизвива се насам-натам, но той я бе приковал към леглото. Кой знае защо, не се развика. Не искаше да привлеча съседите, за да не разберат за срама ѝ. Трябваше по някакъв начин сама да се пребори с Рей.

Успя да задържи ръцете си пред гърдите му и мощно го блъсна. Но той я стискаше здраво. Беше много по-силен.

— Хайде де, принцесо, много си високомерна! — смотолевни прегракнало.

Тя продължаваше с една ръка да го блъска в гърдите, а с другата му зашлеви плесница.

Той ѝ отвърна с още по-силна. После рязко дръпна нощницата ѝ и я разкъса отпред. Явно беше много пиян и нищо не можеше да го спре.

Млечнобелите момински гърди се оголиха. От устните му се откъсна проточена въздишка. Затисна двете ѝ ръце, наведе се и зарови глава в зърната ѝ.

При допира на езика му нещо я проряза. Обзе я ужас.

— Махай се от мен — изсъска му. — Махай се или ще те убия.

Той не отвърна. Устата и езикът му шареха по целите ѝ гърди, ближеха ги, смучеха ги. Тялото ѝ се тресеше като обезумяло под

тежестта му. Усещаше как вече се движи отгоре ѝ и търка слабините си в нея.

— Ще видиш — шепнеше. — Знам как да го направя, че да ти стане хубаво...

Движенията му се учестиха. Опита се да я целуне, но тя извърна лице. Загърчи се диво под него, едва се сдържаше да не закрепци.

Откъм вратата долетя спасителен глас:

— Ах ти, малка пачавро!

Погледна нагоре и срещна убийствения поглед на майка си.

— Майко, спри го! — извика.

Рей се укроти. Тя усети как тялото му се стяга.

Майката се хвърли напред и с разтворен пестник стовари тежък удар по слепоочието на Рей.

— Махай се от нея! — изсъска. — Махай се оттук, по дяволите!

В следния миг Рей изчезна. Сега я бе възседнала майка ѝ и я удряше с две ръце по лицето.

— Ах ти, проклета малка пачавро! — съскаше тя. — Знаех си аз! Трябваше да се сетя! Трябваше да се сетя! Добре, че си дойдох. Аз подозирах нещо такова. Знам ги мъжете...

Кейт бе като поразена от гръм. Не разбираше защо майка ѝ я удря. В края на краищата жертвата бе тя.

— Откога е това между вас двамата, а? — съскаше майката. — Кога започнахте? Господи, ще те убия. Трябваше да се досетя. Ах ти, курветино!...

И продължи да удря Кейт с всички сили, размахваше бясно, почти механично ръце и съскаше:

— Мръсна пачавра! Как не ми дойде на ума! Господи, каква глупачка съм била...

Удряше и удряше дъщеря си, без да спре. Накрая Кейт престана да се съпротивлява. Сключи длани пред лицето си и яростните неточни удари попадаха по ръцете, по гърдите, по ушите ѝ. Вече не усещаше, нищо — нито болка, нито гняв, нито изумление. Всичко се стапяше в бездънно примирение, в безкраен срам.

Най-сетне, изтощена от собственото си усилие, майката отстъпи.

— Махай се! — извика тя. — Махай се от тая къща. Утре сутринта не искам да те виждам тук.

После изхвърча като фурия от стаята и тръшна вратата след себе си. Кейт остана неподвижна.

От съседната стая се чуваше как майка ѝ удря плесници на Рей и настървено го хока. Дърпаха се и се блъскаха чекмеджета.

След малко по стълбите се разнесоха бързи стъпки и долната врата се отвори, после се затвори.

Двамата бяха излезли. Кейт беше сама в къщата.

Дълго лежа в леглото си. После стана, свали раздраната нощница, застана под горещия душ и продължително и усърдно търка устните и гърдите си там, където Рей ги беше целувал.

Когато свърши с душа, извади от шкафа си стария куфар и се зае да опакова личните си вещи. Намери няколко рокли, панталони и блузи, малко бельо. Взе от писалището снимката на баща си и внимателно я сложи между мекото бельо.

В шкафа видя старите папки с материали за Ив Синклер. Тъжно се усмихна на останките от детските си копнежи за нещо хубаво, нещо неопетнено, за място, към което да принадлежи и където да бъде щастлива.

Въпреки мъката, която я обзе в този ужасен момент, тя изпитваше и трезво чувство на облекчение и освобождение. След смъртта на баща ѝ тази къща беше за нея затвор. Отдавна трябваше да отпътува от живота на Ирма Хамилтън. Пиянската страст на Рей само бе съборила и последната преграда и бе отворила вратата към спасението.

Слезе долу, взе шлифера си от килера и застана с куфара в ръка. Огледа се наоколо за последен път. Вече дълго бе живяла без дом. Сега най-сетне щеше да застане лице в лице с бъдещето си в истинския свят.

Без прощални думи или поглед назад Кейт се обърна и напусна къщата.

Бавно тръгна към центъра на града.

Не познаваше географията на областта, а още по-малко на щата. Нямахше идея къде може да отиде. Беше късно и тъмните улици я плашеха. Трябваше да вземе решение.

Отиде до автогарата. Реши да хване първия междуградски автобус независимо в каква посока отива.

Преди да излезе от къщи, беше взела малкото си спестени пари. Имаше общо осемнайсет долара, събрани от подаръци за Коледа и от редките случаи, когато бе гледала деца.

Първият междуградски автобус пътуваше за Стоктън. Кейт си купи билет и седна в чакалнята. Трябваше да чака само петнайсет минути. Когато извикаха пътниците, тя се качи, подаде билета на шофьора и седна отзад до прозореца. Автобусът бе полупълен със сънени пътници с безизразно вторачени в прозорците очи. Видя двама военни, седнали заедно, един самотен търговски пътник и няколко бедни семейства, тръгнали да търсят работа. Малкото им вещи бяха събрани в големи хартиени торби и омачкани картонени куфари. Децата им изглеждаха недохранени.

Автобусът потегли. Скоро градът остана далече назад. Кейт гледаше вторачено с изморените си очи към непознатия нощен пейзаж на родния си щат. Никога не бе идвала насам. Майчините ѝ роднини живееха в Мендота — точно в противоположната посока от дома ѝ. Така че сега портокаловите горички и обширните хълмисти поля, които се нижеха край прозореца, ѝ бяха напълно чужди.

Изведнъж Кейт се почувства непоносимо самотна. Извади от куфара снимката на баща си и я загледа. Очите бяха същите, меки и замечтани, от стария костюм с жилетка се виждаше колко беден и в същото време скромно изискан е бил татко ѝ. Направи ѝ впечатление формата на лицето и челото му и за пръв път ѝ дойде наум, че всъщност прилича на него. Това я разтуши.

Но я накара също така да осъзнае, че е сам-сама на този свят. Татко ѝ си беше отишъл завинаги, а майка ѝ бе останала зад гърба ѝ.

Отсега нататък щеше да е сама. Нямахме дом, към който да се връща.

С тези мисли в главата, здраво стиснала снимката на баща си в ръка, Кейт заспа.

Два часа по-късно я събуди рязкото залитане на автобуса, който спираше на автогарата в Стоктън.

Тя слезе, изнесе куфара си и направи няколко несигурни крачки по тротоара. Навън беше още тъмно. Автогарата се намираще в търговската част на града — центърът бе доста по-голям от това, с което бе свикнала. Достраша я да се скита из нощните улици.

Върна се на автогарата и седя в чакалнята, докато се зазори. Тогава излезе и закрачи напред с куфара в ръка. По улиците боботеха камиони, градски автобуси и коли. Многобройните огромни административни сгради, фабрики и складове я смайваха и плашеха. Градчето, в което прекара детството си, не я беше подготвило за такова огромно и шумно място.

Още бе твърде рано и всичко бе затворено. Кейт продължи самотната си обиколка. Беше изморена и куфарът ѝ се виждаше по-тежък, но не искаше да забавя крачка. Страхуваше се, че ако спре да почине, последната ѝ смелост ще я напусне.

Скоро въздухът се постопли. Денят щеше да е горещ. Носеше се зловоние на смет, бензин и мазна ресторантска кухня. Кейт изпита глад и едновременно с това погнаса.

Мина покрай магазини за облекло, където можеха да се купят сукнени палта за 6 долара и 95 цента, кожени обувки за 1 долар и 75 цента, шлифери за 2 долара и 69 цента. В една бръснарница имаше реклама за подстригване и бръснене за 30 цента. В магазин за електроуреди продаваха електрическа пералня за 47 долара и 50 цента и газова печка за 23 долара и 95 цента. Мина край ресторант, където порция свинско — пържоли или бут, струваше 25 цента, а чиния овнешко — задушено или гулаш — 15 цента.

Даде си сметка, че не е хапвала нищо след сандвича от предната вечер и за малко да влезе в ресторанта. Ала околните миризми бяха убили апетита ѝ. Освен това искаше да пести. Купи си ябълка за едно пени от продавач на плодове, прибра я и продължи нататък.

Когато пресичаше някаква уличка, изведнъж замръзна на място. Една жена, навлечена с няколко ката протъркани дрехи, хванала две дребни дечица и две огромни пазарски торби, се беше надвесила над боклукчийската кофа и ровеше в нея. Кейт видя мухите, които бръмчаха с пикиращи движения над отвратително смърдящата смет.

Докато я наблюдаваше, жената изрови нещо за ядене — вероятно прогнил картоф, отърси го от мухите и го подаде на едното от децата — малко момченце. То го поднесе към устните си с празен поглед. Кейт се извърна и закричи по-бързо.

Чувстваше се съвсем объркана. Не знаеше накъде да върви, нямаше цел, беше напълно изгубена.

Точно тогава видя таблото за обяви на стената на някаква административна сграда.

„РАБОТА ЗА СРЕДНИСТИ. ДОБРО ЗАПЛАЩАНЕ,
НОРМИРАН РАБОТЕН ДЕН. МОЛБИ СЕ ПРИЕМАТ В
СТЕНОГРАФСКА КАНТОРА УЛИЦА ЦЕНТРАЛНА 223.“

Кейт дълго и съсредоточено чете обявата. Дойде ѝ наум, че може да излъже за образованието си. Защо не? Не беше трудно. А и в училище беше учила машинопис. Не беше добра, но можеше и да се справи.

Вече знаеше къде отива. С нов прилив на сили измина няколко преки натам, накъдето реши, че трябва да върви, срещна един полицай и го запита как се отива до улица Централна.

— Върнете се по същия път — каза той унило. — Минавате три преки в западна посока, после завивате наляво. Там е Централна.

— Благодаря.

Тя тръгна обратно, като се ориентираше по местата, край които бе минала на отиване. Когато намери улица Централна, бързо сви по нея. Краката ѝ се бяха изморили, но тя вървеше, понеже имаше цел.

Номерата бавно се точеха по вратите на жилищни кооперации, малки предприятия и административни сгради. От 37 до 78 имаше цели три пресечки.

Когато стигна до номер двеста, Кейт вече бе изминала седем пресечки и бе капнала от умора. Пред сградата с номер 223 вдигна очи

и замря.

Беше пуста. Прозорците бяха заковани с дъски.

Тя стоеше и гледаше втренчено празната постройка, неспособна да реши дали да продължи нататък, или да се върне.

До ушите ѝ достигна някакъв глас.

— Търсите ли нещо, млада госпожице?

Тя се стресна, обърна се и видя друг полицай, доста по-стар от първия. Гледаше я подозрително.

— Аз... такава... да — отвърна тя. — Търся стенографската кантора. Мислех, че е на този адрес.

Той мрачно се усмихна.

— Фалираха преди година. Няма смисъл да ги търсиш.

— Така ли? Благодаря.

Той се обърна и продължи обхода си, като удряше с палката по бедрото си.

Кейт внезапно усети смъртна умора. Искаше да седне някъде, но наоколо не се виждаха пейки. Бавно тръгна обратно по пътя, по който бе дошла.

Чувстваше се още по-слаба и много гладна. Поднесе към устата си ябълката и понечи да я захапе. Но при спомена за жената с двете деца до боклукчийските кофи ѝ се доповръща. Прибра ябълката в чантата си и забрави за нея. Накрая намери пейка пред една автобусна спирка и седна.

Затвори очи и за миг остана така. Видя стаята си у дома. Видя шкафа си, албума с изрезките за Ив Синклер, няколкото книги, плюшените си животни и училищните тетрадки. Неизвестно защо това, което най-много ѝ липсваше, бе собствената ѝ възглавница. Знаеше, че дълго няма да спи в топло и познато легло.

Сега всичко изглеждаше неимоверно далечно. И пустотата от тази раздяла се разпростираше в Кейт като черна отрова, прогонваше от нея всичко, което някога бе чувствала, мислила и мечтала, не ѝ оставяше нищо, освен предчувствието за нещо студено, приближаващо от бъдещето.

Тя седеше така, унесена в празни мисли. Събуди я свистенето на грамадни колела и приглушеният звън на камбанка.

Беше автобусът. Стар градски автобус с табелка над прозореца на шофьора: „Ул. Централна — Покрайнини“.

Без да се замисли, Кейт се качи. В града ѝ беше омръзнало. Искаше само да се махне отгук независимо в каква посока. Купи си билет с монетите, които събра по дъното на чантата, и седна.

Почти дремеше. Градът отминаваше край нея. Чуждите улици, мрачните лица на хората, които не познаваше и никога нямаше да познава, ревящите клаксони на колите, наситеният с пушек въздух я бяха приели недружелюбно и тя с радост ги оставяше зад гърба си.

Малко поспа. Когато се събуди, забеляза, че улиците не бяха толкова оживени. Големите магазини и търговските предприятия се бяха сменили с евтини къщурки, после се появиха незастроени парцели и дори някаква нива.

Най-после автобусът, в който бяха останали само Кейт и още един пътник, навлезе в покрайнините на града.

Шофьорът спря и извика:

— Последна спирка!

Другият пътник — мъж в работно облекло, с черна метална кутия за храна, слезе от автобуса. Кейт остана на мястото си. Не знаеше какво да прави.

Шофьорът се вгледа в нея през огромното си огледало за обратно виждане и повтори:

— Последна спирка, госпожице!

Кейт с неудоволствие стана от мястото си, взе куфара и слезе от автобуса. Старото возило отпътува, бълвайки кълбета мазен пушек, а тя застана на един кръстопът сред нивя и овощни градини.

Другият пътник постоя известно време, загледан в нея. После отнякъде се появи раздрънкана открита камионетка и спря до него. Той се качи. Зад кормилото седеше жена в работно облекло. Камионетката потъна в един от полските пътища.

Кейт се огледа. На кръстопътя имаше пътни табели.

На едната стрелка пишеше: „САКРАМЕНТО — 40 МИЛИ“, а на другата — „МОДЕСТО — 22 МИЛИ“.

Кейт бе объркана и ядосана на самата себе си. Чудеше се защо чисто и просто не се беше върнала с автобуса обратно до Стоктън. В тая затънтена провинция със сигурност нямаше нищо за нея. Вече беше почти пладне. Денят преваляше, скоро щеше да дойде нощта, която за другите — хората като онзи работник, когото жена му току-що

бе прибрала — означаваше дом и сигурност, но за Кейт предвещаваше единствено безцелно бродене и самота.

Подтиквана от неясната мисъл да стигне до някое градче и да намери къща със стаи под наем, тя тръгна покрай пътя.

Измина миля, после още една. Денят беше жарък. Краката ѝ бяха уморени и изранени. Навлизаше все по-навътре в полето. От двете страни на нажежения път се редяха портокалови градини и полета със захарно цвекло. Мина покрай една ферма, но от град нямаше и следа.

Най-последно, не съвсем убедена дали взима правилно решение, тя се обърна и тръгна да се връща. Щеше да хване рейса за Стоктън и да се опита да намери евтина стая под наем.

Напечените поля се замъгляваха пред уморените ѝ очи. Надяваше се, че не е сбъркала пътя от изтощение. Еднообразната гледка само утежняваше нещата. Вече не беше сигурна в посоката.

Тъкмо започваше да изпада в паника, когато по полския път с голяма скорост се зададе ревяща кола. Спирачките пронизително изсвистяха и колата спря до нея. Вътре имаше трима младежи.

— Да те откарам ли? Накъде си?

Кейт погледна през прозореца. Шофьорът беше младо момче с джинси и фланелка — явно работник. Изглеждаше сериозен и доста нетърпелив.

— Автобусната спирка за града — отвърна тя.

— След две минути си там — усмихна се той. — Скачай вътре.

Тя влезе в колата.

Известно време пътуваха мълчаливо.

Шофьорът я погледна сериозно и попита:

— Оттук ли си?

Тя поклати глава.

— Отде си?

Кейт трескаво се чудеше какво да излъже. Хвана се за първото нещо, което ѝ дойде наум.

— От Сакраменто.

От задната седалка се разнесе смях.

Кейт не се обърна. Гледаше пътя право пред себе си.

— Кво правиш по тия места? — продължи да разпитва шофьорът със същия сериозен вид на анкетьор.

— Дошла съм на гости — отвърна Кейт.

— На гости — повтори шофьорът.

Сега се усмихваше. Имаше неприятна усмивка.

Кейт крадешком погледна към задната седалка. Там имаше двама младежи, и двамата пушеха цигари и крепяха бутилки бира между коленете си. Единият се изхили цинично, когато я видя, че го гледа.

Движеха се по-бързо, най-малко с петдесет-шейсет мили в час. Колата подскачаше по неравния полски път.

После бързо профучаха през един път, който ѝ се стори познат. За част от секундата Кейт разпозна пътя, по който беше дошла от града, дори видя автобусната спирка.

— Това беше моята спирка!

— Не, не беше — отсече шофьорът все така сериозно.

Изведнъж тя си даде сметка, че странният, напрегнат израз на лицето му се дължеше не на нетърпение или недружелюбност, а на това, че беше пиян. Не можеше да сбърка похотливата усмивка. Тя се проклрнаше, че не я бе видяла още в началото, когато спря да я качи.

Колата се движеше още по-бързо. Шофьорът съвсем съзнателно натискаше яростно газта.

— Извинете, мога ли да сляза? — запита Кейт.

Шофьорът я погледна с престорено учудване. Вдигна иронично вежди и отвърна:

— Разбира се!

Но колата не забавяше ход.

— Нямате ли намерение да намалите? — запита тя.

Той изведнъж удари спирачките и свърна по черен път, който се опъваше като стрела през безкрайни редици портокалови дървета. Отново набра скорост и запрепуска между дърветата. Ниско надвисналите клони се удряха в колата и я драскаха от двете страни.

Кейт се изплаши и се развика:

— Намалете! Пуснете ме да изляза!

Изведнъж нечия ръка я прихвана отзад през врата. Тя усети дъхаща на бира уста до ухото си.

— Кво става, сладур? Май не искаш да си общуваме.

Ръката обви врата ѝ още по-здраво. Тя започна да се дърпа.

От задната седалка се носеше пиянски смях. Ръката се плъзна надолу и спря на гърдите ѝ.

Неочаквано Кейт си спомни как предната вечер Рей прилепяше лицето си до нейното, как тялото му притискаше нейното тяло към леглото, как алкохолният му дъх я удряше в ноздрите.

При тоя спомен нещо в нея прещрака. Тя се извърна и с всички сили захапа увитата около врата си ръка, точно под лакътя.

От задната седалка долетя дрезгав писък.

— Проклетата кучка! О, господи!

Тогава някой я сграби за косата. Тя изпадна в паника. Колата все още бясно препускаше. Отиваха все по-далеч в неизвестността.

Кожата на главата я болеше. Тя започна да се бори, извиваше се на всички страни и крещеше:

— Спрете, пуснете ме да изляза!

Ръката в косата ѝ се вкопчи още по-здраво. Тя се замята от болки и ритна шофьора в хълбока. Той я напсува.

— Мръсна проклетница! — обади се някакъв глас.

Спирачките изсвистяха и колата спря. От черния път се надигнаха облаци прах.

Сърдитата ръка още беше в косата на Кейт. Шофьорът излезе и мина откъм нея. Усети, че я измъкват от колата. Повлякоха я по земята между две портокалови дървета. Вече можеше да види лицата на младежите. Бяха най-обикновени селски момчета, невежи и скиторещи пиячи на бира. Бе виждала такива у дома, въпреки че никога преди не бе общувала отблизо с някой от тях.

Но тия младежи бяха много пияни и разярени от съпротивата ѝ в колата. Най-вече шофьорът, понеже го бе ритнала, когато бе на волана, и бе застрашила живота на всички. Двамата от задната седалка държаха ръцете ѝ и се готвеха да я повалят. Шофьорът идваше към тях. Тя разбра, че той е главният. Смееше се някак неестествено и играеше с колана си.

— Трябва да бъдеш по-възпитана — започна той. — Сега ще се наложи да ти дам урок. Дръж краката ѝ, Графе...

Кейт усети как мъжките ръце я събарят на земята. Едното от момчетата неумело се опита да разтвори краката ѝ. Шофьорът събуваше джинсите си с израз на презрение.

На Кейт изведнъж ѝ причерня. Сети се за Рей и за майка си, и за живота, който бяха водили през всичките години след смъртта на баща ѝ. В ушите ѝ звучаха разправиите на Рей и Ирма и противното

скърцане на креватните пружини, когато се съвкупяваха. Сети се за мазното мъжко тяло, което толкова често бе притежавало майка ѝ, а предната вечер се бе опитвало да обладае и самата нея.

И сега тия невежи селски хлапаци с мръсни усти искаха същото. Но тя нямаше да им го позволи.

Заизвива се бясно в ръцете на двамата младежи, които я държаха. Те се опитваха да я спрат, но бяха пияни и това ги правеше слаби, а тя черпеше сили в яростта си. Успя да освободи краката си и когато шофьорът се приближи, го ритна с всичка сила в слабините.

После се зае с другите двама. Все още я държаха здраво, но тя им се нахвърли с такава ненадейна ярост, че не след дълго се освободи и започна да се бие с тях като с равни.

Няколко минути по-късно всичко бе свършило. Кейт смътно си спомняше как двамата едновременно я биеха с плесници и я риташа с разкривени от пиянски гняв грозни лица. Тя им отвърщаше с конвулсивни удари, риташе, драскаше и блъскаше с юмруци. Ударите се сипеха по нея и тя усети вкуса на собствената си кръв. Полата ѝ бе раздрана, блузата ѝ също. Незнайна сила, по-голяма от глада и изнемогатата, ѝ помагаше да се бие, докато те не се отказаха от нея и не избягаха.

Разнесоха се псувни, после смях, после колата запали. Моторът сърдито зарева и се разнесе облак прах. Бе сама. Бяха я блъснали на земята и си бяха отишли. В ушите ѝ още кънтяха смехът и псувните им.

Дълго лежа на земята. Вдъхваше странния смесен мирис на портокалов цвят, на собствената си кръв и на бирената слюнка, която още бе по кожата ѝ. Даваше си сметка, че по чудо се е спасила. Ако не бяха пияни, щяха сигурно да си постигнат своето.

Тогава ѝ дойде наум, че може да се върнат.

Пое направо през портокаловата горичка, на правоъгълни откоси от мястото, където я бяха оставили. Стигна до някакъв път. Тръгна по него. Не знаеше къде отива. Знаеше само, че трябва да бърза.

От време на време я задминаваше по някоя кола или камион. Никой не забави ход. Беше им благодарна за това.

Усети вкус на кръв в устата си. Тогава разбра, че са я удряли по-лошо, отколкото мислеше.

Чак тогава се сети, че куфарът и чантата ѝ ги нямаше. Бяха останали в колата на младежите. Нямаше стотинка, нямаше дрехи и се клатушкаше по полския път в раздраните си пола и блуза.

Неизвестно защо от всичките тия беди не я болеше толкова, колкото от факта, че снимката на баща ѝ — единственото нещо на света, което значеше нещо за нея, бе завинаги изчезнала. Когато се сети за загубата си, в гърлото ѝ се надигна глухо ридание.

Продължи да върви, без да гледа накъде. Не знаеше колко е вървяла. Жаркото слънце започна да преваля към хоризонта. Скоро щеше да се смрачи.

Кейт видя встрани от пътя площадка за пикник. Имаше чешма за пиене. Използва възтоплата вода от крана, за да измие кръвта от лицето си. Дълго пи и ѝ стана по-добре.

Товага гладът ѝ се обади с внезапна острота. Спомни си, че не бе яла нищо след снощния сандвич. Ябълката, която си бе купила сутринта, бе останала в чантата ѝ и бе отдавна изгубена.

Краката едва я държаха. Тя тръгна из малкия паркинг. Имаше маса за пикник и под нея се валяха няколко парченца пържени картофи и хляб.

Имаше също непокрита боклукчийска кофа за хранителни отпадъци. Без много да му мисли, тя надникна вътре.

Видя нещо като кесия от пържени картофи с няколко парченца, останали по дъното. Протегна нерешително ръка.

Изведнъж се чу драскане по кофата и тя разбра, че вътре имаше някакво животно. Хвърли кесията и се изправи, но беше много късно. От кофата боязливо я гледаше голям сив плъх.

В този миг пред очите на Кейт изплува бедната майка от уличката в Стоктън, която хранеше сина си с прогнил картоф от боклукчийската кофа. Образът се сля с този на тримата младежи от колата, с воднистите очи на Рей в стаята ѝ, с озъбеното от злоба лице на майка ѝ, когато я пъдеше от къщи, и я обзе погнуса.

Кейт коленичи в прахта и повърна.

Остана там много дълго — поне така ѝ се струваше. Плашеше се, че ако се изправи, ще започне отново да ѝ се гади. Мръкваше. Тя знаеше, че трябва да тръгва.

За нещастие на паркинга нямаше тоалетна и не можеше да се види в огледало, за да оправи лицето си. Приглади доколкото можеше

раздраните си блуза и пола и пое отново по пътя.

Имаше чувството, че върви от часове. Горещината в долината бързо се стопи във вечерния мрак и ѝ стана студено. От борбата с младежите от колата я болеше цялото тяло.

След известно време установи, че в изправено положение я болеше вратът. После при всяка крачка от врата към гърба ѝ се спускаха парещи бодежи. Ритниците и юмруците на нападателите ѝ явно я бяха наранили по-зле, отколкото отначало си мислеше.

Разбра, че не може да стигне много далеч. Умираще от болки при ходене. А и бе спала много малко през последните двамайсет и четири часа, което още повече утежняваше нещата.

Но продължаваше да върви напред. Тласкаха я животинският инстинкт за самосъхранение и убеждението, че за нея няма път назад, че никога нямаше да се върне. Каквито и изпитания да я чакаха, щеше да оставя предишния си живот все по-далеч и по-далеч зад себе си. Откакто се помнеше, винаги бе живяла без духовна цел. Сега поне знаеше от какво бяга.

Скоро дори тези мисли я напуснаха и тя механично местеше краката си, отчаяна и изпразнена от съдържание, и съзерцаваше враждебния свят през помътнели, безразлични очи, като бездомните деца, които бе видяла в Стоктън.

Няколко часа по-късно, съвсем сама в нощта, тя съзря на един полски кръстопът бензиностанция с ресторант. Приблужи и затърси следи от живот. Вече не изпитваше смущение или чувство за благоприличие. Ако намереше някого, щеше да моли за помощ.

Пред тъмните прозорци на ресторанта висеше табела: „ВИНАГИ ОТВОРЕНО“.

В сградата никъде не светеше. На друга, по-малка табела, на стъклото на входната врата пишеше: „ЗАТВОРЕНО“.

Кейт бе прекалено изтощена, за да се смее на безсмислицата на двата взаимноизключващи се надписа.

На около петдесет метра зад ресторанта, на една стръмнина забеляза голяма къща. Като че някъде вътре светеше лампа.

Тя знаеше, че сама нямаше да може да продължи нататък. Повлече се нагоре по стръмнината, изкачи старите разнебитени стъпала и натисна звънеца.

Всичко бе тихо. Тя позвъни отново. Ръцете ѝ трепереха. Дишаше начесто и неравно.

Най-после в къщата светна лампа. Чуха се стъпки. Някой идваше към вратата.

Лампата над вратата светна и я заслепи. Вратата се отвори и се показа възрастен мъж в износен фланелен халат.

Взираше се в нея през предпазната мрежа.

— Какво искате?

— Вратът ми... — започна тя замаяно. — Бях...

Преди да успее да продължи, тя се строполи безжизнено в краката му.

Когато се събуди, Кейт видя, че се намира в някакво легло, под дебела топла завивка.

Запримига и се огледа наоколо. По стените бяха накачени фотографии, няколко флагчета и диплома, чийто текст не можеше да прочете. Освен леглото в стаята имаше старо кресло и евтино бюро.

Лампата до леглото не бе запалена. В коридора светеше. Чува се стъпки.

Някой почука плахо на вратата.

— Будна ли си, млада госпожице?

Възрастният мъж, когото беше видяла на входната врата, влезе с поднос в ръце.

— Нося ти супа и чаша мляко. Не е като в хотел „Риц“, но ще ти помогне да се вземеш в ръце. Видя ми се ужасно слаба.

Кейт го гледаше, без да продума. Беше замаяна и изплашена.

Той дойде до нея.

— Изчистих всичката кръв по теб. Обаче те оставих с дрехите. Не исках да се чувстваш неудобно. Като събереш сили, можеш да вземеш душ. Имам някои дрехи, които можеш после да облечеш.

Той сложи подноса на скута ѝ и оправи възглавниците зад главата ѝ.

— Добре са те наредили. Но ще се оправиш.

Усмихна се. Зад очилата с телени рамки очите му изглеждаха изморени. Лицето му бе благо и сякаш за нещо се извиняваше.

Тя го гледаше вторачено и мълчаливо. Очите ѝ бяха като на диво зверче, хванато в капан. Може би затова той не я запита какво ѝ се беше случило.

Посочи към дипломата и флагчетата.

— Това е стаята на дъщеря ми. Е, не съвсем, понеже е била тук само два пъти. Когато се преместихме от Мисури, вече беше отишла да учи. Но на мен нещо ми липсваше и подредих тук някои от нещата ѝ. На Франсис — жена ми де — не ѝ хареса. Искаше да е стая за гости. Но на мен ми беше мъчно. — После посочи дипломата. — Каси беше

силна ученичка. В гимназията беше седма по успех. То нали випускът беше само осемдесет души, малка гимназия, ама и умът ѝ сечеше като бръснач. Казвам ти. Не можеш да я наддума. На майка си се беше метнала, така мисля. И двете бяха умни жени.

Той въздъхна.

— Франсис умря преди три години и половина. Туберкулоза. Трябва да ти кажа, много тежко ми дойде. Тя въртеше цялата работа. Дойдохме тук да си изкараме старините, когато се пенсионирах в Джоплин. Франсис купи земята и построи бензиностанцията и ресторанта, нае помощници и сама печеше всичките сладки и понички. Не се спираше. Аз стоях на помпата, ама сметките ги водеше тя. Цяла фурия беше тая жена. За носа ме водеше, ама аз си го заслужавах. Аз съм от тия, дето, за да тръгнат, трябва някой да ги ритне отзад.

Кейт мълчаливо слушаше. Вече не се страхуваше толкова. Въпреки че се намираше на чуждо място след всички перипетии, през които бе преминала след бягството си от къщи, виждаше, че старецът е безобиден и самотен.

Той огледа стаята и продължи:

— Откакто Франсис си отиде, всичко тръгна наопаки. Каси се омъжи в Пенсилвания за едно момче, дето го срещна в гимназията. Сега и те си имат деца. Не се виждаме, тая нашата страна е голяма, как да пътува човек толкоз далече. Но тя ми пише от време на време и изпраща снимки на малките. Не мога да се оплача. Младите си имат техен живот. А аз пак си работя, но бизнесът вече не е каквото беше. И не съм много амбициозен. Един искаше да ми продаде място за реклама горе на магистралата, ама аз се дръпнах. Май не трябваше да му мисля толкоз.

Кейт успя да се усмихне. Виждаше, че старецът е също като нея объркан в личния си живот. Толкова му се искаше да си говори с някого, че си изливаше душата на една напълно непозната. Неизвестно защо от това ѝ стана по-малко самотно.

Той погледна към Кейт, която тихо сърбаше супата, и се усмихна.

— Я слушай, аз ти досаждам с моите истории, а дори не знам името ти.

— Кейт — каза тя. — Всъщност Катрин.

— Хубаво име. Също като Каси. Странно, нали?

— А вие сте господин...

— Стимсън. Юъл Стимсън. Приятно ми е, Кейт. Как е супата?

— Чудесна е. Благодаря.

— От консерва е. Но и аз през ден вечерям същото. Да ти кажа правичката, не ме бива много в готвенето. Лоша работа, ако имаш ресторант, нали? Но това е, какво да се прави.

— Нямате ли готвач в ресторанта? — попита Кейт.

— Последният избяга преди три месеца с една от клиентките — засмя се той. — Лоша работа. Тоя момък правеше едни кюфтета, да си оближеш пръстите! И дяволски вкусно руло от кълцано месо. Бизнесът тъкмо взе да потръгва, и нашият се изпари.

Погледна към Кейт.

— Искаш ли едно хубаво парче шоколадова торта, та да затиснеш супата, а? Не се плаши, не съм я правил аз. Купена е от пекарната в града. Там имат хубави торти и сладкиши.

— От града ли? — запита Кейт. — Има ли град наблизо?

— Трейси се казва. На три мили отук. По пътя за Модесто. — И посочи прозореца.

Тя не каза нищо. Спомни си табелата за Модесто от обяд, когато слезе от стоктънския автобус. Струваше ѝ се, че е било много отдавна. Пред очите ѝ се появиха тримата младежи, които я бяха пребили. Усети слабост и гадене. Насили се да ги изтрие от съзнанието си.

Юъл Стимсън я гледаше с усмивка. В очите му се четеше въпрос, но все още не я беше питал нищо.

— Е, виждам, че бузите ти започват да розовеят, млада госпожице. Това ме радва. Напомня ми за времето, когато Каси си навехна глезена, тогава беше в осми клас. Божичко, как се уплаших! Но като си млад, бързо скачаш на крака.

Той замълча. Отмести очи от нея и огледа стаята.

— Лоша работа, не можа да поостане малко с нас, преди да се омъжи. Многого обичах това дете. Даже с нея се разбирах повече, отколкото с Франсис. Но младите си имат свой живот.

После отново погледна към Кейт.

— Е, какво реши за тортата?

Тя се усмихна.

— Да, с удоволствие.

Той стана и тръгна с пъргава стъпка, която съвсем не отговаряше на уморената му външност.

Кейт въздъхна с облекчение. Човекът бе толкова самотен, че искаше единствено да говори за себе си, за миналото си и за семейството си. Нямаше да я разпитва какво ѝ се беше случило. Дори не я пита за презимето ѝ.

Кейт започна да се отпуска.

Един час по-късно Юъл Стимсън си легна, след като показа на Кейт душа и ѝ даде чисти кърпи, халат и пижама, останали от дъщеря му.

— Аз ставам към пет. Трябва да сервирам на камионджиите. Но ти си поспи. Събери сили. Оставил съм ти в килера дрехи на Каси и някои неща от Франсис. Сигурно ще намериш нещо да ти става. Хайде, ти само ми кажи, ако мислиш, че трябва да идеш на лекар. Виждаш ми се добре, но аз не ги разбирам тези работи. Хайде, лека нощ.

Той си тръгна, а тя стана да вземе душ.

Съблече се и сгъна дрехите на стола до вратата. Всичките стави я боляха, а там, където я бяха удряли, гърдите и бедрата пареха.

Облечена в чуждата нощница, тя тръгна крадешком по коридора към банята. В стаята на стареца беше тъмно. Чуваше се равномерно дишане.

Влезе в банята и съблече нощницата. Огледа се в огледалото. Цялото ѝ лице, вратът, ръцете и краката ѝ бяха в синини и морави петна. Долната ѝ устна бе подута. На бузата ѝ имаше дълбока драскотина. Юъл Стимсън явно бе почистил раната.

Цялото ѝ тяло бе изпоцапано от борбата в прахта. Чак сега разбра колко е била изпотена. Беше ужасно мръсна.

Очите в огледалото изглеждаха необичайно. Златистите ириси бяха помътнели и придобили странен тъмен цвят. Вероятно се дължеше на непривичното осветление в банята. Имаха чужд, непроницаем израз. Сякаш, откакто скъса с дома си, се бе променила, но още не можеше да разбере в какво. Това я радваше и същевременно я плашеше. Чудеше се дали изобщо някога ще е същата, каквато бе едва преди ден и половина.

Пусна душа и застана под него. Отначало водата бе леденостудена. Пръскалката не работеше добре. Не течеше, а шумно

плискаше. Кейт предположи, че Юъл Стимсън взима вана.

Видя някакъв сапун и започна да се сапунисва. Черничката от ходилата ѝ се завърташе в кръг и влизаше в канала.

Прокара сапуна по корема и гърдите си. Тялото я болеше, ала усещането от допира на хлъзгавия сапун беше приятно. Зърната на гърдите ѝ пламваха и щръкнаха, когато ги докоснеше с пръсти.

Тя въздъхна. Сапунът се изплъзна от ръката ѝ, но тя го улови във въздуха, преди да е тупнал на дъното на ваната. Бързите ѝ рефлексии не я учудваха. Още от малка винаги се проявяваше като отлична спортистка, често по-добра от момчетата на нейната възраст.

Насапуниса си корема, бедрата и накрая между краката. От докосването усети остро, почти болезнено парване. Вече бе станала жена. Промените, които наблюдаваше у момичетата в училище през последните две-три години — внезапният, всепоглъщащ интерес към момчетата, постоянната, стигаща до нарцисизъм грижа за външността — настъпваха и у нея.

За миг усещането сякаш ѝ хареса, после, когато си спомни как Рей я насилваше в леглото и как селските момчета от колата мачкаха тялото ѝ, изпита погнуса.

После реши да не мисли за това. За нея започваше нов живот. Момичетата в училище никога вече нямаше да я видят. Всичко вече беше минало.

Тя имаше друга съдба. И може би така ѝ бе тръгнало от край време. Реши да не гледа назад. Макар да беше без посока и без дом, поне бе свободна. При тези мисли телесният ѝ глад придоби различно измерение. Той също бе част от големите промени, които насочваха живота ѝ към нови хоризонти.

С тези мисли наум Кейт спря да се сапунисва и се обърна, за да облее тялото си с вода.

Съвсем не ѝ минаваше през ум, че всяко нейно движение се следи.

18 ноември 1935 г.

В снимачния павилион беше тихо.

Сценични работници, озвучители, гримьори, асистент-режисьори и техници стояха и гледаха как камерата се приближава към двойка влюбени, седнали на градинска пейка пред тъмен екран.

Паркът, който трябваше да се вижда зад тях, още не съществуваше. Художникът по декорите и хората му щяха да го създадат по-късно като рисуван декор. Този ден трябваше да се снима сцената. Когато дорисовката станеше готова и допълнителните детайли бѐдеха завършени от отдела за специални ефекти, двамата млади актьори щяха вече да работят по друг филм.

Но този ден вниманието им бе изцяло погълнато от текущата работа. Застанал зад камерата, режисьорът им даваше последни наставления. Той се славеше като един от най-добрите в бранша и вече бе правил няколко филма с тях. На снимачната площадка цареше дух на спокоен и делови професионализъм. Не се губеше нито миг.

В дъното на снимачния павилион, незабелязан от никого, стоеше продуцентът. Казваше се Джъстин Гарза и бе един от най-влиятелните продуценти на „Олимпик Пикчърс“. Беше се прочул с комедии в нямото кино, където работи с някои от най-големите дарования в бранша и премина към говорещото кино като продуцент на семейни драми и романтични комедии.

По това време той бе на гребена на вълната и го постигна с помощта на двамата млади актьори в студиото — Томи Валънтайн и Ив Синклер. Бяха снимали заедно седем филма от нашумялата серия „Джил и Джони“. Съвместната работа ги бе направила всеизвестни и историите за чистата провинциална любов помежду им разпалваха въображението на цялата нация.

Продуцентът гледаше усмихнато как Томи подава репликата си, а Ив му отвръща. Двамата актьори работеха заедно в съвършена симбиоза и отлично се допълваха, благодарение на дългогодишното си близко познанство. Томи с трогателен финес играеше ролята на

стеснително, но храбро момче. Ив с неповторимо умение и красноречие изпълняваше характерната си роля на палаво съседско момиче, което изживява първата си любов и се преобразява в красива девойка.

Бяха съвършена двойка и филмите им носеха огромни дивиденди. В момента Ив Синклер беше на девето място в тоplistата сред актрисите, а Томи Валънтайн — на шесто сред мъжете, филмите „Джил и Джони“ означаваха пари в банката, а студиото бе натрупало огромни суми от реклама, като постоянно спекулираше със сензационни съобщения за извън сценична любовна връзка между двете кинозвезди, която един ден можеше да прерасне в женитба.

Тези факти бяха формула за успех, на която можеше да се разчита. Но зад голата статистика Джъстин Гарза съзираше признаци за надвисналата опасност. Така например за първи път, откакто преди четири години започнаха серията „Джил и Джони“, Томи Валънтайн изпаднаше извън първата петица. Колкото до Ив, тя едва тази година се закрепил сред първата десетка. Но даваше всички признаци, че ще се задържи и ще се изкачва, докато Томи, макар че още се държеше, явно започваше да запада.

Джъстин Гарза беше разгледал внимателно суровия материал от този филм и камерата не можеше да го излъже. Томи Валънтайн нямаше вече онова чисто луничаво лице. Беше пораснал и изглеждаше изморен и отпуснат. Имаше най-много още един-два филма и с юношеските мудни на екрана щеше да е свършено. Скоро щеше да му се наложи да скача в дълбокото с роли за възрастни и щеше или да изплува, или геройски да загине. А предвид възможностите му и жестоката конкуренция, нямаше много изгледи да издържи.

Колкото до Ив, нейният случай бе тъкмо обратният. Преди четири години тя бе все още очарователно девойче, току-що привършило кариерата си в дълга поредица от детски роли а ла Шърли Темпъл. Когато отрасна и стана привлекателна изпълнителка в любовни филми, с невинната си и свежа игра идеално допълваше Томи в ролята му на стопроцентовото американско момче. Ив превъзходно успяваше да скрие напълващата си женственост под палавата превзетост на героините си и с всеки един от филмите разцъфваше в прелестна девойка, напълно готова да приеме любовните обяснения на Томи.

Но Ив вече бе навършила осемнайсет години и бе навлязла в деветнайсетата, въпреки че рекламната пропаганда я изкарваше на седемнайсет. Лицето ѝ се бе променило, тялото ѝ също. Бе стройна и прекрасна, с гарвановочерна коса и бистри сини очи, в които острият ум се съчетаваше със сложен ѝ противоречив характер.

Въпреки че трудно можеше да бъде наречена секссимвол от порядъка на Джейн Харлоу или Марлене Дитрих, беше много красива и бе готова да опита късмета си като изпълнителка в любовни филми за възрастни. В момента очевидно умишлено потискаше развитието си, за да може по-убедително да пресъздава невинността, на младата Джил Гарнет. Възможностите ѝ далеч надхвърляха ролята, която изпълняваше.

Катастрофата бе неизбежна, по този въпрос нямаше две мнения. Поредицата „Джил и Джони“ бе на път да си изпее песента. И когато това станеше, Гарза щеше да изгуби основния си източник на печалба в „Олимпик Пикчърс“.

Скоро щеше да му се наложи да мисли как да оправя нещата и да започва отново. Нямаше да е лесно да изнамери нещо, което да се мери с касовия успех и доларите на „Джил и Джони.“ Хитовете, водещи след себе си успешни серии, бяха рядкост.

Джъстин Гарза трябваше доста да си напрегне мозъка. Положението му на един от най-нашумелите продуценти в Холивуд бе застрашено. Трябваше да намери нещо, което да замести „Джил и Джони“, и то много скоро.

Докато излизаше от снимачния павилион и вървеше към кабинета си, Гарза взе класическо холивудско делово решение. Щеше да отложи неизбежното, доколкото можеше. Вероятно щеше да успее да изстиска от Томи Валънтайн не един, не два, а още три филма за сериала „Джил и Джони“. В края на краищата един добър гримьор можеше да направи чудеса. После щеше да се погрижи за бъдещето, когато му дойдеше времето.

Знаеше, че след „Джил и Джони“ прелестната Ив Синклер щеше без много труд да се оправя и да си стъпи на краката. Щеше да продължи с каквото си поиска и както винаги щеше да е безупречна.

Колкото до Томи Валънтайн, той скоро щеше да се впусне напосоки в гъмжащите от акули води на най-жестокия бизнес в света.

Дано да се е сетил да сложи настрана малко парици от спечеленото през успешните години. Сигурно щеше да има нужда от тях.

Джъстин Гарза реши да забрави за двамата млади актьори. Благодарейки на съдбата, че продуцентите не остаряват тъй бързо като актьорите, той се запъти към срещата си с шефа на студиото, с когото щеше да обядва.

Половин час по-късно Томи Валънтайн седеше в съблекалнята си и сваляше последните остатъци грим, докато Ив Синклер го наблюдаваше, излетната на дивана.

Двамата бяха добри приятели. Въпреки че като малки се познаваха бегло, само като деца кинозвезди, работещи за различни студиа, седемте филма, които бяха снимали заедно, доста ги бяха сближили. Ив съзнаваше, че дължи много на Томи, понеже тъкмо серията „Джил и Джони“, лансирана благодарение на неговата популярност сред публиката, ѝ бе дала възможност да се прехвърли от детски към юношески роли и да се задържи в звездните висоти. През последните пет години често изслушваше жалбите му за студиото, за агента му, за общия им продуцент и му бе правила не една услуга.

Разбира се, в слуховете за любовната им връзка извън екрана нямаше нищо вярно, но и двамата признаваха необходимостта от подобни приказки, затова агентите им, съвместно с рекламния отдел към студиото, от четири години насам работеха здравата по тази кампания.

След седем съвместни филма зад гърба си те бяха почти като брат и сестра. Познаваха се по-добре от всички останали и можеха да се измъкват взаимно от трудни ситуации пред камерата, без дори някой от околните да разбере. Тъкмо необикновената им близост на екрана бе ключът към успеха на серията.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — запита Томи. — Ще те заведа в „Перино“. Може да се съберем с Тери и Ралф и да отидем в „Клауди“.

„Клауди“ беше игрално казино, потулено в Холивудските възвишения зад специална охранявана ограда. Полицията на Бевърли Хилс допускаше, че съществува, понеже клиентелата му в по-голямата си част бе съставена от филмови звезди и важни клечки от филмовите

студиа и представляваше нещо като туристическа атракция за богатashi от шоубизнеса от целия свят. Томи обичаше комара и често привличаше погледите на околните върху себе си, залагайки огромни суми на масите за рулетка. Рискът му се услаждаше, освен това можеше да си позволява финансовите загуби.

Ив се усмихна.

— Ще дойда на вечеря. Но ще залагаш сам. Аз се прибирам вкъщи да спя.

Томи се засмя.

— Уби ми желанието. Много те бива да провалиш вечерта.

Ив ненавиждаше комара. Парите значеха много за нея и тя не можеше да си представи, че ще ги залага на странните приумици на някакво желязно топче, което подскачаше по колелото на рулетката. Нейният бизнес бе актьорството и тя непрестанно бе усъвършенствала техниката си, за да достигне до звездните висоти. Въпреки крехката си възраст, бе призната за една от най-добрите актриси в Холивуд. Тя бе професионалист в една силно конкурентна област. И имаше успех. Никога не забравяше за най-важната си задача — на всяка цена да достигне до върха и да се задържи там.

Тъкмо се усмихваше на отражението на Томи в огледалото, когато някой почука на вратата и ги прекъсна.

Едно момче от техническите помощници носеше бележка за Томи. Томи нетърпеливо я грабна, бръкна в джоба си и му даде петдоларов бакшиш. Техникът го погледна някак странно и многозначително, после излезе.

Томи бързо разгъна бележката и я прочете, без да сяда. После се обърна към Ив.

— Слушай, Иви, ще може ли да отложим вечерята? Изскочи ми нещо друго.

Ив се усмихна.

— Разбира се. Само внимавай, разбираш ли?

Томи хвърли бележката на тоалетната масичка и погледна към нея с измъчено изражение на лицето.

— Не знам какво бих правил без теб. Никога не съм мислил, че ще намеря тук такъв приятел. Кое те кара да бъдеш толкова мила?

— Вероятно това, че краставите магарета се привличат — пошегува се тя и му се усмихна от дивана.

Двамата замълчаха. Всеки от тях отгатваше приблизително какво мисли другият.

Ив отдавна знаеше, че Томи е хомосексуален. За цял Холивуд това бе публична тайна, но истината ревниво се пазеше от външния свят, пред който Томи бе стопроцентовият американец, чиято извън екранна любов с красивата му и прочута партньорка можеше един ден да завърши с женитба.

Томи съобщи на Ив истината за половия си живот скоро след като заработиха заедно. Оттогава често ѝ се случваше да го прикрива, когато след някоя от любовните си авантюри той закъсняваше за снимки или пък бе прекалено разстроен, за да се съсредоточи.

Затова днес, както толкова пъти досега, Ив уважи правото на Томи на лични удоволствия, но го предупреди да внимава.

Тя видя тъжния поглед в очите му, когато той припряно се погледна в огледалото на съблекалнята. Можеше да отгатне мислите му. Никой не осъзнаваше последиците от остаряването по-болезнено от него. За Томи горчивата реалност засягаше както кариерата, така и любовта му.

— Ела тук — извика го тя. — Седни до мен.

Той отиде до дивана, излегна се и сложи глава в скута ѝ. Изведнъж заприлича на уловило се за майка си момченце.

— О, Иви...

Известно време никой не проговори. Ив нежно милваше косата му, той затвори очи. Накрая тя се обади:

— Искам да те попитам нещо.

— Всичко ще ти кажа — усмихна се той.

— Как точно го правиш?

Той помълча, после запита:

— Имаш предвид...

— Имам предвид как точно го правиш с момчетата — отвърна тя.

Той дълго мълча, преди да отвърне. Тя го усещаше как събира мислите си. И сякаш ставаше по-слаб и по-женствен в ръцете ѝ.

— През цялата ти младост всички те учат, че трябва да бъдеш мъжествен. Като Дъглас Феърбанкс. Да се хвърляш да биеш хората наоколо, да се перчиш и да отвлечаш героинята си на бял кон. Но един ден — не мога да ти кажа точно кога — осъзнаваш, че не желаш да се

биеш, Иви. Искаш да те закрилят. Искаш някой друг да бъде силният и да се грижи за теб. Това е всичко.

Ив го погали по косата и каза:

— Мисля, че разбирам.

— Наистина? — усмихна се Томи. — Момичетата не трябва да разбират тези неща.

— Но аз ги разбирам — настоя Ив. — Ти искаш същото от момчетата, което и аз. Да се грижат за теб. Да те закрилят. Това е напълно естествено. Просто в себе си ти си повече момиче, отколкото момче. В това няма нищо престъпно.

Той се засмя.

— Кажй го на Нравствената полиция.

Тя го потупа по рамото.

— Аз съм тук, за да се погрижа да не разберат.

Той седна на дивана и се ухили.

— Знаеш ли, ти си ужасно мило момиче. Не съм ли ти го казвал?

Тя се усмихна и докосна с длан бузата му. После стана сериозна.

— Харесвам ли ти още? Искам да кажа... Знаеш какво искам да кажа. Аз също имам нужда да бъда харесвана, нали разбираш?

Той я целуна леко по бузата.

— Винаги ще те обичам. Знаеш го много добре. — После погледна часовника си. — По дяволите! Трябва да се обадя на агента си. Цял ден ме чака. Веднага ще се върна.

Той скочи, бързо излезе от съблекалнята и се запъти по коридора към телефона.

Ив остана известно време сама, потънала в мисли.

После стана и отиде до тоалетната маса на Томи. Погледна лицето си в огледалото. С всеки изминал ден ставаше все по-красива. Отбеляза факта с разсеяно задоволство, досущ както бегачът засича най-новото си постижение или щангистът отмерва постепенното нарастване на силата си. Красотата вече значеше много за кариерата ѝ. Беше ключов елемент в нейните планове.

Погледна гланцовите снимки на Томи по стените около огледалото. Оттам я гледаше младеж, който бързо губеше младежкия си вид. Само умелите усилия на студийните фотографи и оператори можеха да прикрият изчезването на момчешката му свежест и началото на видимо безцветно мъжество.

Ив сравни собствения си образ в огледалото с гланцовите снимки по стените. Очите ѝ безмълвно преценяваха.

Тогава погледът ѝ попадна на смачканата бележка, която Томи бе получил от младия помощник. Разгърна я и прочете: „СТУДИО 12 РЕКВИЗИТ. 9.30 ч.“.

Подпис нямаше.

Ив замислено гледаше бележката.

Красивите ѝ очи потъмняха. Мозъкът ѝ хладнокръвно запресмята.

Взе решението като безучастен хирург, който решава да ампутира болния крайник.

Излезе от съблекалнята, пресече студиото и се запъти към своето бунгало, където имаше личен телефон.

Щом влезе, вдигна слушалката и набра един номер.

В девет и половина същата вечер Томи Валънтайн се намираше в студио 12. Беше приведен зад огромен макет от папиемаше на пейка от съдебна зала и любвеобилно смучеше пениса на един от младите актьори в студиото.

Ръцете му ритмично люлееха тестисите на младия мъж. Обработваше пулсиращия му член с опитни отривисти движения. Езикът му работеше разгорещено, с умение, придобито от дългогодишен опит. Когато усети, че младият му любовник започва да се втвърдява в устата му, органите му пламнаха.

Изневиделица ги заслепи силен блясък. Чу се рязко щракване и шум от бягащи стъпки.

Пенисът в устата на Томи омекна. Той усети как любовникът му затрепери.

Кръвта му се вледени. Току-що бе чул най-ужасния звук за човек в неговото положение.

Пукването на светкавица от фотоапарат.

На следната сутрин в една от клюкарските холивудски рубрики се появи информация, подписана от влиятелен хроникьор на име Брюстър Лан:

„Един от най-добрите и прочути млади актьори снощи бе изненадан в много компрометираща поза. Добре ще е, ако в «Олимпик Пикчърс» повече внимават и не допускат младите им филмови звезди да се забъркват в неморални авантюри, особено ако същите се рекламират пред публиката като типични американски момчета, за да може впечатлителната младеж да им се възхищава и да им подражава. Позор, позор, позор!“

Копие от рубриката, придружено с шокираща фотография, се отправи още същия следобед към „Олимпик Пикчърс“. Един час по-късно договорът на Томи Валънтайн бе анулиран поради нарушаване на клаузата за нравствено поведение.

Снимките по последния филм от серията „Джил и Джони“ бяха, разбира се, незабавно прекратени.

Междувременно в „Уърлдуайд Пикчърс“, студиото на Ив, бе свикан директорски съвет на най-високо ниво, за да се реши съдбата на Ив, която, въпреки големия си актьорски таланти неопетненото си име, трябваше да понесе последиците от дългогодишното си сътрудничество с опозорения Томи Валънтайн.

Беше решено, че най-добрият начин да се разграничи Ив от Томи, е като я издигнат над сегашния ѝ статус на юношеска звезда и ѝ намерят колкото може по-скоро главна роля в романтична комедия за възрастни. Сценаристите в студиото получиха нареждане до два месеца да разработят проект, за да може до четири месеца снимките да започнат.

Беше изготвен подробен план за невиджана рекламна кампания с цел Ив Синклер да бъде продадена като една от най-нашумелите женски звезди на „Уърлдуайд Пикчърс“. Планът бе обсъден с агента на Ив, който увери студиото, че клиентката му ще помогне с всичко, което е в нейните възможности.

Томи Валънтайн бе зачеркнат от студиото още на сутринта след публичното му унижение и никога вече не игра в киното. Животът му бързо достигна до пълна деградация и на двайсет и шест годишна възраст, след тежка пиянска нощ в един бар за хомосексуалисти в западен Лос Анджелис, той загина при автомобилна катастрофа.

Посветените в Холивуд знаеха, че докато Томи отиваше към гибел, старата му приятелка и бивша филмова партньорка Ив Синклер му помагаше с пари и състрадание. Това затвърди името ѝ на професионалист, който никога не изоставя приятелите си в беда.

Това, което никой не узна, бе, че Ив лично и преднамерено бе съсипала кариерата на Томи само с едно телефонно обаждане. Именно благодарение на това обаждане фотографът на Лан знаеше точно къде да се скрие в девет и половина през оная съдбовна вечер — в реквизитното отделение на дванайсети снимачен павилион на „Олимпик Пикчърс“. А благодарение на навременното отстраняване на Томи Валънтайн, кариерата на Ив Синклер направи гигантски скок и тя стана суперзвезда в романтичните филми на Холивуд.

Колкото до самия Брюстър Лан, той бе лично посетен от младата Ив Синклер седмица след като по нейно нареждане бе изпълнил пъкленото си дело. Тя пристигна в змиеподобна копринена рокля, която подчертаваше гладките извивки назрялата ѝ млада снага. Съвсем не приличаше на искрената девойка, чиято роля бе играла във филмите за Джил и Джони.

След интимна вечеря на светлината на свещи, под звуците на плискащите се отвън вълни на Малибу Ив прекара нощта в постелята на Брюстър Лан. Лан бе удивен от уменията ѝ. Служеше с тялото си много майсторски. Бе точно толкова изобретателна в леглото, колкото и на екрана. И определено имаше най-добрия език в Холивуд.

Докато тя свеждаше хубавата си глава над пениса му, Брюстър Лан се усмихваше на иронията на съдбата. Правеше с него абсолютно същото, което Томи Валънтайн бе правил с оня нещастен млад актьор в дванайсети снимачен павилион. Само че Ив си служеше с езика, за да затвърди блестящата си кариера, докато Томи си бе послужил със своя език, за да съсипе завинаги кариерата си.

Точно това бе разликата в Холивуд, размишляваше Лан. Разликата между оцеляващия и губещия.

Ив поне бе оцеляла. Тежко на онзи, който застанеше на пътя ѝ.

Кейт си нямаше представа, че ще да прекара следващите девет месеца от живота си в усамотения малък ресторант край шосе 22 и че Юъл Стимсън ще ѝ стане по-близък от родната ѝ майка.

Господин Стимсън („Казвай ми татко, ако искаш“) беше мил дядка, толкова любезен и сдържан, че с него Кейт се чувстваше в безопасност. Той така и не я попита за синините ѝ в нощта, когато се появи на прага на дома му, или откъде идваше, или пък защо бе избягала. Не се опита да разбере кои бяха родителите ѝ и никога не задаваше въпроси за миналото ѝ.

Причините за това бяха очевидни. Старецът бе толкова безнадеждно самотен и тъй безпомощен пред влошаващото се състояние на малкия му ресторант, че бе готов дори да вземе под опеката си млада бегълка, като в замяна получи услугите ѝ на „главен готвач и мияч на шишета“ в кухнята.

А Кейт учуди и Юъл Стимсън, и самата себе си през първите седмици след възстановяването си, като показва необикновени качества, подходящи тъкмо за тежката работа, от която неговото заведение се нуждаеше. Като начало се сприятели със сервитьорката готвачка — местно момиче на име Пам — която работеше на половин ден, и основно изчисти и препореди ресторанта. Състави ново меню, сложи цветя по масите, оправи разпраните и изпочупени столове и преобоядиса всичко.

Освен това изчисти къщата на стареца, занемарена от години. Излъска подовете, изтупа килимите, грижливо избърса прахта и всичко изми. Дори изкърпи дрехите му. Юъл Стимсън я наблюдаваше по своя безпомощен начин и все повтаряше, че като я гледал как върши всичко това, имал чувството, че обичната му Франсис се е върнала у дома. Наричаше Кейт „фурия“ и не спираше да я хвали пред всеки, който се отбиеше в ресторанта и останеше достатъчно дълго, за да си побъбри с него.

В ресторанта Кейт готвеше и сервираше на клиентите. Тя бързо изучи сложното изкуство да изпълнява бързи поръчки — как да

изпържи бекон с яйца за четирима на едната печка и в същото време да прави сандвичи в другия край на кухнята, как да приготвя вкусни блюда от вчерашно руло, претоплено картофено пюре и консерва боб и царевича. Между шофьорите на камиони и пътуващите търговци се разчу, че мястото се е подобрило, и те вече спираха не само за бензин, а и да се нахранят.

Но идваха не само за храната. Харесваше им и Кейт. С течение на времето тя се отвори и същите посетители, които отначало се оплакваша, че е туткава в кухнята, станаха редовни клиенти. Шегуваха се с нея и ѝ се доверяваха, оплакваша се от мъчнотиите по пътищата и от жените си. Разбира се, тези дружески разговори бяха само претекст, за да се любуват на свежото ѝ младо тяло. Тя носеше колосани престилки на квадратчета, в които изглеждаше чевръста и експедитивна. Но в неразгадаемите ѝ очи се криеше някаква тайна, която сякаш се излъчваше от гъвкавите ѝ крайници, от буйната ѝ руса коса и най-вече от женствената плавност на движенията ѝ — тъй изящни, че дори мизерното ѝ обкръжение не можеше да помрачи техния блясък.

Повечето се влюбваха още щом я видеха и идваха пак главно заради нея. Единствената причина, поради която не ѝ определяха среща, бе младостта ѝ и измисленото обяснение на Юъл, че му била „единствена сестрина дъщеря“, дошла на гости.

Ресторантът и бензиностанцията тръгнаха от добре към по-добре. Юъл Стимсън броеше новите си приходи, претапицира сепаретата, купи няколко евтини, но приятни за окото пейзажа за стените и инсталира нов джубокс. Като върховен жест, ознаменуващ новата ера, най-после се реши и нае рекламното табло край шосе 22, за което жена му толкова често го бе молила.

След тежкия ден в ресторанта Юъл седнаше с Кейт в гостната и двамата слушаха „Еймъс и Анди“ и „Еди Кантърс Камъл Караван“ по старото радио в дневната. Докато радиопрограмата вървеше, Кейт четеше книга или списание, а Юъл седеше в креслото си и се опитваше да се шегува бодро. Ала сънят го оборваше, дишането му ставаше тежко и той не успяваше да сподави първото прохъркване. Тогавя ѝ пожелаваше лека нощ и бавно изкачваше стълбите, а Кейт оставаше да довърши четивото си и да доприбере, преди да си легне и тя.

Когато бяха заедно, говореха много. Юъл Стимсън ѝ разказа всичко за покойната си жена и за дъщеря си, която все още обичаше безмерно въпреки дялящото ги разстояние. Кейт с интерес поглъщаше разказите му, пленена от сложността на човешката природа и ободрена от обичта на стария човек към двете жени в неговия живот. Това ѝ помагаше да забрави собствената си майка — себелюбиво и студено същество — и мизерните години под един покрив с Рей.

Поради явния възторг на Юъл Симпсън от Кейт и уважението му към личните ѝ тайни тя разцъфтяваше под покровителството му и не след дълго се почувства под неговия покрив ако не у дома си, то поне спокойна и защитена, както не се бе чувствала от години насам. С всеки изминал ден добиваше нова самоувереност. И двамата се възраждаха за нов живот. Знаеха добре, че това няма да продължи дълго, защото Кейт бе млада и животът беше пред нея, но им харесваше да бъдат заедно и не мислеха много за бъдещето. Трудните времена бяха научили всички да ценят кратките мигове на сигурност и доволство и бяха помели природния инстинкт на хората да очакват постоянство от света. Днешният ден бе едничкото нещо, което имаше значение.

Животът им продължи така през цялата зима, до пукването на пролетта, а през това време Кейт с нетърпение очакваше да измине остатъкът от първата ѝ година с Юъл Стимсън и да дойде седемнайсетият ѝ рожден ден.

Тогава нещата се промениха.

Един ден на бензиностанцията се появи млад мъж, който поиска от Юъл да зареди с бензин старата му кола и си поръча обед на тезгяха. Имаше светлокестенява коса и внимателни сиви очи. Беше много приказлив и самоуверен въпреки явната си бедност. Каза, че бил на път за Сан Диего, за да започне нова работа. Беше слаб, но жилав. Младежката му енергия го правеше привлекателен. У него имаше нещо необичайно, което Кейт не можеше да определи.

Той побъбри любезно с нея и изслуша приказките на Юъл за Франсис и късмета му, че Кейт е дошла да го спаси.

— Тя е чудо, цяло чудо — говореше старецът самодоволно. — Ето, откакто е тук, удвоихме приходите.

Това сякаш заинтригува младия мъж. Поприказваха насаме с Юъл отвън, до бензиновите помпи.

— Не вярвам да си намерите помощник по тия места. Наемен работник, така да се каже. Да ви кажа честно, в момента съм го загазил. Не мога да стигна до Сан Диего, ако не спирам да припечеля някой долар. Аз съм добър механик, мога да наливам бензин и не се плаша от черна работа.

Юъл Стимсън грижливо обмисляше предложението. Тежка работа се намираше — да се оправи задната ограда, дърводелски неща, зареждане с бензин и грубо чистене, които не бяха по силите на Кейт.

И щеше да икономиса още пари...

Погледна момчето в очите. В тях видя искреност и младежка самоувереност, която му допадна. Щеше да е чудесно наоколо да се навърта едно здраво момче и да му помага, макар и само за няколко седмици.

— Мога да плащам по петнайсет долара седмично плюс храна — каза най-сетне той. — Вкъщи има една стая, зад кухнята. Не е нещо особено, ама става за живеене.

— Благодаря, сър. Няма да съжалявате. Обещавам ви.

— Казвай ми Юъл. Или татко, ако искаш.

Удариха ръце и младият мъж паркира зад къщата, извади куфара си и влезе в задната стая да се преоблече.

Същия следобед пристигнаха двойка младоженци в медения си месец. Моторът на колата им работеше неравномерно и дрезгаво и губеше мощност на ниските предавки. Куентин Флауърс, новият механик на Юъл, намери източника на повредата и прочисти клапаните. Юъл Стимсън се подсмивваше.

Беше открил още една златна мина.

Дойде пролетта, необичайно топла за сезона, а след нея горещо и прашно лято. Куентин се заседя по-дълго от предвиденото, като обясни на Юъл, че преди да тръгне за Сан Диего, иска да сложи малко пари настрана. Изглежда, работата му харесваше, а и я вършеше бързо и качествено. Благодарение на Куентин нещата и на бензиностранцията, и в ресторанта вървяха по-добре от всякога. Беше добър механик клиентите го харесваха заради остроумието и приказливостта му.

Разказа на Кейт всичко за себе си, за семейството си в Сиатъл, за омъжените си сестри, за овдовялата си майка и за пагубните последствия от Голямата криза върху живота им. Споделяше неудачите си с известна горчивина, но имаше безгранична вяра в бъдещето, която надделяваше над тъгата му по миналото.

Обичал да пътува или поне твърдете така. Работата, която щял да започне в Сан Диего, била в голямо предприятие за търговия на дребно, собственост на някакъв чичо. Гледал на нея само като на трамплин към нещо по-добро. Имал големи планове за бъдещето. Докато напредвал в бизнеса на чичо си, щял да учи вечерно и да вземе диплом от бизнес колеж, след което щял да направи кариера като мениджър. Беше убеден, че трудните времена няма да продължат вечно. Щял да ги преживее и когато нещата се оправели, щял да бъде изучен и готов за нова кариера.

— Разбира се, трябва да имам търпение — говореше той на Кейт, докато пиеха кафе в ресторанта. — Но това е една от добрите ми страни. Баща ми казваше: „Който знае да чака, всичко ще постигне“.

Куентин никога не се изморяваше да говори за себе си и за своите планове. Но неизвестно защо приказките му не досаждаха на Кейт. Впечатляваше я непоклатимата му целеустременост. Това бе нещо, което на самата нея ѝ липсваше, защото въпреки работоспособността ѝ, тя си оставаше без посока в живота. И тъкмо тази вътрешна сила на Куентин я заплеляваше.

Лятото бавно отминаваше. Кейт забеляза, че и външността му не ѝ е безразлична. Видя татуировката на ръката му, докато той работеше на помпите по фланелка. Беше строен, но тялото му беше яко. Пръстите му, изцапани с машинно масло и грес, бяха дълги и силни.

Понякога, когато бе особено горещо, тя поглеждаше навън през прозореца и го наблюдаваше как работи по колата си, как кове стълбовете на оградата или мести авточасти. Беше гол до кръста, по челото му струеше пот. Имаше широки гърди, тесен кръст и опънати мускули, които все привличаха погледа ѝ. Въртеше брадвата с ловкост и сила.

Кейт за първи път в живота си проявяваше интерес към мъжко тяло. В родното си място дори не поглеждаше момчетата в училище. А след преживяването с втория си баща дори и не се замисляше за

отношенията между мъжете и жените. Животът с Юъл Стимсън ѝ бе помогнал да забрави за всичко това.

Докато наблюдаваше Куентин в задния двор, тя отново започна да изпитва странния, почти болезнен кипеж, който бе усетила в промененото си тяло, онова чувство в гърдите, сладната възбуда между краката си. Ставаше ѝ все по-трудно да откъсва поглед от него, докато той работеше. Колкото по-горещо ставаше времето, толкова по-дълго той стоеше без риза в задния двор, под нейния прозорец. Един-два пъти ѝ мина през ума, че може би нарочно се перчи пред нея. После отхвърли тази мисъл.

Въпреки дружеската фамилиарност Куентин се отнасяше към нея с неизменно уважение. Прие разказа на Юъл, че му е племенница, и зае ролята на покровител. Понякога, ако някой от посетителите в ресторанта показваше прекалено засилен интерес към Кейт, Юъл с облекчение се сецаше за Куентин.

Но за Кейт нещата не бяха толкова прости. Куентин бавно и сигурно ѝ влизаше под кожата. Усещането бе едновременно опасно и вълнуващо. Тя започна да се надява, че той скоро ще замине за Сан Диего и ще я остави да се върне към предишния си живот.

Но един ден истината, която от толкова време криеше от себе си, я връхлетя.

Беше зноен юлски съботен ден.

Юъл замина с пикапа в града да купи провизии за ресторанта. Куентин му предложи да го придружи, но Юъл го помоли да наглежда помпите, докато Кейт се занимава с ресторанта.

Кейт и Пам работиха целия ден и затвориха в шест. Изчистиха заедно кухнята и след като Пам си отиде, Кейт се качи горе да вземе душ.

Юъл все още не се беше върнал, но тя не се тревожеше за него. Знаеше, че е приказлив и вероятно досажда с историите си на някой от старите си приятели в града. Често се връщаше доста късно от тези пътувания.

Куентин още беше долу при помпите. Кейт влезе в банята, съблече се и застана под душа. Пръскалката работеше вече, тъй като преди месец Куентин я беше поправил. Топлата вода я обливаше на

равномерни дълги откоси и щипеше кожата ѝ, докато сапунът отмиваше миризмите от ресторантската кухня.

— Куентин — чу тя собствения си глас, сепна се и млъкна. Ръката ѝ местеше плъзгавия сапун по корема и гърдите ѝ и името несъзнателно се бе откъснало от устните ѝ.

Тя се изчерви. Поривите на зрелостта, които през изминалите седмици изпълваха с трепет цялото ѝ тяло, бяха неоспорими.

Тя прокара сапуна между краката си, нагоре и надолу по меката като коприна кожа на бедрата. Собствените ѝ мисли я ужасяваха. Бе живяла тъй дълго сама със себе си! Сега сякаш тялото ѝ се бунтуваше и тя губеше самообладание.

Излезе от банята, увита в хавлиения халат, който си беше купила, и с увита в пешкир глава.

Изведнъж спря като поразена от гръм. Куентин препречваше пътя към стаята ѝ. Очите му я гледаха многозначително и необичайно благо.

— По-добре ли ти е сега? — попита.

Тя сбърчи вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма нищо по-освежително от душа в горещ ден като този. Може и аз да взема един.

Беше по фланелка. Ръцете му изглеждаха силни и някак страшни с татуировката на жилестия бицепс. Усмивката в очите му бе наистина странна — никога по-рано не беше виждала такова изражение.

— Е, аз съм готова — каза тя, — ако искаш да ползваш банята.

Думите ѝ прозвучаха фалшиво. Куентин никога не ползваше душа в къщата. Винаги се къпеше в бараката отвън. Не беше успяла да измисли какво друго да каже. Искаше да мине покрай него и да влезе в стаята си.

Тя направи крачка към него. Той не помръдна.

— Може ли да мина? — запита го нервно.

Куентин не отвърна. Тя видя как очите му се спускат под измитото ѝ лице към очертанията на гърдите и ханша ѝ под хавлията.

Цялата се изчерви.

— Куентин — започна раздражено, — имаш ли нещо против да се отместиш? Трябва да се облека...

— Защо произнесе името ми? — попита той изведнъж, като пристъпи напред, за да препречи пътя ѝ още по-решително. Лицето му беше почти до нейното. Тя се учуди, че не ѝ мирише на машинно масло и бензин. Миришеше на свежо и чисто. Тогава реши, че сигурно вече се е изкъпал.

Ала думите му я бяха поразили.

— Какво? За какво говориш?

— Преди малко, под душа — усмихна се той. — Каза „Куентин“.
Аз те чух.

Очите на Кейт се разшириха от изумление. Стоеше в тихия коридор и го гледаше, като че се намираше пред обвинител. Червенината ѝ се засили.

— Какво? Не разбирам.

— Ела с мен — каза той и я улови за лакътя. — Искам да ти покажа нещо.

И я поведе по коридора към стаята на Юъл. Тя видя старото легло с месинговата табла, снимките на жена му и дъщеря му. В стаята миришеше на старост.

Учуди се, когато Куентин отвори вратата на килера и ѝ кимна да влезе.

Последва го с неудоволствие. Беше стар килер, като стаичка. На една кука висеше старо огледало. Куентин го отмести. В стената зад него имаше дупка.

Той я побутна натам.

— Погледни.

Тя погледна през дупката. Очите ѝ се разшириха от учудване. Ясно се виждаше вътрешната част на ваната. Оттук можеше да се наблюдава цялото тяло на застанал под душа човек, от коленете нагоре.

Кейт си пое дълбоко дъх. Разтърси я странно, ужасяващо чувство. Усещаше присъствието на Куентин зад гърба си.

— Забелязах, че старецът винаги си намира работа тук горе, когато ти вземаш душ. Веднъж, когато го нямаше, а ти беше долу, проучих нещата. Не беше трудно да се досетя.

Той млъкна. Очите му я гледаха пронизващо, но не без известна топлина.

Кейт нямаше думи. Всичко, което бе възприемала като нормално през деветте месеца, прекарани тук, се разкриваше пред нея в нова светлина.

— Не го осъждам — продължи Куентин. — Стар човек, дълго е бил самотен. Няма е нищо лошо наум. Какво лошо има в това да гледаш?

Не помръдваше. Кейт осъзна, че нарочно я бе притиснал тук в килера. Не можеше да го заобиколи. В смущението си гледаше встрани от него.

— Ти си много хубаво момиче — добави спокойно. — И имаш прекрасно тяло. Завиждам му.

Кейт усети, че дълбоко в себе си изтръпва, понеже осъзна, че когато току-що бе стояла под душа, Куентин я беше наблюдавал също както Юъл Стимсън. Вече нямаше тайни от него.

И я бе чул как произнася името му, когато мислеше, че е сама под душа.

Двамата мълчаха. Тя искаше да го помоли да я остави да си върши работата. Но изразът в очите му и здравото тяло, затиснало я тук в килера, отслабваше волята ѝ.

— Защо каза името ми? — попита той отново.

Тя се разтрепери. Не му отговори. Но сведените ѝ очи се вдигнаха и срещнаха неговите.

Много бавно той пристъпи напред и взе лицето ѝ в ръце. Пръстите му се плъзнаха до слепоочията ѝ, разтриваха, утешаваха и докосваха мократа ѝ коса под пешкира.

Очите ѝ се притвориха в полумрака. Отворът в стената бе зад гърба ѝ. Дрехите по закачалките се клатушкаха леко в тясното пространство заедно с телата им.

Ръцете му се плъзнаха надолу по шията ѝ, по раменете ѝ под хавлията и я отделиха от голата ѝ плът. Хавлията се свлече до кръста ѝ и оголи бухналите момичешки гърди. Куентин мълчаливо я гледаше.

— Толкова си красива!

Тогава я целуна. Беше нежна целувка, лека като перце, която спря на всяка една от двете ѝ страни, преди да стигне до устните. Мъчителният копнеж, който бе изпитвала през последните месеци, конвулсивно избухна в нея. Езикът му проникна в устата ѝ и тя пламна от възбуда.

Кейт знаеше какво ще се случи. Тялото ѝ отдавна чакаше този момент. Беше се опитвала да го отсрочи, да не мисли за него заради това, което се бе случило с втория ѝ баща и заради всички ония мъчителни нощи, в които като дете чуваше странните животински звуци от стаята на майка си.

Сега щеше да разбере.

Не се съпротивляваше, не протестираше. Искаше да знае.

Куентин бавно развърза възела на кръста ѝ и цялата хавлия с въздишка се свлече в краката ѝ. Кейт усети тайнствената мъжка жар в него, когато гледаше гърдите ѝ, сочната ѝ загоряла кожа, бедрата ѝ.

— Ти каза името ми — прошепна той.

Тя не отвърна. Ръцете му галеха гърдите ѝ и се спускаха към ханша. Отново я целуна. После я вдигна на ръце и я отнесе в стаята ѝ. Беше толкова силен! Въпреки че Кейт не бе дребна, той я носеше като кукла.

Когато я положи гола на леглото, топлият въздух в стаята обля тялото ѝ с почти сладна милувка.

Куентин се наведе да я целуне, най-напред по устните, после по зърната на гърдите, едно по едно, а плавните движения на езика му разливаха в нея непознати вълни от желание.

Той се изправи и съблече фланелката си. Гърдите и раменете, на които се бе любувала отдалеч, сега бяха до нея и можеше да вдъхне свежия им аромат.

Той седна на ръба на леглото и се наклони над нея. Ръката му пробяга по веждата, носа и брадата ѝ, към гърдите, после надолу по корема до пъпа. Дланта му спря точно над уханния триъгълник между краката ѝ.

Целуна я отново, много нежно, и се изправи, за да събуе джинсите си.

Когато срещна погледа в очите ѝ, спря и я запита:

— Не си ли го правила преди?

Тя поклати глава с невинно изражение като ученичка.

Той сякаш за момент потъна в размисъл. Пръстите му все още бяха на колана. Гледаше голото ѝ тяло.

Най-сетне се усмихна.

— Тогава първият път ще ти бъде най-хубаво. Обещавам ти.

Докато говореше така, разкопча колана и събу панталоните си. Съблече се гол и се доближи до нея. Тя бегло зърна като в унес вдигнатия член между краката му, после тялото му я покри.

Дъхът ѝ секна, когато за първи път усети как суровата ласка на мъжката голота приляга съвършено към собствената ѝ мека кожа. Ръцете ѝ обвиха гърба му.

Усещанията идваха на вълни, настойчиви и съкрушителни, и я караха отново и отново да се задъхва и стене. Сякаш тялото не ѝ принадлежеше. Ръцете и краката ѝ тръпнеха от желание, тазът ѝ се люшкеше под него. Постепенно цялата възбуда се съсредоточи между краката ѝ. Той узна мига, когато беше готова. Целувките му станаха по-настойчиви, бавните галещи пръсти я утешаваха и разгаряха страстта ѝ и когато краката ѝ се разтвориха, за да го поемат, той проникна в нея.

Острата болка, която я проряза, бе непознат за нея завършек на пламенната възбуда, която бе изпитвала към него в течение на седмици, ала все пак ѝ подходеше, затова не я смути. След болката дойде отново той — бавно и нежно — влизаше и излизаше от нея и я утешаваше с целувки. Почти начаса болката ѝ прерасна в екстаз.

Никога не бе чувствала нещо подобно. Сякаш отдалеч наблюдаваше собственото си тържествуващо тяло. Изпитваше благоговение пред властта на плътта му над себе си и пред тайнството на физическата си нужда. Сякаш хвърляха нова светлина върху всичко, което бе преживяла досега — самотата, дългите, пълни с безсъние и тревоги нощи, разсеяността ѝ в клас, чувството, че я очаква неизвестна съдба.

Това, което Куентин правеше с нея сега, и неописуемата възбуда на тялото ѝ даваха отговора, който търсеше отдавна. Не окончателния отговор и не единствения. Но той бе толкова дълбок и вълнуващ, че я караше да забрави всички въпроси за това коя е в действителност и накъде отива. Куентин бе заличил всичко със своето тяло.

Той сякаш усещаше, че вече е преминала отвъд, че е жена, усетила насладата, готова да постигне върховното блаженство. Затова влизаше в нея по-дълбоко и уверено я насочваше как да движи бедра, за да може да прониква по-навътре. Цял живот бе живяла сама с тялото си и чак сега разбираше защо е толкова меко, разбираше защо съдбата му е да посреща с радост това прекрасно мъжко тяло.

Тя се заизвива, запъшка от удоволствие в ръцете му. Той я прегръщаше силно, все по-силно, заравяше се все по-дълбоко в нея и здраво притискаше слабините ѝ. Ръцете ѝ бяха заровени в косите му, на раменете му, после на хълбоците му и го претегляха. И нищо друго вече нямаше значение, само тези неописуеми и бавни тласъци, докато сенките от моминските години се стопяваха пред ослепителната светлина на съблазънта.

Когато сладостният течен спазъм на мъжеството му настъпи, тя бе готова да го приеме. А хрипливият стон в гърлото му, когато тялото му се изопваше, ѝ говореше, че е чудесна, че това, което му бе дала, е нещо скъпо, което той ценеше.

Дълго лежаха смълчани, заслушани в постепенно утихващото си дишане. Ръката му бавно описваше кръгове около гърдите и ребрата ѝ. Целуваше лицето ѝ, отново и отново.

Беше нощ. Пътят отвън бе замрял.

Тя внезапно се сети.

— Юъл ще си дойде.

Той поклати глава.

— От трансмисията на камиона му течеше масло. Не е могъл да стигне до града и да се върне, без да му се наложи да спре.

Помълча, после добави:

— Искан да съм сигурен.

Едва сега ѝ мина през ума, че може би е извършила нещо нередно. Юъл бе добър с нея. Мисълта, че сега се тътри някъде сам по пътя със старите си крака, не ѝ допадна.

— Ти ме изигра — каза.

Куентин ѝ се усмихна с изпълнени с нежност очи. Следващите му думи я изненадаха.

— Искан да дойдеш с мен.

Тя го погледна, както бе легнал до нея.

— Не мога — отвърна. — Няма да е честно. Юъл има нужда от мен.

— Той знае, че рано или късно ще си отидеш. Моментът настъпи. Аз имам нужда от теб повече от него. — Помълча усмихнат, после добави: — Ти не си му племенница. И това знам. Знам всичко. Не си му задължена.

Кейт се замисли над думите му. От една страна, бе представата ѝ за Юъл, за приятелството между тях през последните месеци. От друга — усещането, което още пронизваше цялото ѝ тяло, извечната страст, за чието съществуване нищо не бе подозирала до този ден, и проницателните очи на голия млад мъж до нея.

— Ще се справи — обади се той. — Познавам едно момче в града, което ще поеме помпата. Дори вече съм го питал. Намерих и едно момиче да помага на Пам в кухнята. Била е готвачка. Оставих долу имената им на Юъл. Виждаш ли, помислил съм за него. Аз също му дължа много. Но не мога да живея без теб.

Кейт го погледна объркано.

— Не бива. Той ме прибра. Не мога просто така да си отида.

— Защо мислиш, че стоях тук толкова дълго, след като имам добра работа, която ме чака? — запита Куентин. — Не мога да тръгна без теб, Кейт. Разбрах го още първия път, когато те видях.

Очите му, винаги тайнствени, станаха още по-дълбоки.

— Обичам те, Кейт.

Кейт не вярваше на ушите си. И все пак унесът, в който току-що я бе потопил, сякаш потвърждаваше думите му. Какво друго можеше да предизвика такава физическа наслада, ако не любовта?

— Не мога да отида в Сан Диего без теб — каза Куентин. — Не мога да отида никъде без теб. Разбираш ли?

Настъпи мълчание. Тя гледаше в очите му като хипнотизирана.

— Ти вече си готова. Трябва ти само още една стъпка, Кейт. Направи я с мен.

Тя чувстваше, че той е прав. През всички тези месеци сякаш бе живяла в очакване на нещо, а миналият ѝ живот изчезваше зад нея като дирята на бърз кораб. Но не искаше да го приеме.

Отново се замисли за Юъл и лицето ѝ помръкна.

Куентин сякаш четеше мислите ѝ.

— Той е един старец, който те гледа през дупка в стената. Мястото ти не е тук. Той ще се оправи. Ще видиш. Погрижил съм се за него.

Наведе се отново, за да целуне гърдите ѝ. При допира на устните му нещо в нея рухна.

— Ще съберем нещата ти и ще заминем с моята кола — продължи той. — Откога я оправям точно за този момент, понеже през

всичкото време знаех, че ще дойде. Както и ти си знаела дълбоко в себе си. Нека не го отлагаме повече.

Тя го загледа. Волята ѝ се беше пречупила. Вече му принадлежеше.

— Обичам те — повтори той. — Не казвай „не“. Ако го направиш, с мен е свършено.

Тя лежеше гола и очите ѝ грееха сред разбърканата по възглавницата буйна коса.

— Целуни ме пак — каза.

Той се наведе усмихнат и сля устните си с нейните.

Същата нощ Кейт стана госпожа Куентин Флауърс в дома на един мирови съдия в провинциалното градче на петдесет мили от бензиностанцията на Юъл Стимсън. Без да знае защо, за брачното свидетелство каза моминското име на майка си. Когато Куентин я попита, тя му каза, че Хамилтън е фалшиво име, което е използвала за удобство, след като избягала от къщи.

На следната сутрин вече бе изминала половината път до националния парк Йосемити, където щяха да изкарат медения си месец.

Кейт не погледна назад.

Не можеше да знае, че през онази нощ, когато Юъл Стимсън се прибра в бензиностанцията с колата на свой приятел, който го бе видял на шосето, той не намери никаква бележка от Куентин с името на човек, който да заеме мястото му или мястото на Кейт. Куентин излъга Кейт за бележката.

Не можеше да знае също, че бяха откраднати всичките пари от касата в ресторанта и от бензиностанцията и че спестяванията, които Юъл държеше заключени в една кутия в спалнята си, също бяха изчезнали.

Кейт никога нямаше да научи тези неща.

Бащата на Джоузеф Найт биеше жена си и хойкаше. Излизаше до късно вечер, гуляеше с леки жени и се прибираше пиян по малките часове, за да се кара с нея, след което неизбежно я пребиваше.

През ранните си детски години момчето чуваше тези късни завръщания и кавги, които оставиха такъв отпечатък в съзнанието му, че оттогава се будеше неизменно в три или четири часа през нощта, обляно в студена пот, с изпълнена с ужас и погнуса душа.

Когато бе на десет години, стана защитник и довереник на майка си. Знаеше повечето ѝ тайни. Живееха един за друг. Но бащата бе там — присъствието му беше необходимо само заради заплатата, която носеше, защото тероризираше домочадието си като данък за това, което печелеше.

Един ден, когато беше на тринайсет години, момчето реши, че не може да живее повече така.

Една бурна мартенска нощ бащата се прибра у дома по-късно и по-пиян от обикновено. Заклатушка се към бараката за сечива зад къщата, търсейки бутилката джин, която криеше там. Прекатури няколко кутии с инструменти, после се препъна и падна.

На сутринта го намериха мъртъв на пода в бараката. Дълбоко в тила му бе забито едно шило от тезгяха.

Странната злополука изглеждаше като нещастен случай. Въпреки това от полицията искаха да говорят със сина, понеже знаеха, че не се разбира с баща си. Но преди да успеят да го разпитат, той изчезна. Никога не го видяха повече в града.

Оставиха майката на мира. Тя тъгуваше за сина си. Но знаеше колко той я обича и от какво се бе лишил заради нея. Затова тъгата ѝ по него не бе така мъчителна.

Скоро започна да получава парични записи от далечни места, придружени с кратки, но нежни бележки, които неизбежно казваха: „Добре съм. Надявам се, че ти също си добре. Обичам те“. Никога нямаше подпис.

Тя не си задаваше въпроса как синът ѝ печели тези пари. Скоро сумите започнаха да я учудват. Имаше достатъчно, за да живее добре, много по-добре, отколкото преди с мъжа си. Изплати ипотеката на къщата. Купи си по-хубави дрехи.

После започна да спестява парите, които той и изпращаше.

Внасяше ги на специална сметка в банката. Смяташе, че ако късметът му го изостави, един ден може да има нужда от заделената сума. Предполагаше, че никога няма да му се наложи, но все пак си казваше, че по този начин още ще му бъде майка, макар и отдалече.

Бележките и парите продължиха редовно да пристигат, но синът ѝ никога не дойде да я види. Тя знаеше, че това не е само заради подозренията на полицията за ролята му в смъртта на мъжа ѝ. То бе, защото майка и син знаеха нещо неказано — какво наистина се беше случило и защо.

Раздялата я изпълваше с тъга. Но причината за тази раздяла бе една тайна, по-съкровена от паричните записи и кратките писъмца.

Веднъж той ѝ изпрати своя снимка. Тя видя силен и хубав мъж, наедриял, добре развит и мускулист, много по-висок и по-силен от представите ѝ.

Майката беше самотна.

Но се гордееше с него.

Един ден след години синът получи известие, че майка му е умряла. Изпрати свой юридически представител, за да уреди погребението ѝ и да му донесе личните ѝ вещи. Докато разглеждаше нещата ѝ, намери всичките си писъмца и картички, запазени от нея с любов в една кутия. Намери и банковата ѝ сметка и завещанието, в което му оставяше всичките си пари — парите, които самият той ѝ бе изпращал.

Когато осъзна, че е спестявала за него и е харчила тъй малко за себе си, го обзе тъга. Значи усилията му бяха напразни, поне що се отнасяше до нея.

Но бяха ли наистина напразни? В края на краищата парите му ѝ бяха вдъхвали увереност, че му върви. А фактът, че спестява за неговото бъдеще, ѝ бе вдъхвал чувството, че все още му е нужна, че

все още се грижи за него. Така бе живяла като негова майка до самия си край.

Имаше нещо иронично във факта, че това бе най-големият подарък, който би могъл да ѝ даде, че бе открил най-добрия начин да ѝ помогне да се чувства осигурена.

Докато тя беше жива, той никога не бе наистина самотен. Разбра го чак сега. Любовта си беше отишла от живота му и той не се надяваше да я срещне отново. Не се опита да запълни празнотата в себе си.

Сега въпросът за смисъла, за оправданието трябваше да почака. Щеше да види къде щяха да го отведа умът и силата му. Дори и да бе безсмислена игра, щеше да я изиграе докрай.

Отсега нататък щеше да живее за бъдещето. Колкото до миналото, нямаше да мисли повече за него.

Джоузеф Найт стоеше и се оглеждаше в огледалото.

Лицето, което виждаше, бе красиво. Челото беше силно и свъсено, челюстта — четвъртита. Тъмните очи искряха с необикновена енергия, която плашеше мъжете и привличаше жените. Носът бе прав и едър. Скулите бяха леко вдигнати, вратът — як. Гъстата черна коса отразяваше посвоему силата, която се излъчваше от загорялата обветрена кожа.

Изглеждаше по-стар за годините си. Това му изнасяше, защото не искаше да изглежда прекалено млад. За него беше важно хората да го приемат сериозно още след първото ръкостискане.

Но нямаше защо да се тревожи.

Вече беше богат. Благодарение на многобройни големи и малки сделки, всяка от които се осъществяваше след щателно обмисляне и проучване, и на тънкия си усет за слабостите и подкупността на тези, с които имаше работа, той имаше участие в търговски предприятия във всички източни щати наравно с петролните си инвестиции в Тексас и Оклахома. Имаше процент от алкохолния пласмент в Мериленд, верига от ресторанти във Филадельфия, завод за фина механика в щата Ню Хампшър, два хотела във Флорида и едно от най-нашумелите кабарета в Ню Йорк.

Той не знаеше каква е стойността на всичко това, а и не се интересуваше. Парите вече нямаха значение за него. Живееше заради ежедневно предизвикателство да атакува света в слабите му точки и да го принуждава да му стори място. Живееше, за да упражнява волята си.

Той остана още малко пред огледалото. После коленичи, опря длани на пода и бавно и методично направи двеста лицеви опори. От усилието устните му се свиваха, но не се задъха. Преди няколко години беше установил, че 150 лицеви опори са максимумът, който могъщите му ръце и рамене могат да издържат без сериозно усилие. Затова започна всяка сутрин да прави по 160 лицеви опори, докато свикна да го извършва с лекота. След известно време увеличи на 170, после на 180 и така достигна 200. Единствената причина, поради която не правеше повече, бе ограниченото време.

Теорията му беше, че човек трябва винаги да се придържа към собствените си предели, да прави това, което постига лесно, и чак тогава стъпка по стъпка да увеличава нивото на постижението си.

Гледаше на себе си като на машина. Смазваше я добре. Знаеше какво може да прави с нея и се опитваше да постигне още.

Когато стана, дишайки тежко и с още зачервено от усилието лице, той погледна набързо към малката библиотека до леглото си. Имаше десетина книги. Половината бяха наръчници по минно дело, приложна физика и химия, финанси, икономика и дебел том за Наполеоновите войни.

Другата половина бяха пиеси. Творби на Ибсен, Юджин О'Нийл, Чехов и един доста орфан Шекспир.

Когато преди няколко години прояви внезапен интерес към пиесите, това дори го учуди. До този момент беше смятал, че литературата няма нищо общо с живота му. Ала един ден, когато прелистваше безцелно Шекспирова пиеса в една книжарница, му дойде наум, че творбите на драматурга удивително добре отразяват историята по военно дело, което отдавна го възхищаваше. Темата на всяка пиеса бяха силните и слабите страни на действащите лица и стратегическото им взаимодействие.

Джоузеф Найт се зае жадно да чете пиеси. Смяташе, че литературата дава богато поле за размисъл върху отношенията между хората, тайните им сметки, продажността им, сексуалните им мании.

Изчете десетки пъти „Хамлет“, „Отело“, „Крал Лир“ и „Макбет“ и всеки път научаваше все повече и повече за тънкостите на образите и внушителната техническа точност на драматурга.

Където и да отидеше, носеше със себе си томче с пиеси и поне една книга по история на военното дело. Разказите за велики битки, стратегическите прозрения и грешки на могъщите военачалници го вдъхновяваха. Животът приличаше на големите битки, в които преценката на един човек трябва да бъде достатъчно точна, за да може да изложи на риск живота на много хора, без да ги загуби. Риск, който можеше да промени историята на един народ или дори на целия свят.

Разбира се, личните битки на Джоузеф Найт за финансов успех не бяха на това равнище. Но той се отнасяше с тях така, сякаш бяха. Внимателно и последователно търсеше съвършенството във всяка своя стъпка. Най-върховно удоволствие му доставяше да побеждава другите, като обръща силата им срещу самите тях и същевременно омаловажава собствените си слабости — липсата на пари, влияние или приятели.

Беше образован човек в някои отношения и невеж в други. Бе натрупал знания от личен опит и нещата, които четеше, бяха пресметнати така, че да улеснят пътя му в живота на авантюрист, който водеше. Въпреки че имаше жив и буден ум, не четеше за удоволствие. Никога не се беше замислял, че някъде дълбоко в себе си е създаден за наука, че има ум, който може да се осъществи в университетски докторат, ум, комуто би харесало чистото трупане на знания заради самите знания и дори въплъщаването на собствените му идеи в писане на пиеси. Той нямаше време за такива мисли. Бе човек на действието.

Отново погледна лицето си в огледалото. Жарката дълбочина на черните ириса нямаше стойност за него, но знаеше, че има властно и понякога неустойимо въздействие над жените.

Беше притежавал всички жени, които бе пожелавал още от времето, когато напусна дома си. Сякаш нещо в тях се обръщаше щом го видеха и се превръщаха в негови послушни играчки. Доставяше му удоволствие да бъде сред тях, когато му се приискаше, ала никога не ги допускаше до своя свят. Получаваше ги прекалено лесно, а и те сякаш никога нямаха други стремежи или амбиции, освен да спечелят покровителството на някой мъж с помощта на сексуалните си хитрини.

Ръководеха се от плитко себелюбие, сякаш живееха в харем, и той изпитваше към тях съжаление и дори известно презрение.

Никога не бе познавал жена, стремяща се да бъде личност, със собствено сърце и собствени мисли, без отношение към дребните облаги, които можеше да спечели, ласкаейки мъжете. Отдавна беше изгубил надежда, че ще я срещне.

Поради това негово отношение към жените хитрите им машинации, начинът, по който си служеха с телата си, ласките и сълзите им, жалбите, с които се опитваха да прекършат волята на някой мъж и да го накарат да изпълнява прищевките им му бяха безразлични. Ласкателствата им не му въздействаха. Въпреки това се отнасяше към тях с преднамерено внимание и при необходимост бе очарователен, тъй като неведнъж помощта на жените се бе оказвала много полезна в професионалните му стремежи.

Той нямаше приятели, на които да има доверие, нямаше жена, за която постоянно да мисли. Майката, която бе обичал и уважавал, беше мъртва. Но той не си позволяваше лукса или слабостта да се има за самотен. Разбираше, че ключът към успеха в живота е тъкмо фактът, че не зависеше от другите. И се доверяваше само на себе си. Затова откри, че е винаги по-силният в отношенията си с другите. Нямаше излишен багаж, за който да се грижи в живота, и това му харесваше.

Никога не си задаваше въпроса дали е щастлив. Не гледаше на света от този ъгъл. Следваше начертания от личните си способности път със съзнанието, че ще го отведе до по-голяма власт, и по-високи постижения, и не го беше грижа дали съществуваха други неща, за които човек да се замисля в живота си.

Днес Джоузеф Найт беше отседнал в хотелския си апартамент в Чикаго. Готвеше се да отиде в кантората, която държеше в прочутия квартал Луп. Идваше тук шест-седем пъти годишно, за да наглежда бизнеса си в Средния запад. Кантората беше наета на името на хартиената корпорация „Мидуест Асошиейтс“, която бе създал като фасада за многобройните си дейности.

Днес той беше в паника. Бизнесът му бе в застой. Студеният вятър, духащ откъм езерото Мичиган, бе остър и негостоприемен.

Предстоеше му отегчителен ден, който го ужасяваше. Имаше нужда от нови предизвикателства, които да го стимулират.

И през ум не му мина, че предизвикателството вече го чака в кантората.

Вместо поздрав секретарката му представи някакъв непознат, облечен в копринен костюм, с куфарче в ръка.

— Здравейте, господин Найт — рече мъжът и стана, за да се здрависа, с него. — Казвам се Уорън Драйфъс. Представявам Карл Рицо.

Найт погледна непознатия в очите. Срещна в тях самоувереност и шлифован израз на безгласно снизхождение.

Това беше лесно обяснимо. Карл Рицо бе важна фигура в гангстерските среди на Чикаго и Северен Илинойс, с многобройни връзки и значителна власт. Найт често бе чувал за него по време на бизнес пътуванията си тук, но пътищата им досега не се бяха срещали.

Но ето че Рицо бе обърнал внимание на съществуването на Найт.

От поведението на пратеника му намирисваше на изнудване. Но Найт вежливо го въведе в кабинета си и му предложи кафе.

— Карл би желал да се срещне с вас — продължи Драйфъс. — Нещата, които чува за вас, му правят добро впечатление. Той обича да се среща с всички, които работят на негова територия. В интерес на приятелството.

Джоузеф Найт се усмихна, преценявайки какво се Крис зад поканата на непознатия. Носеха се слухове, че Рицо не се шегува, че е убил или прогонил от щата няколко души, не приели да сътрудничат. Въпреки че все още не се беше издигнал колкото искаше в йерархията на престъпните среди на Средния запад, той бе човек с огромна амбиция и мощ. Безмилостните действия му бяха спечелили както приятели, така и врагове. На него трябваше да се гледа сериозно.

— Разбира се — отвърна Джоузеф Найт. — Ще ми бъде приятно да се срещна с него по всяко време.

— Какво ще кажете за вечеря още днес? В имението му в Гленкоу. В шест ще ви изпрати кола. Ще бъдете ли тук?

— Непременно. И моля ви, предайте му благодарността и почитанията ми.

Непознатият излезе с безмълвна усмивка на лицето. Изразът на почитание от страна на Джоузеф Найт вече го беше убедил, че Найт

няма да създава неприятности на Рицо.

Колкото до самия Найт, той вече бе направил първата стъпка в играта. И беше решил добре да си събира ума.

Карл Рицо живееше в замъка си Гленкоу, който се извисяваше над студените неспокойни води на езерото Мичиган. В алеята отпред имаше два ролс-ройса, едно бентли и открит спортен мерцедес. Цялата къща, от архитектурата в стил Тюдор до сдържаната старинна мебелировка, лъхаше на традиция и пари. Нямахше и следа от парвенющина. Това бе домът на енергичен и безскрупулен човек, който се интересуваше само от това как да забогатее, но полагаше големи усилия да мине за уважаван стълб на обществото.

Найт беше взет от кантората си от двама мъже в лимузина — мълчалив шофьор и още един мъж, много едър и със заплашителен вид. През цялото четирийсети петминутно пътуване на север от града не обелиха нито дума.

Рицо посрещна Найт лично. Беше прехвърлил петдесетте, с посребрена коса и пронизателни очи, зад чийто израз на безразлично гостоприемство се криеше хладна бдителност.

— Много ми е приятно, че успяхте да дойдете, господин Найт. Да пийнем по нещо.

Двамата побъбриха на чаша коктейл в дневната. Отвън над езерото свиреше вятърът. Разговорът им засягаше невинни теми като времето и чикагските спортни отбори, дори се насочи към някои по-сериозни неща, когато стана дума за трудните времена и отражението им върху бизнеса.

Найт забеляза в дневната няколко рамкирани фотографии на красива млада жена, очевидно правени от специалисти по портретна фотография. Над камината имаше маслен портрет в цял ръст на същата жена. Беше облечена в рокля, която ѝ придаваше много изискан вид, сякаш произлизаше от висшето общество на Нова Англия. Около елегантната ѝ лебедова шия имаше диамантена огърлица с няколко реда камъни в обков от бяло злато. Жената излъчваше чистокръвна аристократична красота.

Можеше да бъде само съпругата на Рицо, с която той явно се гордееше и държеше да показва на посетителите си. Ала тази вечер я

нямаше. Рицо бе предпочел да приеме посетителя си сам.

Найт не попита за нея. Искаше да остави своя домакин да разиграе картите си така, както беше решил.

По време на вечерята Рицо мина на деловите въпроси.

— Харесват ми младите хора като вас. Инициативен сте, имате умни идеи. Ще стигнете далеч. Смятам, че е важно да свържем финансовите си интереси от самото начало. Ще ви помогна с всичко, което е по силите ми. В замяна искам само подходяща компенсация и възможност за участие в бъдещите ви печалби.

— За каква компенсация става дума? — попита Найт.

Рицо замаза подробностите с неясно движение на маникюрираната си ръка. Но Найт разбра за какво става дума. Сделката се свеждаше до финансово разбойничество — ни повече, ни по-малко. Без много да го увърта, поиска петдесетпроцентова дял от всички печалби плюс договорни задължения, които биха го направили пълноправен съдружник във всички начинания на Найт. Допълнителните условия по сделката бяха дори още по-тежки. Целият риск падаше върху Найт. Повечето от печалбата отиваше у Рицо.

Освен това имаше точка за скрита опция, даваща право на Рицо като пълноправен съдружник да получава 50 на сто от всеки бизнес, който Найт би започнал или би могъл да придобие през следващите двайсет години. Това бе най-обременителната сделка, която човек можеше да си представи.

Джоузеф Найт слушаше, без да се издава какво мисли.

— Искате твърде много — отговори накрая, с примес от почитателност и тревога в гласа. — Какво ще получа в замяна?

Рицо се усмихна.

— Пълно финансово сътрудничество от моя страна и безрезервната ми подкрепа. Доста добре се оправям в тоя град — посочи той красивата къща наоколо. — Освен това имам приятели както в политиката, така и в бизнеса. Повярвай ми, Джо, няма да съжаляваш.

Половин час по-късно Найт благодари на домакиня си за приятната вечер.

— Позволете ми да помисля над подробностите и тогава да ви потърся отново.

— Не мисли прекалено дълго — каза Рицо. — В този град човек има нужда от приятели.

Заплахата бе неприкрита. Очите на Рицо блеснаха студено, когато пожелаваше на госта си лека нощ.

Найт бе откаран до хотела си от същите двама мъже. Този път дебелият телохранител седна до него на задната седалка.

— Аз съм Салваторе — каза той и раздруса ръката на Найт със здравите си като менгеме пръсти. — Шефът рече да внимаваме да се прибереш по живо, по здраво.

— Благодаря. — Гласът на Найт прозвуча приглушено и сконфузено.

— Няма нищо. Нали затуй ми плаща.

Найт се помъчи да изглежда колкото може по-безличен, дори малодушен. Забеляза презрителната полуусмивка на лицето на едрия мъж.

Когато пристигнаха, дебелият реши да прекрачи през Джоузеф Найт, за да излезе от лимузината. Мимоходом, уж случайно, навря огромното си коляно между краката му и го блъсна с всичка сила в половите органи.

Найт изсумтя от болка, но не каза нито дума.

Дебелият се ухили и посегна да отвори вратата.

— Извинявай, приятел! Без да искам. Няма да се повтори.

Когато колата потегли, дебелият говореше нещо на шофьора и се смееше. Радваше се на шегичката си и явно не му пукаше от Найт.

Джоузеф Найт се качи в апартамента си, запали лула и се загледа през прозореца над чикагския Пул. Мозъкът му трескаво работеше.

Това, което Рицо му беше предложил, бе ни повече, ни по-малко финансово насилие. Имаше намерение да задуши растящата империя на Найт, а може би и да я унищожи до основи.

И с какво подкрепяше искането си? Със заплахи. Дори не бе необходимо да споменава какво бе сторил с предишните си конкуренти, понеже то бе публична тайна. Знаеше, че Найт е чул за това.

Нещо повече. Неуважителното поведение на подчинените на Рицо в лимузината бяха презрително предизвикателство — пожелание, изпратено от шефа им. Той не вземаше Найт на сериозно. Очакваше, че бързо ще му се подчини.

А това бе знак, че в определен момент Найт ще е елиминиран, след като бъде изсмукан докрай. Нямаше съмнение.

Предизвикателството беше сериозно. Найт знаеше, че Рицо има връзки в гангстерските среди. В една или друга форма те водеха право към фамилията на Винсът Монако, главната организация на мафията в града.

Можеше да се предположи, че убийствата и другите актове на насилие, извършвани от разбойниците на Рицо в течение на години, са ставали с одобрението на мафията и дори с участието на нейни хора.

Но Джоузеф Найт не направи това предположение. Острото му око бе открило слабото място в атаката на Рицо.

В беглите си контакти с престъпния свят в други градове Найт не беше чувал някой да иска комисиона, която макар и малко да се доближаваше до това, за което настояваше Карл Рицо. Кое то подсказваше, че Рицо играе сам. Използваше факта, че всички знаят за връзките му с мафията, като средство за заплахи. Но може би това бе просто илюзия. Може би Рицо бе вълк-единак.

Дебелият телохранител Салваторе подкрепяше подобно тълкуване с грубото си заплашително държане. Едно истинско предложение от страна на мафията щеше да е по-изкусно, по-учтиво. Рицо прекалено се самоизтъкваше. Това ясно говореше, че използва заплахите, за да прикрие всъщност липсата на реална подкрепа от мафията.

И така, Джоузеф Найт се намираще в деликатно положение.

Знаеше много добре, че в бъдещата си работа ще има нужда от приятелски връзки с мафията. Никой голям бизнесмен не можеше да се справи без подобни връзки. Щом мафията решеше, че някой е извън кръга на приятелите ѝ, можеше до безкрай да му създава трудности и да го тормози по безброй начини — от профсъюзи, сделки и доставки до банкови операции и застраховки.

Така че дългосрочният му план бе ясен. Джоузеф Найт трябваше да установи и да поддържа добри отношения с мафията.

Конкретната задача беше сложна главоблъсканица: да се справи с Рицо с минимални загуби на лични капиталовложения, но без да дразни мафията и без да си спечели име на неудачник.

Но Рицо правеше всичко това невъзможно. Сделката, която предлагаше, бе прекалено неизгодна, за да може Найт да я приеме и

финансово да издържи. И още по-важно, не можеше да я приеме и да продължи да гледа хората с вдигната глава. Това бе основното.

Следователно начинът на действие беше ясен. Карл Рицо трябваше да се обезвреди. Но как?

Джоузеф Найт всмукна от лулата си. Мислеше за току-що прекараната с Рицо вечер. Припомняше си лицето му, разговора и поведението му — странна смесица от перчене и предпазливост, от изисканост и зле прикрита дебелацина. Рицо обичаше да разиграва комедии. Такъв човек трябваше да има своето слабо място, своя ахилесова пета.

Джоузеф Найт трябваше да разбере коя е тази слабост.

И вече знаеше каква щеше да е първата му стъпка.

Щеше да научи повече за младата жена от портрета.

Тя се казваше Ан.

Моминското ѝ име беше Пендълтън. Произхождаше от малко градче в Мериленд, където баща ѝ бе уважаван лекар, а майка ѝ се бе прочула с благотворителната си дейност. Ан бе получила образованието си в авторитетното девическо училище „Хочкис“ в Балтимор, а по-късно в пансиона „Хюит“.

Беше раноразвиващо се дете с висок коефициент за интелигентност. Боравеше с еднаква лекота с цифри и думи. Когато пораснеше, можеше да стане математичка, писателка или каквото пожелае.

Необикновената ѝ красота обаче стана причина да се насочи към шоубизнеса и въпреки упоритите възражения на родителите си, тя напусна колежа, за да стане балерина. Беше си търсила работа в Ню Йорк, после в Холивуд. Кариерата ѝ не потръгна добре, понеже амбициите надвишаваха способностите ѝ. Накрая приключи като танцьорка в „Ше Пари“ в Чикаго и стана най-обикновена мюзикхолна танцьорка. Когато научиха за това, родителите ѝ се отрекоха от нея и я лишиха от наследство.

Въпреки че не преуспя, Ан си остана все така красива. Хубостта ѝ бе чиста, руса и непорочна. Беше невинна и непокътната въпреки професията си и неизменно отклоняваше авансите на десетки собственици на кабарета, колеги артисти и постоянни посетители. Беше получила строго възпитание и имаше изтънчени и женствени обноски. Изглеждаше като същинска принцеса и бе олицетворение на жената, за която Карл Рицо беше бленувал през целия си бурен живот в италианските квартали на големия град.

Още първия път, когато я забеляза сред другите танцьорки от мюзикхола, Рицо се влюби до уши. Започна да я ухажва с блясък и изящество. Отрупа я със скъпи цветя преди дори да я покани на вечеря. Когато тя склони, той се държа с нея като с кралица. Заведе я в „Пъмп Рум“, в „Амбасадор“ и в „Монмартр“. Обсипа я с подаръци, купи ѝ тоалети и дори използва влиянието си, за да ѝ издейства главна

танцова роля в кабарето. Ролята не успя, понеже тя чисто и просто не съумя да се справи със сложните стъпки. Но любовната история продължи. Ан имаше нужда от покровител и вниманието на Карл я ласкаеше.

Той ѝ показа чисто новото имение, което строеше в най-скъпия район извън града, на брега на езерото Мичиган. Сградата вече имаше вид на много стара и достопочтена и Карл я обзавеждаше с безценни антикварни мебели.

— Ан, омъжи се за мен и ела да живеем заедно — рече ѝ той веднъж. — Вече няма да е необходимо да танцуваш, освен ако не го поискаш сама. Можеш да си стоиш тук и да управляваш владенията си. — После се усмихна нежно и добави: — В тях влизам и аз.

Ан се колебаеше. Познаваше много добре хората от типа на Карл Рицо. Беше работила в кабарета и казина и бе срещала такива като него и преди. Такива мъже не вземаха жените на сериозно. Тя познаваше момичета, които съжителстваха с тях извънбрачно. Мъжете бяха груби, безчувствени, безразлични. Набраният опит и караше да стои на безопасно разстояние от такива като него.

И все пак Карл я ухажваше толкова почтително, а тя бе изпаднала в голямо затруднение — парите ѝ бързо се свършваха, а беше прекалено горда, за да понесе мисълта да се върне на колене при родителите си. Така че самотата надделя над разума. Тя прие. Ожениха се три месеца след първата си среща.

Сватбеният подарък, който Карл ѝ поднесе, бе безценна диамантена огърлица с дванайсет безупречни камъка, обковани в бяло злато. Тя знаеше, че вероятно струва най-малко сто хиляди долара. Ан беше с нея, когато позира за портрета, окачен в дневната на къщата им в Гленкоу. Диамантите бяха разделени на групи по три, четири и пет камъка и бяха отделени един от друг с малки златни италиански мъниста, вплетени в причудливо красиви мотиви.

— Искам винаги да я носиш, Ан. За да ти напомня колко те обичам — каза той.

Меденият им месец бе кратък. Прекараха го на езерото Тахо. Карл трябваше бързо да се върне в Чикаго „по работа“. Той имаше задължения, от него зависеха много хора. Очакваше от жена си да разбира тия неща без много обяснения.

Когато се прибраха вкъщи, Карл набързо смени тона относно танцовата ѝ кариера. Настоя Ан да се откаже веднага и завинаги и да заживее като домакиня.

— Трябва да водиш живот, който отговаря на името ти — каза. — Съпругата на Карл Рицо не може да мята кълки по баровете.

Ан се съгласи със смесени чувства на облекчение, че се е освободила от трудната си и не особено успешна кариера, и на уплаха от властния начин, по който съпругът ѝ чертаеше бъдещето ѝ. Трябваше да си седи у дома и да излиза само по благотворителни дела в църковната община.

Започна да осъзнава, че този спокоен живот може да се окаже не толкова лек и приятен.

Оказа се, че Карл Рицо е ревнив съпруг.

Всеки ден той слизаше в града, където го откарваше шофьорът му, придружен от телохранител — грамаден тип със страховит изглед и студени очи на име Салваторе. През деня Карл се обаждаше по няколко пъти на Ан от кантората си, като любещият му тон бе прозрачно прикритие на желанието му да я проверява.

Тя скоро осъзна, че прислужниците, лично подбрани от мъжа ѝ, я шпионират. Усещаше как я наблюдават и как внимават никога да не остава задълго насаме.

Карл пазеше деловата си работа в пълна тайна от жена си. Тя не знаеше нищо за участието му във финансови сделки, за съдружниците му, за неприятелите му. Отпреди женитбата им знаеше, че е свързан с чикагската мафия. Значителната ѝ интелигентност, съчетана с дребните му неволни загатвания, ѝ помогнаха да направи заключението, че не стои толкова високо в йерархията на престъпния свят, колкото би искал. Той бе амбициозен и безмилостен. Имаше власти все още бе в процес на издигане. Имаше неприятели и несъмнено щеше да си създава нови.

Ан реши, че за нея ще е най-добре да не знае повече.

Но като негова жена тя трябваше да знае какво да прави в случай, че той умре. С тази мисъл наум Карл ѝ каза, че в личния му кабинет на горния етаж в замъка в Гленкоу, където се пазеха най-поверителните му лични книжа, има сейф. Обясни ѝ, че в случай на

негово заболяване или смърт тя трябва незабавно да извика адвоката му Макс Бегелман. Макс щеше да отвори сейфа и да се погрижи за делата на Карл.

Разбира се, комбинацията на сейфа не ѝ беше дадена. Нито пък Макс я знаеше. Карл бе твърде потаен, за да се довери дори на адвоката си. Каза на Ан, че когато му дойдело времето, Макс щял да разбере как да го отвори. Карл бил изобретил специален начин, за да уведоми Макс за комбинацията в случай на смърт.

Една вечер, когато Карл изведе Ан на вечеря, а после на представление в „Ше Пари“, тя срещна стар колега танцьор и комедиен актьор на име Съни Галиън. Беше участвала в няколко програми с него. Той беше хубав тъмнокос мъж с остър ум и бляскава усмивка.

Ан го покани на тяхната маса, представи го на Карл, а той ѝ се отблагодари, като на няколко пъти успя да я разсмее за нейно най-голямо удоволствие. Тази вечер тя си даде сметка, че е минал повече от месец, откакто се бе смяла за последен път. Животът с Карл не носеше смях, а само тежкото чувство на страх и усещането, че си следен.

Затова Ан се смя и разцелува Съни и пи малко повече от друг път. Не се беше веселила така, откакто се бе омъжила.

— Довиждане, скъпа — каза ѝ Съни на раздяла и я целуна по бузата. После се обърна към Карл: — А ти се грижи добре за нея. Тя има нужда точно от такъв стабилен човек като тебе.

Ан с такава радост си спомняше за тази рядка вечер на лекомислие, че когато две седмици по-късно се почувства самотна, реши да се обади в кабарето. Говори със собственика и го запитва как може да се свърже със Съни.

Гласът на собственика прозвуча объркано.

— Не знаеш ли, Ан? Съни претърпя злополука. В болницата е.

— Какво се е случило? — предпазливо запитва Ан.

— Някой му строши и двата крака — отвърна собственикът. — Състоянието му е доста тежко. Ще ходи с бастун до края на живота си, ако изобщо проходи. Със Съни е свършено като танцьор.

Ан остави слушалката. Страхуваше се да посети Съни в болницата не само поради подозрението си затова, което бе станало, но и понеже се плашеше, че ако някой я види при него, може да му се случи дори нещо по-лошо.

Затова се задоволи да му изпрати огромен букет цветя и дълго съчувствено писмо. Но взе предпазни мерки и купи букета със собствени пари, за да няма ни следа от покупката в домакинските счетоводни сметки на Карл.

Тя бе получила първия си горчив урок за последствията от това, че бе предизвикала гнева на съпруга си.

След случката със Съни Галиън Карл засили контрола над жена си. Ан осъзна, че вече наистина живее като затворничка.

Но още по-лошо бе, че животът ѝ в кулата от слонова кост бе крайно незадоволителен.

Карл Рицо бе ужасен любовник.

Още когато излизаха заедно, Ан разбра, че любовният акт с Карл е груб и не много чувствен. Ала милото и почитателно внимание, което той ѝ засвидетелстваше, прибавени към самотата ѝ, отпращаха този факт на заден план.

Сега обаче не можеше повече да крие истината от себе си. Карл я любеше като животно, без излишни преструвки от сорта на ласки и нежности. Нарещдаше ѝ да се съблече, възсядаше я и без да си губи времето, я обладаваше, най-често болезнено, без изобщо да го е грижа за нейните чувства.

Беше не само груб любовник, но и не особено надарен. И сякаш донякъде го осъзнаваше. Безсилието му го правеше още по-груб. И тъкмо чувството, че я притежава, без да я задоволява, че си прави удоволствието, без да ѝ дава същото в замяна, скоро стана неотменна същност на ревността му към нея. Патологичното следене на всяка нейна стъпка се засилваше пропорционално на замирането на собствената му потентност.

Разбира се, за пред външния свят Карл издигаше Ан на пиедестал. Обличаше я в разкошни модни дрехи, купени от Мичиган Авеню. Подаряваше ѝ скъпи бижута и екзотични парфюми. Оставяше я да боядисва и претапицира къщата както поиска, без да се интересува от парите. Перчеше се с нея пред приятелите си. Възложи на най-добрия художник в града да нарисува портрета ѝ с диамантената огърлица и го окачи на най-видно място в салона си.

Ала в собствената си къща Ан бе третирана като затворничка и дори като робиня. Карл не се отнасяше вече към нея с нежност и обич, а само с подозрение и строгост, без уважение.

Тя стигна дотам, че започна да се пита дали Карл не е бил преднамерено възпитан да се държи по такъв начин с жените. Навярно и баща му се е отнасял така с майка му, а преди това — дядо му. Навярно цели поколения корави сицилиански мъже са се отнасяли така с жените си, без дори да се замислят за това. Навярно зад жестокостта на Карл не се криеше истинска злонамереност, а чисто и просто сляп израз на традиционна суровост.

Но това не бе начинът, по който Ан бе възпитавана да прекара живота си. Тя бе мечтала за съпруг, който да я обича и да ѝ помага, да е мил с нея. Мъж, чиято любов да ѝ доставя удоволствие в леглото и в същото време да изпълва сърцето ѝ с щастие и покой.

Затова Ан започна да гледа на мъжа си със смесено чувство на страх и презрение. Понеже зад могъществото му отгатваше колко незначителен бе той и как му липсваше истинска мъжественост.

„Защо се омъжих за него?“, питаше се тя стотици пъти. Защо бе излязла толкова глупава? Защо бе прибързала така? Защо бе позволила ласкателствата на Карл да надвият дългогодишното ѝ недоверие към мъжете от неговия тип?

Нямаше смисъл да си задава тези въпроси. Вече беше много късно. Тя принадлежеше на Карл Рицо и той не беше от тези, които щяха да я оставят да си отиде. Бяха се оженили в католическата църква.

Нищо друго, освен неговата или нейната смърт не можеше да я освободи от този затвор.

Веднъж, когато бе излязла да си купи рокля на Мичиган Авеню, Ан срещна един непознат.

Дойде при нея в скъпия магазин за дрехи. Лицето му изглеждаше някак си объркано.

— Знам, че не работите тук — каза той, поглеждайки към хубавите ѝ дрехи. — Но имам нужда от съвета на страничен човек, който не се опитва да ми продава нищо. Жена ми има приблизително вашите размери. Искам да ѝ подаря рокля за годишнината от сватбата

ни, но не знам откъде да започна. Никога преди не съм ѝ купувал рокля. Бих искал да е наистина нещо необикновено.

Ан го погледна. Изглеждаше искрен и наистина объркан от обстановката. В същото време забеляза колко е хубав. Беше едър, тъмноок, с гъста коса и някаква дълбочина в загорялото лице, която му придаваше едновременно умен и мъжествен вид.

Тя реши да изпълни молбата му. Обиколи заедно с него магазина, като слагаше пред себе си различни рокли, за да може той да прецени. Когато намериха една, която и двамата харесаха, тя влезе в пробната и я премери, за да му я демонстрира. Когато излезе, очите му светнаха.

Докато ѝ се възхищаваше, Ан изпита странно чувство.

— Тази ще бъде — каза той. — Дори да ѝ стои наполовина така добре, ще се зарадва много. Безкрайно съм ви благодарен.

Ан не можа да устои на изкушението да се помае в магазина, докато той плащаше роклята, чакаше да я поставят в кутия и да я увият в красива хартия. Благодарил ѝ още веднъж, тъй деликатно и учтиво, че тя се засмя на изтънчените му маниери.

Преди да излезе, стисна ръката ѝ.

— Много ми помогнахте. А аз дори не знам името ви.

— Ан. Ан Рицо.

— Джоузеф Найт. Приятелите ме наричат Джо.

Когато топлата суха длан хвана ръката ѝ, през тялото ѝ премина неуловим трепет. Очите му срещнаха нейните и тъмните ириси я погалиха.

Ако я бе поканил да пият по нещо или да обядват заедно, нямаше да му откаже, въпреки че беше женен. Толкова я привличаше.

Когато седна в колата си, Ан вече знаеше, че няма да го забрави. Това щеше да е за нея една от онези кратки срещи, които всяка жена има в живота си — като мимолетен поглед през някоя врата, зад която се крие цял един свят от любов, каквато тя никога нямаше да познае.

Ако беше щастлива жена, Ан щеше да си спомня за случката с отсянка на лек копнеж и нищо повече. Но тя не бе щастлива жена. Тази вечер се почувства отчайващо самотна. Заразхожда се безнадеждно из къщата. Карл се върна много късно. Налюби я по несръчния си, почти детински начин и веднага заспа.

Ан не мигна през цялата нощ. Мислеше за непознатия. Непрекъснато си спомняше магнетичния блясък в очите му, който тъй

странно хармонираше със суровото загоряло лице. Никога не беше срещала друг мъж, така уверен в мъжествеността си, мъж, който можеше да си позволи да се отнася с жените с уважение и топлина, понеже стъпваше уверено на твърда почва.

На следващата сутрин Ан стана от леглото с парещи от безсъние очи и дълбоко чувство за безизходица. Пожела на съпруга си приятен ден и се върна в стаята си, където седна по нощница с чаша кафе, загледана през прозореца в студеното бурно езеро. Никога не се беше чувствала толкова самотна.

Малко преди обяд една от прислужниците донесе кутия от магазина за облекло на Мичиган Авеню и я постави на леглото на Ан.

Ан отвори кутията и видя роклята, която бе пробвала за непознатия.

Дъхът ѝ секна. Имаше и придружител на бележка.

„Реших да не ѝ я подарявам. Няма да ѝ стои като на вас. Ще е цяло престъпление. Моля ви, носете я със спомена за искрената ми благодарност.“

Бележката нямаше подпис.

Ан дълго стоя вторачена в почерка. После, пламнала, свали от себе си нощницата и бавно облече роклята. Платът погали като милувка голото ѝ тяло. Внимателно я оправи и застана пред огледалото.

Изразът на очите ѝ я потресе. Струваше ѝ се, че красивият копринен плат, вместо да я покрива, я разголва, смъква от нея всички маски и разкрива най-съкровения ѝ мисли. Допирът до кожата ѝ бе като допира на устните на непознатия до нейните.

Тя още стоеше и се любуваше на себе си и на роклята и мислеше за Джоузеф Нйт, когато телефонът иззвъня.

— Получихте ли роклята? — прозвуча дълбок глас.

— Ъ... да — отвърна тя.

— Надявам се, че не ви засегнах — продължи непознатият. — Бях толкова признателен за помощта ви, че не знаех как другояче да ви се отблагодаря.

— Как... как ме намерихте?

— Продавачката ви познава.

Тя замълча.

— Добре ли ви стои? — продължи той.

Тя разбра какво иска да каже. Беше отгатнал, че я е облякла.

— Да — отвърна дръзко, поглеждайки се в огледалото. — Стои ми прекрасно.

— Моля ви, не се засягайте, ако ви помоля за нещо — продължи той. — Бихте ли я облекли някога за мен?

Ан затаи дъх. Очите ѝ се затвориха. Знаеше какво иска от нея. Знаеше каква опасност се крие в думите му. Но беше безсилна. Погледна към леглото, в което мъжът ѝ така грубо я бе обладал през нощта. Тя беше жена. Имаше сърце. Не можеше да продължи да живее по този начин.

— Кога? — попита.

Определиха си среща за следващата седмица. Благотворителната организация на Ан даваше банкет в помощ на градската болница. Ан успя да склони една от приятелките си да я прикрива в случай, че Карл се обади вечерта да я търси. Приятелката я погледна многозначително, но обеща да изпълни молбата ѝ.

И така Ан се освободи за една скъпоценна вечер.

Излезе от къщи в бентлито на Карл, нареди на шофьора да я остави до хотела в центъра на града, където беше банкетът, и му каза, че ще го повика, когато има нужда от него. Изчака бентлито да се скрие от погледа ѝ, взе такси и отиде до малкия ресторант на Сюририър Стрийт, където Джоузеф Найт я очакваше.

Беше с роклята, която ѝ бе подарил. Погледът му, когато ѝ се любуваше в нея, ѝ казваше онова, за което бе мечтала през цялото време — че изпитваше към нея същото, което и тя изпитваше към него.

„Имаш само един живот“ — каза си Ан и предреши съдбата си.

Вечерята бе тиха. Казваха си много повече с очи, отколкото с думи. Джоузеф Найт сподели с Ан някои факти за себе си — бил бизнесмен и имал капиталовложения в Чикаго. После я попита за нейния живот. Тя му разказа най-общи неща, понеже не искаше да разваля вечерта, като цапа устата си с Карл Рицо. После отидоха да танцуват. Той я прегърна плътно и допирът на ръката му бе така

неуловим, че от близостта му нещо в нея се огъна. Той го усети и я прихвана с нежна сила, от която цялото ѝ тяло се разтрепери отвътре.

Вечерта мина като насън. В единайсет часа тя забеляза, че седи с него и мълчи, загледана безпомощно и умолително в черните му очи.

Той хвана ръката ѝ и попита:

— Да те откарам ли у дома?

Тя кимна. И двамата знаеха какво има предвид.

Отведе я в апартамента си на последния етаж: на малък изискан хотел в центъра на града. Книгите по рафтовете и книжата по масите показваха, че живее тук.

Ала не можа да разгледа стаите добре, понеже щом свали палтото ѝ, Джоузеф Найт угаси лампите и я взе в прегръдките си.

Целувката му я обля като еликсир. Беше премаляла от желание. Когато я привличаше към себе си, силните му ръце нежно докосваха нейните рамене, гърди, кръст. Никога не се беше чувствала тъй закриляна и същевременно тъй беззащитна. Страстта ѝ намери израз в дълга сладка въздишка, която го накара да се усмихне в тъмнината.

С плавно движение я вдигна и понесе към спалнята. После нежно я положи на меката покривка и започна да я съблича. Най-напред свали роклята и я закачи в шкафа. Върна се и я погледна отгоре както бе по комбинезон. Отмести презрамките от раменете ѝ и плъзна дрехата надолу, загледан в стройното тяло на балерина, което се откриваше пред него. После разкопча чорапите ѝ и ги изхлузи като люспа от краката. Спря очи върху нея и дълго я гледа.

— Красива си.

Ан не можеше да говори. Беше изгубила дъх от желание.

Той коленичи, за да свали сутиена ѝ. Гърдите ѝ се разголиха пред него със стегнати от възбуда зърна. Косата ѝ се бе разпиляла по възглавницата като златист ореол.

Наведе се да я целуне. Мъжкият му език бе топъл и я възбуждаше, когато срещаше нейния. Тя го сграбчи за раменете и го привлече по-близо. Ароматът на тялото му, тъй съблазнителен, когато танцуваха, бе станал по-остър и мъжествен.

Той ласкаво прокара пръст по челото ѝ, после по бузата, изучавайки я, сякаш тя бе нещо ценно, което виждаше за първи път, което трябваше да се докосва с внимание и преклонение. Галеше раменете, ръцете и хълбоците ѝ, дланите му се движеха надолу по

бедрата ѝ, чак до пръстите на краката ѝ, и караха всяка брънка в нея да ликува от желание.

Тогава той стана, за да свали своите дрехи. Съблече елегантния костюм, после ризата, под която се откриха мускулести гърди, здрав, изсечен кръст и силни крака. Въпреки гъвкавата му млада външност у него имаше нещо масивно като скала. Тя го гледаше с благоговение. Стоеше пред нея изправен, изваян от нещо по-висше от обикновена плът и поради това несравнимо по-привлекателно.

Тя протегна ръце към него, цялата трепереща.

Ръцете ѝ любовно се разхождаха по силните рамене, на които се бе любувала, после надолу по гърба му, по твърдите като челик връзки от мускули и накрая по мъжките слабини, възбуждащо притиснати към нея.

Краката ѝ податливо се разтвориха, гърбът ѝ се изви, за да му отдаде гърдите ѝ. Той я притисна по-здраво. Тя усети в премала как бавно търси тайното ѝ място, после с мълчалив и мощен тласък се плъзна в нея докрай.

Никога не си беше представяла, че сексът може да е така нежен и същевременно непреодолимо завладяващ. Той я изпълваше цялата, притискаше я плътно и тя не можеше да му устои, а в същото време ѝ оставяше място за самата нея, за личните ѝ чувства. И докато бавните тласъци в нея разпалваха страстта ѝ до неописуеми висоти, топлите ръце все още я притискаха плътно, а страховитите самоуверени мускули я държаха тъй внимателно, сякаш бе крехка порцеланова чаша.

Тя цялата трепереше, когато той ѝ поднасяше оргазъм след оргазъм, един от друг по-неописуемо прекрасни. Краката ѝ обгръщаха плътно кръста му, ръцете ѝ галеха плътта му, благоговеещи пред изопнатите мускули, които бяха навсякъде.

Главата ѝ се отмяташе в разни посоки, тялото ѝ тръпнеше от наслада, пръстите ѝ драскаха в полуда загорялата му кожа. И точно когато мислеше, че не може повече да издържи на този унес, че ще умре от удоволствие, ако това продължи, с последен силен тласък той достигна още по-дълбоко, до непознато място в нея, което тя не подозираше, че притежава, рязко я повдигна и я дари с топлината на страстта си.

Стонете ѝ звучаха в ушите му дълго след като бяха достигнали върховните висоти, понеже удоволствието ѝ продължи да се стеле на дълги конвулсивни вълни и да я кара да потръпва отново и отново в прегръдката му.

Тя дълго не можа да си поеме дъх. Сякаш се бе отделила от земята и от себе си. Беше ѝ донесъл нещо безкрайно различно от жалките ѝ сексуални срещи със съпруга ѝ, нещо надминаващо дори най-смелите ѝ момичешки фантазии за секса. Той ѝ бе дал нещо съвършено, беше я дарил с наслада, чиито измерения никога не бе допускала, че съществуват.

Беше така запленена от него, че въобще не се учуди на думите му, когато ѝ проговори.

— Аз те излъгах за жена си в магазина — прошепна. — Не съм женен.

Тя само кимна и го целуна по устните.

— Добре. Значи не трябва да те делия с никого.

След тази нощ Ан се виждаше с Джоузеф Найт винаги когато можеше. Трябваше да пусне в ход цялото си умение, за да се отърве от мъжа си и шпионите му. Принуди се да прибегва до невероятни хитрини и лукавство и се учудваше от самата себе си.

Подкупваше продавачките в скъпите магазини за дрехи, за да може да се измъкне през задната врата за четирийсет и пет минути. Послужи си със същото и пред фризьора си. Налагаше се да харчи личните си пари, които грижливо бе заделяла от сумите, отпускани ѝ от Карл Рицо.

Започна да ходи на курсове по танци „за да поддържа формата си“, както съобщи на Карл. Започна да взема уроци по тенис, като уверяваше съпруга си, който искаше да се издигне в обществото, че когато стане добра, ще научи и него и двамата ще играят с други двойки. Започна да се занимава с езда. Реши да претапицира няколко стаи. Това изискваше срещи с декоратори, тичане по магазините, консултации с художници и дърводелци.

Всички тези дейности бяха претекст за кратки бягства от контрола на мъжа ѝ, които я водеха право в обятията на Джоузеф Найт.

Тя употреби всички възможни трикове и успя да се среща с него по два пъти седмично. По време на вълшебните срещи забравяше самотния си живот и беше най-щастливата жена на света. Милувките на Джоузеф ѝ отваряха вратата към сбъднатите мечти, към огрения от слънцето свят, в който я уважаваха, разбираха, закриляха и правеха щастлива, а любовният ѝ екстаз бе по-силен от всякога.

Когато не беше с него, живееше в болезнено очакване. Тялото ѝ жадуваше за неговото с настойчивост, която не можеше да потисне. По всяко време на деня, когато бе сама, мислеше за него, за топлите му устни и здравите му ръце, за мускулестата му голота.

Беше ненаситна. Не ѝ омръзваше да бъде с него. Ала зависеше не само от плътта му. Нещо в спокойния му сериозен вид, във вътрешната сила, която му позволяваше да бъде толкова, мил и отзивчив, бе покорило сърцето ѝ. Беше създадена именно за този мъж, за Джоузеф Найт. Той бе мъжът, за когото бе мечтала през цялото си моминство. Карл Рицо бе колосална грешка, чудовищна катастрофа. Когато мислеше за него, сърцето ѝ се обръщаше, а когато я докосваше, побиваха я тръпки. Но дълбоко в себе си изпитваше безкрайна радост при мисълта, че най-сетне съдбата ѝ бе разрешила да срещне Джо, мъжа на мечтите ѝ.

След първия месец разбра, че му принадлежи завинаги. Беше готова да направи всичко, да пренебрегне всяка опасност, да поеме всякакви рискове, за да бъде с него. Не я беше грижа какво ѝ носи бъдещето. Сърцето ѝ бе намерило своето място. Нищо не можеше повече да го промени.

Затова бе изумена, когато веднъж Джоузеф Найт постави пред нея неочакван въпрос.

— Имам нужда от помощта ти — каза. — Важно е.

— Всичко, което поискаш, скъпи. Само кажи.

— В личния кабинет на мъжа ти у дома има сейф. Трябва ми комбинацията.

Ан Рицо не бе на себе си от вълнение.

Беше се превърнала в героиня от приключенски роман. Любимият ѝ бе поставил трудна задача и тя щеше да докаже, че може да се справи, заради него и любовта им.

Беше прекалено силно увлечена по Джоузеф Найт, за да му се сърди за измамата, с която си бе послужил, за да се запознае с нея. Бе твърде късно за подобни скрупули — тя беше безнадеждно влюбена.

Освен това Найт ѝ бе казал някои неща за професионалните си взаимоотношения с мъжа ѝ и за тъмните му сделки. Недотам, че да я въвлича в подробности, които да тежат на съвестта ѝ, но достатъчно, за да ѝ покаже какво алчно и користо животно е Карл Рицо.

Ан не се изненада от тази новина. Тя се досещаше за някои неща. Спомни си за Съни Галиън, с когото бяха такива добри приятели. Сега тя наистина си даваше сметка за ужасните последствия от решението си да се омъжи за Карл. Той бе чудовище.

Без дори да се замисля, тя щеше да направи всичко, което Джоузеф Найт искаше от нея. Не само защото беше влюбена в него. Това бе и една възможност да промени живота си, който така безразсъдно бе погубила, когато се омъжи за Карл.

И така тя се впусна самоуверено и дръзко в изпълнение на задачата като неустрашима мелодраматична героиня, безразлична към рисковете, на които се излагаше.

Джоузеф Найт ѝ обясни, че при нормални обстоятелства не би и помислил да я моли за подобна рискована услуга. Но сейфът на мъжа ѝ бе марка „Майнър“ — най-доброто, което можеше да се купи с пари. Дори и за най-опитния крадец щеше да е по-лесно да взриви подобен сейф, отколкото да се опитва да го отвори. Просто нямаше да му стигне времето. Найт се нуждаеше от комбинацията. Трябваше му помощта на вътрешен човек. А вътрешният човек беше Ан.

Тя започна да следи по-внимателно действията на мъжа си. Наблюдаваше го, когато вечер влизаше в личния си кабинет, дебнеше го, когато излизаше оттам. Докато той се къпеше, успя да разгледа

връзката с ключовете му. Внимателно ги изучи. Откри кой от тях е за вратата на кабинета му. Ала едно бе да го познае, а съвсем друго — да го измъкне от Карл. Той ревниво пазеше ключовете си, а малкият кабинет бе винаги заключен. Нямаше да е лесно да се проникне в светилището му.

Нуждата, майка на откритията, осени Ан с вдъхновение.

Една вечер сипа в коктейла на мъжа си достатъчно силно приспивателно, за да го приспи дълбоко. Накара го да се любят, за да го изтощи докрай. Когато мъжът ѝ заспа като вцепенен, Ан скочи от леглото, измъкна ключовете от джоба му и отиде до един денонощен ключар, който ѝ извади дубликат на ключа от кабинета. Върна се към три часа сутринта. Беше неимоверно трудно да излезе от собствения си дом и да се прибере, без да привлече вниманието на прислугата и на дежурния телохранител, нает от Карл. Само защото познаваше градината и къщата по-добре от всеки друг, успя да се измъкне и да се върне незабелязано. Разбира се, не можеше да използва никоя от собствените си коли. В една близка уличка я чакаше кола, оставена от Джоузеф Найт.

За нейно щастие мъжът ѝ нощем често отсъстваше от къщи. Карл Рицо бе типичен представител на гангстерските среди и по няколко пъти седмично се събираше с приятели да играе покер и да пие. Искаше от жена си всеки миг да е на негово разположение, но изобщо не го беше грижа за нощите, които тя прекарваше сама, докато той гуляеше. Затова Ан разполагаше с достатъчно време за това, което имаше да прави.

На по-следващата вечер, след като бе извадила дубликата на ключа, Карл излезе в града. Щом прислугата се прибра по стаите си, Ан влезе в кабинета. Светна лампата и затърси сейфа в малкото помещение. Откри го зад дъбовата ламперия на една от стените. Не беше правен сериозен опит да бъде скрит. Очевидно Карл смяташе, че присъствието на личната му охрана и високото качество на сейфа са достатъчни, за да пазят тайните му.

След като намери сейфа, Ан запреглежда всички лични книжа в бюрото на Карл. Търсеше комбинацията.

Не я намери. Нещо повече, голяма част от книжата бяха напълно невинни. Между тях имаше банкови извлечения, влогови документи и нотариални актове за недвижими имоти. Очевидно истинските

доказателства за деловия живот, който Карл водеше, бяха скрити в сейфа.

Ан затърси някакво съобщение, оставено за адвоката Макс Бегелман. Бележка, запечатан плик или нещо подобно. Никакъв резултат. За сметка на това в чекмеджето на бюрото откри копие от завещанието на Карл. Беше го оставил там по необходимост, за да могат тя и адвокатът му да го намерят в случай, че умре.

Ан седна и изчете завещанието. Предполагаше, че някъде в него има условие, отнасящо се до сейфа и вероятно дори за комбинацията.

Ала не откри нищо.

Между другото забеляза инструкциите на Карл за разпределението на имуществото му. По-голямата част се наследяваше директно от Ан. Оставяше малка годишна издръжка на майка си в Италия, друга — на сестра си в Ню Джързи.

„Значи все пак ме обича“, помисли си Ан с презрение. Карл Рицо вече не я интересуваше. В сърцето ѝ имаше място само за Джоузеф Найт.

За комбинацията обаче в завещанието не се споменаваше нищо. А тя знаеше, че най-важните тайни на Карл трябва да са в сейфа. Дойде ѝ наум, че намиращото се в сейфа е толкова важно, тъй изобличително, че Карл не би желал да бъде отваряно за съдебно легализиране на наследството. Можеше и никога да не види бял свят.

Тогав сигурно имаше наум нещо още по-особено и по-коварно.

Тя вече се канеше да прибере листовете, когато нещо привлече погледа ѝ. На последната страница бе прибавено допълнение към завещанието.

„Освен това изисквам, след като умра, с портрета на съпругата ми по никакъв начин да не се предприема нищо без съгласието и указанията на адвоката ми Макс Бегелман. В случай, че по това време Макс Бегелман е починал или отсъства, портретът да се предаде на лицето или лицата, упоменати в настоящото завещание.“

Ан Рицо разбра, че е намерила това, което търсеше.

Тук се криеше нещо повече от кратката инструкция. Вероятно някакъв шифър между мъжа ѝ и Макс Бегелман, някакво указание, което Макс знаеше как да разтълкува.

Тя прибра завещанието, излезе от кабинета и слезе в дневната на долния етаж. Светна лампата в нишата на тавана, която осветяваше портрета. Беше хубава картина, дело на най-добрия художник-портретист в Средния запад, рисувал всички дами от висшето общество. На него Ан изглеждаше великолепа, изискана, аристократична. Нямаше съмнение, че Карл я вижда такава или искаше да я вижда така. Тя бе толкова свикнала с присъствието му в дневната, че дори не го беше поглеждала от месеци насам.

Сега започна внимателно да го изучава. Опита се да го погледне с очите на Макс Бегелман — както умният мъж би го гледал след смъртта на Карл. Питаше се дали нямаше някакво указание за Макс под боята, в рамката или в платното.

Взе една лупа от писалището и прегледа целия портрет за тайни знаци или скрити цифри. Разгледа гънките на рисуваната си рокля, мазките на четката в косата си, фона от драперии и светлосенки.

Не намери нищо. Очите ѝ пареха от напрежение, гърбът я болеше от протегането, за да разглежда картината под лупа.

Тогаваш погледът ѝ бе привлечен от огърлицата на портрета — красивата диамантена огърлица, която Карл ѝ подари, когато поиска ръката ѝ. Неизвестно защо, на портрета огърлицата изглеждаше различно.

Ан дълго я гледа, после с леки стъпки отиде тихо до стаята си и извади от кутията с бижута истинската огърлица.

Върна се, застана пред картината и дълго мести поглед от скъпоценното бижу в ръката си към рисувания образ и обратно. Скоро разбра, че не са еднакви.

Броят на скъпоценните камъни бе различен. Различно бе и разположението им между златните обковки. Разликата бе твърде незначителна, за да се забележи от случаен наблюдател, но и твърде добре замислена, за да бъде пропусната от някой, който търсеше подобна подробност.

На рисунката имаше три групи от камъни, както и в самата огърлица. Но броят на камъните във всяка група, както и броят на

италианските златни мъниста между групите от камъни бяха променени от художника.

В първата група в действителност имаше пет камъка, а на картината те бяха шест. Във втората група бяха променени от осем на седем. В третата група от осем бяха станали шест. Броят на италианските златни мъниста, отделящи всяка група диаманти, също бе променен.

Ан вече беше сигурна, че е открила това, което търсеше.

С разтуптяно до полуда сърце изтича до писалището си, взе един лист и записа броя на камъните и мънистата от картината. Изгаси лампите в дневната, върна се в стаята си и внимателно се вгледа в двете серии от числа.

Започна от най-простото. Просто нареди числата две по две, за да получи двуцифрено число. Там, където в огърлицата имаше пет камъка, а на картината — шест, се получи числото 56. Опита да събира числата, след това да ги изважда едно от друго. После започна да опитва по-сложни действия, анализирайки пермутациите и комбинациите, които се получаваха от броя на мънистата и камъните, умножавани и делени по различни начини.

Към три часа сутринта, когато Карл Рицо се прибра, Ан бе разработила с помощта на числата осем основни комбинации за сейфа в кабинета. Когато чу, че входната врата се отваря, мушна листчето на дъното на кутията за бижута — каква ирония! — и бързо се пхна под завивките. Когато Карл влезе в спалнята, се престори на заспала. С облекчение разбра, че бе твърде уморен, за да мисли за секс, понеже той веднага си легна.

На следващия ден започна ново очакване. Ан знаеше, че не можеше да влиза в кабинета, докато прислугата е будна. Трябваше да чака Карл отново да излезе. Но тази вечер той си остана у дома, както и следващите два дни. Тя бе принудена да слуша монотонния му говор на вечеря и да понася да я люби с несръчно въодушевление късно през нощта. Очевидно престорената ѝ страст преди няколко дни го бе изпълнила с идеи за нови интимности. Сякаш искаше да се сближат. Дори ѝ засвидетелства по-голяма обич от обикновено. Струваше ѝ се, че ще се пръсне под тежестта на ласките му. Повдигаше ѝ се от миризмата на тялото му, от вкуса на езика му, когато я любеше. Но търпеше заради Джоузеф Найт.

Най-после на петата нощ Карл отново излезе. Ан бе готова. Когато къщата утихна, тя тихо тръгна боса по коридора, влезе в кабинета, отмести ламперията и откри сейфа. В треперещата ѝ ръка бе листът, на който бе изписала възможните комбинации.

Опита първата. Нищо. Сейфът си оставаше надеждно заключен.

Премина неустрашимо към втората серия числа. Усилията ѝ отново се увенчаха с неуспех.

Погледна часовника на бюрото. Беше един часът. Имаше поне още един час, докато Карл се върне. Никога не си идваше преди два.

С вдървени от тревога пръсти продължи да опитва комбинациите. От вълнение въртеше диска прекалено бързо и трябваше да започва отново и отново. Дишаше учестено, ръката ѝ трепереше.

След половин час при завъртането на диска езичетата помръднаха и бравата щракна. Дръжката на сейфа видимо помръдна. Тя я дръпна и тежката врата се отвори. Беше успяла.

Едва не извика от радост. Откога чакаше този момент! Беше изпълнила поръчението на Джоузеф Найт. Бързо изпробва комбинацията отново, за да се увери, че действа, и се помъчи да я запомни. После посегна да затвори вратата на сейфа.

Ала любопитство спря ръката ѝ и тя предпазливо надникна в съдържанието на сейфа. Остана поразена. Беше пълно с пари в брой, с ценни книжа и документи за най-различни незаконни сделки. Ан не разбираше от незаконна дейност, но пред очите ѝ имаше неоспорими доказателства, че мъжът ѝ е замесен в търговия с наркотици, в проституция, хазарт, изнудване и дори по-тежки престъпления. В този сейф имаше доказателства, достатъчни да го изпратят във федералния затвор с три доживотни присъди.

Тя поклати глава, затвори сейфа, излезе от кабинета и се върна в спалнята си. Там отново повтори комбинацията, за да се убеди, че наистина я е запомнила.

Рицо се прибра в три часа. Беше в настроение да се люби с жена си, но когато видя колко дълбоко е заспала и колко уморена изглежда, сърце не му даде да я безпокои. През ум не му минаваше, че е стояла будна до малките часове и бе работила, за да го предаде.

На другия ден Ан се обади в градската кантора на Джоузеф Найт от обществения телефон в тенис клуба. Продиктува комбинацията,

която бе открила, и получи благодарности за положените усилия.

Тогава се прибра у дома, седна и зачака.

Десет дни по-късно, докато Карл Рицо и жена му бяха на театър, къщата бе ограбена с взлом. Беше обикновен грабеж, явно дело на аматьори — откраднати бяха някои сребърни предмети и бижута. Единственото, което го правеше по-различен, бе, че всички прислужници, намиращи се в къщата по това време, бяха зашеметени с палки.

Когато Карл Рицо научи за обира, той незабавно провери сейфа в тайния си кабинет. Когато погледна вътре, кръвта му се смрази.

Наличните пари и ценните книжа не бяха покътнати. Нито финансовите документи, свидетелстващи за значителните данъчни престъпления, които бе вършил за последните петнайсет години.

Но поверителните материали, документиращи факта, че през дългите доходни години на мошеничества с лихварски операции, хазарт, проституция и трафик на наркотици бе действал зад гърба на Чикагския престъпен синдикат, липсваха от сейфа. Тези документи доказваха, че Карл Рицо е ренегат, нечестен спрямо мафията, на която дължеше толкова много за положението си в града.

Рицо си даваше сметка, че липсата на тези документи е смъртната му присъда. Той незабавно утрои охраната в къщата, нае нови телохранители. Пътуваше до офиса си, придружаван от въоръжени до зъби главорези, и се преструваше, че води сделките си както обикновено. После без никакво предупреждение двамата с Ан напуснаха страната.

Карл съобщи на съдружниците си, че той и жена му имали нужда от почивка и заминавали на обиколка из Европа. Щели да отсъстват най-малко три седмици.

Това, което не каза никому, бе, че деветдесет процента от авоарите му заминаха с него на борда на кораба, пътуващ към Хавър. Тези авоари в пари и ценни книжа щяха да бъдат внесени на сметка в швейцарска банка. Рицо нямаше намерение да се връща в Съединените щати. Щеше да започне всичко отново в Европа, където никой не го познаваше. Щеше да му е трудно, особено на неговата възраст. Но той нямаше избор. Ставаше дума за оцеляването му. Мафията не забравяше тези, на които имаше зъб. Ако кракът му стъпеше отново на американска земя, с него беше свършено.

На кораба Карл въздъхна с облекчение. Оставяше родната си страна, но оставяше и неумолимите си преследвачи, които неминуемо щяха да го убият, ако не бе избягал.

Започна да се наслаждава на първокласните условия на кораба. Той и красивата му жена бяха поканени да вечерят на капитанската маса. Заведе Ан да танцува в балната зала и видя как пътниците от първа класа в официалните си облекла ѝ се възхищават. Дватамата с нея седяха на горната палуба, гледаха лунната светлина над океана и говориха за новия си съвместен живот. Каза ѝ, че Чикаго му е омръзнало, че е провинциален град с ужасен климат и недостатъчно изтънчени жители. Европа щеше да е вълнуваща промяна и за двамата.

Ан се усмихваше и мълчеше. Знаеше, че наоколо има хора от личната охрана, които наблюдават и Карл, и нея. Трябваше да изглежда въодушевена от новите планове на Карл. Последното нещо, което искаше, бе да му даде дори най-нищожния намек, че е замесена в неволята, принудила го да бяга от родния град.

За Рицо това бе романтично пътуване. Всяка нощ любеше Ан в просторната си кабина. С всеки изминал ден, колкото повече Америка се отдалечаваше зад пенещата се диря на кораба, а Европейският континент приближаваше, той се чувстваше все по-сигурен.

Пътуването завърши в едно мъгливо утро на пристанище Хавър. Корабът бе ескортиран до мястото за хвърляне на котва от френски буксири. Пристанищните власти се качиха на борда, за да освободят плавателния съд, а френските митничари чакаха на кея.

Карл Рицо стоеше до перилата с жена си и с усмивка наблюдаваше суетнята наоколо. Носачи мъкнеха багаж, пътници махаха на посрещачите на кея.

Неочаквано Карл тихо изсумтя и се хвана за гърлото, сякаш не можеше да си поеме дъх. Ан се обърна, за да го попита какво има. Той не можа да ѝ отвърне и бавно се свлече на палубата. Очите му се изцъклиха, втрени в красивото ѝ лице.

Извикаха корабния лекар, който нареди незабавно да пренесат Карл в кабинета му. Предположи, че става дума за мозъчен удар или инфаркт, и започна да се опитва да го съживи. Без резултат. Карл Рицо беше мъртъв.

Лекарят уведоми местните здравни власти, които откараха тялото във френска болница за аутопсия, френският патолог, не съвсем убеден

във версията за сърдечна недостатъчност, скоро откри причината за смъртта. На тила на Карл Рицо имаше едва забележима раничка. Гръбначният му мозък бе умело пронизан с остър предмет.

Патологът, опитен лекар, който бе видял доста убийства в престъпните среди, разбра какво е станало. Карл Рицо бе ликвидиран от опитен платен убиец, който явно се бе промъкнал в потока от носачи и пасажери на палубата и бе намушкал жертвата си с точен удар, след което бе изчезнал в тълпата.

Карл Рицо се върна в Чикаго в ковчег. Съпругата му го придружаваше, носейки в куфара си не само гардероба, предназначен за удълженото си пътуване из Европа, а и милионите долари в брой и ценни книжа, които съставляваха основните спестявания на Карл Рицо.

Погребението бе извършено от погребално бюро в центъра на града, далеч от имението му в Гленкоу и близо до южняшките му корени.

Силно впечатление направи фактът, че погребението му бе бойкотирано от всички негови някогашни приятели мафиоти. Единствено Ан и най-близките му роднини се събраха, за да изслушат хвалебственото слово.

Седмица по-късно Ан присъства на четенето на завещанието на Карл. Тя действително наследяваше почти всичките му авоари. Беше много богата.

Колкото до Джоузеф Найт, той продължи несмущаван да върши бизнеса. Отношенията му с Чикагския престъпен синдикат бяха сърдечни. Скоро след смъртта на Карл Рицо беше поканен на прием в къщата на Винсънт Монако, председателя на синдиката. Прекара една приятна вечер, а Монако го извика настрана, за да го увери в бъдещото си приятелство и сътрудничество.

Никой от двамата не загатна за Рицо, за неотдашната му смърт или за обира, станал причина за гибелта му. Въпреки това Монако вече знаеше от агентите си, че малко преди събитията, довели до нещастията, Рицо се бе опитал да измъкне пари от Найт. А хитрият мафиотски шеф знаеше, че на тоя свят няма случайни неща.

Имаше и друга причина, поради която към Найт изпитваха голямо уважение.

Същия ден, когато Карл Рицо бе убит на борда на кораба, бодигардът Салваторе д'Амато бе намерен удушен в дома му.

Въпреки че мафията бе директно замесена в случилото се с Карл Рицо, тя нямаше нищо общо със смъртта на плещестия бодигард. Тя бе дело на неизвестен външен човек.

Убиецът на Салваторе трябва да е бил много силен и смел. Беше видял сметката на д'Амато с голи ръце.

Знаеше се, че Салваторе се бе отнесъл зле с Джоузеф Найт вечерта на първото му посещение у Карл Рицо. Винсънт Монако направи очевидното заключение.

Джоузеф Найт определено заслужаваше уважение.

Три месеца след смъртта на мъжа си Ан Рицо реши, че вече не е опасно да потърси Джоузеф Найт. В края на краищата никой не го беше грижа дали е върна на паметта на мъжа си.

Тя се обади в кантората на Найт в Чикаго. Секретарката ѝ каза, че е заминал извън града по работа. Щял да потърси Ан, когато се върне след две седмици. Записа името на Ан и ѝ благодари, че се е обадила.

Джоузеф Найт не потърси Ан. Тя притеснено изчака да минат двете седмици, после отново се обади в кантората му.

Този път секретарката вежливо я уведоми, че Джоузеф Найт отсъства извън страната и я попита защо го търси. Ан отказа да ѝ отговори.

При третото обаждане седмица и половина по-късно получи същия отговор.

Ан разбра, че секретарката я лъже.

Найт беше в Ню Йорк. Беше дал на секретарката си изрични указания по никакъв начин да не допуска Ан Рицо на среща с него.

Това ѝ докладваха детективите, които Ан бе наела, за да открият Найт и да разберат защо не ѝ се обажда.

Даде на детективите допълнително възнаграждение и им нареди да продължат да наблюдават Джоузеф Найт отдалеч. Искаше да знае къде се намира, с кого е и какво прави. По всяко време. Беше намислила нещо.

„Ти още не знаеш, Джо, но аз ще се омъжа за теб“, каза си тя замислено.

„Дейли Варайъти“, 12 юли 1936 г.

„Ив Синклер, най-младата и вероятно най-талантлива сред изпълнителките на главни роли в Холивуд, пожъна триумфален успех с първия си самостоятелен филм «Най-младото сърце», където играе ролята на прелестна млада жена, която се омъжва по любов въпреки интригите на два упорити рода.

Няма актриса след Лилиан Гиш, която да е предизвикала такива хвалебствия от страна на критиката на толкова крехка възраст. Не друг, а самият Харъл Кийтън от «Ню Йорк Таймс» приветства госпожица Синклер като «осемнайсетгодишен гений с красотата на Карол Ломбард и дълбочината на Бети Дейвис». Не знаем друга актриса да е встъпвала в нов етап от кариерата си по-сензационно от Ив Синклер в «Най-младото сърце».

Говори се, че превъзходната ѝ игра, съчетана с необявени проекти за бъдещи филми, са ѝ донесли нов договор с «Уърлдуайд Пикчърс». Това е едно малко чудо. Детето звезда, което на осем години си създаде име и продължи нагоре, за да се прочуе в цялата страна с безупречната си игра в популярния, но обречен на гибел сериал «Джил и Джони» с Томи Валънтайн, от години показва всички признаци за голям актьорски потенциал. Някои наблюдатели се опасяваха, че дългата ѝ съвместна работа с изпадналия в немилост Валънтайн ще хвърли сянка върху собствената ѝ кариера, но тя сложи край на всякакви догадки от този род с блестящия си нов филм.

Ще успее ли Ив Синклер да спечели тази година «Оскар» за най-добра женска роля? Без съмнение крехката ѝ възраст и недотам високите качества на «Най-младото сърце» като филм ще ѝ отнемат тази чест. Но никой в бранша не ще забрави великолепната ѝ игра, а още по-

малко студио «Уърлдуайд Пикчърс», което според някои сведения току-що е заплатило със седемцифрена сума изключителното право да използва Ив в следващия етап от невероятната ѝ кариера.“

Ив Синклер седеше в кантората на адвоката си Крейг Джанъс от престижната холивудска правна фирма „Джанъс, Хъбърд и Ийзън“.

Беше се разположила удобно в едно от големите, кожени кресла, предназначени за важни посетители, облечена в класически ленен костюм с бижута от бяло злато, специално изработени за нея от „Сибил Бенетън“ в Холивуд.

Тя гледаше към Крейг Джанъс — почтен господин, надхвърлил шейсетте, който работеше в правната фирма от двайсет години. Ив бе ангажирала услугите му преди няколко месеца специално за този ден и бе възложила на фирмата му да уреди подробностите по новия ѝ договор с „Уърлдуайд Пикчърс“. Свързването ѝ с „Джанъс Хъбърд и Ийзън“ бе ключов момент в новия живот, който започваше като голяма кинозвезда.

Тя нито веднъж не погледна към останалите посетители в стаята. Единият беше майка ѝ.

Другият беше адвокатът на майка ѝ.

Етел Форест, преди това Рой Касале, а още по-преди — госпожа Елиът Зоненбаум, не спираше да се усмихва на дъщеря си. Цял живот бе градила кариерата на Ив и искаше Ив да го помни.

Ала Ив нито веднъж не срещна погледа на майка си. Беше дошла сама и вече чакаше, когато госпожа Форест и нейният адвокат пристигнаха. От началото на срещата не бе отместила поглед от лицето на Крейг Джанъс.

— Нека започнем от фактите — заговори Крейг. — Както знаете, госпожо Форест, дъщеря ви Ив е вече пълнолетна. Навърши осемнайсет години. Според калифорнийските закони има право да контролира всичките си приходи като актриса. Вашето управление на делата ѝ като неин законен настойник вече не е необходимо. Сега ще трябва да изработим ново споразумение.

Настъпи тишина. Адвокатът на госпожа Форест, хитър и доста схватлив холивудски юрист на име Луис Айзъкс, погледна косо към

клиентката си, с което ѝ напомни да мълчи.

Крейг Джанъс се усмихна.

— Бих искал да благодаря и на двама ви, че дойдохте — каза вежливо.

— За нас беше голямо удоволствие — обади се Луис Айзъкс. — Госпожа Форест желае само най-доброто за дъщеря си. Тя би искала да участва пълноценно във всяко ново споразумение.

Госпожа Форест отново се усмихна на Ив, но Ив продължи упорито да гледа адвокатата си. Майката ясно съзнаваше, че това е лош признак, но въпреки това усмивката не слезе от устата ѝ.

Тя с мъка сдържаше основателния си гняв. Проклинаше неотдавнашните промени в калифорнийските закони, които позволяваха на млади холивудски пикли да поемат управлението на финансовите си дела още на осемнайсет години. Според нея капиталите на едно дете би трябвало да се защитават от семейството му поне до двайсет и една годишна възраст, а ако е възможно, и по-нататък. Едно дете на осемнайсет едва ли може да се разпорежда със стотици хиляди долари. Подобна отговорност можеше да се възложи само на кръвни роднини, които се грижат за нея.

Госпожа Форест управляваше парите на Ив от самото начало, още когато Ив подписа първия си договор като безпомощно осемгодишно момиченце. Тя бе наставляваща дъщеря си, докато стана филмова звезда, което ѝ бе коствало огромно количество време, пари, енергия и любов. Не виждаше по каква причина трябва да спре да го прави. И тя, и адвокатът ѝ се надяваха, че на тази среща ще успеят да убедят Ив да ги упълномощи да продължат да получават дял от печалбите ѝ и да ги управляват. Здравият разум и най-обикновеното чувство за благоприличие изискваха Ив да не изключва майка си от играта.

Майка ѝ имаше и други причини за безпокойство.

Подобно на цял Холивуд и госпожа Форест знаеше, че Ив току-що е подписала с помощта на Крейг Джанъс договор с „Уърлдуайд Пикчърс“ за поне пет пъти по-голяма заплата от всичко, което бе получавала до този момент.

А това бяха много пари. Те щяха да свършат много добра работа на госпожа Форест.

През последните десет години Ив бе получила над един милион долара като актриса. Тези пари бяха поверени на майка ѝ. Част от тях беше похарчила по самата Ив за дрехи, фотографии и така нататък. По-голямата част беше разиграла на борсата, както я посъветва вторият ѝ съпруг, Рой Касале. Останалото бе употребила, за да живее в лукс в имението в Брентуд, купено със спечелените от Ив пари, и да пътува из Европа, където бе купила вила в Сардиния.

За съжаление със задълбочаването на Голямата криза госпожа Форест на практика бе разорена от загубата на стотиците хиляди долари, вложени на борсата. Най-вече тази беда стана причина за развода ѝ с господин Касале. Рой бе любвеобилен, но безотговорен човек, който я увещаваше да влага пари в разни сделки, които често не бяха толкова сигурни, колкото той твърдеше.

Освен това Рой се оказа непоправим женкар. Това бе преляло чашата.

Не че госпожа Форест можеше да се похвали, че е идеалната съпруга. И тя си имаше малките прегрешения. Едно от тях бе забегката ѝ с Дон Форест, агент по недвижими имоти от Лос Анджелис, който умееше да я развеселява. След раздялата с Рой тя се омъжи за господин Форест.

Скоро след женитбата, благодарение на процъфтяващата кариера на Ив, отново се появиха пари за неплатените сметки и дори останаха немалки суми. Следвайки съвета на третия си мъж, Етел ги вложи в някои много интересни спекулации с недвижими имоти по калифорнийския бряг.

Мислеше, че натрупва наистина голяма сума от спестявания за себе си и разбира се, за Ив. Ала се оказа, че Дон играе нечестно на пазара за недвижими имоти. През последната година понесе сериозно поражение с някои от инвестициите на Етел и тя на практика пак беше без пукната пара.

Разбира се, отчасти самата Етел си бе виновна за развитието на нещата. Беше похарчила големи суми за себе си, то се знае пак заради Ив. Тя смяташе, че като майка и нейна представителка трябва да живее нашироко. Тук влизаше имението в Брентуд, което водеше след себе си доста голяма ипотека. Тук бяха дрехите ѝ от най-добрите холивудски модни къщи. Тук бяха и бижутата, и двата ролс-ройса, и вилата в

Сардиния. На всичкото отгоре нито едно от тези неща не бе напълно изплатено.

Освен това Етел обичаше да играе комар. За нея това бе вълнуващо удоволствие, което ѝ помагаше да забрави напрежението от отговорностите ѝ като майка на кинозвезда. С Дон бяха прекарвали доста нощи на рулетка и двайсет и едно в „Клауди“. Накратко казано, тя бе направила всичко, което една майка може да направи за дъщеря си, освен да сложи някоя кръгла сумичка настрана. Беше разчитала талантът на Ив да ѝ помогне през усилените години и да я изведе до пощастливи времена. След случката с Томи Валънтайн се бе поуплашила. Ала Ив, вярна на себе си, показа, че е борец, и стъпи здраво на краката си.

Дори Етел бе изумена от играта на Ив в „Най-младото сърце“ — първият филм от новата ѝ кариера като изпълнителка на главни женски роли. Не беше очаквала, че Ив притежава такава зрелост и дълбочина като актриса. Перспективите, които този филм разкриваше както за Ив, така и за нея, я изпълниха с вълнение. Беше решила през пролетта да се разведе с Дон Форест — той чисто и просто не бе достатъчно добър за нея — и да се омъжи отново. Предната зима се бе запознала в казиното с един очарователен мъж — търговец на автомобили от Пасадина...

Но когато чу, че Ив е уредила сама новия си договор с „Уърлдуайд Пикчърс“, тя се изненада и дори се възмути. Ив бе сключила сделката чрез „Джанъс, Хъбърд и Ийзън“, без да каже дума нито на майка си, нито на агента си. Новият договор бе вече свършен факт. Госпожа Форест още не знаеше нищо за условията му, понеже никой не ѝ го беше показвал.

Това бе злокобен признак.

Имаше и още една причина, поради която госпожа Форест трябваше да демонстрира днес възможно най-добро поведение. Ако Ив желаше да упражнява по-голям контрол върху кариерата си, майка ѝ нямаше да ѝ пречи. Но една дъщеря със сигурност трябва да оцени какво е направила майка ѝ за нея и е редно да се отплати за цял един предан живот.

И така, Етел Форест притеснено очакваше Крейг Джанъс да заговори. Всичко зависеше от това, което щеше да се случи днес в тази кантора.

Крейг Джанъс се прокашля.

— Ив изпитва благодарност към майка си, задето се е грижила за финансовите ѝ въпроси до този момент. Колкото до бъдещето, бихме искали да уверим госпожа Форест, че тя винаги ще бъде обект на любов и уважение от страна на дъщеря си.

Настъпи тишина. Госпожа Форест усети силно сърцебиене. Погледна към адвоката си. Луис Айзъкс гледаше вторачено пред себе си, сякаш погълнат от някаква своя си мисъл, която го отнасяше далеч оттук.

Тя издаде някакъв звук, който свали Луис от облаците. Той се усмихна на Крейг Джанъс и се наведе напред в стола си.

— Това означава ли, че госпожица Синклер желае финансово съдружие с майка си, уредено по съдебен път от адвокатите на двете страни?

Крейг Джанъс отвърна студено.

— Тъкмо напротив. От днес нататък между госпожица Синклер и майка ѝ не съществува никакво финансово съдружие. Нито ще има никакво съдебно уреждане на въпроса. От финансова гледна точка госпожица Синклер е свободна.

— Но как може! — избухна неочаквано госпожа Форест. Тя бе борбена натура, макар и да не бе най-всеотдайната майка. — Не можеш така да ме изоставиш, Иви! Аз те създадох от нищо! Забрави ли от колко неща се лиших заради теб? Забрави ли безсънните ноци, борбите за договори, ставането по тъмно, за да бъдеш навреме за снимки... Целия си живот дадох за теб, Иви. Половината от това, което представляваш, го дължиш на мен. Не можеш просто така да обърнеш гръб на всичко! Все пак кръвта вода не става.

Никой не продума. Ив продължи да не поглежда към майка си. Луис Айзъкс бе кацнал на крайцеца на стола си като марионетка, която всеки миг ще се прекатури. Крейг Джанъс гледаше в ръцете си.

Накрая Луис Айзъкс се обади все пак.

— Господин Джанъс, както знаете, госпожа Форест е вложила значително количество от собствените си средства, както и от времето и енергията си, за да подпомогне кариерата на дъщеря си. Трудно е такава преданост да се изрази с цена.

— Да, наистина — отвърна студено Крейг Джанъс.

— Не знам какво би казал съдът за задълженията на госпожица Синклер към майка ѝ — продължи Айзъкс, — но знам, че госпожица Синклер като пълнолетна трябва да поеме отговорност за някои капиталовложения, направени от нейно име, които не са се изплатили така добре, както бихме искали. Те са били направени с добра воля и госпожа Форест е била много наскърбена.

— Луис — прекъсна го Крейг Джанъс. — Много добре знаем какво госпожа Форест е спечелила от кариерата на дъщеря си и какво е загубила... по своя собствена инициатива. Може би ще трябва да спомена, че ипотеките на къщата в Брентуд и на италианската вила са изцяло отговорност на госпожа Форест, както и всички дългове, направени от нея като настойник на дъщеря си. Тя няма никакво законно право да претендира за компенсация от дъщеря си. Ако смятате, че клиентката ви е несправедливо оцетена, аз ви приканвам да предявите още сега иск към госпожица Синклер. Ще оставим на съда да реши кой на кого е длъжник.

Луис Айзъкс прехапа нервно устни. Той знаеше много добре, че ако Ив Синклер реши да предяви иск към майка си за парите, пропиленни в течение на години, на госпожа Форест лошо ѝ се пишеше. Единственият шанс за майката, в случай че не успее да склони Ив с биене на чувства, бе в подходящ момент да излезе от играта. Трябваше да се сърди единствено на себе си за пражосничеството и за блудкавите си любовни авантюри.

Крейг Джанъс рязко се изправи.

— Ако няма друго, позволете ми още веднъж да ви благодаря за това, че дойдохте, и да ви пожелаая приятен ден.

Той протегна ръка. Луис Айзъкс неохотно я стисна. После се обърна, за да изведе клиентката си от кантората.

Ала не беше толкова лесно да се отпрати Етел Форест.

— Ив, ти няма да направиш това! Посветих ти целия си живот! Целия си живот... Ти си ми длъжница!

Ив не отвърна. Крейг Джанъс застана между клиентката и посетителите си и леко ги побутна към вратата.

— Благодаря, че дойдохте — повтаряше той тактично. — Благодаря ви, благодаря ви...

Луис Айзъкс пошушна в ухото на майката:

— Ще поговорим затова откън, мила. Успокой се, ще слезем долу и там ще говорим...

Ала госпожа Форест усещаше какво става. Целият ѝ живот бе съсипан от неблагоприятната ѝ дъщеря.

— Кучка такава! — извика тя през рамо. — Ще те съдя до посиняване! Помни ми думите! Не можеш да ме оставиш без пукнат цент и да се отървеш безнаказано. Ще отнеса това до Върховния съд...

Вратата на кантората се затвори зад възпълното ѝ тяло. От коридора долиташе гърмящият ѝ глас, който изнасяше тирада на адвоката. Грозните звуци бавно заглъхваха. Ив гледаше вторачено през прозореца.

Когато всичко затихна, тя се обърна към Крейг Джанъс.

— Това ли е? Свободна ли съм вече?

— Като птичка, госпожице Синклер — усмихна се адвокатът. — Вече сте господарка на съдбата си. Поздравявам ви за това как умело поехте всичко в свои ръце през последните месеци. Докажете, че сте истинска професионалистка.

Ив не даде вид, че е чула комплимента. Отново загледа през прозореца. Изразът на очите ѝ бе толкова студен, че адвокатът отмести поглед.

— Какво ще стане с майка ми?

— Тя има доста сериозни дългове. Къщата, вилата, колите... И вече няма никакви авоари, след като я лишихте от доходи. Аз лично смятам, че ще трябва да продаде всичко, за да избегне фалит. Освен ако незабавно не се омъжи за богат мъж...

Ив го погледна в очите.

— А къщата?

Той отвори една папка на бюрото си и прегледа книгата в нея.

— Ипотеката е огромна и лихвата не е плащана от няколко месеца. Струва ми се, че това ще е първото, което ще ликвидира.

Ив стана. Изглеждаше свежа и красива в костюма си. Черното ѝ палто бе праметнато през ръката ѝ.

— Дръжте я под око. Когато я обяви за продан, предложете цена. Колкото може по-ниска, разбира се, но достатъчно висока, за да я накара да я продаде. Аз харесвам тази къща.

„Там израснах“, помисли си с горчива усмивка.

— Добре — каза адвокатът и си записа нещо. — Ще се погрижа за това. Има ли нещо друго, госпожице Синклер?

Ив гледаше през прозореца. От кантората се разкриваше прекрасна гледка към Холивуд с Уилшър Булевард на преден план и възвишенията в далечината.

„Сбогом, майко!“ Чакаше този миг от години и се надяваше, че когато дойде часът да нанесе своя удар, майка ѝ ще има колкото може по-големи затруднения с имотите си. Сега мечтата ѝ се сбъдваше. Етел Форест нямаше вече да споделя славата и богатството на дъщеря си. Щеше да прекара остатъка от живота си в съзерцание на състоянието, което бе изгубила благодарение на Ив.

Но задоволството на Ив от това, което бе сторила на майка си, вече избледняваше, изместено от тъмната решимост, която винаги изпълваше сърцето ѝ при гледката на Холивуд. Това бе враждебен и опасен свят, пълен с умни и продажни мъже и жени. Но можеше да бъде завладян от всеки, чиято воля бе силна като нейния талант.

В този момент Ив Синклер бе готова за атака. Беше надраснала младежките изпитания. Беше изцедила докрай Томи Валънтайн, преди да го захвърли като мръсна дрипа, когато започна да ѝ пречи. А сега се бе отървала и от майка си. Тя бе на прага на велика кариера, критици и публика бяха в краката ѝ. Талантът ѝ бе бляскав меч, наточен от дългогодишно търпение, упорит труд и опит. Можеше да унищожи всеки, застанал на пътя ѝ. Имаше да върши още работа в света зад този прозорец.

„Опитайте се сега да ме спрете! — обърна се тя към слънчевите възвишения и забързания град от мечти. — Само се опитайте!“

През една ветровита декемврийска нощ, шест месеца след смъртта на Карл Рицо, Джоузеф Найд се прибираше в апартамента си в манхатънския Ъпър Уест Сайд, когато на пътя му се изпречи стройна фигура.

— Здравей, Джо.

Отначало не можа да познае Ан Рицо. Не приличаше на себе си. Нещо я бе променило. Очите ѝ бяха поновому напрегнати, а тялото ѝ бе странно, като на привидение. Въпреки това той отново бе поразен от необикновената ѝ хубост, която сякаш още повече бе разцъфтяла.

— Радвам се, че те срещам, Ан. Какво те води насам?

Вътрешно той вече се готвеше за неприятности. Изражението на очите ѝ бе красноречиво.

— Мога ли да вляза? — попита тя.

Джо се поколеба само за миг, преди да отговори.

— Разбира се.

Заведе я горе със себе си. В асансьора тя мълча. Дори не го погледна.

Когато влязоха в апартамента, Ан застана пред прозорците и се загледа в грандиозната гледка към парка и сърцето на Ню Йорк. Той бе купил жилището именно заради тази гледка. От върха на небостъргача Манхатън изглеждаше като приказна страна. Нечистотията и опасностите по улиците, покварата, стаена зад прозорците на всички тези офиси и жилища, оставаха невидими. Виждаше се само архитектурното великолепие на огромния град с бляскащите светлини и извисяващите се ръбове на сградите. Беше като поглед към човешките стремежи, изчистени от всичко грозно и продажно, което ги съпътства. Идолът без глинените му крака.

— Искаш ли да се съблечеш? — запита той.

Докато поемаше палтото, докосна раменете ѝ. Нещо премина от нея към него, внезапно и силно като електрически ток. Това го привлече и същевременно отблъсна. Не я помнеше такава.

Когато тя се съблече, очите му се разшириха от изумление. Беше напълно гола отдолу. Прекрасното ѝ тяло на балерина излагаше на показ безупречните си форми — нежните рамене, свежите млади гърди, плоският корем и дългите стройни крака — всичко, което можеше да покори сърцето на един мъж.

Тя се обърна и го погледна. Видя как голотата ѝ го смути.

— Какво има? Забравил ли си как изглеждам без дрехи, толкова ли е къса паметта ти, Джо?

Въпреки сигналите за опасност, които звънтяха в подсъзнанието му, той я пое в обятията си и я целуна. После я вдигна в ръцете му тя бе като крехка статуетка — и я отнесе в спалнята си. Положи я на леглото и застана до нея, за да ѝ се полюбува. Тя бе вторачила в него искрящите си от страст очи.

Той знаеше, че трябва веднага, на минутата да я изхвърли оттук. И въпреки това нещо в начина, по който го гледаше в голотата си, го привличаше неудържимо. Той също се съблече и легна до нея.

Целуна я. Усети как езикът ѝ се стрелна в устата му и жадно го замилва. Неволно тялото му се възбуди, пенисът му потърси топлотата ѝ. Влезе в нея, привлечен от страховита женска сила, която сякаш го поглъщаше и обсебваше. Половият ѝ глад бе изумителен. Беше съвсем различна от младата жена, която бе прелъстил в Чикаго. Онази беше невинна, непорочна. С ласките си Найт бе събудил в нея потребности, каквито тя никога не бе изпитвала преди. И тя му бе отвърнала с желание.

Но отговорът ѝ тогава бе искрен и момичешки. В момента в ръцете му имаше друго същество — стопроцентова жена, движена от неопикуема страст, отдаваща се цяла и очакваща в замяна същото от него.

Тази промяна физически привличаше Джо. Настойчивостта на ласките ѝ го възпламеняваше и той усети, че се възбужда до полуда. Накрая, когато не можеше вече да издържа, той я притисна силно и се отдаде на върховната наслада. Цялото му тяло потрепери. Чувстваше се изпразнен до дъно. Гърлото му пареше. Тя все още го прегръщаше. Чуя как мърка — тихо, издълбоко, с върховно и злоещо задоволство.

Дълго лежаха в тишината. Никой не проговаряше.

После тя се изви настрана и го погледна.

— Защо ме остави?

Джоузеф Найт вътрешно въздъхна.

— Защото трябваше — отвърна предпазливо.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя. Красивите ѝ гърди се раздвижиха, когато подпря глава на ръката си.

Джо едва сега осъзна, че е направил голяма грешка, когато я пусна в апартамента си. Явно го бе проследила дотук. Бе положила огромни усилия, докато намери нюйоркския му адрес.

— Трябваше да продължа напред — каза той. — Както и ти. И двамата имахме свой живот.

Тя поклати глава — красноречиво движение, наситено с пълно отрицание, сякаш бе казал нещо нелепо и детинско.

— Но аз те обичам.

Дълго време никой не продума. Ан го гледаше в очите и търсеше ефекта от думите си. Най-сетне мълчанието му ѝ каза това, от което може би най-много се бе страхувала.

Погледът ѝ стана неприветлив.

— Мислиш ли, че е толкова лесно?

Той я погледна в очите.

— Не е. Не беше лесно да се оправя с мъжа ти. Той се опитвате да ме разори. Нямах друг избор, трябваше да се защитя. Не беше лесно и да те оставя. Но и това трябваше да направя. Както ти казах, и двамата си имахме свой живот...

— Джо, ние го убихме — каза тя изведнъж. — Ти и аз. Ние убихме Карл.

— Не е вярно.

Тя отново поклати глава.

— Може би не ние насочихме ножа, но ние направихме така, че да се случи. Аз ти помогнах, а ти му го скрои така, че собствените му хора го унищожиха. Мислиш ли, че можеш толкова лесно да забравиш?

— Трябва — каза Джо, като я гледаше внимателно. — Карл си получи заслуженото. Това е. Край.

— Наистина ли, Джо? — запита тя, повдигайки една от тънките си вежди. — Наистина ли?

Той седна в леглото.

— Какво искаш да кажеш? Какви ги говориш, Ан? Какво искаш?

— Искам да се ожениш за мен. — Думите бяха изречени с измамно нисък глас, но подплатени с огромно убеждение. Прелестна в голотата си сред чаршафите, тя наистина имаше вид на страшна и коварна магьосница.

Джоузеф Найт напрегнато мислеше. Беше свикнал да си има работа с мъже. Познаваше силата и слабостите им, както познаваше себе си. Ала Ан бе създание от друга мая. Той никога не бе гледал на жените достатъчно сериозно, за да се замисля какво има в душите им. Сега пред него бе една от тях — разярена, тласкана от тайнствена сила, каквато той самият никога не бе усещал.

Той претегли думите си, преди да отговори. Разбра, че всякакви защитни маневри щяха да бъдат безсмислени. Ставаше дума за сериозни неща, за бизнес. Учтивият отказ нямаше да мине.

Затова Джоузеф Найт прибегна към стария си навик да мисли като бизнесмен. Тя бе направила първия ход. Беше минала през какви ли не трудности, за да го реализира, и щеше да го използва докрай. Той трябваше да ѝ го отнеме. Това бе първото му правило и като бизнесмен, и като мъж. И щеше да го следва неотстъпно.

— Аз не те обичам, Ан. И не искам да се женя за теб.

Видя как за миг тялото ѝ се сгърчи. Очите ѝ широко се разтвориха. Сякаш някой я бе промушил с нож. Гледката будеше състрадание. Думите му я бяха изненадали.

Но Ан се съвзе.

Изразът на неизказана самота и отчаяние се стопи, изместен от предишния — на заинатената увереност.

— Ти уби мъжа ми.

— С мъжа ти стана това, което трябваше да стане — поправи я той. — Сега ти си свободна. Това е най-важното.

Тя отново поклати нетърпеливо глава, сякаш той нарочно се опитваше да я обърка с детински безсмислици, когато тя знаеше обективната, зрялата истина.

— Аз ти отдадох сърцето си, а ти уби мъжа ми. Трябва да бъдеш почтен, Джо, трябва да се ожениш за мен. Затова съм дошла чак дотук.

Джоузеф Найт се поколеба. Търсеше най-подходящите думи. Но такива думи нямаше.

— Не, Ан. Няма да го направя.

Очите ѝ помръкнаха.

— Тогава ще те предам.

Той въздъхна. Не искаше да ѝ причинява болка. Но трябваше да се брани.

— На кого ще ме предадеш? И за какво? Мъжът ти беше убит от членове на известен престъпен синдикат. Не съм им плащал за това, нито съм ги карал да го правят. Няма никакви доказателства, че съм свързан с тях. Не можеш да ме предадеш, Ан. А дори да го направиш, ще трябва да признаеш участието си. Ще свършиш в затвора.

— Аз вече съм затворница — каза тя.

Джоузеф Найт не можа да ѝ отвърне.

Стоеше и я гледаше. Бе трогателна в голотата си, но и страшна в непоколебимостта си. Красивото ѝ крехко тяло неестествено контрастираше с леденосините очи.

— Никога не съм ти казвал, че те обичам — каза той. — Никога не съм те молил да се омъжиш за мен. Нямам намерение да го правя и сега. Нищо не можеш да направиш, Ан.

— Напротив, мога! — изсъска тя и скочи към него от леглото.

Преди да успее да я спре, тя се метна на врата му и здраво се вкопчи в него. Краката ѝ бясно се обвиха около кръста му. Задраска го по очите, по страните и по врата, взе да го удря, да забива нокти в него. В гласа ѝ се прокрадваха тихи, яростни степенания. Той се мъчеше да я откъсне от себе си, но слабите ѝ крака с нечовешка сила се бяха вкопчили в него. От красивите ѝ устни се засипаха груби ругатни.

— Копеле... Мръсно копеле такова...

Драскотините смъдяха. Той изохка от болка. Накрая успя да я улови за китките, дръпна я и я блъсна върху леглото. Тя се стовари настрани, все още вкопчена в коленете му, но вече не ожесточено, а с отчаяние. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Обичам те — изплака тя. — Не можеш сега да ме оставиш. О, боже...

Безнадеждността ѝ късаше сърцето на Джо. Никога не бе виждал, никога не си беше представял, че може да съществува такава печал. И причината бе той.

Но не можеше да отстъпи. За нея нямаше място в живота му. Никога не бе имало място за никоя жена и нямаше да има. Свободата му бе заложена на карта. Нямаше да я отстъпи.

Той внимателно освободи краката си от прегръдката ѝ. Тя отново се просна върху леглото и се разрида неудържимо. Изглеждаше така самотна, така изоставена, че Джо извърна очи.

Погледна дрехите си, които се валяха на пода. Нахлузи панталоните, облече ризата и застана пред огледалото в банята, за да оправи косата си, разрошена от ласките и яростта ѝ. По страните му имаше кръв, той я избърса. После се върна при нея.

— Къде си отседнала? Ще ти повикам такси.

Тя се бе успокоила. Лежеше гола в леглото и го гледаше. Дълго и вторачено, с очи на дете, които не можеха да повярват. Невинни, трагични очи.

Тогавя се появи отново онзи тъмен и изгарящ блясък, който никога преди не бе срещал у нея, и погледът ѝ се изпълни с невиджана омраза.

— Нямам нужда от таксито ти!

— Не можеш да си отидеш така — каза той и посочи голотата ѝ.

— Дойдох така — отвърна тя с ирония, която звучеше странно в нейната уста. — Мисля, че мога и да си отида така.

Тя облече палтото си. Той все така я гледаше.

— Ан, съжалявам.

— Не се извинявай — каза тя гневно. — Не ти прилича. Освен това... — Започна, но млъкна.

На вратата спря, за да закопчае шлифера си. Погледна го. Очите ѝ имаха съвсем ново изражение. Молбите, оскърблението, дори яростта ѝ ги нямаше. На тяхно място имаше студена решимост.

— Още не си видял на какво съм способна.

Джо усети как самообладанието му го напуска, когато вратата тихо тракна след нея.

След тази нощ Джоузеф Найт заживя нащрек. Беше повярвал на заканата на Ан Рицо и бе убеден, че пак ще си има работа с нея.

Въпреки че не я видя в близките дни, подозренията му изглеждаха основателни.

През седмицата след посещенияето ѝ в апартамента му на няколко пъти някой се обаждаше анонимно по телефона, вкъщи и в кантората

му. Отсреща веднага затваряха, сякаш имаше грешка, но въпреки това Джо мислеше, че знае кой е.

Имаше също чувството, че го наблюдават, вероятно отдалеч. Питаше се дали това чувство не е в резултат на телефонните обаждания. Лежеше в леглото си нощем и мислеше за Ан. Спомняше си голото ѝ тяло — беше отслабнала, сега го осъзнаваше, от мъка и от отчаяние.

Дълги години се бе учил да не гледа на жените сериозно, да не се трогва от собственическите им чувства, от нуждата им да бъдат покровителствани. Ала сега, въпреки предпазните мерки, една жена, която бе използвал за собствените си цели, искаше отплата за жертвите и любовта си. Не можеше да отрече правото и на такива чувства. Но не можеше и да се поддаде.

Лежеше в леглото си гол — той никога не обличаше пижама — и си спомняше как онази нощ се бе любила с него. Сякаш се опитваше да го погълне и същевременно да му се отдаде изцяло, така че от нея да не остане нищо. Опитваше се да унищожи и себе си, и него.

И нещо от злоещото съчетание на страст и женска ярост го възбуждаше дори и сега.

Той се опита да я изпъди от мисълта си. Но не беше лесно.

Понеже искаше да забрави Ан и сексуалната възбуда, която още кипеше в кръвта му при спомена за нея, Джоузеф Найт изпита нужда от жена.

На другата седмица определи среща на една позната от Мамаронек — съпруга на богат възрастен финансист, който се бе оженил за нея главно заради ума ѝ и почти никога не спеше с нея.

Джоузеф се бе запознал с нея на едно събрание на инвеститорите преди години и оттогава поддържаше с нея приятелска физическа връзка. Тя искрено обичаше мъжа си, радваше се на парите му и му беше добра компаньонка. Тактично си намираще физически удоволствия и мъжът ѝ бе достатъчно интелигентен, за да уважава нуждите ѝ и да я оставя на мира.

Казваше се Ивон.

Виждаха се с Джоузеф Найт веднъж на две седмици, когато той бе в Ню Йорк. Ивон отиваше с колата си до малък хотел в Манхатън,

регистрираше се като госпожа Джоузеф Найт и той я посрещаше там. Или пък, какъвто бе случаят днес, той пътуваше до Мамаронек просто за да излезе от града, и я намираще в малък апартамент, който тя държеше за тайните им срещи.

Прекара с нея спокойна вечер в обзаведения с вкус апартамент. Пиха шампанско и си направиха лека вечеря между два любовни сеанса. За свое учудване той откри, че винаги внушителните му физически изпълнения като любовник този път впечатлиха дори него и Ивон му направи комплимент.

— Какво ти става, Джо? Тази вечер си като млад жребец. Утре няма да мога да ходя.

— Не мога да устоя на очите ти — пошегува се той. Но зад нейните очи виждаше очите на Ан — изпълнени със страст и опасност.

В един часа сутринта излезе от апартамента, влезе в колата и пое обратно към Манхатън. Беше изминал половината от дългия път, когато забеляза, че някаква кола го следи. Приближаваше с голяма скорост, фаровете ѝ го заслепяваха в огледалото за обратно виждане. Той се учуди как нея беше видял по-рано.

Колата се приближи още и се залепи за него. Ревът на мотора ѝ зад него ясно се чуваше.

Той изруга тихо, подаде ръка през прозореца и махна на шофьора, че му дава път.

Ала никой не обърна внимание на знаците му. Колата се доближи до задната му броня, после отново и отново. Моторът ядно ревеше. Лицето на шофьора не се виждаше.

После изведнъж мина в другата лента и се стрелна край него. Той бегло погледна наляво и видя кой стоеше на волана.

Беше Ан.

Преди да е осъзнал напълно лудия израз в очите ѝ, тя се отклони надясно и силно го блъсна, а калникът ѝ удари право във вратата до шофьорското място, на сантиметри от ребрата му.

Той натисна спирачките. Тя също намали ход и изостана. Но продължи да го преследва. Моторът ѝ ревеше отново и отново, когато натискаше газта.

На Джоузеф му премаля при мисълта, че Ан го е следила през целия път до мястото на срещата му. Проклинаше се, че не е внимавал повече. Но вече беше много късно.

Погледна спидометъра. Показваше над шейсет мили в час. Тя бе точно зад него — воят на мотора ѝ сякаш отговаряше на дивия поглед в очите ѝ. Погледна в огледалото за обратно виждане. Лицето ѝ не се виждаше, но русата коса светеше като огнен ореол.

Колата отново се приближи на опасно разстояние от бронята му.

Неизвестно защо при мисълта, че го е следила, му причерня пред очите. Никога не беше имал работа с яростта на жена и това чувство не му хареса. Та тя току-що се бе опитала да го убие. А трагичната решимост, с която го преследваше, направо го влудяваше.

През целия си зрял живот бе зарязвал жените. Но ето сега една от тях отказваше да бъде изоставена. С радост бе готова да умре, стига да можеше да го повлече след себе си.

Преди да е успял да доведе мисълта си докрай, тя отново го задмина. Видя лицето ѝ, вече напълно обезумяло, което го гледаше страшно през прозорците на двете коли.

В тази частица от секундата му се стори, че вижда как очите ѝ бляскат от ревност. Тя знаеше, че тази вечер е бил с друга жена, и имаше намерение да го накаже. Планът ѝ да си го върне се помрачаваше от обзелата я ярост. Искаше само да го нарани.

Той се вбеси от това и натисна силно газта. Щеше да увеличи скоростта и да я победи. Никога не се бе съмнявал, макар и за миг, че ще бъде по-сръчен от нея зад волана. Никоя жена не можеше да се мери с него в шофирането. Щеше да я съсипе.

В този миг нещо пробяга през полезрението му и върна погледа му от огледалото за обратно виждане към пътя.

Насред пустата магистрала в тъмнината на нощта стоеше заблуден елен. Беше като прикован от страх пред приближаващите фарове.

Джоузеф трябваше да реагира за части от секундата. Врътна рязко волана надясно и подкара със седемдесет мили в час по чакълестия банкет на магистралата. Беше трудно да управлява тежката машина при толкова голяма скорост и по такъв път. Колелата започнаха да буксуват. Налагаше се да върти кормилото, за да не изхвъркне от банкета и да свърши в дълбоката канавка встрани.

Стискайки зъби, той успя да върне колата на платното. Гумите пронизително изсвистяха.

Тъкмо се готвеше да си отдъхне с облекчение, когато силен трясък зад гърба му го накара внезапно да спре.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Колата на Ан бе изхвърчала от пътя и се бе обърнала в канавката.

Той натисна силно спирачката и големият автомобил едва запълзя напред. Вторачи се в огледалото към преобърнатата кола на стотина метра зад него. Ръцете му ужасено се вкопчиха в кормилото.

Откъм колата на Ан се разнесе огромна експлозия. Беше се запалил резервоарът. Пламъци лумнаха към небето в безлюдната нощ.

Той осъзна едва сега какво бе станало. Явно Ан бе карала след него, когато той зави рязко, за да избегне изплашения елен. Но не бе успяла да удържи буксуващата по чакълестия банкет кола. Беше се забила с голяма скорост право в дълбоката канавка и се бе преобърнала.

Ан беше мъртва. Стигаше му само един поглед към пламъците, бълващи от смачканите останки от колата, за да се убеди в това.

Той продължи да пълзи напред с десет мили в час, все така загледан в огледалото за обратно виждане и обмислящ положението си. Учуди се, когато забеляза, че ръцете му треперят. Огледа магистралата в двете посоки. Наоколо не се виждаше никаква кола. Освен неговата и на Ан.

Джоузеф Найт усети как нещо рухва дълбоко в него. Случилото се не бе по негово желание. И все пак в много отношения се чувстваше отговорен.

Той бе причината Ан да го следи дотук, до покрайнините на града в тъмната нощ. Той я бе накарал да го обикне и затова го бе намерила чак в Ню Йорк. Той я бе накарал да се влюби в него и затова тя му бе помогнала да убие мъжа ѝ.

Беше я подценил. Беше се опитал да я използва и да я забрави, а тя не беше му разрешила.

Ако преди малко, докато тя го преследваше, беше спрял и се бе опитал да поговори с нея, може би все още щеше да е жива. Но от изпълнената с омраза и мъст гонитба му бе причерняло пред очите и той бе ускорил, предизвиквайки я да се опита да го настигне. В този миг изплашеният елен го бе принудил да направи маневра, която Ан не бе могла да изпълни.

И сега Ан бе мъртва.

Преди година, когато още не го познаваше, макар и нещастна, тя бе в безопасност с Карл Рицо. Сега беше мъртва. Заради Джоузеф Найт.

Той караше бавно, загледан назад в пламтящата черупка. Знаеше, че след малко полицията вече ще е тук.

Щяха да намерят обезобразеното ѝ тяло, щяха да видят, че е мъртва, и щяха да се питат защо. Може би, познавайки района, щяха да предположат, че причината за катастрофата е бил някой елен, минаващ през пътя.

Но никога нямаше да узнаят истинската причина.

Джоузеф Найт изруга и натисна газта.

Никога в живота си не се бе чувствал такъв страхливец.

Животът с Куентин Флауърс съвсем не се оказа това, което Кейт си беше представяла.

Меденият месец бе два дни в евтин мотел в Йосемити. После прекараха изтощителен ден в колата през напечените калифорнийски равнини до Сан Диего.

Работата в Сан Диего, за която Куентин говореше с такива големи надежди, се оказа за нископлатен продавач в едва кретащ магазин за железарски стоки на негов чичо, който сам трудно можеше да мине за преуспял в живота.

Чичото, на име Идън Белами, се отнасяше към Куентин с шеговито презрение, сякаш Куентин бе дълго чакан натрапник, който най-сетне се е появил. Идън удържа на обещанието си да му даде работа, но многозначително сви рамене, с което ясно даде да се разбере, че не очаква Куентин да се задържи задълго.

Освен това изглеждаше много учуден, че Куентин е женен. Намираше за забавно и дори невероятно, че Куентин е успял да склони кое да е момиче да се омъжи за него, а още повече чисто и умно момиче като Кейт.

Но ако Идън се отнасяше с Куентин така, сякаш определено не го възприемаше на сериозно, то той наистина се привърза към Кейт. Когато тя се отбиваше в магазина, беше внимателен с нея, канеше ги двамата с Куентин на вечеря — жена му Мириам добре се погаждаше с Кейт — и разговаряше с нея с истинско уважение. Възхищаваше ѝ се, ала недоумяваше, че е могла да се обвърже с мъж като Куентин.

Може би тъкмо поради тази подчертана симпатия Куентин скоро забрани на Кейт да се мярка в магазина и да има нещо общо с Идън и жена му. Работата си е работа — каза. Семейният му живот с нея трябвало да си бъде отделно.

Оказа, се, че семейният живот се състои от евтин апартамент близо до доковете — район, който се обитаваше главно от бедни работници, проститутки и тарикати, на които не им беше провървяло. Когато започна да опознава града, Кейт си даде сметка, че Куентин

напълно безсмислено се бе установил в такъв западнал квартал. Би могъл да намери много по-добро място за живеене. Но когато подхвана този въпрос, той с неочаквана грубост я накара да млъкне. Заяви, че много добре знаел къде трябва да живеят.

Малко след пристигането им Куентин отиде в града и се върна с два костюма — единият в изискано сиво, а другият — в тъмносиньо. И двата бяха безвкусни и вулгарни. Навяваха на Кейт неприятни спомени за втория ѝ баща. Чудеше се какво ли е решил да прави с тези два костюма. Не бяха подходящи за скромната му работа в магазина. Ала не го запита, понеже държането му показваше ясно, че не желае да го подлагат на кръстосан разпит.

След покупката на двата костюма не останаха много пари. Трябваше да живеят пестеливо в малкия си неуютен апартамент. Докато Куентин отсъстваше, Кейт по цял ден се щуреше сама из жилището.

Един ден, когато вече умираше от скука, тя реши да го изненада в магазина, като му занесе стотвения вкъщи обяд. Идън беше сам в магазина. Каза ѝ някак състрадателно, че Куентин го нямало и че трябвало тя да реши дали да разпита мъжа си къде е бил. Кейт нямаше как да не подразбере от думите му, че от известно време Куентин не е ходил в магазина.

Вечерта се осмели да го попита.

— Защо не ходиш на работа?

Куентин я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

— Аз не ти ли казах да не ходиш там? Слушай, Кейт, и ме чуй добре. Това, което правя, когато изляза оттук, си е моя работа, а не твоя. Аз се грижа за големите неща. Твоята задача е да въртиш домакинството и много да не питаш. Ясно ли е?

Кейт се примири. Беше млада и неопитна с мъжете. Тя оптимистично реши, че Куентин страда от липсата на финансови перспективи и че прави всичко по силите си да подобри участта им.

Затова, надяваше се тя, бе помолил да отсъства от магазина — за да потърси нещо по-добро.

Куентин изваждаше Кейт от равновесие по най-различни поводи през тези първи месец. Когато вечер се прибираше, настроението му бе непредсказуемо. Можеше да е мълчалив и угрижен или неочаквано весел и шеговит, понякога и напушен от необясним гняв. Можеше да

бъде учудващо нежен, като ѝ носеше роза или малък подарък. Веднъж я изведе на вечеря и по този случай ѝ подари нова рокля. Когато искаше, можеше да е много романтичен.

Но независимо от настроенията си, когато вечерта отминеше и станеше време за лягане, той взимаше Кейт в обятията си и се любеше с нея. В тези моменти страстта му бе несъмнена и допирът му, който след женитбата все по-умело намираще местата на нейното удоволствие, я издигаше до такива висоти от възбуда, че когато всичко свършеше, тя оставаше без воля, като пияна.

Когато през деня се маеше самотно из очуканото апартаментче и чувстваше, че е склонна да упреква мъжа си за живота, който водеха, тя, без да иска, започваше да копнее за милувките, които носеха тържествен завършек на деня ѝ и упоителен сън за нощта. Само заради любенето можеше да му прощава, и дори да крие от себе си нарастващото си отчаяние.

И все пак, въпреки че Куентин владееше тялото ѝ като музикален инструмент и можеше когато си поиска да я влуди от възбуда, често ѝ се струваше, че някъде отстрани се наблюдава как пламенно отвърща на допира му. Сякаш в тоя повик на плътта имаше нещо безлично, от което тя се чувстваше отделена с невидима бариера.

Питаеше се дали Куентин забелязва това. Понякога мислеше, че не го забелязва. Друг път пък усещаше в милувките му неуловимо напрежение, нещо като безсилие. Често след любенето той се отдръпваше с въздишка и се свиваше сам в своята част от леглото. Тя чувстваше, че е далеч от нея и страда. Опасяваше се, че не е добра в любовта и се безпокоеше за женствеността си.

Не смееше да допусне, че може би бе прибързала с женитбата си. Когато седеше безцелно в малкия апартамент, понякога си казваше, че сега изобщо не е по-близо до същността си или до съдбата си и че се чувства точно толкова чужда в света на Куентин, колкото и у дома при майка си.

Но тя пропъждаше тези мисли. Това бе животът, който си бе избрала, докато животът с майка ѝ и Рей бе нещо наложено, от което трябваше да избяга. В началото никой брак не е идеален. Хората се нуждаят от време, за да свикнат един с друг. Вероятно тайнствената съдба, която толкова дълго бе чувствала у себе си и която бе посещавала живота ѝ като призрак, бе просто младежка илюзия, която

тя щеше да надрасне, когато се научеше как да се справя с истинския живот.

Нещата продължиха така два месеца, после четири, после шест. Кейт ставаше все по-неспокойна. Младият ѝ ум се нуждаеше от стимул точно както тялото ѝ изискваше повече движение от скучното бездействие в апартамента. Искаше ѝ се да има нови дрехи, да ходи по разни места, където да ги носи. Искаше ѝ се животът ѝ да има някаква цел.

Куентин усещаше, че е нещастна, и я успокояваше, че нямало винаги да бъде така.

— Бъди спокойна. Аз готвя нещо голямо. Много голямо. Точно затова трябва да се пази в тайна. Когато стане, ти ще бъдеш най-добре облечената жена в Калифорния.

Ала времето минаваше и „голямото нещо“ все не се случваше. Въпреки най-доброто си желание да се отнася с разбиране към трудностите на Куентин в тия усилни времена, Кейт чувстваше, че търпението ѝ се изчерпва. Откри, че затворническият живот не ѝ понася. Чувстваше, че ще се пръсне, ако нищо не се случи.

После дойде избавлението ѝ, и то откъдето най-малко очакваше.

Един ден, когато тя седеше до прозореца и разсеяно четеше списание, на вратата се почука.

Тя отвори и видя един дебел и ядосан мъж с шперц в ръката, който втренчено я гледаше.

— Тук ли е мъжът ви? — запита.

Кейт поклати глава.

— Няма го... на работа е.

Лицето му светна в самодоволна усмивка.

— Знаете ли кой съм?

— Тъ... не — каза Кейт и отстъпи крачка назад.

— Тази сграда е моя. И не си изкарвам хляба, като раздавам безплатни жилища. Не сте плащали наем от три месеца. Мъжът ви все ми казва, че ще стане, но не плаща. Съжалявам, че ви занимавам с неща, които засягат мъжа ви, момиче. Но ако и този месец не ми плати, ще извикам шерифа да ви изкара оттук, и край.

Кейт го слушаше слисана.

— Съжалявам. Не знаех.

— Е, сега знаете — каза хазяинът. — Повярвайте ми, не се шегувам. Това ви е за последно. Кажете му на тоя ваш мъж, че му давам три дни да плати каквото дължи. После — вълн.

— Ужасно съжалявам — каза Кейт. — Сигурно просто е забравил. Ето, мисля, че имам някакви пари.

Отиде до тоалетната масичка и извади малкото пари, които бе успяла да спести от времето при Юъл Стимсън. Пазеше ги за черни дни, точно като този.

Бяха достатъчно, за да плати за месец и половина. Хазяинът видимо омекна. Тя го увери, че ще се погрижи наемът да бъде изплатен и го помоли да не се обръща към мъжа ѝ.

После седна да мисли. Въпреки объркването ѝ от посещението на хазяина и нарастващите ѝ съмнения по отношение на Куентин, в мисълта ѝ се оформяше интересна идея, която пропъждаше тревогите.

Щеше да си намери работа. Това бе начин да помогне в плащането на наема и същевременно да излезе от апартамента и да прави нещо полезно.

Не сподели плана си с Куентин, може би защото искаше да го изненада, или защото се страхуваше, че той няма да го одобри — не беше сигурна защо.

Оказа се учудващо лесно. Отиде в един оживен местен ресторант. Каза на управителя, че е опитна сервитьорка, което отчасти беше вярно, и след два дни той я повика да замества едно от момичетата. Тя се справи толкова добре, че към края на седмицата я нае за постоянно.

Кейт бе сръчна сервитьорка и посетителите я харесваха. Вършеше работата си с истинско удоволствие и това се виждаше. От само себе си се разбира, че движенията на красивото ѝ тяло под трептящата от чистене униформа в бяло и черно бяха приятна гледка за мъжката клиентела, която се състоеше главно от търговци.

Тя скоро откри у себе си нова дарба. Това беше истински ресторант, а не крайпътно заведение, и посетителите очакваха да се отнасят с тях с учтиво гостоприемство. Кейт разбра, че щом посрещне някой посетител, още в първите секунди е в състояние да разбере какви са желанията му. И нагаждаше поведението си, усмивките в хумора си в зависимост от това. Разиграваше специални представления

за всяка маса, за да очарова клиентите и да ги накара да се чувстват като у дома си. Резултатите не закъсняха. Тя стана любимка на посетителите и редовно получаваше по-високи бакшиши дори от най-опитните келнерки.

Шефът ѝ оценяваше приноса ѝ за успеха на заведението и още след първия месец ѝ увеличи заплатата.

С първите пари тя плати на хазяина, който остана доволен и обеща да не безпокои мъжа ѝ за наема. Чувстваше се горда и щастлива. Имаше къде да ходи всеки ден, с кого да разговаря, имаше работа, която вършеше добре и освен това печелеше. Помагаше на домакинството и улесняваше Куентин.

Един ден щеше да му каже. Щеше да намери начин да го уведоми деликатно, така че да не се чувства обиден от самостоятелното ѝ решение заради самия него.

Но преди да успее да му каже, той я разкри.

Един ден тя се върна следобед вкъщи и го завари там да я чака. Беше облечен в един от скъпите си костюми и изглеждаше като че ли беше прекъснал нещо важно, за да се върне вкъщи. Тя затвори вратата и се усмихна.

Без да продума, той я удари през лицето с разперена длан. Тя падна на леглото. Лежеше и го гледеше, като опипваше с изумление пламтящата си буза.

— Днес ходих при хазяина — започна той. — Дължах му пари и исках да му платя. Той ми каза, че жена ми вече се била погрижила за това.

Тя осъзна прекалено късно, че незачитането на мъжката му чест е дори още по-лошо от това, което се бе опитала да избегне.

— Откъде взе пари?

— Аз... имах ги — излъга. — Бяха в куфара ми.

— Лъжкия! — Той я удари отново. — Знам какво има и какво няма в куфара ти. По-добре си кажи всичко или ще те пречукам от бой.

Кейт го гледеше вторачено и все още размишляваше над факта, че за пръв път, откакто се бяха оженили, той я биеше.

— Намерих си работа.

Разказа му за ресторанта. Докато говореше, лицето на Куентин почервения, после побледня и пак почервения. Разхождаше се напред-назад като разярена пантера.

— Слушай — каза, когато тя свърши — и ме слушай добре. Твоята работа е да стоиш тук, да въртиш домакинството и да си бъдеш вкъщи, когато се връщам. Наемът е моя работа, а не твоя. Не знам как ти е влязла тая муха в главата, но най-добре да забравиш за това, и то бързо, ако искаш да останеш жива.

Застана пред нея и отново вдигна ръка да я удари.

— Проклети жени — изкрещя. — Само се чудят как да те преобат. Мислех, че ти си различна, Кейт. Сега виждам, че съм се лъгал.

Ръката му се канеше да я удари. Ала той погледна надолу и видя червената резка на бузата ѝ от първия си удар. Сивите му очи се обагриха от множество противоречиви чувства, между които имаше съжаление, ярост и дълбоко подозрение, каквито тя никога преди не бе виждала в тях.

После съвсем неочаквано омекна.

— Добре. Направила си това, което си мислела, че трябва да направиш. Моя беше грешката. Ти не си виновна.

В думите му имаше нещо отвлечено, сякаш по-скоро доказваше нещо на себе си, а не говореше на нея. Гласът му звучеше решително и отмерено, почти пресметливо.

После се усмихна, седна и запали цигара.

— Както и да е. Трудното вече е зад нас. Имам за теб една работа. Нещо много по-голямо от това да прехвърляш чинии по кръчмите. Ще вършиш нещо велико, малката. И съм ти го намерил аз.

Кейт се надигна и седна в леглото.

— Какво е то, Куентин?

Той всмукна от цигарата си и я погледна внимателно.

— Можеш ли да пазиш тайна? Това е деликатна работа. Всичко трябва да е скрито-покрито. Ясно ли е? Не е за някой новак, дето ще се раздрънка. Отне ми сума ти време, докато я наглася.

— Аз мога да пазя тайна, Куентин — обади се нетърпеливо Кейт от леглото. — Какво искаш да направя?

През последните седмици, докато чувството за вина, че е започнала работа, и тревогите за Куентин нарастваха, тя бе усетила как

бракът ѝ се разклаца. Сега виждаше възможност да оправи всичко.

— Добре — рече Куентин и изгаси цигарата. — Има едно момче, с което искам да се запознаеш...

Младежът се казваше Кристофър Хетинджър. Произхождаше от едно от най-богатите семейства в града. Баща му, Джъд Хетинджър, бе превърнал евтиното си дюкянче в най-престижния универсален магазин. Всички в Сан Диего познаваха „Хетинджър“ с огромния десететажен магазин в центъра и двата филиала в близки градове.

Кристофър бе единствен син и наследник на баща си. Беше на двайсет и три години, завършил университета в Станфорд. В момента баща му го готвеше да поеме бизнеса. Работеше в централния магазин в Сан Диего като помощник-управител на един от отделите за дрехи.

Това беше всичко, което Куентин каза на Кейт.

— Трябва да се сприятелиш с него. Откак се е върнал от следването си в Калифорния, е доста самотен. Има нужда от приятел. Ти ще му станеш приятелка. За останалото аз ще имам грижата. Може по-нататък да ти дам и други указания. Засега си остани келнерка за прикритие. Тъкмо ми отговаря на плановете. Най-добре да не знаеш повече.

Кейт задържа поглед върху него.

— Куентин, това не ми харесва.

Преди да е успяла да се доизкаже, той я сграбчи за ръцете и силно я разтърси.

— Твоята работа не е да харесваш — изрева заплашително. — От няколко месеца уреждам тази работа. Отсега нататък ще правиш каквото ти казвам. Ясно ли е?

Кейт послушно кимна. Той още веднъж я изгледа. Очите му бяха пълни с недоверие.

После я пусна.

— Освен това — засмя се — смяташ ли, че мога да те накарам да вършиш нещо лошо? Никога, малката. Това е просто бизнес. И недей да си мислиш, че искам да се сближиш много с това момче. Аз съм от ревнивите, помни го. Не! Ще му бъдеш само приятелка. Накарай го да те хареса, спечели доверието му. И ме остави да се погрижа за останалото.

Кейт погледна мъжа си в очите. Виждаше, че крие нещо от нея. Това, в което се забъркваше, не ѝ харесваше.

Но нямаше избор. Бракът ѝ бе всичко, което имаше на този свят, и той бе изложен на риск. Ако изгубеше Куентин, нямаше да има за какво да се захване.

Затова реши да се подчини, но първо искаше да се увери, че не е нещо лошо. Сама щеше да се погрижи за това.

— Добре — каза.

— Така те искам.

Куентин остана видимо доволен. Наведе се да я целуне. Ръцете му я обгърнаха и притиснаха. Тя почувства на устните си нежната му целувка, която бързо стана по-настойчива, когато той легна до нея на леглото.

Скоро ритъмът на страстта я накара да забрави за всичко останало.

Кейт действаше според указанията.

През една топла априлска привечер тя се срещна случайно на улицата с Кристофър Хетинджър. Беше научила пътя му до вкъщи на връщане от работа и двамата с Куентин бяха планирали как да привлече вниманието му. Когато младият мъж мина край нея пред един магазин, тя изпусна торбата с провизиите си.

— Сега ще ви помогна — каза той и се наведе да събере разпилените ябълки, консерви и хляб.

Тя го беше виждала само на снимки и отдалече. Беше висок, но слаб и нежен. От цялата му същност се излъчваше нещо мило и момчешко. Личеше, че и на мравката път ще стори.

— Толкова съм несръчна! — каза тя. — Не знам какво ми става. Цял ден изпускам разни неща.

— Мога ли да го нося вместо вас? — запита той, като държеше кесията. — С радост ще ви изпратя до вкъщи.

— Не, благодаря отвърна Кейт. — Много сте любезен. Много ви благодаря.

Макар че отказа, тя срещна очите му с усмивка, с която му показва колко би искала всъщност да приеме. Той също ѝ отвърна с усмивка.

Когато продължи по улицата с покупките, тя вече знаеше, че той няма да я забрави.

Седмица по-късно отново направи така, че да го срещне.

Този път беше по време на обедната му почивка. Обикновено той я прекарваше сам, далеч от магазина, на баща си. Тъкмо прекосяваше една градинка, когато тя мина покрай него.

И двамата спряха изненадано.

— О, вие ли сте? — каза Кейт.

— Вие ли сте? — повтори той.

За миг настъпи неловко мълчание, след което и двамата се засмяха.

— Е — започна той, явно събирайки смелост да я заговори. — Как сте?

— Много добре — отвърна тя. — Откакто ви срещнах, не съм изпускала нищо.

— Това е добре — каза той. — Изпускането може да излезе доста скъпо.

— Така е.

Отново настъпи мълчание. Тя вече знаеше, че през изминалата седмица той е мислил за нея. Можеше да го прочете в очите му.

— Слушайте! — започна той. — Сигурно съдбата има пръст в това, че вече два пъти се срещаме. Защо не обядвате с мен?

— Ами, аз... — Тя погледна встрани. — Не знам...

Когато усети, че тя се колебае, смелостта му намаля. После изведнъж се оживи.

— Разбирам. Не можете да приемете покана от човек, когото не познавате. Позволете ми да се представя. Крис Хетинджър.

Той протегна ръка.

Кейт с неохота я пое. Беше топла и мека.

— Кейт — каза тя. — Кейт Флауърс. — Послужи си с истинското си име в съответствие с указанията на Куентин. Не носеше халка. Бяха ѝ наредили да накара младия мъж да мисли, че е неомъжена.

— Хубаво име — каза той. — Наричат ли ви Кейти?

Тя поклати глава.

— Е, добре тогава. Така или иначе, сега се познаваме. Можете да приемете покана за обяд от приятел, нали?

— Ами, май не бива... — каза Кейт. После, при вида на посърналото му лице, се усмихна. — Но защо пък не!

Той я заведе в малък ресторант в центъра на града, посещаван най-вече от дами, излезли на пазар. Кейт имаше чувството, че там не го познават. Изглеждаше объркан, но развълнуван от приключението, че е насаме с нея.

Помоли я да му разправи за себе си. Тя му каза, че е дошла от Стоктън, че е завършила гимназия и в момента е сервитьорка, докато си намери по-добра работа. Измисли цяла история за семейството си, твърдеше, че има баща и майка, които много обича, и обясни, че е напуснала родния си град заради кризата.

Отначало ѝ бе трудно да лъже. Но после, когато говореше за любовта към семейството си, Кейт осъзна, че мисли за истинския си баща. Чувствата ѝ към него направиха от лъжата действителност и искреността ѝ явно допадна на Кристофър Хетинджър.

Това го накара да разкрие душата си. Разказа ѝ за себе си, за семейството си, за образованието си. Каза ѝ за двете си по-големи сестри, които не обичаше, за майка си, която чувстваше близка, и за властния си необщителен баща. Описа четирите години, прекарани в Станфорд, като ужасно преживяване, добавяйки, че бил отишъл там само защото баща му бил станфордски възпитаник. Обясни ѝ красноречиво колко му било неприятно да бъде в бизнеса на баща си и как се мъчел да излезе изпод крилото на Джъд Хетинджър. Искаше да има собствена кариера. Но досега не бил успял да събере смелост да постави баща си на място.

Каза ѝ също за приятелката си.

— Казва се Джейн. Джейн Гарътсън.

Извади портфейла си и показа на Кейт снимка на млада тъмнокоса жена. Не беше нито привлекателна, нито грозна, но можеше и снимката да е несполучлива. В изражението ѝ имаше нещо сковано, въпреки че очите ѝ бяха хубави. Крис гледаше фотографията с благоговение.

— Страхотна е. Ходим от няколко години, но е почти тайно.

Сподели, че родителите му не одобрявали момичето, понеже било от бедно семейство. Но той неофициално бил сгоден за нея и бил твърдо решил да се ожени. Запазил връзката си през всичките години в

Станфорд, като ѝ пишел често и се виждали, когато се връщал у дома. Сякаш предаността към това момиче бе израз на бунта срещу баща му.

Неизвестно защо Кейт имаше чувството, че и момчето и младата жена са девствени и се пазят един за друг. Не беше сигурна, но интуицията ѝ бе много силна.

Крис говореше за баща си със смесено чувство на омраза и презрение. Ако се съдеше по описанията на сина, бащата бе безчувствен мошеник, който само правеше пари и не се интересуваше от нищо, освен от бизнеса си и името си в обществото. Явно бе намерил за сина си някое богато местно момиче и не искаше и да чуе името на любимата му Джейн, без да избухне. Синът не можеше да понася намесата на баща си в интимния му живот. И все пак още не се осмеляваше да предизвика яростта му, като се пристраши и се ожени за Джейн. Сякаш събираше смелост да му се противопостави по-нататък.

Джейн Гарътсън от своя страна явно бе много старомодно и почтено момиче. Не се срамуваше от бедността на семейството си и очакваше да я ухажват от любов. Уважаваше себе си и не обичаше да се крие. Искаше Крис открито да ѝ направи предложение. Нямахме да чака вечно.

Освен това изискваше от него вярност. Беше ясно, че желае Крис и гледа на връзката им също тъй сериозно, както ако наистина бяха сгодени. Младият мъж бе похарчил много пари за тайния годежен пръстен, който ѝ бе подарил. Отвътре на халката бе гравирана дата за женитба. Беше се заклел да я спазва.

Кейт бе удивена, че научи толкова много за разкъсвания от противоречия живот на Кристофър Хетинджър по време на един кратък обяд. Беше ѝ разкрил душата си с такава искреност, че тя бе трогната и същевременно се почувства неловко. Не бе свикнала да се представя с фалшива самоличност. Подвеждащата роля, която играеше, я караше да се чувства неудобно, особено след като толкова бързо бе успяла да спечели доверието на момчето.

Той вероятно бе забелязал притеснението ѝ, понеже се засмя.

— Как можах да се разприказвам и да говоря пред една непозната за най-съкровениите си тайни! Простете ми. Не исках да ви обременявам.

— Напротив — засмя се Кейт. — Можете да ми говорите каквото искате. В крайна сметка вече се познаваме, нали? Нали сме приятели.

Лицето на момчето светна.

— О, да, приятели.

Когато свършиха с обяда, той се сбогува.

— Е, госпожице Флауърс, довиждане. Трябва да се връщам на работа. Ако закъснея, ще ме убият.

— Ако искате, наричайте ме Кейт — отвърна тя, притеснена от лъжливото обръщение „госпожице“.

Той усмихнато стисна ръката ѝ.

— Кейт — повтори.

Когато се сбогуваше, имаше вид на свалил огромен товар от плещите си човек.

Странно, но Кейт остана с чувството, че някой изведнъж ѝ е окачил точно такъв товар. И не бе сигурна дали това ѝ харесва.

Кейт се видя отново с Кристофър Хетинджър. Срецаха се и се разхождаха из търговския квартал, близо до магазина на баща ѝ, сядаха на някоя пейка в Балбоу парк и заедно хранеха гълъбите. Тя му разреши да ѝ се обажда в ресторанта, където работеше, като му каза да търси „просто Кейт“. Той отново я покани на обяд. Приятелството им бързо се задълбочи.

Крис все повече се изповядваше пред Кейт. Каза ѝ, че се чувства притиснат между годеницата си, от една страна, и семейството, от друга. Няма да сподели чувствата си, освен с Кейт. Не можел да говори с майка си, която прекалено много се страхувала от мъжа си, за да заеме каквато и да било позиция, освен на наблюдател в семейния конфликт. Сестрите му били разглезени егоистични създания, с които никога не се бил чувствал близък и които били женени и погълнати от собствените си семейства. Няма приятели от гимназията, а единственият му приятел от следването — съквартирантът, на когото можел да се довери, бил много далече, в Масачузетс.

Кейт била всичко, което имал.

Тя се възползва от тази внезапна близост. Окуражи Крис по отношение на годеницата му, като му каза, че трябва да остане верен на себе си, че е господар на своя живот и трябва с цената на всичко да устои на баща си.

Разбира се, ролята ѝ на доверителка бе само претекст, замислен от Куентин. Но тя откриваше, че дава от себе си повече, отколкото бе запланувано. Беше напълно искрена, когато го подтикваше да намери път в живота си и да не оставя другите да го използват за егоистичните си цели.

При това изведнъж осъзна, че всъщност може би е говорила на самата себе си. Също като Крис имаше чувството, че е уловена в капан и младежките ѝ копнежи бяха досущ като неговите. Искаше ѝ се с всяка частица от съществуването си да го подтикне да избере любовта пред изгодата и да постигне истинското щастие.

Чувстваше се още по-неловко от това, което вършеше, понеже всичките съвети, които даваше, идваха от фалшив човек. И все пак искреността, която бликаше иззад наложената маска, я караше да се чувства по-близо до Крис. И това чувство ѝ харесваше.

Междувременно разказите на Крис я наведоха на подозрението, че годеницата Джейн не е толкова почитена, колкото изглеждаше на пръв поглед, и че използва Крис за свои користни цели. Кейт ставаше все по-скептична по отношение на бедното, но с толкова много претенции момиче, което изглеждаше собственически настроено спрямо Крис. Може би все пак Джейн нямаше да е подходяща съпруга за него.

Кейт не можеше да потисне чувството на тайна ревност към непознатото момиче, на което Крис бе врекъл сърцето си. И това неканено чувство я караше да изпитва несигурност в собствените си инстинкти. Не бяха ли подозренията ѝ към Джейн чисто и просто резултат от собствената ѝ нарастваща привързаност към Крис?

Тя не знаеше. Знаеше само, че колкото повече се сближаваше с този уязвим младеж, толкова повече се терзаеше от непочтеността си към него.

И може би също от непочтеното отношение към самата себе си. Съветите ѝ към Крис да следва сърцето си ѝ причиняваха неловкост. Дълбоко в душата я гложеше съмнение, че с Куентин я свързва не истинска любов, а чисто и просто себелюбието му, съчетано със сексуалното ѝ опиянение. Не искаше да се задълбочава в това съмнение, но всеки път, когато надзърнеше в откровените и доверчиви очи на Крис, то започваше да я измъчва.

Може би за да избяга от тези чувства, тя се оплака на Куентин от задачата си.

— Започвам да се притеснявам. Колко още трябва да продължавам? Чувствам се много странно. Не знам какво правя. Само ако знаех защо е всичко това...

— Много добре се справяш — отвърна Куентин. — Просто остави нещата да се развиват сами. Най-добре да не знаеш повече. Вярвай ми, Кейт, ти си настрана от голямата игра. Но вършиш бомба работа.

Може би за да смекчи тревогата ѝ, той я помоли да измъкне от момчето дребна информация за компанията на баща му. Тя изпълни задачата — ставаше дума за най-обикновени цифри, свързани с дивидентите на компанията, които всъщност бяха общоизвестни — и за известно време се успокои. Опита се да повярва на това, което ѝ бе казал Куентин — че не участва в голямата игра.

Ала сърцето ѝ говореше друго.

Междувременно двамата с Крис ставаха все по-близки. Процесът се развиваше бързо, сякаш следваше свой собствен невидим план. Кейт почти не трябваше да полага усилия. Всеки съвместен обяд, всяка разходка, всеки разговор заздравяваше приятелството им. Момчето изпадеше във все по-силна зависимост от нея. И въпреки вътрешната си съпротива, тя също започваше да зависи от него за нещо, което никога преди не бе имала в младия си живот истинско приятелство.

Невинността на Крис сякаш докосваше дълбоко у Кейт уязвима точка, дълго потискана. Колкото по-близка ставаше с Крис, толкова повече се съмняваше в собствения си живот.

Започна да вижда по-ясно каква важна роля играе сексът в нейния брак и се чудеше дали има нещо по-съществено, което да я свързва с Куентин. Осъзнаваше, че Крис притежава нещо различно, което можеше да предложи на една жена. Той предлагаше сърцето си, доверието си, искреността си. Това бяха неща, чужди на Куентин. Когато говореше за бъдещето на Крис с Джейн, Кейт се чувстваше все по-самотна, защото като отваряше тази врата пред себе си, Крис сякаш я затваряше за Кейт.

Тя откри, че започва съзнателно да ревнува от Джейн, която никога не бе виждала. Дори започна да строи въздушни кули, в които се виждаше по някакъв начин свободна, а Крис женен за нея. Колко различен би бил животът ѝ тогава!

Имаше съблазнителни, мъчителни сексуални фантазии, свързани с него. Повече от всякога бе убедена, че е девствен. Чистотата му бликаше от всяко негово движение. Тя се чудеше какво би било, ако стрелките на часовника се върнеха назад и тя самата бе още девствена. Ако за първи път ѝ беше с Крис вместо с Куентин. Може би в обятията на Крис тя нямаше да се събуди за невероятната чувствена жар, която Куентин бе разпалил в нея. Но може би щеше да изпита нещо по-изтънчено и по-ценно?

Тези мисли я тревожеха. И тя отново се оплака на Куентин.

— Не мога повече така. Той прекалено много ми вярва. Опитва се да ми стане близък. Искам това да приключи.

Но Куентин изглеждаше възхитен.

— Колкото по-близък ти стане, толкова по-добре. Вярвай ми, наистина помагаш на момчето. Карай така и му давай кураж. Точно това искам от теб. И не се притеснявай. Каквото и да направиш, няма да навреди.

И я целуна страстно. Топлото усещане на прегръдката му и вкуса на устните му върху нейните уталожиха притеснението и заглушиха скрупулите ѝ поне за момента.

Април премина в май, май в юни.

Крис Хетинджър покани Кейт на специален излет. Щяха да ходят на някакво тайно място, което той знаеше от малък.

— Една ливада с няколко дъба сред пасищата. Никой, освен мен не знае за нея. Сигурен съм, че ще ти хареса.

Тя приготви обяда за излета под зорките очи на Куентин.

— Дръж се добре — каза ѝ той. — Аз излизам извън града за през деня и през нощта. Ще се върна късно. Приятно прекарване.

Срещнаха се с Крис в града и той я закара на полето, сред фермите и овощните градини. Паркира на един черен път между две ливади и отидоха пеша до мястото, за което ѝ бе говорил.

То наистина бе прекрасно. От ливадата се откриваше тиха долина с пасища, осеяни със сънени крави. Във въздуха се носеше лятна свежест. Тревата под босите ѝ крака беше мека. Ветрецьт любовно галеше страните ѝ.

— Тук е чудесно! — каза тя, докато Крис просваше одеялото на тревата. — Водиш ли и Джейн?

— Още не съм. Когато бях малък, идвах тук да размишлявам. Пазех мястото само за себе си — усмихна се той. После добави: — Ти си първият човек, на когото го показвам.

Дълго седяха мълчаливо. Кейт легна по гръб и се загледа в клоните на дърветата, които се поклащаха над главата ѝ от лекия ветрець. Крис легна до нея.

— По-рано мислех, че облаците ми говорят — каза. — Мислех, че ми разказват някаква приказка.

Тя се усмихна.

— Аз пък мислех, че когато се поклащат, дърветата говорят на вятъра. Винаги съм мислила, че шепотът на листата е някакъв език. Както и стенанието наклоните. Някои дървета са по-тъжни от други...

— Какво ще кажеш за ей това? — запита той и посочи големия дъб.

Тя се усмихна.

— Щастливо е, понеже сме тук и го гледаме.

— Може би е щастливо, понеже сме заедно — каза Крис.

Обърна се на една страна и я погледна. Тя се усмихна.

Той изглеждаше смутен.

— Какво има? — запита Кейт.

— Времето изтича — отвърна той. — Скоро ще последвам съвета ти и ще се сгодя официално. Когато това стане, няма да е много прилично да имам приятелка. Не знам какво ще правя без теб.

Сините му очи я гледаха тревожно и от това Кейт почувства странен и тъжен копнеж. Искаше ѝ се да го бе срещнала много по-рано.

— Сега сме заедно, нали? — каза тя. — Това все пак е нещо.

Той кимна.

— Но аз не искам то да свършва. Не мога да си представя живота без теб, Кейт. Звучи смешно, понеже не те познавам достатъчно дълго, но е истина. По-скоро бих си отсякъл дясната ръка, отколкото да живея

без теб. Ти ме правиш щастлив така, както никога досега не съм бил. Не искам да го изгубя.

— Няма защо да го губиш — каза тя. — Можем да си останем завинаги приятели.

Изразът на очите му говореше, че не е доловила смисъла на думите му. Но тя не желаше да чува това, което той се опитваше да ѝ каже. Затова протегна ръка и го докосна по бузата.

Той взе ръката ѝ в своята.

— Когато те погледна, сякаш се намирам пред отворена врата. Врата, през която мога да мина. Всичките ми стъпки ме водят встрани от нея. Но истинското ми аз стои зад тази врата. И ако не мина през нея, ще изгубя всичко.

Тя не проговори.

В гърлото му изведнъж се надигна рязък, горчив стон. Той притегли Кейт към себе си и я целуна. Устните му се сляха с нейните. Кейт примая. Очите ѝ се притвориха от наслада. Целувката му бе изпълнена с младежка прямота, която разпалваше в нея непозната жар.

После изведнъж осъзна колко забранен е нейният ответ и с мъка се отдръпна от прегръдката му.

Легнаха един срещу друг. Тя го погледна в очите. Гальовният израз, който срещна там, я опияни повече и от целувката му.

— О, Кейт — каза той. — Мила Кейт...

Ръката му бе на рамото ѝ. Притегли я по-близко. Обсипа лицето ѝ с целувки. Нейните ръце бяха на гърдите му, все още незнаещи дали да го отблъснат, или да го притеглят по-здраво. Бе поразена, че нещо в тялото ѝ му отвърща. Усети, че губи контрол над себе си, което бе и тревожно, и прекрасно.

Опита да се овладее, но напразно. Зацелува я отново. Ръцете му милваха раменете ѝ, страните ѝ. Скоро се осмели да докосне устните ѝ, после гърдите ѝ.

Кейт разбра, че е в беда. Чувстваше, че постепенно се предава и не може нищо да направи. Тялото ѝ в обятията на Крис отдавна познаваше досега на устните и пръстите на Куентин, но сега се оживяваше по друг неудържим начин. От Крис се опитваше да се опази жената с опит, но магията на ласките му омайваше невинното влюбено момиче.

— Не бива — успя да каже, трепереща в прегръдките му.

Той не отвърна. Като всеки млад мъж, намерил жената, на която се отдава за първи път, отговорът бе в тялото му.

Разкопча първото копче на блузата ѝ, после второто. Тя не го спря.

След като вече бе направила фаталната стъпка, останалото бе бавно и гальовно — нежните целувки, шепотът, приглушеният шум от падащите дрехи, ласката на топлия въздух и на слънцето по голотата на кожата.

Скоро с деликатност, присъща на младостта и неопитността му, той разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Изпълнена със страст, Кейт изви гръб, притисна го с все сила и го придърпа дълбоко в себе си. В гърлото ѝ се раждаха стонове, каквито не бе чувала преди. Каdifената плът на младата женственост му се отдаде без колебание, а воплите му отекнаха в ушите ѝ като химни на невинността.

Сега той бе дълбоко в нея и всяко негово движение, заредено с толкова обич, разрушаваше и последната ѝ съпротива. А това, което идваше от тялото ѝ, за да го приветства, да го посрещне и да го възпламени, бе също нещо, над което тя нямаше никаква власт. Бе тъй плахо и все пак тъй жадно, тъй невинно и все пак тъй непреодолимо, че тя скоро му се отдаде с цялата си душа, точно както правеше и той.

Краката ѝ бяха обвити около кръста му. Той бе в нея, неимоверно възбуден. От устните ѝ се изплъзна дълга, мелодична въздишка. Той я чу и потръпна в екстаз. Цялата ѝ същност пламенно се разтвори, за да го приеме.

Всичко бе свършило. Лежаха прегърнати и задъхани, зашеметени от наслада.

Дълго време не помръднаха. И двамата бяха учудени от станалото. После тя усети усмивката му до бузата си. Бе постигнал това, което искаше.

Но Кейт сякаш бе преминала през опасна граница. Когато бе лъгала това момче за себе си, беше изгубила власт над собствената си самоличност. А когато му се отдаде, пожертва много повече, отколкото имаше намерение.

Тя затвори очи и притегли Крис по-близо, сякаш опората на младата му плът можеше да скрие от нея истината, която мъчително я изгаряше.

Знаеше, че току-що е направила първата крачка в един свят, който не бе познавала преди. Опасностите в него можеха да бъдат безкрайно по-големи от радостта, която преди малко бе изпитала.

Ала бе твърде късно, за да се връща назад. Станалото не можеше да се поправи.

Кейт бе в преддверието на Ада. Промените, които ставаха в нея, бяха тъй големи, че тя сякаш вече не познаваше себе си.

Някак странно и потайно се чувстваше като девойка, току-що загубила девствеността си от едничкото момче, означаващо нещо за нея. Изпълваха я невинни момински чувства към Крис, чувства на изумление, ликуване и тревога за това какво мисли той за нея сега.

Но тези чувства я изпълваха и с ужас, защото тя знаеше, че е направила нещо грозно и измамно, изгубвайки контрол над себе си в прегръдките на Крис. Едва ли можеше да се ласкае, като се сравняваше с девственица. По-подходящо сравнение за поведението ѝ бе дума, която не се осмеляваше да назове.

Куентин сякаш усети промяната у нея. Държеше се хладно. Когато бяха заедно, изглеждаше умислен. И не я търсеше в леглото. Тя се питаше дали виждайки върха на айсберга в нея, той съзнаваше, че не ще е способна да му отвърща както преди. Във всеки случай бе доволна, че не я докосва. Усещаше тялото си тъй различно, тъй ново, че ѝ се искаше известно време да бъде сама със себе си.

И да се види отново с Крис. Не беше толкова безочлива, че да го потърси първа след случилото се. Той трябваше да я потърси, трябваше да ѝ покаже, че наистина мисли за нея, че наистина в това, което бе станало, е участвало и сърцето му. Кейт направо си вгълпи, че му принадлежи.

Няколко дни след случката на ливадата Крис я потърси.

Обади ѝ се в ресторанта на единствения телефон, който му бе дала.

Гласът му бе страшно развълнуван.

— Кейт, аз много мислих — започна той. — Обичам те. Искам да се оженя за теб.

Кейт бе така слисана, че дори не можа да намери думи, за да му отвърне.

— Знам, че това е сигурно удар за теб след всичките ми приказки за Джейн — продължи той. — Но ти трябва да ми повярваш, Кейт. Аз

искам теб. Ти си всичко, което искам на тоя свят. Обичам те, Кейт!

Тя се мъчеше да измисли какво да му каже. В практически смисъл предложението му бе истинска катастрофа. Доказателство, че е отишла твърде далеч в хитрините си, че е играла прекалено добре ролята си. И все пак в сърцето ѝ то бе като сбъдната мечта, престъпна мечта, която не е трябвало да лелее.

— Моля те, Крис, недей! Ти всъщност не ме познаваш. Просто проявяваш благородство заради станалото между нас. — Трябваше да говори шепнешком, за да не я чуят другите сервитьорки. — Не ми дължиш нищо, вярвай ми!

— Да ти дължа! — възкликна той. — Кейт, та аз те обичам. Не можеш ли да разбереш? През целия си живот съм гледал не където е трябвало. О, Кейт, бил съм толкова сляп, толкова глупав... Но сега виждам всичко. Моля те, не казвай не! Кажй, че ще помислиш.

Кейт беше пребледняла. Слушалката се тресеше в ръката ѝ. Чувстваше се като престъпник, заловен на местопрестъплението.

— Ъ... — запъна се тя.

— Само кажи, че ще помислиш — настоя той, а искрената радост в гласа му късаше сърцето ѝ. — Или не, не казвай нищо. Утре ще се срещнем да обядваме. Тогава ще говорим. Съгласна ли си?

С надеждата, че ще се отърве поне засега, Кейт прие. Реши, че цяла нощ ще мисли и ще намери някакво обяснение, с което да го заблуди. Това щеше да е една от най-мъчителните нощи в живота ѝ. Но щеше да я понесе, както щеше да понесе и сърцераздирателната мъка да му откаже.

Тя окачи слушалката.

Другият ден беше петък, 13 юни. Дата, която Кейт щеше да помни до края на живота си.

Бе прекарала безсънна нощ и все още репетираше това, което щеше да каже на Крис, когато погледът ѝ бе привлечен от съобщение в сутрешния вестник.

СМЪРТ НА МЕСТЕН МЪЖ

„Снощи почина местен мъж, чието семейство от много години се слави като една от основните финансови опори на Сан Диего. Според полицията става дума за самоубийство.

Кристофър М. Хетинджър, 23-годишният син на бизнесмена Джъд Хетинджър, основател и президент на «Хетинджър Инкорпорейтед», бе намерен мъртъв в къщата си в Ла Хойа от родителите си рано сутринта в петък, когато се връщали от прием. Починал е от огнестрелна рана в главата, очевидно нанесена със семейния револвер, намерен до тялото му.

Кристофър Хетинджър е работил като помощник-управител в «Хетинджър». Завършил е Пансиона в Ексетър (1932 г.) и Станфордския университет (1936 г.). Освен родителите си той оставя две сестри, Джудит и Шийла.

Погребалната служба ще се състои в параклиса на погребална служба Тен Фюнеръл в понеделник, 11 ч. сутринта.“

Кейт държеше вестника с вледенени ръце и препрочиташе съобщението. Нищо не разбираше. Но я изпълваше със смъртна, парализираща уплаха, както и с почти непоносима мъка.

Не можеше да се сети за никаква причина, която би накарала Крис да посегне на живота си. Та нали едва вчера, когато ѝ направи предложение, бе изпълнен с безгранична радост? Какво можеше да е станало през тези няколко часа, за да го накара да се самоубие?

Цялото ѝ тяло се тресеше. Някакво смъртно подозрение, обхващащо всичките ѝ сетива, ѝ говореше, че е отговорна за случилото се.

Тя затвори очи и се помъчи да обуздае вълнението си. Все още седеше на кухненската маса, облечена в сервитьорските си дрехи, когато неочаквано на вратата се появи Куентин. Тя го погледна учудено. Тази сутрин беше излязъл рано и тя не очакваше да го види до вечерта.

Куентин бе сияещ и някак ведър.

— Имам добри новини, малката. Нашият бизнес успя, и то с фойерверки. Много по-добре, отколкото очаквах. Довечера ще празнуваме. Ще те заведе в „Карлучи“. Днес искам да излезеш да си купиш нова рокля. И да разкараш тия келнерски парцали — добави той, като посочи униформата ѝ. — Вече няма да имаш нужда от тях. Имаме мангизи, моето момиче.

Тя го гледаше замаяно. Все още държеше вестника в ръцете си. Очите ѝ бяха налети със сълзи.

— Какво казваш?

Той я погледна.

— Казах, че всичко проработи. Ти си свърши работата, аз си свърших работата и успяхме.

Кейт го гледаше вторачено. Протегна му вестника и посочи съобщението за смъртта на Крис.

— Какво е станало?

— О, това ли? — отвърна Куентин. — Не те засяга. Семейна история. Не е наша работа.

Кейт стана и тръгна към него.

— Куентин, искам да знам истината. Вчера говорих с Крис и той беше напълно в ред. А сега — мъртъв! Това е невъзможно. Трябва да ми кажеш какво е станало. Искам да знам истината, Куентин. Аз трябва да знам. Трябва!

Беше се доближила до него и бе сложила ръце на раменете му. Несъзнателно го стискаше с всичка сила.

Чак сега забеляза, че във възбудения блясък на очите му има нещо злоещо. Усмивката му съвсем не бе щастлива, а злобна и ядна. Наблюдаваше паниката ѝ с нарастваща ярост.

Рязко се отскубна от ръцете ѝ и грабна вестника. Набързо прегледа съобщението за Крис със самодоволна усмивка.

— Какво има да знаеш? Малкият се е окапал. Може да се е скарал с приятелката си. Какво те интересува?

— Куентин — изкрещя Кейт, побеляла от гняв. — Кажи ми истината!

Той я измери с поглед. После неочаквано и грубо я удари през лицето с разтворен пестник. Тя се олюля назад. Той я блъсна на леглото и застана над нея с присвити от омраза устни.

После взе вестника и го запрати по нея. Страниците се разлетяха и се посипаха отгоре ѝ като трوماви хартиени дрипи.

— Значи искаш да узнаеш истината, така ли? — подхвана той, надвесен над нея. — Свърши си работата и сега искаш да знаеш какво точно си правила? Това ли било?

Кейт уплашено кимна.

— Добре тогава — каза той и рязко се дръпна. — Ще ти кажа истината.

Отиде до килера и извади голям кафяв плик. Разкъса го, извади купчина лъскави снимки и ги запрати към нея. Те се разпиляха по леглото.

Тя взе една и я погледна. Цялата преbledня. Видя себе си гола в обятията на Крис Хетинджър, на одеялото сред ливадата.

Виждаха се дори сенките, хвърляни от клоните на дъба над преплетените им тела. На снимката лицето ѝ бе влюбено и унесено.

Куентин я наблюдаваше отгоре. Очите му бяха изпълнени с мрачно тържество.

— Защо никога не си такава с мен в леглото, малката? — попита я свирепо.

Кейт отмести поглед от мъжа си към снимката. Ръцете ѝ трепереха.

— Какво означава това?

Той се усмихна зловещо.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш? Може това, което ще чуеш, да не ти хареса.

— Кажи ми, Куентин. Трябва да знам.

— Добре. — Той запали цигара, придърпа един стол към себе си, възседна го обратно и сложи ръце на облегалката. — Искаш да знаеш истината? Тогава ще ти я кажа. Любовникът ти е мъртъв заради теб.

Очите на Кейт се разтвориха широко.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти го кажа бавничко. Преди няколко месеца успях да се свържа с господин Хетинджър старши. Беше угрижен, понеже синът му се хванал с някакво момиче не от сой, без пукната пара, за която момъкът си втълпил да се жени. Бащата не можеше да го преглътне, защото искаше синчето му да се ожени за мангизи. Не желаше станфордската диплома и голямото бъдеще в „Хетинджър“ да се

провалят заради някаква си патка. Но синът си бил наумил. И той беше твърдоглав като баща си.

Куентин се усмихна.

— Там имаше обаче една хитрина, заради която бащата търсеше някой като мен да му помогне. Гаджето, по което синчето му беше хлътнало, много държало на девствеността. Пазела се за малкия Крис и очаквала и той да прави като нея. Не искала да ѝ праскат джанката преди първата брачна нощ. Таткото разбрал това, когато отмъкнал няколко писма от момичето. Предаде ми информацията и си поприказвахме. — Той погледна Кейт. — Разбира се, аз се сетих за теб. Ти си готино парче и си добра по характер. И нямаш нищо против да се понатиснеш на тоя-оня, както и двамата знаем — добави той вулгарно. — Казах на дядката да не се притеснява, че ще се погрижа синчето му да изкара някой флирт и че ще осигуря доказателства, за да излезе, че изневерява на гаджето. Точно тогава ти влезе в играта, малката. Аз ти казах да се сприятелиш с момчето. Имах намерение да те вкарам в някоя компрометираща ситуация, колкото да покажа, че момчето изневерява на невинната си годеница. Тогава таткото щеше да спипа синчето натясно и да го принуди да развали годежа.

Усмивката на Куентин стана още по-зла.

— Откъде да знам, че ще ми послужиш по такъв специален начин, скъпа? Та ти надмина всичките ми очаквания. Надмина всичките ми надежди. В края на краищата аз ти казах да не се сближаваш прекалено много с него. Казах ти, че съм от ревнивите. Но ти ме учуди. Отиде докрай. Пак добре, че бях изпратил човек да ви снима. Изпълнението беше прекалено хубаво, за да отиде напразно.

— Ти... си ме следил? — запита Кейт.

Той кимна.

— Ти си идеалната любовница. Като погледна тия снимки, мога да се закълна, че си била влюбена в момчето. Да, по дяволите! Изглеждаш досущ като влюбена млада дама. Човек би казал, че точно на теб са ти пръснали джанката на оная ливада.

Думите му продължиха да се леят с жлъч, породена от безкрайната му злоба.

— Трябва да призная, че тия снимки ме накараха да ревнувам. Погледнах ги и си казах: „Това е то жена ми“. Точно това си казах, малката. „Това е жена ми, която се ебе с онова момче!“ Да, наистина.

Както ти казах, никога не съм те виждал такава, когато си с мен. Никога.

Кейт не продума. От очите ѝ се лееха сълзи. Държеше снимката, без да я гледа. На нея бе последният ѝ спомен от Крис Хетинджър, последният път, когато го бе видяла жив.

— И така — продължи Куентин, — когато показах снимките на дядката, той много се зарадва. Получи точно каквото искаше и дори повече. Не му оставаше друго, освен да изправи синчето си пред фактите. То нямаше да има накъде да мърда и щеше да развали годежа и да се ожени за тая, която татето му е избрал. И така, на мен ми платиха добре за труда, аз се сбогувах с татето и дим да ме няма.

Куентин смачка фасата си и скръсти ръце със задоволство. Явно се радваше на страданието на жена си.

— Разбира се, не можех да се задоволя с това. Защото, мила моя, и ти самата не се задоволи с приятелските отношения с малкия, нали така? Не само, че се наеба с него, но и го накара да хлътне по теб, нали така? Не съм толкова глупав, малка моя Кейти. Знам какво стана между вас. А снимката струва повече от всички думи на света, нали така? То си е ясно като бял ден. Всеки ще го види.

Той се усмихна.

— Та значи снощи направих едно малко посещение на младия господин Хетинджър. Съобщих му, че си ми жена. Разказах му достатъчно затова, което бяхме намислили, за да разбере каква долнопробна измамница си ти. Прие го много тежко. Да ти кажа, съжалих го. В края на краищата аз си знам какво значи да разбереш, че жената, която обичаш, е долнопробна курва, лъжкиня, фалшива и измамна малка мръсница, която прави каквото ѝ отърва, без да мисли за никого...

Кейт се бе свила на леглото, извърнала очи, сякаш за да се защити от безпощадните му думи. Сълзите ѝ капеха по възглавницата.

— Останалото е история — продължи той, като сочеше към разпръснатия по леглото вестник. — Разбира се, нямах намерение да правя нищо лошо на малкия Крис. По дяволите, никой от нас не иска да прави нещо лошо, когато играе игричките си, нали така? И ти не искаше да правиш нищо лошо, когато си играеше игричката с Крис миналата седмица, нали? Просто си прекарваше царски. Малък пикник за двама. Не, ти не си искала някой да умира. Не и ти, малката...

Кейт не бе в състояние нито да помръдне, нито да продума. Целият ужас на това, което бе сторила, и на това, което Куентин бе извършил, избухна в нея като взрив.

Куентин все още я гледаше.

— Е, няма ли и ти нещо да кажеш?

Тя нямаше думи. Не само че един невинен младеж бе мъртъв заради нея. Животът, който бе живяла с Куентин, бе свършил. Всички илюзии, които така несигурно я бяха крепили от деня, когато напусна къщата на Юъл Стимсън, бяха вече изгубени. Тя се носеше без посока по течението, сред отломките от този погубен живот, а вестникът, и снимките, разхвърляни по леглото, бяха доказателство, че си е заслужила всичко.

Куентин сякаш осъзнаваше дълбочината на наказанието, което ѝ налагаше, и ликуваше.

— Май ще трябва да събираме жертвите — каза Куентин, наслаждавайки се на метафората си, и хвърли поглед към вестниците и снимките по леглото. — Трябва да сложим кръст на миналото, скъпа. Станалото станало. Приятелчето ти е мъртво и нищо не може да го върне.

Той коленичи на леглото и се примъкна към нея.

— Обаче — добави нежно — все още имаш мен.

Избута хартиите настрана и поглади с ръце униформата ѝ. Тя не отвърна на ласките му. Беше като вцепенена.

Той бавно напипа края на полата ѝ и започна да я вдига, докато стигна до жартиерите. Откопча чорапите и ги смъкна. После намери ципа и съблече униформата. Докато сваляше дрехите ѝ, тя лежеше с празен поглед. Когато остана по сутиен и пликчета, той я огледа. Протегна бавно ръка, докосна гърба ѝ, изписа с пръст една буква и каза:

— Сега ще те жигосам. И — изневяра, Р — развратница.

Разкопча сутиена ѝ. После я обърна по корем и смъкна пликчетата ѝ. Пред очите му се откриха изваяният ѝ кръст, пухкавият окосмен триъгълник, който му бе доставял толкова често удоволствие, откакто се бяха оженили, и който бе станал причина младият Крис Хетинджър да изгуби живота си, а те да достигнат дотук.

— Все още имаш мен, Кейти — прошепна той. — Все още си имаш кой да те ебе.

Бавно и жестоко я възседна откъм гърба и проникна в нея. Усети как вдървеното ѝ тяло потрепери и разбра, че това е последният съкрушителен удар по достойнството ѝ. Започна методично да я работи, наслаждавайки се на собствената си жестокост.

— Ето така — шептеше той и гърлото му гореше от възбуда. — Бебчето иска това, нали? Вие, женските, сте всичките еднакви, нали така? Обичате да се забавлявате и не ви пука къде и с кого. Прав ли съм? Прав ли съм?

Погледна към леглото и зърна една от снимките, на които тя бе в прегръдките на Крис Хетинджър. Унесеният екзалтиран израз на лицето ѝ го накара да пламне и той навлезе по-дълбоко в нея, като с всяко движение се ожесточаваше и възбуждаше все повече от властта си над нея и от отчаянието ѝ.

— Нищо не може да го върне — изсъска. — Никога. Защото ти го уби — все едно, че си натиснала спусъка. Никога, никога, никога...

При тези думи семето му се пръсна в нея. Тихото ѝ хлипане се съедини със стоновите му в тишината на стаята. Тя лежеше гола и жалка под него, а сълзите ѝ капеха по възглавницата. Без да каже нищо, Куентин стана от нея, оправи дрехите си, хвърли един поглед в огледалото и излезе от апартамента.

Куентин не се прибра цялата нощ.

Прекара вечерта в пиене и накрая преспа с една приятелка в апартамента ѝ. Искаше, ако може, да накара Кейт да ревнува, да я накара да изпита самотата си и чувството за вина. Може би утре нямаше да е толкова строг с нея. Ала за тази нощ искаше тя да страда.

Върна се вкъщи в десет часа на другата сутрин, почти двайсет и четири часа след разправията за самоубийството на Крис Хетинджър.

Кейт си бе отишла.

В апартамента нямаше и следа от нея. Беше си взела дрехите, гримове, малкото лични вещи. Бе взела и изобличителните снимки, на които беше с Крис, както и вестника.

Куентин бе поразен от тоталното ѝ заминаване. Не бе оставила нищо след себе си.

Той разбра, че го е напуснала завинаги.

Седна и запали цигара. Огледа апартамента. Очите му обходиха малката ръждясала печка, където Кейт му готвеше, миниатюрната баня с капещия кран, грозните стени, нащърбената боядисана маса и издънената пружина.

Той живееше тук. Това бе домът, който бе създал за жена си, която го бе напуснала. Долнопробна и мизерна квартира за долнопробни и мизерни хора.

Смътно съзнаваше, че Кейт никога не се бе вградила в този живот. Въпреки бедността, младостта и невежеството ѝ, в нея имаше тайнствен аристократизъм, който го бе привлякъл и го бе накарал да я желае. Същият аристократизъм го бе карал да се чувства неловко, след като се ожениха, понеже разбираше, че това е нещо, което самият той не притежава, което не притежаваше ни една от жените, които бе познавал.

И сега виждаше, че същото това нещо е станало причина за изневярата ѝ. Нейната изневяра не беше само физическа. Отдавайки се на младия Хетинджър, тя бе изразила стремежа си към нещо, което Куентин никога не можеше да ѝ даде.

Сега момчето беше мъртво, а Кейт си бе отишла.

За миг Куентин помисли да хукне след нея. Едва ли беше стигнала много надалеч.

После отхвърли тази мисъл.

Прав ѝ път. Достатъчно дълго му бе пречила да живее. Щеше да му е по-добре без нея.

Той издуха дима от цигарата си. За миг се наслади на мисълта за новата си свобода. Можеше да ходи където си иска, да се напива когато си иска, да спи с всички момичета, които му харесваха, без да трябва да се съобразява с Кейт.

Но после погледна към старата очукана входна врата с предпазната верига, през която Кейт го бе напуснала. Отвъд нея имаше цял един свят от възможности и преживявания, които той, Куентин, нямаше никога да вкуси, понеже ограничената му същност го приковаваше тук, в този жалък живот, като доживотен затвор, наложен му от собствената посредственост.

Когато тази мисъл проникна в съзнанието му, усмивката му се стопи. Той гледаше към вратата и се питаше дали Кейт, която бе излязла през нея, щеше някой ден да вкуси от тези преживявания, от

тези възможности, които той никога нямаше да е в състояние да ѝ даде и да изпита.

Отново се сети за младия Крис Хетинджър и за влюбения поглед на Кейт на снимките с него. Обзе го неочаквана злоба. Запрати цигарата към затворената врата и изкрещя:

— Хайде, желая ти успех!...

После си припомни нещо, което само той знаеше — нещо, което Кейт не знаеше. Похотливите му устни се присвиха в многозначителна усмивка и той процеди през зъби:

— Пак ще се срещнем, малката!

Джоузеф Найт продължи да умножава предприятията си надлъж и на шир по Източното крайбрежие и Средния запад. Възползвайки се от своеобразните икономически условия, породени от Депресията, той придоби контролни дялове в западащи компании и благодарение на финансовите си умения, ги превърна в печеливши. Богатството и влиянието му растяха с всеки месец.

Беше известен в своите среди като човек с изобретателни хрумвания и голяма вътрешна сила, който държи на обещанията си, но комуто не бива да се противоречи. Въпреки че биографията му бе доста скромна, той бе един от най-перспективните млади предприемачи в страната, комуто предстоеше голямо бъдеще.

Но на сърцето му не бе така леко и духът му не бе спокоен както допреди смъртта на Ан Рицо. Трагичният ѝ край, тъй преждевременен за млада жена като нея, го бе разтърсил дълбоко.

Спомняше си трогателната ѝ невинност, когато я срещна за първи път. Бе му се сторило ужасно такова чисто момиче да се намира в лапите на Карл Рицо. Навремето Джоузеф Найт мислеше, че ѝ прави само добро, като я освобождава от съпруга ѝ, макар че основното му съображение бе отстраняването на Рицо от собствения му път.

Нещата обаче бяха взели непредвиден обрат. Ан се поболяла от мисли по Джо и бе неспособна да продължи да живее без него. И тази фиксидея бе станала причина за смъртта ѝ.

Защо чисто и просто не се беше примирила с отстраняването на жестокия си съпруг и не бе взела парите, наследени от Рицо, за да започне нов живот? Беше млада и красива, можеше лесно да се върне в Мериленд и да се омъжи за някое добро момче. Можеше сама да си избере как да живее.

Но тя бе избрала Джоузеф Найт.

Джо не можеше да забрави многозначителните ѝ съдбовни думи, когато му каза: „Аз вече съм затворница“.

Джоузеф Найт не разбираше жените. Не можеше да проумее такава изпепеляваща страст, която е в състояние да накара една жена

да жертва всичко, за да преследва мъж, който не я желае. Или още по-лошо — страст, която бе в състояние да доведе една жена дотам, че да предпочете да унищожи и себе си, и мъжа, когото обича, пред това да го остави да живее без нея. Като бизнесмен, свикнал да преследва реалистични печалби, да воюва със света там, където би постигнал успех, и да отстъпва там, където не би го постигнал, той не успяваше да разбере как една жена може да пренебрегва самия живот заради нещо маловажно като любовта на някакъв си мъж.

Понеже самият Джо не бе изпитвал сериозни чувства към никоя жена, той не можеше да проумее необходимостта на жените да обичат и да бъдат обичани всеотдайно. Любовното им несъвършенство, дълбокото им желание да се чифтосват, вместо да живеят сами, го озадачаваха.

И все пак неутолимият глад, който Найт не бе пропуснал да забележи при героините на великите драматурзи и романисти от Шекспир до Ибсен, от Софокъл до Толстой, явно бе присъщ на жените. Глад, дотам изпепеляващ, че жената с радост би срещнала смъртта и дори би убила любимия си, ако изгуби възможността да се задоволи с нектара на любовта му.

Джоузеф Найт предполагаше, че и други мъже като него са също тъй безразлични към жените. Затова реши, че не съществува мъж, който би бил достоен за страстта и всепоглъщащата обич на Ан Рицо. Когато се привързваха към пустите мъжки сърца, такива жени преследваха призраци и химери и желаеха непостижимото. Търсеха отчаяно илюзорното щастие.

Джоузеф Найт не можеше да проумее това. Гледаше на женската любов отстрани. Не можеше да се постави на тяхно място. Затова не бе успял да разбере Ан Рицо и бе станало твърде късно. Погрешните му сметки се бяха оказали пагубни за нея.

Това тягостно чувство на поражение, на униние по нещо трагично и безсмислено потискаше Джо дълги месеци. Той се опита да удави всичко в работа, ала духът му си оставаше потиснат. Не само че се чувстваше унил, а и странно незадоволен. Сякаш нищо от активния му живот през последните десет години не можеше да задържи интереса му. Разнообразните му дейности като бизнесмен вече не го стимулираха.

Имаше нужда от нещо ново, може би от смяна на декора.

Преди да е решил какво да направи, за да се пребори с неспокойните си чувства, неочаквано му се предостави възможност, чиито съдбовни последствия му бяха още неизвестни.

Един стар познат, бизнесмен от Бостън на име Джери Мъркадо, му направи необичайно предложение.

— Джо, решил съм да започна нещо интересно, включи се и ти — започна Джери. — Искам да снимам филм. И то сам. Познавам някои хора по Крайбрежието, които ще ми помогнат. Ще е наистина фантастично! Можем да направим хубав филм с малко средства и да го разпространим чрез веригите от кинотеатри. Ще натрупаме състояние.

Отначало Джоузеф Найт се усмихна. Познаваше Джери от години и откакто го помнеше, все си бе смахнат на тази тема. Почти всеки ден ходеше на кино, притежаваше три кинотеатъра в района на Бостън и четеше филмовите списания с благоговение.

Ала Джери не беше бизнесмен от класата на Джо. В миналото се бе впускар в перспективни начинания, от които в крайна сметка не излизаше нищо. Често не си изпилваше нещата, не проучваше внимателно пазара, преди да вложи времето и парите си.

Въпреки това Джоузеф имаше нужда от смяна на декора. И нищо не можеше така да го отдалечи от настоящите му проблеми, както Холивуд. Самото име извикваше в мисълта освежително несвойствени образи. Като бизнесмен, никога не бе предполагал, че ще си има работа близо до Холивуд.

Това бе ново поле за изява, от каквото неспокойният му дух в момента се нуждаеше. Щеше да му помогне да забрави Ан Рицо.

А когато Джери му каза какви фантастични суми могат да се спечелят, инстинктът му на бизнесмен се разбуди. Разбира се, Джери преувеличаваше и твърдеше, че било много лесно да се снима филм. Но Джоузеф Найт доста бе чел за Холивуд и имаше представа от годишните печалби на филмовите компании. Криза или не, във филмовата индустрия се въртяха големи пари.

Джоузеф Найт реши да си опита късмета.

— Покажи ми с какво разполагаш — каза той на Джери Мъркадо. — Ако изглежда добре, ще участвам.

Две седмици по-късно Джоузеф Найт упълномощи доверени лица в Бостън, Маями, Чикаго, Филадельфия и Ню Йорк да управляват основните му капитали и сделки. Замина с Джери за Лос Анджелис и се настани в един апартамент в хотел „Бевърли Уилшър“.

Беше юли. Климатът на Калифорния го изненада. За разлика от влажния задух по Източното крайбрежие тук беше сухо, брегът се охлаждаше от свежия океански бриз, а долините, пълни с цитрусови градини, изгаряха в пустинна жега и се поливаха със скъпо струващи системи.

Лос Анджелис бе разпръснат грозен град, на който липсваха изваяната височинна елегантност на Ню Йорк, чарът на Бостън, историята на Филадельфия и неповторимата архитектура на Чикаго. Но в него витаеше някаква странна енергия. Сякаш там сделките се сключваха по съвсем нови начини от хора, които мимоходом създаваха самите правила.

Колкото до Холивуд, това беше чисто и просто най-ненормалното място, което Джоузеф беше виждал. От географска гледна точка не бе нищо повече от хълмиста община в западните покрайнини на Лос Анджелис, отделена от океана с няколко мили претоварени пътища, вече заразена с димния въздух и пренаселеността на големия град. В подножието си Холивудските възвишения бяха точно толкова мизерни, колкото и най-бедните квартали на Ню Джързи. Но само няколко преки по-нататък се простираха приказните резиденции на кинозвездите и филмовите магнати, потулени зад високи зидове и тучна зеленина, сред каньоните и хълмовете над града.

Благодарение на неимоверното богатство, създавано от рисковия кинобизнес, в разстояние на едно поколение Холивуд се бе превърнал от сънлива провинциална община във витрина на пищността, превзетостта и нереалното. Новобогаташите бяха навсякъде — в огромните имения, парадирани със зидария, фонтани и мебели, пренесени от европейски замъци. В тези къщи живееха умели печалбари, повечето имигранти първо поколение, започнали от бедняшкия нюйоркски Лоуър Ийст Сайд, откъдето ги деляха само няколко години, но вече добили загар от топлото слънце на града, който бяха покорили с алчността и коварството си и с дарбата си да създават развлечения.

В тези къщи живееха и актьори, започнали като неопитни изпълнители с временни договори — наивни млади хора от всички кътчета на страната, от които холивудските ковачи на образи, прищевките на публиката и понякога собственият им талант бяха направили прочути имена.

Те бяха кинозвездите — разглезените роби на студиата, които работеха до припадък в една професия на безмилостна надпревара и живееха в не по-малко нелеп разкош от студийните директори. Понеже бяха полуобразовани и не бяха свикнали от шефовете си на богатство и положение в обществото, налагаше се да позират като самоуверени и преуспяващи стълбове на общността, така както позираха пред камерите. Нереалността на съществуването им отговаряше на ужасната несигурност на високото им място в холивудското множество, което при изпадане от топлистата можеше начаса да изчезне. Не беше чудно, че мнозина от тях бяха съсипани от наркотици, алкохол и пренапрежение. Дори когато носи огромна заплата, илюзията създава нестабилна почва под краката.

Но ако отвътре ги ядеше безпокойство за положението им, те нямаха право да го показват. Затова налагаха храбри усмивки за пред почитателите си. И където и да идеха, рекламните агенти ги следваха неотстъпно и запечатваха за жадната публика в образ и звук лицата и предварително обмислените празни приказки.

Бе изумително да гледаш това противно място, изпълнено с димна мъгла и улично движение, където с километри се простираха киностудиа с огромни терени, снимачни площадки, обширни павилиони и складове. Всяко едно от тези студиа бе фабрика, където кинозвезди, скъпо платени техници и конструктори създаваха свръхдоходни продукти за минимално време.

Но тези фабрики, тъй типично американски с неспирното им серийно производство, се различаваха от всички останали, които Джоузеф Найт бе виждал през кариерата си на бизнесмен. Понеже произвеждаха фантазия, която ежедневно и алчно се поглъщаше от една публика, копнееща да забрави усилените времена.

Като трезвомислещ бизнесмен, свикнал да прави реални оценки на нещата, Джоузеф Найт намираше Холивуд за нелепо място. Сигурността, мечта на бизнесмена, не съществуваше по тези места. Тук имаше само кинозвезди, чието изкачване към върховете на славата

бе също тъй непредвидимо, както и най-рискованите борсови сделки на Уолстрийт. И гледката на холивудските богаташи — банкери, превърнали се на естети — които се опитваха да напипат вкуса на публиката, като въртяха блудкави романтични историйки и приключенски мелодрами, бе толкова нелепа, че смайваше истинския бизнесмен, боравещ с азбучни истини.

И все пак тъкмо този елемент на случайност и неправдоподобност придаваше на Холивуд своеобразното му обаяние. Целият град бе еднакво увлечен в пищното подражание на великолепие, в безсрамната гонитба на внезапен успех, които придаваха на кинозвездите нетрайния им блясък. Това бе място, където долните инстинкти се съчетаваха с всеобщата човешка нужда от мечти за слава. Хибриден свят, в който бизнесът неестествено се смесваше с изкуството.

Този свят привличаше Джоузеф Найт, понеже допадаше на склонността му към предизвикателства. Умът му се вдъхновяваше от изработвания в Холивуд продукт. В холивудските филми почти винаги се отгатваше какво ще стане, правеха се по зададена формула и се консумираха от нетърпеливата публика като топъл хляб. И все пак въпреки баналните герои и познатите сюжети, в тях имаше нещо общо с великите пиеси на Ибсен и Чехов, които Джоузеф Найт се бе научил да харесва. Какво по-точно бе това, той още не знаеше. Но виждаше, че на холивудските филми не можеше да се гледа с лека ръка. Те не само въздействаха на общочовешките чувства, но и печелеха много пари.

Дори само поради тази причина Джоузеф Найт реши, че е постъпил добре, като е дошъл тук.

Но ако Холивуд бе мястото, където благоприятният случай хлопа на вратата, то Джери Мъркало едва ли бе човекът, който щеше да отвори тази врата.

Той дебютираше без пукната пара на базата на неофициална уговорка с дребен независим продуцент и на устно споразумение с представител на една от големите вериги кинотеатри.

Продуцентът бе възложил на третостепенен писател да изготви сценарий за бандитско-приключенски филм на име „Открито море“ с предсказуеми любовни елементи и много „ах“ и „ох“ накрая. Джоузеф

Найт прочете сценария и го върна на Джери с вежливо кимване, понеже не желаше да охлажда ентузиазма му, докато не види накъде ще тръгнат нещата.

Продуцентът бе успял да подреди няколко безименни таланта за главните роли и непрофсъюзни работници за по-черната работа като озвучаване, осветление и така нататък. Оборудването, необходимо за снимките, щеше да се наеме срещу високо заплащане от някакво малко студио в Кълвър Сити.

Джери Мъркадо страшно се вълнуваше. Толкова бе унесен от перспективата да види собственото си име на целулоидната лента като копродуцент на „Открито море“, че изобщо не мислеше за рисковете, които проектът му носеше.

След като размисли, Джоузеф Найт вложи в предприятието двайсет хиляди долара. Докато Джери и изпълнителният продуцент преминаваха през сложните перипетии на подбора на актьорите и подготвителните работи, той стоеше на заден план. Ходеше на снимачната площадка и поглъщаше всичко свързано с техническата част на снимането. Заедно с Джери и другите присъстваше на прегледа на суровия материал и отбелязваше за себе си явните слабости на актьорите и режисьора.

И се учеше.

Снимките продължиха три седмици. Когато приключиха, довършителните работи — от монтажа до рекламата — отнеха цели два месеца. „Открито море“ трудно можеше да мине за голям филм.

В края на краищата се оказа колосален провал. Завършеният продукт изглеждаше точно това, което всъщност бе: стереотипен второстепенен филм, който можеше да се пуска само като по-мощна програма за пълнеж до основния премиерен филм и се забравяше полесно от останалите като него.

Оказа се, че представителят на веригата кинотеатри, който бе обещал на Джери да разпространи филма, не може да удържи на обещанието си. Важните клечки в Ню Йорк, които притежаваха веригата, били отказали филма, както той обясни, понеже били претоварени с комплексни поръчки от собственото си холивудско студио.

Джери беше изненадан и разочарован от тази печална вест. Ала Джоузеф Найт, който по време на снимките търпеливо си учеше урока

за холивудската студийна система, не се учуди. Не го каза на Джери. Запази разсъжденията за себе си.

„Открито море“ така и не бе показан в Съединените щати. Беше продаден на европейска верига кинотеатри, която го пусна за кратко на няколко места и после го спря. Всичките пари, вложени в проекта от Джоузеф Найт и Джери Мъркадо, бяха изгубени.

За известно време Джери падна духом, после сви рамене.

— Повече късмет следващия път, Джо — усмихна се той. — Играта май излезе по-груба, отколкото мислех. Смятам да се върна в Бостън, където се печели по-добре.

Джо кимна и се сбогува с приятеля си. Самият той остана в Холивуд за още няколко седмици, за да дообмисли натрупания опит.

Бе изгубил двайсет хиляди долара в рискования план на Джери. Но неуспехът му бе донесъл ценни знания. И първото му впечатление от Холивуд като нелепо и хаотично място се бе променило.

Деловият му мозък пресмяташе, че там могат да се печелят милиони долари от разсъдливи и могъщи мъже, укрепили властта си над студиата в течение надве бурни десетилетия.

Тези мъже бяха монополисти. Те насилствено налагаха на публиката собствените си продукти чрез системата на комплексното закупуване, според която собственикът на кинотеатъра трябваше да пусне някоя по-незначителна творба нададено студио, за да получи правото да покаже касовите му филми. Успяваха да осигурят собствения си успех, като държаха на разстояние независимите продуценти като Джери Мъркадо.

Баснословни богатства и монопол, контролиращ достъпа до тези богатства — това бе Холивуд.

Това сложно уравнение се нравеше на предприемчивото начало у Джоузеф Найт. Идеята за затворения пазар, контролиран от могъщи и волеви мъже, бе предизвикателство за него. Блазнеше го мисълта да излезе на този пазар и да го принуди да му стори място. Подобна амбиция бе далеч над възможностите на импулсивен и недисциплиниран човек като Джери Мъркадо. Но не и на Джоузеф Найт.

След като мисли няколко седмици, Найт взе решение. Обади се на своя адвокат и финансов съветник в Ню Йорк.

— Елиът, наглеждай работите ми за известно време. Ако имаш проблеми, обаждай ми се в „Бевърли Уилшър“. Аз оставам тук.

Когато Джо окачи слушалката и започна да се готви за сън, нито той, нито шумният град наоколо си даваха сметка, че самотното му решение щеше да промени историята на Холивуд.

Кейт Хамилтън беше мъртва.

Бе умряла в едно легло някъде в Сан Диего, заобиколена от вестници и лъскави снимки, разказващи за един срам, с който ѝ бе непоносимо да живее.

Тялото, което ѝ принадлежеше — красивото тяло на осемнайсетгодишно момиче, по което нямаше видими следи от перипетиите, през които бе преминало, продължаваше да се скита из света. Но личността в него бе изпепелена докрай от преживяното. Кейт трябваше да измине дълъг път, преди да срещне отново себе си.

Времето минаваше. Кейт се скиташе. Хващаше се да работи какво да е в различни градове от Аризона до Флорида, от Сейнт Луис и Чикаго до най-северната точка на Мейн. Видя голяма част от Съединените щати, без да забележи нищо. Запозна се с много хора, без да им обърне внимание. Преживя много неща, без да се повлияе от тях. Дълбоко в нея същността ѝ бе като младо стръкче, чиято твърда обвивка го пазеше да не покълне.

Хората, чиито жизнени пътища се бяха кръстосвали с нейния през тези години, споделяха след време, че в отношенията си с нея са я смятали за „не съвсем наред“. Казваха, че се обвивала в тайнственост, че криела нещо неясно, което я правело загадъчна и дори страшна.

Страшна, понеже сега тя бе способна на неочаквани неща. А когато го изискваше случаят, дори на насилие.

В Санта Фе, една от първите ѝ спирки след Сан Диего, си намери работа като сервитьорка в крайпътен ресторант за камионджии, където покори съдържателите с котешката си походка, красивото си тяло, червеникавата си, изрусяла от слънцето коса и матовата кожа.

Веднъж един злощастен клиент изтълкува неосъзнатата чувственост на поведението ѝ като сексуална покана. Изчака я след работа и я заговори на паркинга зад ресторанта. Обърквайки празния израз в очите ѝ със съгласие, дори се осмели да я докосне.

Тя го удари в лицето с толкова вярно насочен и точно премерен юмрук, че той се строполи почти в несвяст. Тя хладнокръвно изсипа

върху него една боклукчийска кофа, пълна с ресторантски отпадъци, и незабавно забрави за случката.

В един град в Мексиканския залив изкара два месеца като секретарка в приемната на кантора за недвижими имоти. Един ден шефът я заведе на един строеж и там ѝ разкри сърцето си.

— Кейт, обичам те. Потисках го колкото можах. Не мога повече да издържам да те гледам и да слушам гласа ти в кантората. Не мога да спя от мисли по теб. Ще ми станеш ли жена?

Очите на Кейт се разшириха от учудване. До този ден почти не го бе забелязвала. Не можеше да повярва, че му е направила такава впечатление, след като той бе тъй незначителен за нея.

Същата нощ напусна града. Когато на другия ден не отиде на работа, шефът ѝ разпита за нея. Беше върнала на хазайката си ключа от апартамента, но не бе оставила нов адрес. Никой нямаше представа къде е отишла.

Шефът ѝ повече не я видя.

Тя не се задържаше дълго на работа на едно и също място, щом се установеше някъде, бързо губеше интерес. Пътуваше безцелно, като посоката ѝ се определяше от това кой влак или автобус потегля пръв.

А когато оставаше някъде за повече от един-два месеца, сменяше жилищата. Наемаше си апартамент или мебелирана стая. Живееше няколко седмици, без да пипа нищо, без дори да окачи поне един календар. Не обръщаше внимание нито на пълзящите по пода хлебарки, нито на студа, проникващ през счупените прозорци, нито на шума от кавгите на съседите или детските викове по коридора.

После, сякаш тласкана от невидима природна сила, ненадейно тръгваше и се преселваше в друг апартамент на противоположния край на града. В един град в Пенсилвания за четири месеца смени четири квартири. Лягаше на леглото с вперени в тавана очи, забравила за околния свят, после един прекрасен ден се събуждаше, жилището ѝ се виждаше непоносимо и тя тръгваше по неизвестни и за нея причини.

Онези, които забелязваха отсъстващия поглед в очите ѝ, смятаха, че мисли само за себе си. Но не знаеха колко грешат. Странстването на тялото ѝ из страната бе като лутането на душата ѝ, при което тя никога не се взираше дълбоко в себе си, никога не поглеждаше към миналото. Майка ѝ и вторият ѝ баща, Юъл Стимсън, Куентин и злочестият Крис

Хетинджър бяха потънали някъде в съзнанието ѝ като в подвижни пясъци.

В нея настъпваха неуловими промени, които тътнеха глухо под спокойната ѝ външност като подземно преместване на вулканична мощ и предизвикваха внезапни, непонятни скокове в поведението ѝ.

Един следобед, както седеше в апартамента си в южния край на Балтимор, откъм стълбищната площадка се разнесе странна музика. Стана, почука на съседската врата и разбра, че е от радиото. Помоли да остане до края. Съседът я покани да седне.

Когато музиката утихна, говорителят съобщи, че са слушали Седмата симфония на Бетовен.

Тя излезе, отиде до един музикален магазин и си купи грамофон. Беше скъп и похарчи голяма част от спестяванията си. Купи и комплект плочи със Седмата симфония в изпълнение на оркестъра на Берлинската филхармония под диригентството на някой си Фюртванглер. Занесе грамофона и плочите вкъщи и ги изслуша. После отново и отново. След няколко дни съседът по площадка почука на вратата ѝ. Беше чул грамофона и искаше да се запознае с нея. Тя му затвори вратата под носа.

Пускаше плочите непрестанно, без да мисли за драскотините, които се натрупваха по тях от небрежното ѝ отношение. Съседите клатеха глави, когато иззад вратата ѝ за кой ли път избухваха гръмовните и ликуващи звуци. Знаеха, че бе безсмислено да протестира за шума. Тя ги поглеждаше в очите и кимаше, после забравяше за тях.

Симфонията се въртя пет седмици. После, през един дъждовен следобед, когато оркестърът изразително изпълняваше втората част, тя изведнъж седна в леглото, погледна раздразнено към грамофона и вдигна иглата от плочата.

Никога повече не пусна нито тази, нито коя да е друга плоча. Остави я върху диска до деня, в който се изнесе. Подари апарата на един съсед и повече не помисли нито за Бетовен, нито за музика.

Понякога въпреки разсеяността си тя си намираще приятелки. Тайнствеността ѝ ги привличаше. Момичета, чиято лесно предсказуема съдба не се отдалечаваше от провинциалния им говор,

обикновените дрехи и еснафските мечти, намираха в нея нещо екзотично и неукротимо. Споделяха ѝ всичко, понеже тя бе необикновено добър слушател — царящата в душата ѝ пустотата ѝ позволяваше да чува какво ѝ говорят, без да го пречупва през собствените си егоистични интереси.

Тези момичета често ставаха зависими от Кейт, понеже виждаха, че в отчуждеността си тя притежава независимост, каквато те никога нямаше да имат. Затова се учудваха и наскърбяваха, когато един прекрасен ден тя изведнъж си тръгваше, без дори да помисли да им остави новия си адрес. Та можеха ли да знаят, че за нея те бяха също толкова нереални, колкото и пращните ъгли на евтиното ѝ жилище?

Мъжете не можеха да ѝ устоят, а жените не можеха да откъснат завистливи очи от нея. В нея имаше нещо земно и силно, което привличаше околните като магнит. С течение на времето стана още по-красива. Загадъчността ѝ придаваше странно великолепие на дългите ѝ бедра, на твърдите ѝ закръглени гърди, на тъмната кожа и необичайната хубост на лицето.

Ала никой мъж не успяваше да я докосне.

И никаква нужда от секс не нарушаваше вътрешната ѝ пустота. Чувствеността ѝ бе заспала дълбок сън, от който сякаш никога нямаше да се пробуди. Но това не я тревожеше.

Единствените същества, които може би я разбираха, бяха децата.

Дъщерята на втората ѝ хазайка в Атланта, деветгодишно момиченце на име Тери, чийто баща я бе изоставил преди години, а майка ѝ бе алкохоличка, веднъж почука на вратата на Кейт и тихо каза:

— Майка ми излезе и ще се върне късно. Ще поиграеш ли с мен на Монополи?

Кейт погледна посетителката си. Откакто се бе нанесла тук, майката не ѝ бе продумвала. Беше я отблъснал изразът в очите на Кейт. Но момиченцето нямаше вид на изплашено.

— Влез — каза тя и отвори вратата.

Тери сложи играта на ниската масичка пред сгъваемото легло и огледа голите стени на Кейт.

— Защо не си окачиш картини?

— За да мога, когато ги гледам, да виждам каквото си поискам — отвърна Кейт. — Това е моя стая, не тяхна.

Детето реши, че никога не е чувало възрастен да казва нещо толкова убедително и съзвучно със собствените му мисли.

Играта остана неотворена. До края на следобеда момиченцето разговаря с Кейт. Разказа ѝ за детските си тревоги и ѝ зададе въпроси, на които Кейт отвърна съвсем откровено. Когато дойде време да се прибира, момиченцето едва се откъсна от нея.

После отново дойде и двете прекараха заедно дълги часове в игра на дама, в рисуване или просто в приказки. Често мълчаха, изпълнени с нямо разбирателство, което правеше разговорите ненужни. Тери обожаваше Кейт. Чувстваше, че Кейт е първият възрастен, когото бе разбрала и който я разбираше.

Когато дойде пролетта, двете веднъж взеха автобуса и излязоха извън града. Разхождаха се заедно в гората, седяха сред високите треви, пълни с папури, газиха в потоците. Тери беше на седмото небе от щастие. В лицето на Кейт тя виждаше образ в плът и кръв на световните тайнства — прекрасни тайнства, в които можеше да намери място и за себе си. Кейт бе единственият човек, комуто Тери някога бе вярвала.

После Кейт напусна града. Не остави никакъв адрес и Тери не можеше да се свърже с нея.

Времето минаваше и то прие отново самотата си, и споменът за лицето и гласа на Кейт започна да избледнява. Обаче от време на време от далечни градове пристигаха пощенски картички с нейното име. Понякога пристигаха и най-необичайни предмети в плик: книга, списание, отломка от вулканична скала. И момиченцето знаеше, че приятелката му не го е забравила.

В сложната плетеница на странстванията на Кейт настъпи неочакван завой, когато тя се хвана на работа като сервитьорка в малък ресторант в Небраска и си намери нова приятелка.

Кейт се бе отбила без посока в града и бе попитала за работа в първия що-годе свестен ресторант. Вече имаше практика в това отношение. Беше оправна и опитна и знаеше какво прави.

Момичето, което прие поръчката ѝ, се казваше Мелани — името бе извезано върху джобчето на униформената рокля. Беше хубаво, с тъмна коса, зелени очи, розово лице и тяло на манекен.

— Мога ли да получа работа тук? — попита Кейт, след като си поръча кафе.

— Работа ли търсите? — запита Мелани.

Кейт кимна.

— Ами... — сви вежди Мелани — шефът казва, че няма нужда от хора, но аз знам, че две момичета скоро ще напускат. Едната се жени, а другата... трябва да се оперира, нали разбирате какво имам предвид. Ако го попитате, няма да ви вземе, но аз мога да му пошушна две думи за вас. Как се казвате?

— Кейт.

— Здравсти, Кейт. — Мелани нямаше защо да пита Кейт дали е работила като сервитьорка. Само като я видеше човек как сядва в сепарето, ставаше ясно, че в ресторантите е като у дома си.

— Разчитай на мен — каза Мелани и ѝ смигна.

Същата вечер Кейт се сдоби с работа. И понеже още нямаше жилище, се сдоби и със съквартиранта, тъй като Мелани настоя да я вземе при себе си.

През следващите няколко седмици двете млади жени завързаха приятелска връзка. Кейт харесваше младежкия оптимизъм на Мелани. Мелани пък бе очарована от слушателските способности на Кейт. Тя говореше и за двете.

Беше невинно момиче, малко вятърничаво, но непорочно. Обожаваше киното. Четеше всички филмови списания и знаеше до съвършенство най-малките подробности от живота на холивудските звезди — поне това, което бе научила от сензационните вестници. Отдавна хранеше мечти да отиде в Холивуд, за да си опита късмета, но бе заседнала в това забутано място поради липса на пари. Говореше за големите актьори и актриси като Гейбъл и Харлоу, Бети Дейвис и Карол Ломбард с такъв копнеж в очите, че Кейт се трогваше.

Единствената неприятност, която изживяха, откакто станаха приятелки, ги сполетя от най-неочаквана посока. Главният готвач и собственик на ресторанта — властен мъж на име Ролф, не закъсня да се захласне по Кейт. Не можеше да откъсне очи от нея, докато тя работеше. Нещо в походката ѝ го заплеляваше.

Той не пропусна да забележи здравата броня, с която тя се обвиваше, и дълго време изпитваше неловкост да я заговори. Но накрая чувствата дотолкова го завладяха, че не можа да устои и се опита да я прегърне.

Тя го смрази с такъв поглед, че той бързо отстъпи назад. Прочете в очите ѝ желание да го убие. Тази жена бе способна на всичко.

Оттогава нататък стоеше далеч от нея. Ала Кейт не излизаше от ума му. Сън не го ловеше. Не можеше да си върши работата. Мислеше, че ако не се отърве от магията ѝ, ще полудее. Искаше да я изпъди, но сърце не му даваше. Най-сетне в отчаянието си пренасочи интереса си към Мелани. Тя също бе хубавица. А също така съквартирантка и единствена приятелка на Кейт. Да я желае, беше почти толкова прекрасно, колкото да желае самата Кейт, а и по-малко опасно.

Ролф започна да досажда на Мелани с вниманието си. Умело и недотам умело я задиряше в кухнята. Канеше я на разходка. Обсипваше я с подаръци. Когато тя му отказваше, я заплашваше.

Мелани не беше кой знае колко умна, но имаше гордост. Плътските ѝ прегрешения бяха незначителни и тя се гордееше, че се пази непокътната за бъдещия си жених. Можеше и да кривне от правия път, ако някой мъж се отнесе с нея достатъчно нежно и уважително, ала за нищо на света нямаше да го направи за някакъв си вонящ на мазнина готвач за бързи поръчки на име Ролф.

Нещата вървяха от зле по-зле. Ролф, пламнал от желание, което не можеше да утоли, обсаждаше Мелани, която не знаеше как да се отърве от създалата се ситуация.

Веднъж, малко преди да затворят, готвачът прехвърли чертата, след която вече нямаше връщане назад. Беше издебнал Мелани, която си сваляше униформата и се преобличаше в дъното на кухнята. Поглъщайки жадно с очи дългите ѝ, стройни ръце, твърдите ѝ гърди и кадифените бедра, той се нахвърли върху нея като разгонен бик. Преди да е успяла да се защити, я обвини в прегръдките си, заобсипва я с разлигавени целувки и запритиска крехкото ѝ тяло в слабините си. Дъхът ѝ секна.

— Помощ! — изпищя тя. — Помогнете ми!

В този миг се разнесе силен звук, като удар от гонг. Бе тъй близо до Мелани, че ушите ѝ писнаха. Ролф се строполи в краката ѝ като

безжизнена маса. Зад него стоеше Кейт с огромен чугунен тиган в ръка. Беше го цапардосала с всички сили по оплешивяващата глава.

Останала без дъх от борбата, Мелани се усмихна благодарно на спасителката си.

— Много ти благодаря. Не знам какво щях да правя, ако не беше дошла.

Беше полугола, а по бялата ѝ кожа още личаха следите от страстните ръце на работодателя ѝ.

— Пак заповядай — отвърна Кейт безразлично и пусна спокойно тигана върху гърдите на безчувствения си шеф.

— Опасявам се, че ще трябва да се махаме оттук — каза Мелани. — Когато се свести, ще ни уволни и двете, можеш да си сигурна.

Кейт сви рамене.

— Както кажеш.

Мелани захвърли униформата и извади цивилната си рокля от ръждясалото шкафче до стената.

— Знаеш ли какво — реши изведнъж Мелани. — Хрумна ми нещо.

— Какво? — попита Кейт.

— Хайде да идем в Холивуд.

— Холивуд?

— О, Кейт, моля те! — извика Мелани. — Винаги съм искала да отида. Но никога досега не ми е стискало да направя първата стъпка. Ако си с мен, ще успея. Няма ли да дойдеш?

Кейт почувства, че в думите на Мелани има нещо вярно. Мелани бе от ония момичета, които никога нямат смелостта да осъществят амбициите си, освен ако някой не ги подкрепи.

Трябваше бързо да реши. За нея не бе чак толкова важно накъде ще тръгне и с кого. Защо тогава да не направи на Мелани тая малка услуга?

Тя отвърза престилката си и я хвърли в лицето на безчувствения готвач.

— Тръгваме.

Същата вечер се качиха на автобуса за Лос Анджелис.

Кейт още не знаеше, че в това нощно пътуване тя не следва съдбата на Мелани.

Следваше собствената си съдба.

КНИГА ВТОРА

1

Джоузеф Найт остана в Холивуд.

Само че вече не бе обикновен турист или кино дилетант. Имаше определена цел. Градът не го интересуваеше. Той потъна в дебрите на филмопроизводството с намерението да стане един от големите специалисти по този въпрос.

Изучи из основи финансовите характеристики на най-големите студиа. Бързо се запозна със заплетения правен кодекс, който се беше развил през последните двацет и пет години, за да обслужва, висшия финансов свят в киното. Проследи творческия път на Майер, Толбърг, Уорнър и Сам Голдуин от корените им като синове на дребни търговци имигранти до издигането им на върха на славата и могъществото.

Освен това ходеше на кино.

Не само че изгледа всички филми, произведени от големите студиа (което само по себе си беше пълна работна натовареност, понеже всяко студио произвеждаше от петдесет до сто филма годишно), но и отиде в Холивудския филмов архив, където го заплениха силните творби на Д. У. Грифит, Ерик фон Строхайм, Кинг Видор и другите големи имена.

Изучи традицията на нямото кино от най-ранните едноролкови филми до великите мелодрами на Грифит като „Нетърпимост“ и „Раждането на една нация“. След това изучи преломния преход от нямото към говорещото кино и последствията му както за звездите, така и за сценаристи и режисьори. Разбра как киното е удържало на финансовия натиск на Голямата криза и на емоционалния ефектна крайната бедност върху естетическия вкус на публиката.

Колкото повече научаваше, толкова повече се убеждаваше, че Холивуд, въпреки монополистичната си надстройка, може да бъде принуден да стори място за един Джоузеф Найт.

Внимателното проучване на филмовия бизнес му разкри, че всъщност студиата съвсем не бяха самодоволните гиганти, за каквито се представяха. Те бяха просто работните лостове на огромни корпорации, базирани в Ню Йорк, чийто източник на доход бе

собствеността им върху вериги от кинотеатри. От „Парамаунт“ с нейните 1200 театъра до „Уорнърс“ с 425 и „Фокс“ с 500 театъра, „Континентал“ с 650 и по-малката „Монарк“ с 400 театъра, всички тези корпорации трупяха печалби, като осигуряваха публика за кинотеатрите си. За целта произвеждаха в собствените си студиа филми, които пускаха в собствените си театри: сериозни продукции с големи кинозвезди и скромни второстепенни заглавия с неизвестни актьори, както и кинопрегледи и анимационни филми за пълнеж.

Бляскавите шефове на студиа в Холивуд — Майер, Джек Уорнър, Хари Кон — бяха обградени с внимание заради огромните си заплати и важното място, което заемаха в обществото. Но всъщност бяха марионетки на големите тузове в Ню Йорк — призрачни фигури с почти непознати имена като Кац, Мазур, Нагел и Спек, които им даваха заплатите като възнаграждение за постоянните постъпления от филми в кинотеатрите си. Филмовият бизнес се управляваше всъщност тъкмо от тези невидими магнати.

Мощта на големите компании се дължеше не толкова на филмите, които произвеждаха, колкото на кинотеатрите, които притежаваха. Тези кинотеатри владееха пазара за разпространение на филми не само в Съединените щати, но и във Великобритания и континентална Европа. Те бяха недостъпни за работите на най-ненавистните нарушители на монополното право в Холивуд — независимите продуценти.

Това бе първият и най-важен урок, който Джоузеф Найт научи за Холивуд. Ако изобщо се надяваше да печели от филмовия бизнес, то трябваше да го прави посредством някое от големите студиа.

Вторият урок бе, че независимо от това дали на големите студиа им харесваше, или не, времената в Холивуд се меняха.

В средата на трийсетте години, по време на Голямата криза, когато Шърли Темпъл стана най-високоплатената звезда на Холивуд, а пищните музикални фантазии носеха огромни постъпления в касите, филмовата индустрия се бе развивала под знака на бягството от действителността. Големите студиа бяха съумели да изплуват в най-тежкия период на усилените времена благодарение на мюзиклите и драматичните им двойници — превзетите костюмирани драми.

Нещата обаче се бяха променили. Популярността на Шърли Темпъл бе рязко спаднала с навлизането ѝ в юношеска възраст,

филмите по зададен образец, налагани на публиката по време на Кризата, сякаш вече не носеха толкова пари. Големите кинозвезди на десетилетието губеха блясъка си. Публиката бързо се насищаше на ескейпистките мелодрами с нереални образи и сладникав край.

Но студийните магнати и щабове им от писачи още не бяха решили как да реагират на настъпващите промени в съзнанието на публиката. С редки изключения новите холивудски филми оставаха верни на стереотипа. В тях нямаше усещане за риск, за човешка трагедия. Бягаха като от чума от правдиви образи и реалистични завършеци. И все пак, както го доказаха шепата неочаквани хитове като „На Западния фронт нищо ново“ и „Фюри“, публиката не се плашеше от реалистични сюжети, стига да намереше в тях достатъчно психологическа истина, за да ѝ станат интересни за гледане.

Джоузеф Нйт надълго и нашироко обмисляше тези факти по време на самотните си разходки из Холивуд и вечер вкъщи. Накрая стигна до заключението, че Холивуд е на прага на нова епоха. Дали го искаха, или не, за да преживеят прехода към новото десетилетие, големите студиа се нуждаеха от нови таланти. Това предполагаше нови филмови звезди, нови автори, нови продуценти и режисьори. Киното трябваше да се промени заедно с времената.

Точно тогава Джоузеф Нйт реши да се появи.

Никога преди не се беше интересувал от кино поради прекалена бедност, а по-късно поради прекалена заетост. Нямаше възможност да отделя по два часа от ценното си време, за да гледа как някакви сенки се гонят по екрана в затъмнения салон. Но сега същите тези сенки заеха центъра на вниманието му, понеже бе осъзнал, че те се превръщат директно в долари и в огромна власт за хората, които знаеха как да си служат с тях, за да доставят удоволствие.

И докато гледаше и се учеше, се случи нещо удивително. Той започна да съчинява мислено сюжети.

Филмите, които изгледа, му бяха помогнали да усети съзнанието на кинозрителите, мечтите им, страховете и въображението им. И сега под формата на интелектуална игра, която бързо стана сериозна, той се опитваше да измисля образи, ситуации, конфликти и драматични

кулминации, способни да се мерят с това, което бе гледал в най-добрите филми.

Точно както в миналото често подреждаше важни пазарни факти, за да създаде търсени продукти, днес той насочваше мащабния си ум към моделирането на характери, способни да привлекат нова публика.

Или по-точно публиката след една-две години. Понеже Джоузеф Найт вече мислеше за бъдещето.

През дългите часове в хотелското си жилище той се зае да развие идеята си. Не усещаше как минава времето. След шест седмици сериозна работа в ума му бе назрял готов проект за холивудски филм. Липсата на опит го правеше несигурен в собствената му интуиция, и все пак беше убеден, че когато проектът бъде завършен, ще вкара в касите милиони долари.

Оставаше само да го превърне в истински сценарий.

Найт направи подробни проучвания за сценаристите в Холивуд. Скоро разбра, че всички способни писатели отдавна са лайната от големите студиа. Единствените незаети автори на свободна практика бяха наемни писачи, чиито посредствени способности можеха да се използват най-много за още някой сигурен провал от типа на Джери-Мъркадовото „Открито море“, но не и на сериозен претендент за комерсиален успех.

След това разочароващо откритие той изгуби кураж. Не виждаше друг изход, освен да продаде идеята си на някое известно студио за дребни грошове и евентуално да я види реализирана в някой силен филм, като остави цялата слава и печалбите за други.

Тогава интуицията, която отдавна играеше основна роля във формирането на характера му, съчетана с опита, набиран през целия му живот като търговец, му донесе изненадващо решение.

„Щом е така, ще го напиша сам.“

Това необикновено важно решение бе взето хладнокръвно, както всички останали делови решения, които бе вземал. В него се криеха огромна амбиция и висока степен на риск, пред който всеки нормален човек благоразумно би отстъпил. Но Найт бе свикнал с големите рискове и вярваше в себе си повече от всеки.

Затова започна работа по проекта и превърна общите си идеи за образи и интрига в драматични сцени, развити с диалози и визуална постройка. Работата се оказа далеч по-тежка, отколкото си

представяше. Беше удивително трудно да създаде ефектите, които го бяха възхищавали в пиеси и филми и които му се струваха външно тъй плавни и естествени в изпълнение на талантиливи режисьори и блестящи актьори.

Но Джоузеф Найт бе упорит. Преработваше сцените десетки пъти, неуморно се отърсваше от неопитността си, доизпипваше и преосмисляше, докато сцените не придобиеха силата и въздействието на това, което бе гледал в най-добрите филми.

През тези дълги дни и нощи на безмълвен труд всички лични качества и опит на Джоузеф Найт постепенно изкристализираха в едно могъщо оръжие. Наученото за популярните филми и структурата им му помагаше в създаването на стабилни драматични сцени, които щяха да впечатляват от екрана. Познанията му по драматургия, събирани от Шекспир, Ибсен и О'Нийл, му помагаша в психологическата обосновка на сюжета като начин за поддържане на зрителския интерес. Новото, което бе открил за методите на филмопроизводството в Холивуд, му помагаше да си представи самото филмиране и да види възможните проблеми. Осведомеността му за системата на кинозвездите и за сдружението на работещите актьори му даваше умни идеи за разпределението на ролите.

Дори сега, когато живееше изцяло потопен в плода на съзидателските си усилия, Джоузеф Найт не възприемаше себе си като творец, а това, което вършеше — като естетически проект. Чувстваше се чисто и просто бизнесмен, създаващ продукт за продажба на даден пазар в най-благоприятния за това момент.

Затова той така и не успя да осъзнае, че ако не беше избрал да стане човек на действието, можеше спокойно да стане драматург, достоен за наградата „Пулицър“, или най-добрият сценарист в Холивуд. Бе роден за това. Силният характер, който го бе извел толкова напред в света на бизнеса, винаги бе вървял ръка за ръка с едно умствено качество, което той никога не се бе сецал да нарече с истинското му име — оригиналност. Нито пък се бе замислял в напрегнатия си живот, че реалистичната сила на интелекта му от самото начало е била съпровождана от невиджданата сила на въображението му.

След двумесечна усилена работа успя да напише завършен сценарий, който притежаваше всички качества, необходими за

комерсиален успех. Съмненията в собствените му възможности бяха забравени. В душата си той знаеше, че това, което бе създал, отговаря на определени нужди в съзнанието на филмовата публика. Проектът му бе хит, който само чакаше реализация.

В този момент осъзна недостатъците на начинанието си.

Въпреки че бе създал по-висококачествена и привлекателна творба от бозата на Джери Мъркадо „Открито море“, пред него изскачаше същата дилема, причинила провала на Джери. Като независим творец, той оставаше извън затворения олигархичен свят на холивудските студиа с монопол над звездите, режисьорите и сложната апаратура, необходима за една продукция, без които проектът му никога нямаше да оживее.

Жестоката алтернатива си оставаше. Или трябваше да продаде сценария за нищожна сума на някое голямо студио, или го осъждаше на забрава. Каквито и да бяха творческите и финансовите нужди на Холивуд в този момент, студиата винаги щяха да се съюзят срещу аутсайдера, понеже това бе техен първичен инстинкт.

Освен ако намереше някоя пукнатина в бронята, сплотяваща шефовете на студио в гонитбата им на монопол и печалби.

Изправен пред тази дилема, Джоузеф Найт достигна до най-важното решение в живота си, което никога не би хрумнало дори на проникателен човек като него, ако не бяха конкретните обстоятелства.

То обаче щеше да го забави поне с още три месеца и щеше да изисква нова трудова офанзива. Вече се съмняваше дали силата и предприемчивостта му щяха да издържат.

Но ако планът му проработеше, щеше да притежава ключа към вратите на Холивуд, които непристъпно се затваряха пред всеки независим творец, опитал да влезе в кинобизнеса.

И така Джоузеф Найт се залови отново за работа.

Изминаха три месеца. През цялото време Найт бе толкова изключил от всичко, че понякога забравяше да яде и да спи по цели трийсет и шест часа. Когато кошмарът отмина, се чувстваше остарял и изтощен.

Но поне бе завършил това, което бе захванал.

Въоръжен с плода на шестмесечния си труд, той се изправи пред най-голямото предизвикателство в живота си на бизнесмен.

Джоузеф Найт беше готов. Бе изпилал този етап от офанзивата си също тъй щателно, както и най-дребните детайли на продукта, който трябваше да продаде.

Беше време за действие.

На 16-и януари 1940 година, доста време след провала на общия им независим филм с Джери Мъркадо, Джоузеф Найт осъществи контакта, който щеше да се окаже най-важният в цялата му холивудска кариера.

Прибягна до услугите на познат бизнесмен от източните щати, комуто преди години бе направил голяма услуга, за да си уреди среща с продуцента Оуън Есър, един от най-значителните в Холивуд и може би най-високо платеният в „Континентал Пикчърс“, престижно холивудско студио. Срещата с Есър се осъществи в неговото бунгало на снимачната площадка на поредния му филм. Есър обичаше показността, бе печелил с филмите си два „Оскара“ и бе номиниран за още шест. Той не само реализираше собствените си филми, но бе и един от основните фактори в „Континентал“, когато студиото възлагаше по договор важни проекти на външни продуценти. Беше много близък с директора на студиото Брайънт Хейс и бе женен за негова племенница.

— Разполагате с десет минути, господин Найт — рече Есър. Той бе от големите лъвове и напълно съзнаваше важността си. В момента нагласяше една топка за голф на килима, близо до импровизирана дупка, и умишлено не вдигна поглед към Найт.

— Благодаря, че ме приехте — започна Джоузеф Найт. — Имам един сценарий, който, мисля, че може да заинтересува студиото ви. Бих искал най-общо да ви го представя и ще оставя вие да прецените.

Есър снизходително се усмихна. Досега бе изслушвал стотици предложения за сценарии от аматьори. Кога ли хората щяха да започнат да разбират, че за да усетиш вкуса на публиката и да създадеш филм, който ще направи пари, трябва да си професионалист?

Той потисна прозявката си, погледна часовника и каза:

— Слушам ви.

Трийсет секунди по-късно вече не му беше до прозевки и слушаше наистина внимателно. Остави стика за голф и застана зад

бюрото, загледан в посетителя си.

Непознатият излагаше пред него един от най-добре замислените сценарии, които бе чувал. В него имаше всички елементи, които се мъчеха да постигнат в съвещанията си най-опитните автори на „Континентал Пикчърс“. Имаше любов, приключения, прекрасни мъжки и женски роли. Както в повечето успешни филми на „Континентал“, сюжетът бе исторически и се развиваше на фона на епохално събитие — Руската революция. Психологическото взаимодействие на героите бе удивително тънко изпитано и допринасяше за сценичната притегателност на творбата.

Есър с мъка криеше вълнението си. Сюжетът, който му носеше непознатият, бе динамит. Сякаш целият мозъчен тръст на сценарийния отдел в „Континентал“ бе работил една година и бе създал типичен континенталовски продукт. Бе просто великолепен.

— Героят може да се играе от Гай Лавъри — каза Джоузеф Найт. — Героинята, разбира се, от Мойра Талбът.

Оуън Есър кимна. Непознатият разсъждаваше разумно. Гай Лавъри бе красив и изискан изпълнител на главни роли. Мойра Талбът бе най-голямата актриса на „Континентал“ — кинозвезда, която от шест години стоеше в първата петица на топлистата по касов успех. Бе възможно най-добрата за голяма историческа творба като тази. И ако се справеше добре, щеше със сигурност да получи „Оскар“.

Джоузеф Найт бе спрял да говори. Оуън Есър сбърчи вежди. Нещо му липсваше.

— Добре! Наистина звучи интересно. Кажете ми и края. Как завършва историята?

Джоузеф Найт се усмихна и погледна часовника си.

— Казахте, че разполагам с десет минути. Те изтекоха. Не бих искал да ви задържам.

— Няма значение какво съм казал — отвърна раздражено Есър. — Кажете ми края, за бога!

Найт поклати глава.

— Не искам да ви обиждам, господин Есър. Освен това, повярвайте ми, много съм ви благодарен, че ме приехте. Но бих предпочел да обсъдя края със самия господин Хейс.

Настъпи продължително мълчание. Есър гледаше към Найт със смесица от ненавист и изумление. Не му беше приятно, че го третират

като „втора категория“ човек, който не заслужава да чуе съдбоносния край. За подобни оскърбления той бе преследвал хора в Холивуд до пълното им унищожение.

От друга страна, му беше ясно, че този Джоузеф Найт не само ражда блестящи идеи, но и знае какво да прави с тях. Есър се чудеше как досега не е чувал за това момче. На лицето му бяха изписани и умът, и коварството на големите холивудски предприемачи.

Но Оуън Есър нямаше да се даде лесно.

— Господин Хейс никога не изслушва идеи, които не са внимателно прегледани от най-добрите му специалисти — каза той и сви рамене. — Опасявам се, че това, което искате, е просто невъзможно.

Джоузеф Найт се усмихна и стана.

— Благодаря ви за времето, което ми отделихте.

Есър запелтечи.

— Сигурен ли сте, че няма...

Найт подаде картичката си.

— Отседнал съм в „Бевърли Уилшър“. Съобщете ми, ако промените решението си. Беше ми приятно.

И без да каже дума повече, излезе от кабинета.

Брайънт Хейс, роден Соломон Волфсхайм, бе най-преуспяващият директор на студио в Холивуд.

Бе започнал с немите филми като партньор на финансов спекулант на име Адолф Хърман. Двамата бяха основали „Континентал Пикчърс“ през 1922-ра, тръгвайки от нищо, и започнаха с комедии и приключенски филми.

Първоначално новоизлюпеното студио с мъка мереше сили с „Байъграф“, „Феймъс Плейърс-Ласки“ и останалите енергични продуценти на неми филми. По-късно, през 1927-а, Хейс, който винаги бе имал остро око за таланти, откри Кристин Гант, на пръв поглед безлична тийнейджърка от Айова, която изпълняваше епизодична роля в един от уестърните му. Отгатна големите възможности, които криеше лицето ѝ, и ѝ възложи ролята на невинна девойка в две исторически мелодрами, където веднага я забелязаха.

Година по-късно Кристин Гант бе вече международна филмова звезда. Брайънт Хейс впрегна всички сили на „Континентал“, за да развие кариерата ѝ и да ѝ намери подходящ партньор. Тя засне редица неми драми, които пожънаха такъв невероятен успех, че „Континентал“ достигна финансово съперниците си и дори задмина много от тях.

Но кариерата на Кристин Гант приключи с неочаквания възход на говорещите филми. Гласът ѝ, който публиката за първи път чу през 1929-а, имаше неприятен гърлен оттенък с носовки и акцент от Средния запад, които ни един учител по дикция не можа да коригира.

Брайънт Хейс с мъка на сърцето обезщети Кристин Гант и се заглежда за нова кинозвезда. Но тъкмо тогава настъпи борсовата криза, която принуди „Континентал“ да продаде половината от наличните си кинотеатри и да пристъпи към строго затягане на коланите.

Точно по това време Брайънт Хейс хитро откупи частта на своя партньор, който бе твърде разтърсен от Кризата, за да продължава борбата за оцеляване в джунглата на киното. Хейс вече имаше

неограничена власт над творческата страна от бизнеса. Успя да го закрепил с минимални средства през зловещите 1930-а, 1931-ва и 1932-ра, пускайки поредица от скромни приключенски филми и уестърни, и съумя да привлече достатъчно инвеститори в Ню Йорк, за да откупи някои от театрите, които бе изгубил.

Тогава дойде време за големия му удар.

С бляскав ход, в който вложи цялата си ловкост и по-голямата част от парите си, Хейс успя да предума Мойра Талбът да напусне „Парамаунт“. Мойра бе млада кинозвезда със свежо лице, обвита в необикновен ореол от очарование и изтънченост. В „Парамаунт“ бяха премного заети с другите си кинозвезди, за да забележат възможностите ѝ или да ги развият, затова тя премина в „Континентал“.

Хейс незабавно хвърли цялата си творческа енергия в изграждането на кариерата ѝ. Снима я в романтични комедии, исторически драми и семейни саги. Скоро публиката свикна с изтънчената ѝ хубост и изящната ѝ техника и тя се наложи, филмите ѝ жънеха успех и пълнеха касите, а Хейс събра около нея нов екип от талантиливи сътрудници. Послужил си с набъбналата си банкова сметка, за да привлече най-добрите режисьори, продуценти и сценаристи в „Континентал“, който скоро се прочу като „Кадилакът на холивудските студиа“.

Към 1936-а всичко, изгубено от „Континентал Пикчърс“ през годините на кризата, бе възстановено. Активите му съперничеха на най-силните конкуренти, а веригата от 650 театъра из цялата страна бе втора след тази на „Парамаунт“.

Проправяйки си умело път към върха, Брайънт Хейс успя да се наложи като доайен на американските филмови магнати. Заплатата му бе най-висока, лицето му и екстравагантното му имение в Бел Еър бяха известни на всички кинозапалянковци. Той се прочу като филантроп и стълб на калифорнийското висше общество. Никой не си спомняше за миналото му на млад кинаджия, до неотдавна с мъка изкарвал хляба си, или за произхода му от бедните квартали на нийоркския Лоуър Ийст Сайд.

Брайънт Хейс бе успял.

Днес „Континентал Пикчърс“ се славеше с неизменно високото качество на филмите си и с касовия им успех. Въпреки че студиото не

можеше да се похвали с особена оригиналност на продукцията си, постъпленията в касите говореха красноречиво. На публиката се нравеха разкошните костюми, внушителните декори и оптимистичните хепиенди на „Континентал“.

Филмовите звезди на студиото бяха известни във всяко кътче на страната. На върха на листата стояха Мойра Талбът и изпълнителят на главни мъжки роли Гай Лавъри, снимал с Мойра четири филма. Ключкарските колони от години наред разпространяваха слухове за извън екранна любов между двете звезди, която скоро можела да завърши с брак. Мойра и Гай бяха любимците на цяла Америка. Рекламният отдел на „Континентал“ бе на седмото небе.

Зад кулисите Брайънт Хейс бе също тъй безмилостен и амбициозен, както и преди петнайсет години. Не жалеше средства, за да измества конкурентите си и ако му се удадеше случай, да провали и най-добрите им планове. Управляваше холивудския клон на „Континентал Пикчърс“ с желязна ръка. Единствената заплаха за властта му бе председателят на управителния съвет на корпорацията в Ню Йорк, опасен финансист на име Арнълд Спек. Спек бе обсебил мястото в управителния съвет, след като се бе сдобил с голям пакет акции в корпорацията и благодарение на умението си да инвестира, бе учетворил филмовите активи през последните пет години. Брайънт Хейс можеше да се фука колкото си иска с пищния си живот в Бел Еър, но стигнеше ли се до даване на обяснения, трябваше да се отчита пред Арнълд Спек. Двамата от край време не се обичаха. Хейс смяташе Спек за най-обикновен мошеник от Уолстрийт, а в очите на Спек Хейс бе позъор и холивудски шарлатанин.

Хейс бе убеден, че Спек има намерение да го унищожи един ден. Хитрият финансист само чакаше да стане нещо, за да нанесе смъртоносния си удар. Но поредицата от касови успехи, реализирани от Хейс, го правеше неуязвим за тайните интриги на Спек. Името му бе всеизвестно. Мястото му в „Континентал Пикчърс“ бе осигурено.

Хейс бе недостъпен, изолиран от публиката и дори от собствените си кинозвезди чрез цяла фаланга от помощници. Говореше се, че в цял Холивуд с него било най-трудно да се срещнеш. Той вършеше основната част от работата си в своя дом в Бел Еър и ходеше в кабинета си в Кълвър Сити само в тържествени случаи.

Днес обаче Брайънт Хейс щеше да приеме посетител.

Джоузеф Найт пристигна точно в единайсети бе въведен в един от официалните салони на имението, където почака половин час, преди Хейс да го приеме по бански и хавлия.

— Защо не дойдете при басейна? — запита Хейс. — Искате ли да поплувате?

— Не, благодаря, ще ви погледам — отвърна Джоузеф Найт.

Отнякъде изникна дребничък неугледен иконом. Беше над шейсетте, доста съсипан на вид. Очите му имаха почти комично меланхоличен израз.

— Карл — отсече Хейс, — донеси ни бутилка скоч и сода при басейна.

Икономът, чиято изцапана ливрея напълно подходеше на небрежно обръснатото му лице и на съкрушеното му поведение, кимна мълчаливо и изчезна.

Хейс се усмихна.

— Май не можахте да познаете прислужника ми.

Найт поклати глава.

— Е, твърде сте млад, за да познавате Карл — заобяснява Хейс, докато вежливо превеждаше Найт през къщата към къта за отмора. — Истинското му име е Карлхайнц Рехер. Беше чудесен режисьор при немите филми — всъщност един от най-добрите. Но възходът на говорещите филми го съсипа, понеже бе заложил на борсата всичко, каквото имаше. Беше пред самоубийство, аз го спасих. Намерих му работа в нашето студио — специални ефекти, осветление и така нататък, но той междувременно нещо се беше смахнал и не можеше много да се разчита на него. Накрая го доведох тук като мой личен прислужник и камериер, колкото да го спася от неприятности. Страхувам се, че единственият му избор е между мен и приюта. Не се учудвайте от вида му или от поведението му. За мен той е като член от семейството. Не ми дава сърце да го дресирам.

Джоузеф Найт кимна. Въпреки че историята не му звучеше правдоподобно, с нищо не се издаде.

Двамата бавно се придвижиха към разкошния басейн, който започваше от солариума на долния етаж и се простираше под сложна стъклена конструкция чак до огромната морава в задната част на

имението. Найт остана да гледа, а Хейс нехайно заплува, след което излезе от басейна и пое от дребния прислужник високата чаша с питието. Директорът на студиото бе прехвърлил шейсетте, живееше застоял живот и тялото му не бе в отлична форма. Но плуваше добре, със силни, отмерени движения. Бе му приятно да се гмурка и не бързаше да приключи, за да разговаря с посетителя си.

— Е — започна той, когато най-сетне излезе от водата и се уви в хавлията си, — да чуем за какво е цялата тая връва. Оуен Есър ми каза, че сте ми приготвили нещо невероятно хубаво.

Джоузеф Найт се зае да описва подробно сценария, наблюдавайки сивите очи на Хейс, които го гледаха съсредоточено. Директорът на студиото не даваше да се разбере дали се интересува, или не. Само отпиваше спокойно от питието си.

Когато Найт приключи, Хейс остави чашата.

— А сега мога ли да чуя тайнствения край, за който се вдигна толкова шум?

Джоузеф Найт му каза края с няколко добре подбрани думи. Беше невероятен, по-съвършен не можеше и да се желае. Следваше с неумолима логика мотивацията на героите и конфликтите в сюжета, но бе напълно неочакван. Хейс слушаше и се дивеше. Дори и най-добрите му сътрудници в студиото нямаше да са в състояние да предложат подобен завършек. Просто нямаше да могат да уловят поетическата му правда.

Беше трагичен край. Главният герой умираше, а героинята оставаше след него, за да продължи делото му. Такъв край бе почти немислим за историческа драма за Руската революция. Позволяваше обаче на героинята да постигне огромно романтично въздействие. Щеше да е уникален шанс за актрисата, играеща тази роля.

Найт се усмихна.

— Казвам го само на вас, понеже ви уважавам и знам, че мога да ви имам доверие. Както виждате, в тази идея е вложен много труд. Не бих искал да пропадне. Затова се обърнах направо към най-доброто. Което означава към „Континентал Пикчърс“ и към вас.

Хейс претегляше мислено ласкателството на непознатия и привидната му искреност. Докато го слушаше, наблюдаваше красивото му загоряло лице. Не беше лесно да отгатне какво представлява. В

очите му се криеше нещо. Беше млад, но изглеждаше по-стар за годините си.

— Защо досега не съм чувал за вас? — усмихна се Хейс. — Това е блестяща идея. Свалям ви шапка. Какво сте правили досега?

— Занимавах се с бизнес — отвърна Джоузеф Найт. — Но киното започна да ме интересува и реших, че всъщност бих желал да правя това поне като странично занимание.

Хейс кимна умислено. Загледа се в ръкописа, който Найт бе оставил пред него на масата край басейна.

— Е, да говорим по мъжки — рече. — Няма начин да пусна нещо такова през идните шест месеца. Дори през идната година. Звездите ни са ангажирани. Не мога да осигуря подходящи режисьор и продуцент. Нали знаете, така стоят нещата в преуспяващите студиа — добави той с отсенка на снизхождение към аутсайдера. — Но ще помисля сериозно и ще прегледам отново сценария с моите хора. Ако всички сме единодушни, че от него ще излезе нещо, отделът по авторско право ще ви предложи условия за идеята. Сигурен съм, че за правата върху филма ще получите порядъчна сумичка...

Джоузеф Найт се усмихна и поклати глава.

— Аз не се интересувам от продажба на права, господин Хейс. Искам да ми се плати като на автор и копродуцент, както и процент от печалбата.

Хейс кимна, оценявайки ума на посетителя си. Найт трябваше да е последният глупак, за да се съгласи да продаде идеята си.

— Добре — каза. — Ще предам предложението ви на хората си и щом вземем решение, ще ви уведомим. Какво ще кажете?

Найт се наведе напред.

— Не че не ви вярвам, но бих искал да имам някаква гаранция...

И погледна към ръкописа на масата.

Хейс се усмихна.

— Разбира се. Юристите ми ще се свържат с вас към края на седмицата. Ще бъдете напълно защитен, уверявам ви.

Джоузеф Найт стана.

— Благодаря ви, че ме приехте. Вие сте важен човек, но отделихте време, за да ме изслушате лично. Няма да го забравя.

— Напротив — усмихна се Хейс, — точно това ми е работата. Аз непрекъснато търся хубави идеи. А не можем винаги да ги получим от

собствените си хора. Аз ви благодаря, че се обърнахте към нас.

Бе време да се сбогуват и да се разделят. Джоузеф Найт знаеше, че шансът му е бил предоставен. Като търговец бе направил каквото можеше. Срещата бе приключила.

Неочаквано разговорът им бе прекъснат.

Една невероятно красива млада жена на не повече от двайсет и две-три години, облечена в оскъден бански костюм, бързо се приближи до басейна и се гмурна във водата.

Когато излезе на повърхността, тя забеляза двамата мъже.

— Не ви видях — каза. Водата се стичаше от косата ѝ по крехките ѝ рамене. — Съжалявам, че ви прекъснах разговора.

— Напротив — усмихна се Хейс. — Дария Кейн, запознай се с господин Найт. Тъкмо обсъждахме някои делови въпроси.

Младата жена хвърли небрежен поглед към Джоузеф Найт, без да му подаде ръка. От нея лъхаше хладен нарцисизъм. Това не го учуди. Имаше удивително съвършено тяло. Стройни ръце, красиво закръглени гърди, тънка талия, тесен гръден кош и добре оформени хълбоци, от които се спускаха най-фантастичните крака, които бе виждал.

Тя гледаше към Джоузеф Найт, сякаш очакваше той да припадне от вида ѝ. И понеже това не стана, се обърна към Хейс.

— Няма да ви преча повече. Само исках да се топна набързо, преди да изляза.

Тя протегна ръка назад и в този миг смачканият дребен прислужник като по невидим даден знак се появи и ѝ подаде пухкава хавлиена кърпа. Тя започна да се изтрива. Тялото ѝ се извиваше с нескрита чувственост, а капчиците вода от басейна се плъзгаха по копринената ѝ кожа.

После спря и се вгледа в кърпата.

— Карл, тази кърпа е мръсна. Я погледни!

И с патрицианско презрение я подаде на прислужника, който смирено я пое.

— Съжалявам, госпожице. Ще ви донеса друга.

Човекът имаше толкова изпаднал вид, че никак не беше чудно кърпата да се е изцапала от допира с него.

— Къде отиваш? — обърна се Хейс към Дария, която стоеше пред него почти гола, а неизтритата вода се стичаше по раменете и между гърдите ѝ. В този миг на Джоузеф Найт му хрумна, че си е

послужила с номера с мръсната кърпа, за да му демонстрира великолепното си тяло, докато прислужникът донесе друга. Наистина изглеждаше изумително по бански.

— Отивам на пазар — отвърна тя. — И Сади ще дойде.

Във въпроса на Хейс се отгатваше ревност въпреки усилието му да я прикрие. А в отговора на момичето се четеше нотка на послушание, както у всички момичета, които знаят, че любимият ги ревнува.

В този миг Джоузеф Найт си спомни какво бе научил за нея в проучванията си за Брайънт Хейс.

Преди две години Хейс я бе открил в едно малко независимо студио и тя бе подписала договор с „Континентал“. От този момент я готвеха за голяма кариера. Но според носещите се слухове плановете се бяха забавили, понеже момичето нямало талант.

Междувременно Хейс бе изпаднал изцяло под сексуалната магия на Дария. Тя живееше с него, задоволяваше физическите му нужди и го въртеше на малкия си пръст. Той ѝ купуваше приказни тоалети и я водеше навсякъде със себе си. Бе болезнено ревнив, понеже остаряваше, а тя все още бе младо момиче. Цялата ситуация едва се крепеше в сложно равновесие. От нея имаше два изхода: тя можеше или да пробие и да започне филмова кариера, или да се омъжи за Хейс. И в двата случая имаше изгода и тя го знаеше. Междувременно трябваше да се примири с ревността и собственическото поведение на Хейс. Може би си заслужаваше, ако се вземеше под внимание какво печели в замяна. Въпреки бездарието си беше протеже на най-могъщия човек в Холивуд. За момиче на двацет и две в началото на жизнения път положението ѝ не беше никак лошо.

Може би затова гледаше Джоузеф Найт с такъв предизвикателно високомерен нарцисизъм.

— Ще се бавя най-много два-три часа — обърна се тя към Хейс със същата нотка на подчинение в гласа си. — Ще се видим на вечеря.

В този момент дребният прислужник се върна и смирено ѝ подаде новата кърпа. Тя я пое, без да го погледне, и продължи да се бърше. Настъпи неловко мълчание, а през това време Хейс и Найт съзерцаваха красивото ѝ тяло и всеки си даваше сметка, че тя иска и двамата да ѝ се възхищават.

— Наистина, Брайънт — каза момичето, когато свърши и захвърли кърпата върху един шезлонг, — не можеш ли поне да накараш Карл да се мие по-често? Вони като парижкото метро. И не се бръсне.

Хейс се усмихна.

— Много си е добре — отвърна, явно облекчен, че го разсейват от ревността му. — Ще говоря с него. Приятно пазаруване.

Момичето стоеше призрачно нереално в сладострастната си поза. Джоузеф Найт си каза, че само Холивуд е в състояние да обикне едно красиво момиче в тъй необикновен ореол.

Дария Кейн отмести поглед от Хейс към госта и отново към Хейс. Лицето на Хейс помръкна. Джоузеф Найт знаеше защо. Тя мълчаливо сравняваше провисналите гърди и отпуснатите мускули на Хейс със собственото му мъжество.

После тя си отиде.

— Значи, както ви казах — продължи Хейс, — ще видя какво може да се направи. Във всички случаи ще ви съобщя резултата. Ако не сме в състояние да снимаме филма, може да опитаме с друго студио. Но аз няма да забравя, че дойдохте първо при мен. Длъжник съм ви, господин Найт.

— Аз съм ви длъжник, господин Хейс. Благодаря ви още веднъж за времето, което ми отделихте.

Ръкуваха се и Найт си тръгна. До входната врата го съпроводи меланхоличният дребен прислужник. Нито се усмихна, нито му продума.

Брайънт Хейс се загледа в хладката накъдрена повърхност на плувния басейн и дълго мисли за Джоузеф Найт.

В него имаше нещо прекалено спокойно и хладнокръвно, вътрешно равновесие или сила, издаваща крайна агресивност. У Джоузеф Найт се криеше зародишът на необикновено холивудско могъщество — нещо от калибъра на Дарил Занук, Майер и Толбърг — което тепърва щеше да се проявява. Тоя човек имаше нужда единствено от малко подкрепа и след две години щеше да е фактор, с който останалите щяха да се съобразяват. Имаше талант и което бе

несравнимо по-важно, бе надарен с инстинкта на хищник. Личеше си в очите му.

Много силен противник.

Хейс облече хавлиения си халат, взе ръкописа от масата, влезе в кабинета си и вдигна телефона.

— Свържете ме с господин Девлин от правния отдел. Имам спешна работа за него. Свържете ме и с Есър. Кажете му да бъде тук след петнайсет минути. Следобед в два часа искам общо събрание на всички ръководни кадри.

После отново потъна в мисли за Джоузеф Найт, за тъмните му тайнствени очи, силното набито тяло и начина, по който Дария го гледаше.

Злото трябваше да се унищожи още в зародиш.

3

Двайсет и четири часа след срещата си с Джоузеф Найт Брайънт Хейс бе вдигнал на крак целия мозъчен тръст на „Континентал“ и го бе задействал срещу всякакви евентуални претенции от страна на Найт за собственост върху сценария.

Първо, Хейс нареди на правния си отдел да разбере дали Джоузеф Найт е защитил филма си по закона за авторското право.

Второ, възложи на определени хора да научат всичко възможно за самия Найт.

Трето, събра най-добрите си автори и им заповяда да започнат работа по сценария. Искаше целият диалог да се прегледа и ако трябва, да се дообработи в рамките на един месец, за да може „Континентал“ да го използва и до една година да създаде невиждана суперпродукция с Мойра Талбът и Гай Лавъри.

Накратко казано, Брайънт Хейс се готвеше да открадне идеята на Джоузеф Найт и да направи филма сам, без да плати нито цент на Найт.

Хейс бе скроил този план не от любов към измамата или от някакви лоши чувства към Джоузеф Найт. Той чисто и просто следваше инстинкта, който управляваше бизнес стремежите му в продължение на двайсет години и който го бе отвел до сегашното му положение. За него Джоузеф Найт бе потенциален съперник, притежаващ блестяща идея. Естествената реакция на Хейс бе да я открадне и да обезвреди заплахата от страна на Найт.

За четирийсети осем часа правният отдел на Хейс му даде отговора, който го интересуваше. Авторско право върху идейния проект за филм на Найт не съществуваше, филмът бе напълно незащитен.

Тогава Хейс нареди на авторския си екип да изработи фалшиви бележки по сценария с дати отпреди осем месеца, да раздробят сюжета на съставните му части и да го разбърка. Работата бе свършена за броени дни. Хейс получи дебела папка с документи, удостоверяващи, че в „Континентал Пикчърс“ се е работило по идеята, които можеха да

докажат пред съда, че всичко е било замислено в „Континентал“ и че всеки, който твърди обратното, е лъжец. Няколко дни по-късно пристигна докладът на детективите, проучвали Джоузеф Найт. В него Найт бе обрисуван като хитър и напорист бизнесмен с капиталовложения в десетина щата. Капиталите му, прикрити в разни фиктивни корпорации и ценни книжа, далеч надхвърляха скромния му начин на живот. Беше опасен и не биваше да се подценява.

Но макар и безмилостен и опитен мошеник в бизнеса, Найт бе пълен новак в киното. Единственият му опит в Холивуд се оказа в някакъв провалил се второкласен филм, в който бе вложил двайсет хиляди долара.

Найт бе начинаещ. Обикновен дилетант.

При тези новини Брайънт Хейс се усмихна. Знаеше, че е напълно неуязвим. Сега, когато бе сигурен, че Найт не е в състояние да му иска обезщетение, можеше спокойно да си снима филма. Ако Найт се опиташе да съди „Континентал“ за откраднатата идея, имаше достатъчно доказателства да бъде сразен пред съда.

Хейс държеше нещата в свои ръце. Хубавият млад мъж, когото бе приел при басейна си, не можеше още да си върже гащите в киното, а кроеше наивни планове да щурмува Холивуд с невероятния си филм. Хейс щеше да му подреже крилцата на тоя келеш, а междувреме ще щеше да снима нещо ново и голямо.

Найт щеше да разбере с цяла година закъснение, че грандиозната нова творба на „Континентал Пикчърс“ с Мойра Талбът в главната роля е била създадена по неговата идея и той, разбира се, щеше да се вбеси. Но ръцете му щяха да са вързани. Цялата финансова и правна система на Холивуд щеше да е срещу него. Никой не би бил в състояние да се бори сам срещу тази система.

Това щеше да е краят на Джоузеф Найт в Холивуд. Той може би щеше да махне с ръка на неуспеха си да проникне в затворения му свят и да изпробва другаде предприемаческите си способности. И ако някога направеше опит да се върне, щеше да се окаже изправен пред същата непробиваема стена — големите студиа и желязната им хватка над всички кинотеатри в страната.

Именно по този начин Холивуд се предпазваше от новодошлите и запазваше огромните печалби на американското филмопроизводство за развлечение за шепа филмови компании с монопол върху веригите

от кинотеатри. Действията на Хейс не бяха продиктувани от злоба или гняв. Той вършеше единственото, което можеше да направи като представител на този монопол срещу външна сила. И нито за миг не се усъмни в правотата на действията си.

В момента най-важната задача бе да се заснеме филмът. Той имаше всички белези на класическа златна мина.

Разбира се, с някои дребни промени, за да стане по-апетитен за зрителския вкус.

След като се срещна със сценаристите, за да обсъди именно тези промени, Брайънт Хейс се прибра в имението си в Бел Еър.

Дълго седя в дневната с изглед към необятния, приказно оформен парк и великолепната гледка към възвишенията.

Накрая вдигна слушалката на интерфона.

— Карл, донеси ми уиски със сода. Вземи една чаша и за себе си.

— Да, сър.

След малко дребното човече се появи с табла, две чаши и бутилка с уиски и сода.

— Благодаря ти, Карл — каза Хейс, наблюдавайки как Карл му приготвяше уиски със сода точно по негов вкус, с няколко капки битерлимон. — Забъркай си и ти едно.

Карл взе една чаша и си наля уиски. Докато течността се плискаше по дъното на чашата, по лицето на стария немец се четеше напрежение.

— Хайде, хайде, недей да се скъпиш. Налей си както трябва — окуражи го Хейс.

Немецът нерешително напълни чашата почти догоре, на три пръста от ръба. Хейс виждаше по израза му, че му се иска още, но той с едно мръдване на раменете му показва, че е достатъчно.

— Сядай, Карл, сядай.

Малкото човече седна сковано на ръба на дивана и улови чашата с две ръце. Гледаше тъжно и послушно като домашно куче. Явно бе изцяло във властта на Хейс.

— Имам нужда от съвета ти, Карл — поде Хейс. — Вероятно ще можеш да ми помогнеш с твоя холивудски опит.

— Да, сър. Всичко, каквото пожелаете, сър. — Говореше със силен акцент и в гласа му имаше нотки на боязън. Отпи малка глътка от чашата си. Ръката му леко трепереше.

— Карл — започна Хейс, — ако снимаш филм за Руската революция, какъв хепиенд ще сложиш? Нали си европеец. Представи си, че главните герои са руски белогвардейци. Революцията застава между тях и ги разделя.

Малкото човече седеше с глуповат израз на лицето.

Хейс се усмихна бащински.

— Хайде, Карл. Сигурен съм, че ще ти хрумне нещо.

Настъпи мълчание. Хейс търпеливо чакаше. Днес следобед авторският екип го бе отрупал както обикновено с незрели идеи. Искеше едно независимо мнение от някой, комуто имаше доверие.

— Историческа драма ли е, сър?

— Да, с щастлив край.

И той разказа накратко на Карл: същината на сценария на Джоузеф Найт. Но не и трагичния край, който Найт бе предложил, а му остави сам да го измисли.

Докато говореше, Карл продължаваше да държи чашата с треперещи ръце и се осмеляваше да отбие само по една-две малки глътки. Явно му се пиеше още, още много, и че едно малко уиски, предоволно за всеки друг, бе цяло мъчение за алкохолик, чиято жажда не можеше да се утоли.

Хейс виждаше това и се наслаждаваше.

— Е? — подкани го той. — Какво ще кажеш, Карл?

Мисълта на Карл се раздвояваше между пиенето и отговора на зададения му въпрос.

— Може да емигрират, сър — каза накрая.

— Разбира се, Карл. Точно така. Ще емигрират заедно.

— Или ще се срещнат някъде в чужбина, след като са емигрирали поотделно — каза Карл. — Жената ще избяга първа, а мъжът ще остане. — В налетите му с кръв очи проблесна вдъхновение и той добави. — Тя може да мисли, че мъжът е мъртъв. Той пристига в чуждата страна и тя се изненадва.

— Още по-добре! — усмихна се Хейс. — Благодаря ти, Карл. Много ти благодаря. Аз ценя съветите ти, ти знаеш това.

Карл погледна уискито си. Не беше изпил почти нищо. Имаше още почти три пръста златиста течност, която го зовеше от дъното на скъпата кристална чаша.

— Това е всичко, Карл — каза Хейс с внезапна неумолимост в гласа.

Слугата разбра, че няма да му разрешат да допие уискито, което господарят така щедро бе настоял да си налее в чантата. Бяха го отпратили. Той постави с треперещи ръце чашата си на таблата и се затътря към вратата.

Брайънт Хейс остана сам, замислен за чудесния нов филм, който щеше да снима.

Вече бе забравил за малката игра, която току-що бе изиграл с Карл. Беше се позабавлявал за кратко и сега умът му бе зает с важни дела.

Хейс често изпитваше върху Карл собствените си идеи или парадираше с искането на съвет. Това обаче не бе от благоразположение към дребния германец, както изглеждаше на пръв поглед, а изтънчен начин да го унижава.

Преди десетина години Брайънт Хейс и „Континентал“ бяха заплатили тлъста сума, за да изтеглят Карл Рехер от Берлин, където той бе снимал много силни неми филми — толкова силни, че дори в момента бяха обект на хвалебствени критични студиа.

Като бивш фотограф, свързан с емпресионистите, Рехер имаше необикновено визуално чувство, което съчетаваше с употребата на смели и сложни техники на проявяване. Бе пренесъл визуалната си сила в снимането на филми и бе общопризнат като най-блестящия от всички немски режисьори преселници като фон Щернберг, Любич, Ерик фон Щрохайм и младия Фриц Ланг. Рехер имаше неповторим стил и могъщо вдъхновение, които му бяха обещавали голяма кариера в Америка.

И точно тогава се бе натъкнал на Брайънт Хейс.

Двамата, разбира се, се срещнаха за първи път, когато Хейс нае Рехер за „Континентал“. Още при първия им разговор Хейс почувства едва загатната тевтонска арогантност в очите на миниатюрния германец. Виждаше, че Рехер го смята за американски простак, който подчинява изкуството на трупането на пари. Той усети също големия ум на Рехер и нещо му подсказа, че германецът се има за по-

високостоящ в интелектуално отношение от американския си шеф. Това подразни Хейс, защото въпреки че беше умел бизнесмен, той не притежаваше естетическия вкус на най-способните си подчинени. Не можеше да направи разлика между Пикасо и Матис, между Пруст и Томас Ман и във всяко едно отношение олицетворяваше повърхностния холивудски магнат, чийто ум е само в сметките.

Хейс реши да подложи немца на изпитание.

След първите филми на Рехер за „Континентал“ — успешни психологически трилъри, които донесоха печалба, Хейс нареди на нисичкия режисьор да снима глупава историческа драма, натъпкана с музикални номера. Рехер, както се очакваше, отказа. Съобщи на Хейс чрез един от най-могъщите продуценти на студиото — същия Оуън Есър, с когото по-късно се среща и Джоузеф Найт — че не бил нает, за да снима мюзикли, че „Континентал“ си имал по-подходящи режисьори за тази работа и че отказът му бил окончателен.

Отначало Хейс видимо отстъпи. Оттегли предложението си и Карлхайнц Рехер реши, че е спечелил битката и може да върви с изправена глава.

После последва смъртоносно мълчание. Телефонът на Рехер не звънеше. В офиса му не се носеха проекти. Студиото сякаш бе забравило, че той съществува. За него нямаше работа.

Докато Карл седеше със скръстени ръце, други режисьори чужденци продължиха да градят кариерата си в Америка. Разярен от това, той поиска от агента си да му намери договорна работа с друго студио. Агентът го уведоми, че било невъзможно. Според договора си той можел да бъде пренает само с разрешението на „Континентал“. Не можел да работи никъде другаде без разрешението на Брайънт Хейс.

Побеснял от яд, Карл Рехер си уреди срещи с шефовете на други големи студиа. Запита ги дали искат да откупят договора му с „Континентал“, за да започне наново при тях. Но никой не поиска да го купи. Рехер не знаеше, че Брайънт Хейс го бе осъдил на изгнание. Не можеше да работи никъде.

Рехер помисли за връщане в Германия. Но точно тогава там цареше политически хаос, икономиката бе съсипана от инфлацията и на власт идваха нацистите. Евреинът Рехер не се осмели да се върне в родината си.

Той бе напълно във властта на Брайънт Хейс.

Шефът на студиото продължаваше да мълчи. При Карл не пристигаха никакви сценарии.

По това време спестяванията на Рехер се бяха стопили поради разточителния му холивудски живот. Наложиха се да продаде къщата в Брентуд и да се премести в едно бунгало недалеч от студиото. Беснееше пред агента, приятелите и колегите си за несправедливото отношение към него. Всички му съчувстваха. Никой обаче не можеше да му даде градивен съвет, освен очевидното: да коленичи пред Брайънт Хейс, да му засвидетелства подчинението си и съгласието си да работи по всеки възложен проект, като по този начин си възвърне благоразположението на директора на студиото.

Карл Рехер не можеше да направи това. Тевтонската му гордост не го позволяваше. И така той и кариерата му бяха съсипани в пълния им разцвет. Той се пропи. Прекарваше дните си в алкохолна омая и проклинаше съдбата. Банковата му сметка се стоп в докрай. Приятелите изчезнаха, както се случва винаги с приятелите в Холивуд, когато те сполетят бедите.

Битката за надмощие на волята продължи две години. Накрая Рехер се превърна в сянката на гордата си същност. Беше разорен, преживяваше от няколко долара милостиня, които му даваха малкото останали приятели. По-голямата част от тях изпиваше.

Накрая се предаде.

Веднъж отиде с шапка в ръка да моли Брайънт Хейс да го върне на работа. Каза, че бил готов да снима всеки филм, който Хейс поиска от него.

Срещата се състоя в кабинета на Хейс. Там бяха някои от най-високопоставените продуценти и изпълнителни директори на студиото, които пиеха коктейли с Хейс. Там бе и една красива млада актриса, по онова време многообещаваща звезда на студиото.

Хейс умишлено не отпрати другите. Погледна към Карл. В очите му проблесна зле прикрито тържество.

— Искаш да кажеш, Карл, че би желал да помогнеш на това студио, като режисираш, да речем, ей този филм?

И той извади сценария за една ученическа комедия, някакъв глупав второразреден филм, който Карл Рехер преди две години изобщо не би удостоил с поглед.

Карл мизерно кимна.

— Да, сър. Ще снимам всеки филм, който пожелаете.

Хейс усмихнато размаха ръкописа. Останалите млъкнаха, когато видяха жестокия блясък в очите му.

— Какво би направил, за да можеш да режисираш този сценарий, Карл?

— Всичко, сър. Всичко, което пожелаете.

— Би ли пълзял? — запита Хейс. Веждите му все още бяха извити в садистичен въпрос.

Малкият германец едва видимо трепна при тези думи, но не се отказа. Погледна Хейс в очите.

— Моля ви, сър.

— Би ли пълзял? — запита Хейс. — Ще го направиш ли?

Тишината в стаята бе наситена с очакване. Директорите гледаха Карл с любопитство. Младата дебютантка се бе вторачила в него с нескрито садистично задоволство. Бе виждала и преди как Хейс унижава хора, но тази проява на жестокост я възхищаваше и радваше, още повече, че Хейс съвсем наскоро я бе взел под крилото си и тя се чувстваше защитена в сянката на огромната му власт.

— Хайде да видим как ще го направиш — рече Хейс. — Искам да видя как ще пълзиш, Карл.

Дребният германец се разтресе, сякаш цялото му същество се подчиняваше на някаква химическа промяна. Бавно се свлече на килима и запълзя на четири крака към Хейс, докато другите гледаха.

Карл Рехер се сви като кутре в краката на Хейс и вдигна към него треперещото си лице.

Хейс тихо се изсмя. После хвърли сценария на главата на Карл Рехер и каза:

— Започваш в понеделник, Карл. Сега се махай оттук.

Карл Рехер вдигна ръкописа под развеселените погледи на хубавата дебютантка и могъщите студийни шефове и излезе от кабинета — на два крака.

Но от този ден нататък той никога вече не можа да ходи истински на два крака.

Защото отмъщението на Хейс едва бе започнало. След ученическият мюзикъл даваше на Карл само долнопробни филми, писани от посредствени сценаристи и изпълнявани от третокласен снимачен екип. Безмилостно съсипваше кариерата на Карл, като

вместо поредицата от победи, които можеха да правят чест на името му, насила му създаваше дълга филмография от без стойностни заглавия.

Накрая Карл Рехер стигна до пълно разложение и започна толкова да пие, че изобщо не можете да изпълнява режисьорската си работа. Хейс го изпрати в отдела за специални ефекти, където Рехер се вмести добре поради подготовката си като фотограф. Но той вече не снимаше филми, а бе най-обикновен занаятчия, който помагаше в налагането на образите върху дорисовката и работеше със суровия филмов материал.

Когато седемгодишният договор на Рехер с „Континентал“ изтече, той кандидатства за работа в другите студиа. Никой обаче не го взе. Най-напред препоръките му от „Континентал“ загатваха за пиенето му и за моралната разруха, поради която бе изгубил режисьорската си работа и бе прехвърлен в „Специални ефекти.“ Но извън това личните близки познанства на Брайънт Хейс с останалите директори на студиа фактически бяха осъдили Карл Рехер на вечно забвение. Като връх на унижението Брайънт Хейс отказа да поднови договора му с „Континентал“. Междувременно дребният германец се бе превърнал в опърпан бродяга. Бе изкарал доста нощи в холивудското изтрезвително и дори след една криза на делириум тременс се наложи да го приберат за кратко в болница като безпризорен.

Тогава Хейс нанесе унищожителния си удар. Предложи на Рехер работа като негов личен камериер. Рехер — безработното минало величие — прие. Съсипан духом, с похабен от алкохола и униженията ум, той се държеше като домашното кученце, в каквото Хейс го бе превърнал през оня ужасен ден в студиото пред директорите и садистичната млада дебютантка. И пълзеше — може би не физически, но духовно. Обличаше Брайънт Хейс, чистеше къщата му, носеше му да пие и продължаваше да деградира пред очите му.

Понеже Хейс подреждаше нещата така, че макар и не отявлено пиян, Карл бе в непрекъснато алкохолно опиянение. Оставяше го да пие и караше останалата прислуга да следи за редовното зареждане с напитки. Наблюдаваше как състоянието му се влошава. Понякога си правеше с него невинни шегички.

— Аз се грижа за него — казваше често Хейс, точно както бе казал на Джоузеф Нйт. — Ако не съм аз, сега да е в някой прият или в изтрезвителното.

Рядко, както днес, Хейс дори искаше съвет от Карл Рехер. Двата си наливаха по нещо за пиене и Хейс използваше мозъка на Карл, понеже знаеше, че зад замаяните очи на малкия германец все още се крие голям ум. Понякога съветите на Карл му бяха полезни. Друг път мозъкът му бе прекалено размътен от алкохола, за да може да мисли трезво, и правеше само несвързани и празни забележки.

Но Хейс го държеше при себе си и продължаваше да си играе с него като котка с умираща мишка, само за да напомня на себе си и на него, че никой в Холивуд не може да дръзне да си навлече гнева на Брайънт Хейс, а още по-малко да претендира, както бе постъпил Карл, че стои над Хейс в умствено отношение.

В края на краищата, смяташе Хейс, Карл щеше или съвсем да изгуби ума си, или да се самоубие. Хейс като търпелив тъмничар чакаше развоя на събитията. Десетгодишното отмъщение му доставяше огромно удоволствие, понеже познаваше бившия блясък на режисьора. Едно е да смажеш някой холивудски подмазвач, а съвсем друго — да накараш един горд и свършен професионалист като Карл да падне на колене и бавно да го съсипеш.

Карл Рехер се бе възбунтувал. Оттогава бяха минали десет години. И наказанието му щеше да продължи, докато в него не останеше нищо човешко за наказване. Хейс щеше да го налива бавно с алкохол и да го тласка към преждевременна смърт за собствено удоволствие и за да поласкае собственото си самолюбие.

Хейс определено бе показал на Карл Рехер кой от двамата им е по-силен.

Днес Хейс оцени съвета на Рехер. Карл беше прав. От Руската революция с малко усилие можеше да се изкара и хепиенд. Нямаше да е краят, който Джоузеф Нйт бе вградил в сценария, но щеше да има успех. В тия усилни времена публиката жадуваше за щастливи завършеци.

След година, ако филмът се изплатеше, Мойра Талбът щеше да стои редом с Бети Дейвис и Катрин Хепбърн на върха на холивудското

множество. Този шеметен успех щеше да превърне „Континентал“ в най-бележитото холивудско студио.

А Брайънт Хейс щеше да е всепризнатият най-велик продуцент в историята на Холивуд.

Когато телефонът на Джоузеф Найт не позвъни през цялата седмица след срещата му с Брайънт Хейс, той не се учуди.

Но не избърза да си вади заключения. Трябваше да открие причината.

Изобщо не бе очаквал, че Хейс ще приеме филма му при поставените условия. Добре разбираше как стават нещата в Холивуд. Всяко студио веднага щеше да откупи дадена творба — разбира се, за дребни центове — но нямаше да допусне един новодошъл да проникне в редиците му. Хейс бе обещал, че ще се обади, само за да се отърве от Джоузеф Найт. Нямаше никакво намерение да се среща отново с него.

Но това не бе основният въпрос. Основният въпрос бе дали отказът на Хейс се отнасяше за самия филм или само за Джоузеф Найт като създател и собственик на сценария.

Имаше два варианта и Найт добре знаеше това. Или филмът му бе спрял още при Хейс и забравен в момента, когато бе напуснал къщата на Хейс, или, което бе по-съществено, ударът му бе попаднал в целта и Хейс се готвеше да снима филма като държи Найт настрана от продукцията.

Тъкмо на втория вариант Найт се бе надявал от самото начало. Всичките му планове зависеха от него. Нарочно бе оставил творбата си без авторско право, а самия себе си — правно незащитен срещу кражба на идейния си проект. Пуснал бе на Хейс стръвта като примамка, с надеждата, че ще го впечатли достатъчно, за да предприеме продукция на филма.

Въпросът бе дали Хейс е налапал стръвта.

На Джоузеф Найт му хрумна как да получи отговор на този въпрос чак към края на посещението му при Хейс.

Една седмица след разговора край басейна Дария Кейн отиваше да се срещне с Хейс, за да обядват в един ресторант на Уилшър Булевард, когато на тротоара се размина с познато лице.

Беше мъжът от миналата седмица, когото срещна в имението на Брайънт Хейс.

Джоузеф Найт я погледна за миг недоумяващо, после хубавите му очи някак блеснаха и той явно я позна.

В този миг Дария с учудване осъзна, че от кратката им среща насам не е спирала да мисли за него. През цялата седмица образът му непрестанно бе живял някъде в подсъзнанието ѝ.

Това я разгневи. Беше убедена също така, че е съзряла отсянка на дързост в очите му, когато я гледаше.

Тя стрелна непознатия със смъртоносен поглед, мина покрай него с решителна крачка и влезе в ресторанта, без да го поздрави или изобщо да даде вид, че го забелязва. Държеше се, сякаш стоеше на пиедестала на най-недостъпните звезди, а той бе обикновен холивудски турист, неимоверно ниско в полезрението ѝ.

През целия следобед не се сети повече за него. Търсеше си рокля за много важен прием. Приемът се даваше от Академията за киноизкуство и кино наука в чест на Брайънт Хейс и щяха да присъстват директорите на всички големи студиа и десетки филмови звезди. Бе изключително важно Дария да изглежда прекрасно не само за да не изложи Брайънт Хейс, но и за да умножи шанса си за екранна кариера.

Купи си разкошна рокля от бледосин атлаз, цепната високо на бедрото, с дълбоко изрязано деколте. Купи специално за случая и великолепна сапфирена огърлица от „Ръоие Жяраp“. Когато изпробва целия тоалет вкъщи, се смая от собствената си красота. В нея имаше нещо изваяно и същевременно котешки чувствено, което караше мъжете да ахкат.

Показа дрехата на Хейс. Той остана доволен и каза, че се е справила добре. И наистина, видът ѝ в дълбоко изрязаната рокля така

възпламени застаряващото му либидо, че той я отведе право в леглото.

Както обикновено, тя не почувства нищо от ласките му. Когато стана време да я обладае, както винаги си помисли: „Ще остана суха“, и се помъчи да мисли за нещо друго, за да се възбуди. Но за нейно учудване тази вечер всичко мина леко. В съзнанието ѝ ненадейно изскочи образът на Джоузеф Найт — онзи непознат. Видя блясъка в очите му под тъмните вежди на странно озареното загоряло лице. Джоузеф Найт с мълчанието си бе най-сексапилният мъж, когото бе виждала.

Най-неочаквано усети влага и възбуда между краката си и докато Брайънт Хейс се задоволяваше отгоре ѝ, явно окуражен, тя осъзна, че споменът за тъмните очи и силното набито тяло я е завладял.

Обзе я странното подозрение, че тази сутрин на Уилшър Булевард Найт е знаел, че от миналата седмица мисли за него, че е бил уверен в това дори преди тя да го разбере. И зад учтивата му усмивка, когато я бе разпознал, се криеше същата интимна, подигравателна увереност.

Отново я обзе същата ярост, която изпита на улицата. Но този път я обзе и чувствен порив, който я изуми. Тя изви красивия си гръб и с потръпващи гърди рязко изживя почти болезнен оргазъм. Възбудата ѝ бе толкова заразителна, че самият Хейс неочаквано свърши и бурно се изпразни в нея.

Зацелува я и взе да я потупва по бузата, усмихвайки се на успеха си. После се обърна и заспа.

Но Дария остана будна.

Пред очите ѝ бе усмивката на непознатия — всепроникваща и галеща. Чудеше се как е възможно само от две случайни срещи да влезе под кожата ѝ така неудържимо. Накрая реши да го пропъди на всяка цена от мислите си. Стана, отиде в банята и взе приспивателно. Да пукне, ако допусне да изгуби съня си заради мъж.

Тя обаче наистина изгуби съня си заради Джоузеф Найт. И още как!

Пътищата им отново се срещнаха.

Стана наистина случайно. Нямаше как да е било нагласено. Но го видя да излиза от някаква лимузина пред обществена сграда в центъра

на града, а тя просто минаваше оттам, за да отиде на обяд с една приятелка.

Този път той не се усмихна, нито показа, че я е познал. Просто срещна погледа ѝ с израз на небрежен интерес.

Именно това държа Дария будна тази нощ и я принуди да вземе двойна доза приспивателно. Тя не можеше да си позволи никаква слабост. Винаги се бе гордяла с безупречното си самообладание. Та нали то ѝ бе помогнало да впримчи Брайънт Хейс и пак с негова помощ щеше да си извоюва достойно за уважение място в Холивуд.

Едва към четири сутринта успя да пропъди непознатия от мислите си. Но дори след като заспа, той пак се намести в сънищата ѝ. Дария се събуди изтощена и съсипана.

В края на същата седмица тя откара Брайънт Хейс на летището. Отиваше в Ню Йорк, за да присъства на събрание на управителния съвет на „Континентал“. Това бе най-важното събрание за годината — по финансовите въпроси. През последното тримесечие студиото губеше пари. Хейс възнамеряваше да посвети съвета в неотразимата си нова идея — идеята, открадната от Джоузеф Найт. Надяваше се, че филмът ще реализира най-големите печалби на студиото за последните пет години.

Този път Хейс бе решил да не взема Дария със себе си. За това пътуване трябваше умът му да е бистър и не желаше да се разсейва или да се отпуска с нея в леглото. Трябваше да продаде на съвета новата си творба. А съветът се ръководеше от Арнълд Спек — човекът, който смъртно мразеше Брайънт Хейс и от години интригантстваше, за да го срине от холивудския му трон.

Студиото бе преживяло успешно Депресията само благодарение на Спек и ловките му финансови операции. Всеки член на управителния съвет знаеше колко незаменим е станал Спек за корпорацията. Никога не се бе радвал на по-голяма власт.

Но на Спек, който бе безкрайно самонадеян, не му се нравеше да гледа как пресата приписва всички заслуги за успехите на корпорацията на стария му съперник Хейс. Още повече, че филмовите му решения вкарваха доста скромни приходи в касите. Човекът в „Континентал“, който наистина печелеше, бе Спек.

Спек имаше амбицията един ден да вземе в свои ръце творческата част на работата в Холивуд. Не споделяше тази своя

амбиция, но Хейс, който бе проникателен съдник на човешката природа, много остро го съзнаваше.

Затова бе от изключителна важност в най-скоро време Хейс да постигне небивал касов успех, за да се утвърди веднъж завинаги като творчески ръководител на „Континентал Пикчърс“ и да принуди Спек да си стои в Ню Йорк, където му беше мястото.

Новият филм с Мюйра Талбът, предложен от Джоузеф Найд, бе ключът към тази цел. Това бе вълнуващ, бляскав продукт, който, ако се завършеше и се разпространеше както трябва, щеше да вкара милиони. Но филмът същевременно бе много скъп и изискваше огромни средства още от самото начало. Хейс трябваше да вложи цялото си умение, за да го продаде на съвета, понеже рискът бе грамаден.

Спек имаше повече власт от Хейс там, където бе най-важно — пред финансовите директори и акционерите на „Континентал“. Хейс се разкъсваше от яд при мисълта, че трябва да угодничи пред човек, когото ненавиждаше. Но при това посещение щеше да се наложи да го ласкае, да му прави вятър, да го придумва ловко да одобри началните разходи за новия филм. Щеше да бъде противно изживяване, но трябваше да го изтърпи. Най-вече поради тази причина той не искаше Дария да идва с него. Не можеше да смесва удоволствията с най-трудната част от работата си.

Но не му се и искаше да оставя Дария сама, понеже силно я ревнуваше. Тя бе разкошна жена, близо четирийсет години по-млада от него, и често го обземаха мъчителни фантазии за тайните ѝ желания и скритите начини, по които вероятно се опитваше да ги уталожи. Затова, когато отсъстваше от къщи, той вземаше мерки тя да бъде строго наблюдавана.

На летище Лос Анджелис той нежно се сбогува с нея.

— Ще се върна след три дни. Наглеждай нещата.

— Ще ми липсваш — блеснаха големите ѝ очи. — Обаждай се всяка вечер.

Трогнат от предаността ѝ, той я целуна. Вкусът на езика ѝ в устата му го възбуди. Но бизнесът си беше бизнес.

В този момент, както го целуваше, Дария погледна над рамото му и видя нещо, което я накара да трепне.

На десетина метра, от тях, в една от залите за заминаване, беше Джоузеф Найд, облечен в тъмносин костюм, в който загорялата му

кожа поразителни изпъкваше. Бе сложил куфарчето си отстрани и спокойно я гледаше в лицето. Усмихна се едва забележимо и отново се наведе към вестника си.

Дария отчаяно затвори очи. Трябваше да се насили и да довърши целувката с Брайънт Хейс, сякаш нищо не се е случило.

— Какво има? — запита Хейс и я погледна внимателно.

— Нищо — увери го тя. — Просто не ми се иска да заминаваш. Връщай се бързо. И ми се обади довечера.

— Добре! — обеща той. — Пази се. И бъди послушна.

По този начин ѝ напомняше, че я следи, и тя си го знаеше. Често ѝ намекваше косвено за ревността си и какво ще я сполети, ако го измами.

Днес думите му звучаха особено убедително, понеже, докато го прегръщаше за сбогом, във всичките ѝ сетива бе Джоузеф Найт.

След малко той тръгна, а тя му изпрати въздушни целувки.

Не посмя да се обърне да види къде е Джоузеф Найт, преди Хейс да е минал през изхода за самолета. През цялото време сетивата ѝ пламтяха. Докато стоеше и махаше на Хейс, почти усещаше в гърба си тъмните пронизващи очи.

Накрая той замина.

Дария се обърна. От Джоузеф Найт нямаше и следа. Чакалнята, където преди малко седеше, бе пълна с пътници, но Найт не се виждаше никъде.

Дария излезе от летището трепереща и влезе в лимузината си.

— Вкъщи — каза на шофьора.

Дишаше тежко. Искаше да се прибере в стаята си, да изпие нещо силно и да се опита да забрави лудостта, която я обземаше.

Но не беше толкова лесно.

Изпи си питието, взе и успокоително, но не можеше да прогони от мисълта си образа на Джоузеф Найт. Виждаше изражението му от летището. Беше същото спокойно, изпитателно изражение, което имаше всеки път, когато го видеше. Но този път дълбоко в очите му ясно проблясваше пламъче, което недвусмислено ѝ казваше, че той се забавлява. Неизвестно как той бе разбрал, че е преодолял защитата ѝ, и сега се наслаждаваше на объркаността ѝ.

Алкохолът и успокоителното не можаха да се преборят с пулсирането в сетивата на Дария. Тя прекара целия следобед вторачена в стените на стаята, в борба с обзелия я див кипеж. Въпреки че с разума си горещо ненавиждаше Джоузеф Найт заради спокойната му надменност и многозначителните погледи, тялото ѝ лудо искаше да му принадлежи. Кожата ѝ пламтеше. Върхчетата на гърдите ѝ бяха нелепо настръхнали и болезнено чувствителни при допира на копринената нощница. А между краката си изпитваше болка, каквато не бе познала досега.

Но това, което разпалваше кръвта ѝ, не бе просто физическото присъствие на Найт. То бе изразът на очите му и загадъчното му безмълвие. За разлика от другите мъже той не трябваше да предприема нещо или да говори, за да ѝ каже, че я желае. Цялото му тяло го изразяваше така властно, така всепроникващо, че въпреки силната си гордост, тя осъзнаваше, че иска да се хвърли в краката му като робиня.

Непрестанно си го представяше как тихо влиза в стаята ѝ в потайна доба, когато тя е сама — точно както сега — и я докосва с топлите си силни ръце. Усещаше целувките му, усещаше здравето и силно тяло, прилепено до нейното, и сладостното си отдаване. Представяше си го по стотици начини, но във всеки от тях присъстваше тайната ѝ самота в спалнята и влизането на Найт, престъпното им смещение и сексуалната наслада, която сигурно единствен той знаеше как да ѝ достави.

Тя се мята и въртя в леглото цял следобед, неспособна да потуши приливите на чувствен копнеж, които поглъщаха цялото ѝ тяло. После стана, взе хладък душ и се облече за вечеря. Повика един приятел от студиото — рекламен агент на име Джон Дифенбак, на чиято компания можеше да се радва без страх, понеже беше хомосексуалист. Освен това знаеше, че Джон ще каже на Хейс за вечерята и Хейс щеше да се увери, че по време на отсъствието му Дария е била в сигурна компания. Така щеше да убие с един куршум два заека.

Вечерта мина приятно. Джон я удостои с приятни шегички за разни подвизи от кухнята на студиото, говориха и за новия проект, от който Брайънт Хейс така се вълнуваше. Дария се надяваше, че в него ще се намери и някоя роличка за нея. Джон я насърчи.

В края на вечерта той усмихнато си тръгна и Дария остана сама. Бе изтощена, затова пожела лека нощ на икономката и си легна.

Знаеше, че прислугата е получила нареждане да я следи. Това бе цената, която трябваше да плаща като любовница на Хейс. Но никога нямаше да посмеят да влязат в спалнята ѝ или дори да чука след десет часа.

Щеше да остане насаме с мислите и бляновете си.

Почете половин час. После я обзе силна умора. Отказа се от борбата да потисне чувствата си и това сякаш привидно я успокои.

Дори сега, когато лежеше гола под завивките, гордостта я караше да ненавижда Джоузеф Найт, задето я бе довел до това състояние. Още повече, че ако се съдеше по присмеха в безразличните му погледи, той вероятно не бе изгубил и минута в мисли за нея.

Искаше ѝ се да се измъкне тайно, да избяга от луксозния затвор на Брайънт Хейс и да намери мъж, какъв да е мъж, който да я начука и да я накара да се чувства жена. Може би тогава щеше да забрави за Джоузеф Найт и да си почине като хората.

Но този друг мъж щеше да е бледо подобие на мъжа, когото тя желаше. Колкото и да се мъчеше. Дария не можеше да го отрече.

С тези влудяващи мисли в главата и с притъпени от успокоителното нерви тя най-сетне се унесе в тежък сън, смущаван от образа на Джоузеф Найт.

В тъмната нощ я събуди лекият допир на нечи устни до нейните.

Отначало не разбра къде се намира. Сънят ѝ бе толкова отчетлив, че сякаш физическото усещане естествено произтичаше от него. Усещаше голата плът на Джоузеф Найт до тялото си, а устните му, които докосваха нейните, бяха присвити в същата непроницаема усмивка.

Целувката се премести към бузата ѝ, към челото, клепките и отново към устните, изпращайки наслада към всичките ѝ сетива. Тя започна да идва на себе си, но възбудата от съня я теглеше назад, към омайното чувство. Тялото ѝ се напрягаше, за да приеме ласките на въображаемия любовник. В гърлото ѝ се надигна стон.

Целувката отново бе на устните ѝ, този път по-чувствена. В устата и се промуши гладък език и започна да я опознава. Все още обърквана от съня си, тя обхвана с ръце здравите рамене.

Някакъв вътрешен глас ѝ казваше, че е в обятията на Брайънт Хейс. Той бе тук, в леглото си, както обикновено. И тя вкушваше неговата целувка.

Но целувката не беше неговата. Това бе достатъчно, за да попадне отново във властта на съня си. Започна да забравя за Хейс. Нямаше нужда да мисли за него. Можеше с цялото си сърце да се отдаде на въображаемата тръпка, да чувства как сетивата ѝ се устремяват към тайното желание, срещу което отдавна се бореше.

А когато целувката стана по-страстна, друг вътрешен глас започна да я предупреждава, че това не е сън. Всичко бе наистина. И целувката не идваше от възрастния Брайънт Хейс. Бе на млад и силен мъж, който се намираше в спалнята ѝ.

Част от Дария почти се бе пробудила и въпреки това остатъкът от цялата ѝ същност охотно се отдаваше на чувството, което стремглаво я обземаше. Тя прегърна любовника си, притисна го по-силно и се разтвори цяла, за да му се отдаде. Да чувства гладките му, здрави рамене, бе неописуема наслада. Зърната ѝ се триеха в косматите му гърди. Бедрата ѝ любвеобилно галеха хълбоците му. Най-сетне сънят ѝ се сбъдваше и всичко бе по-прекрасно дори от най-смелите ѝ мечти. В мислите и в тялото ѝ беше Нйт, Джоузеф Нйт — истинският мъж, само за нея.

Събуди се от собствените си пламенни стенания.

Наистина не бе сама. В стаята наистина имаше мъж. Бе в леглото ѝ, върху нея.

Очите ѝ широко се отвориха. В тъмното не виждаше нищо. Идваше ѝ да вика от страх.

Но вълшебната целувка още пареше устните ѝ, а силните ръце я държаха нежно и всяко мускулче от тялото ѝ се бе отпуснало в съня, за да го приеме. Не можеше тъй бързо да обуздае този прилив на страст. Трябваше да дойде на себе си.

Постепенно стаята се избистри и изплува над нея в лунната светлина, но детайлите се скриваха от тъмното тяло на мъжа в прегръдките ѝ. Дланите ѝ около гърба му се напрегнаха, но не помръднаха, за да го отблъснат.

Тя сякаш не можеше да намери себе си. Страстта и напрежението от съня ѝ бяха изсмукали защитните сили, от които имаше нужда. Съзнанието ѝ се бореше за яснота, ала сетивата ѝ вече бяха победени.

Тя събра всички сили, потуши вълната от наслада, наляла крайниците ѝ, и отблъсна любовника от съня си достатъчно далеч от себе си, за да види лицето му.

Дъхът ѝ секна. Беше Джоузеф Найт.

Тя се разтрепери неудържимо, заблъска го по гърдите с още по-голяма сила и изсъска:

— Вие! Какво правите тук?

Шепотът ѝ прозвуча отчетливо, но думите се запъваха и устните ѝ трепереха, защото страстта бе по-силна от недоумението и яростта.

В нея имаше нещо комично — гола в леглото, заблъскала гърдите му със слабите си юмруци, а същевременно обвила любовно дългите си крака около кръста му. Побеснелите ръце го драскаха и го деряха, а долната част на тялото, още не разбрала за решението ѝ да се съпротивлява, бе във властта на страстта.

Но дори и нежните ръце, които драскаха плътта му, не бяха съвсем решителни, понеже в движенията им имаше пламенност, която издаваше не само неохота. И той сякаш чувстваше, че тя се бори не само с него, но и със себе си и че победата му в съня ѝ е била достатъчно голяма, за да изгуби сега.

— Шшш! — прошепна той и ръцете му я залюляха нежно.

Дария се люшкеше над ръба на тъмна бездна. И това продължи агонизиращо дълго. Към гнева ѝ се прибавяше гордостта и тя искаше повече от всичко на света да изхвърли този натрапник, да повика прислугата, да се обади на Брайънт Хейс в Ню Йорк, да го накара да впрегне цялата ярост на могъществото си срещу това високомерно парвеню, срещу този отвратителен Джоузеф Найт. Но досегът до тялото му, съчетан със сладострастното въздействие на съня и кипежа, който я разтърсваше вече цяла седмица, изпиваше съпротивителните ѝ сили. Ръцете ѝ въстанаха срещу волята и започнаха да гаят раменете му. Гневният вик в гърлото ѝ прозвуча като похотлива въздишка. Кожата ѝ пламтеше.

Той се възползва от този миг. Придърпа лицето ѝ до своето и я целуна. Могъщи ръце обвиха гърба ѝ и я притеглиха към това невероятно мъжко тяло, страстно устремено към нейното. Краката ѝ още повече се разтвориха, за да го поемат, а гъвкавата женска плът се притискаше към коравата му сила.

В този съдбовен миг Дария изгуби битката. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше. Ръцете ѝ трепкаха по гърба му, зърната ѝ нежно се жулеха в гърдите му. Езикът ѝ се сля с неговия в трескавия танц на откритието. Слабините ѝ престъпно се люшкаха и търкаха в неговите.

— Ах ти, мръсно! — простена тя. — Гаден мръсник!

Но беше твърде късно. Членът му бе усетил поканата, бе разтворил очакващата го врата и с проточена въздишка се плъзна в нея докрай. Дъхът ѝ секна. Бе по-голям, отколкото си го представяше, и по-уверен в намирането на най-чувственото ѝ място.

След този миг гневът ѝ не изчезна, нито гордостта ѝ забрави за нанесената обида. Но силните страсти можеха единствено да се слоят с насладата в плътта ѝ, докато му се отдаваше и същевременно се бореше с него, понеже от съпротивата поражението ѝ ставаше още по-сладко и перверзно.

Гърбът ѝ се изви, ръцете ѝ се вкопчиха в копринените чаршафи, гърдта ѝ се разтrese в обятията му и тя му дари първия си оргазъм, после, почти веднага след него, и втори. Той усети леките, галеци члена му тръпки, но не спря да се движи в нея, сякаш му бе известно, че това бе само увертюра към страстта ѝ.

Той навлизаше все по-дълбоко, здравите му като желязо пръсти обгръщаха нежната ѝ плът, силните му ръце я издигаха нагоре. Невероятното мъжествено нещо вътре в нея мърдаше и се движеше, и се мушкаше и лекичко се местеше, като разпалваше взривове от страст във всичките ѝ сетива и тя скимтеше и виеше от наслада.

— Мръсник...

В устата ѝ думата вече не бе обвинение, а химн, прочувствена песен на поражението ѝ.

А после дори тази дума замлъкна, понеже той я притегли още по-здраво, още по-плътно към себе си и тя усети първите тръпки на удоволствието му — по-възбуждащи, по-страховити и по-вълнуващи от всичко, което бе усещала досега.

Когато всичко свърши и тя бавно дойде на себе си като сънуващ, който търси пипнешком пътя към реалността, вече знаеше, че силната ѝ воля е била изпепелена от това, което бе направил с нея. Съпротивата, която бе изпитала само преди миг, вече не съществуваше. Оставаха поражението и пулсиращият спомен за наслада, надминала всичките ѝ мечти, граничеща със самата смърт.

Той още бе корав вътре в нея, но вече я люлееше в по-нежна, по-бащинска прегръдка. Притискаше я до гърдите си, целуваше челото ѝ с топли и ласкави устни. А тя още се разтърсваше в тръпки, понеже бе дала толкова много от себе си, че връщането ѝ назад можеше да стане дълго и постепенно, на етапи, всеки от които бе малък шок.

Опита се да каже нещо. Отначало не можа да намери думи. Сякаш бе забравила да говори.

— Как успя... да влезеш тук?

Той не отвърна. Просто я прегърна по-силно. Тя се сгуши любовно на гърдите му. Краката ѝ все още го обгръщаха.

— Няма значение — довърши тя. — Сега си тук.

От този момент Дария Кейн навлезе в нов, опасен свят.

Три седмици след краткото и важно делово посещение на Брайънт Хейс в Ню Йорк, по време на което той успя да убеди нюйоркските си началници в огромния търговски потенциал на новия си проект за исторически филм, директорът на конкурентно филмово студио — „Монарк Пикчърс“, бе посетен от Джоузеф Найт.

Това бе най-странното посещение, което някой му бе правил досега.

Директорът се казваше Оскар Фройнд. От петнайсет години бе пръв сред по-малките студиа. Притежаваше верига от четиристотин кинотеатъра, които нямаха нищо общо с разкошните сгради в централните градски райони. Бяха непретенциозни квартални салони и се посещаваха от работници и техните семейства. Произвеждаше скромни, но печеливши филми и обикновено наемаше кинозвезди от по-големите студиа. Бе успял да реализира добри приходи, макар че отстъпваше в това отношение на водещите компании, като снимаше главно непретенциозни, но силни филми, уестърни, комедии и късометражки. Вестниците бяха писали за него във връзка с няколкото му „сериозни“ социални драми, спечелили „Оскари“ и радващи се на успех сред критиката.

По ирония на съдбата през пагубните 1931-ва и 1932-ра, когато „Юнивърсъл“ и „Р. К. О.“ бяха принудени да продадат имуществото си и дори великият „Парамаунт“ претърпя банкрут, малкото студио „Монарк Пикчърс“ успя да реализира обичайните си приходи. Това стана благодарение на верния пазарен усет на Оскар Фройнд и на уникалната му способност да съкращава разходите, без да жертва качеството, Фройнд се славеше като отворен към новото, като експериментатор на нестандартни идеи и неочаквани комбинации от филмови звезди. Случваше се идеите му да се провалят, но най-често печелеха.

Фройнд бе оправен в най-добрия смисъл на думата. Можеше да снима кой да е филм с по-малко пари от конкурентите си и пак да му придаде нужния блясък, извличайки максимума от актьори, оператори

и техници. В сполучливите му кинопродукции се бяха родили много филмови звезди, които той нямаше възможност да купи, след като ги бе създал, тъй като те отиваха да правят кариера в по-могъщите студиа.

Но той бе творческа личност. Бе спечелил повече „Оскари“, отколкото му се полагаше, като често отмъкваше наградите от по-скъпи филми на водещи студиа и обичаше да се хвали, че Оскар му бил прякорът заради многото награди, а не кръщелното му име. Студиото имаше престиж и истинските познавачи винаги намираха време да изгледат всяка нова творба на „Монарк“.

Имаше и нещо друго в личността на Фройнд, което интересуваше Джоузеф Нйт повече от всичко останало.

Оскар Фройнд ненавиждаше Брайънт Хейс.

Враждебността му датираше отпреди повече от петнайсет години, когато и двамата бяха амбициозни ръководители на студиа, борещи се за надмощие в ерата на нямото кино. Фройнд бе сключил голяма сделка с важен нюйоркски борсов посредник — могъщ финансист, който държеше повече от триста кинотеатъра по Източното крайбрежие. Но Фройнд нямаше достатъчно авоари, за да поеме задълженията си сам, затова се свърза с Хейс и го попита дали иска да се споразумеят за съдружие. Ако схемата проработеше, съвместните им капитали можеха да ги направят собственици на най-голямото студио в Холивуд.

Хейс се забави с отговора под предлог, че му трябва време, за да убеди тогавашния си партньор Адолф Хърман да приеме идеята. Докато чакаше резултата от Хейс, Фройнд замина на кратка почивка в Мексико.

Когато се върна в Холивуд, бе изправен пред свършен факт. Хейс бе сключил самостоятелна сделка с нюйоркския финансист. Въпреки че подробностите така и не се разбраха, явно Хейс добре бе подплатил сделката по някакви тайни и може би незаконни пътища, с цел да отстрани Оскар Фройнд.

Под ръководството на Брайънт Хейс „Континентал Пикчърс“ се разви като едно от най-могъщите студиа в Холивуд. Оскар Фройнд не можа да се съвземе след пропуснатата възможност. Пред погледа му Хейс стана доайен на студийните директори и стълб на общността, а самият той трябваше да продължи кариерата си извън светлините на рампата. Към края на ерата на нямото кино „Континентал“ бе укрепил

славата си на „Кадилак на филмовите студиа“, докато „Монарк“ си оставаше нещо като грозната шаферка — уважаваха го заради успеха му сред критиката, но не гледаха на него като на финансова сила.

С течение на годините ненавистта на Оскар Фройнд към Брайънт Хейс се засилваше.

Оскар Фройнд обичаше киното. Обичаше всяка страна на работата и не се плашеше да взема участие в сюжетни разисквания, да бъде на снимачната площадка и дори в монтажната, когато му се струваше, че режисьорите му имат нужда от помощ. Често го закачаха за бащинското му вмешателство в работата на другите, но подчинените му в „Монарк“ гледаха на съветите му много сериозно. Опитът му бе безспорен и неведнъж верният му инстинкт бе спасявал филмите на „Монарк“ от посредственост и бе допринасял за касовия им успех.

Но въпреки големия си талант и неуморния труд, Фройнд не бе в състояние да изведе „Монарк“ до сияйните висоти на „Континентал“. Той само можеше да се надява да раздразни Брайънт Хейс, като от време на време го засенчва с някой силен филм или като го изпревари в някое финансово тримесечие. Това бе всичко, което Фройнд можеше да постигне срещу такъв могъщ и престижен съперник.

Но сега му се предостави възможност за достойна мъст.

Предостави му се в лицето на един напълно непознат мъж на име Джоузеф Найт.

Найт реши, че Фройнд е по-достъпен от Хейс и че много се различава от царствения шеф на „Континентал“. Фройнд посрещна Найт в кабинета си в „Монарк“ — непретенциозно помещение, задръстено със сценарии и мирис на мухъл. Фройнд бе известен с изчистения си от всичко излишно начин на живот, който препоръчваше и на подчинените си, особено на кинозвездите.

— Какво мога да направя за вас, господин Найт? — запита Фройнд. Изглеждаше нетърпелив и не забравяше да подчертае собствената си важност. — За съжаление времето ми е ограничено.

— Няма да ви отнемам много време — каза Джоузеф Найт. — И, струва ми се, мога да ви обещаая, че няма да ви отегча.

Той започна да излага накратко сценария, който бе донесъл на Фройнд за мнение. Беше напълно различен от дадения на Брайънт

Хейс, но замисълът бе не по-малко бляскав.

Беше суров, реалистичен разказ за Кризата и отражението ѝ върху живота на двама влюбени. Героинята бе девойка от богато семейство, която лудо се влюбваше в красив младеж със скромен произход. Когато семейството ѝ ги принуждава да се разделят, младежът тръгва по света да си търси късмета. Забогатява и става милионер, а междувременно семейството на девойката се разорява от Кризата. По жестоко стечение на обстоятелствата младият герой се завръща като победител, за да поиска ръката на първата си любов, но открива, че по време на отсъствието му тя се е омъжила за беден ухажор, на когото обеднялото ѝ семейство не могло да откаже. Така героят пропилява живота си в преследване на златния идол като единствен начин да получи момичето, което обича.

Оскар Фройнд слушаше разказа на Джоузеф Нйт, пушеше цигара след цигара и безразборно ги гасеше в големия пепелник на бюрото си. Бързият му ум преценяваше сценария. Той бе метафора за цялата трагедия на Кризата. Правеше дълбочинен разрез на Америка, „страната на неограничените възможности“, където твърде често между хората стояха парите. Основната идея на сюжета бе, че материалният успех не свързва хората. Свързва ги само любовта.

Когато Джоузеф Нйт свърши, Оскар Фройнд кимна иззад бюрото си.

— Да. Няма да си кривя душата. Достатъчно отдавна се занимавам с тая работа и мога да позная кое колко струва. Това може да се развие до нещо голямо. Може да донесе много пари.

Той пое дълбоко дъх, после добави.

— Но не и на мен. И не сега.

Настъпи мълчание. Двамата се гледаха, никой не трепваше.

— Защо не и на вас? — попита Нйт.

— Понеже съм зает — отвърна Фройнд. — Затънал съм до гуша в продукции, една от друга по-рисковани. Ако знаехте колко съм претоварен... Просто не мога да го направя. Нямам нито пари, нито техника и хора. Може би догодина или по-догодина...

Нйт поклати глава и се усмихна.

— Трябва да стане сега. Но аз не ви карам да влагате и един цент. Единственото, което искам, е да разпространите филма. Аз ще поема целия финансов риск. Ще наема хората, ще се оправя с инвеститорите.

Поемам отговорността за всички загуби. Утре ще внесе един милион долара в банката ви като гаранция. Ще се нуждая само от вашия терен за снимките и от четиристотинте ви театъра за разпространението.

Фройнд имаше вид на заинтригуван.

— И какво ще спечелите от всичко това?

— Ще бъда продуцент — каза Найт. — Ще имам пълен контрол върху художествената страна. Ще подбера целия технически персонал и ще намеря актьорите, филмът ще бъде мой.

Фройнд изглеждаше скептичен.

— Имате ли някакъв опит?

— Достатъчно — отвърна Найт.

Учуди се от собствената си смелост, но не го показва. На лицето на Фройнд се изписа съмнение.

— А ако филмът излезе провал? Не мога да допусна такова унижение.

Найт се усмихна.

— Нали чухте сюжета. Мислите ли, че ще излезе провал?

Фройнд не отвърна. Беше убеден, че филмът има шансове да стане касов. Публиката бе подготвена за сериозно кинематографично послание за Депресията, която съсипваше живота в страната вече цяло десетилетие.

— Дори ще ви улесня още повече — продължи Найт. — Можете да не ангажирате името си с филма и да не слагате емблемата на студиото си, докато не го видите завършен и не прецените сам дали заслужава. Аз ще поема целия риск.

Фройнд погледна посетителя си по-замислено.

— А какъв процент ще имам аз, ако филмът се окаже печеливш?

— Кажете вие — усмихна се Найт.

Фройнд назова едно число. Найт го намали наполовина. Фройнд се усмихна. Точно толкова бе очаквал да получи за името на студиото си, апаратурата и разпространителската мрежа. Вече разполагаше с достатъчно информация, за да си даде сметка, че му предлагат изгодна сделка. Странното бе, че въпреки това той изглеждаше по-малко заинтересован отпреди. Гледаше някак сдържано и неопределено.

Джоузеф Найт знаеше какво означава този поглед, Фройнд се готвеше да му откаже. Независимо от това колко бе различен от останалите шефове на студия в Холивуд, той не можеше да си наложи

да престъпи неписаните закони, които крепяха цялата общност. Не можеше да позволи на един независим продуцент да проникне в студиото му. На никаква цена.

— Предложението ви ме впечатли — каза той предпазливо. — Но не смятам, че е осъществимо.

— Може би ще промените решението си, когато чуете последната част от загатката — отвърна Джоузеф Найт.

Фройнд вдигна вежди.

— Каква изненада ми готвите още?

Джоузеф Найт се облегна на стола си.

— Новата голяма продукция на Брайънт Хейс. Най-скъпият му проект от седем години насам. Костюмирана епопея за Руската революция. Възнамерява да я пусне по екраните за Коледа. В главните роли ще бъдат Мойра Талбът и Гай Лавъри. Рекламната офанзива ще е грандиозна. Знам сценария дума по дума.

— Как така? — запита Фройнд.

— Аз съм го писал — усмихна се Найт.

Оскар Фройнд седеше като втрещен.

— Може би ще пожелаете да ми разкажете за това по-подробно.

Джоузеф Найт разказа на Оскар Фройнд за проекта, който бе поднесъл на тепсия на Брайънт Хейс. Описа внушителната историческа драма, както и неочаквания трагичен край. Без никаква злоба обясни как Хейс си бе присвоил творбата му, без да го обезщети.

Но не спря дотук. Каза му как Хейс бе докладвал идеята на началниците си в Ню Йорк по време на строго секретно съвещание, как те я бяха одобрили, как бяха решили да устроят главозамайващо пускане по екраните преди Коледа. Каза му за решенията, свързани с актьорския състав, за плановете за външни снимки, за определянето на продуцент и режисьор. Накратко, изложи пред Оскар Фройнд точните факти, свързани със строго секретния проект, и то до най-малките подробности.

— Откъде знаете всичко това? — запита Фройнд.

— Няма значение — отвърна Найт. — Важното е, че по Коледа филмът на Хейс ще се съревновава с вас. По-точно с нас. И току-що научих нещо, от което цялата работа се разкрива в нова светлина.

— Какво е то? — запита Фройнд.

— Преди три седмици, след като се е съветвал с главните си консултанти по сценария, Хейс е решил да отреже трагичния край на сюжета и да му лепне холивудски завършек от типа „героят и героинята се събират“.

Фройнд напрегнато гледаше Найт в очите.

— Но целият сюжет се крепи на този край. Без него характерите се обезсмислят. Какво си въобразяват, че правят тия тъпащи? — попита той озадачено.

— Правят това, което им говори инстинктът. Освобождават се от излишни рискове. Ще поднесат на публиката това, което смятат, че тя иска.

Изведнъж умните очички на Фройнд остро се впиха в Найт.

Чудеше се дали е знаел от самото начало, че Хейс и хората му ще обезобразят края на сценария. Възможно ли бе да им е подхвърлил идеята, знаейки през цялото време какво ще направят с нея?

Но Оскар Фройнд не зададе този въпрос.

— Значи се готвите да предложите на публиката нещо по-добро от „Континентал“. Да заложите всичко и да се опитате да сложите Хейс в джоба си.

Найт се усмихна.

— Казаха ми, че сте умен мъж, господин Фройнд. Знаех си, че ще схванете играта.

Оскар Фройнд трескаво мислеше. Това, което му се предлагаше, бе изключителна възможност, и то без никакъв риск за самия него. Ако пуснеше този филм и той засенчеше историческата драма, това можеше да причини големи затруднения за Хейс. И да донесе бляскави почести за „Монарк Пикчърс“ и Оскар Фройнд.

— Умният сте вие — каза той на Найт. — Вие сте господин Никой. В този град никога не са чували за вас. А ми казвате, че двата най-големи филма, които ще излязат по Коледа, ще бъдат ваши. Първият — откраднат от Хейс, а вторият — разпространяван от мен.

Найт не отвърна. Изражението му бе спокойно, сякаш двамата си говореха за незначителни неща.

В този момент смъртната омраза на Оскар Фройнд към Брайънт Хейс най-сетне надделя над предаността му към законите на холивудските студиа срещу независимите продуценти.

— Добре. Ще ви помогна. При условие, че сложите парите на масата и подпишете документи, с които поемате отговорност за всички загуби от моето студио. В замяна на това имате апаратурата ми, разпространението и всякаква друга помощ.

— Има още едно условие — каза Найт. — Целият проект трябва да се пази в пълна тайна. Искам гаранции за това. Никой не трябва да знае нищо за тази продукция. Докато ние не решим да я обявим. Изненадата е ключът към успеха.

Фройнд кимна. Разбираше коварния план на посетителя си.

— Дадено. Никой, освен нас двамата няма да знае подробностите около продукцията и снимачния график. Ако се чуе нещо, ще знаете, че аз съм изплюл камъчето.

Найт се усмихна. Честността на Фройнд му харесваше. Бе чувал, че е като глътка чист въздух в зловонната холивудска атмосфера, и сега се уверяваше в това. Бе готов да рискува и да пази тайна.

Стиснаха си ръцете.

— Разбира се, бих искал да знам откъде имате цялата тая вътрешна информация за филма на Хейс — повтори Оскар Фройнд.

Найт се усмихна.

— Защо не оставите всичко това на мен?

Фройнд сви рамене.

— Стига информацията да е точна — каза. — Парите са си ваши.

Найт отново се усмихна. Блясъкът в очите му порази Фройнд, който едва сега осъзна, че срещу него стои човек, който един ден можеше да стане велика сила в Холивуд.

При по-различни обстоятелства Оскар Фройнд, както и всеки друг шеф на студио, би направил всичко възможно да прегради пътя на подобно парвеню. Но Джоузеф Найт бе единственият му шанс — а може би и последният — да си отмъсти на Брайънт Хейс за злодеянието, помрачило цялата му кариера. И той щеше да се възползва от този шанс.

— Ще станем ли партньори? — попита Найт и протегна ръка.

— Ще станем — потвърди Оскар Фройнд и сърдечно стисна ръката му. Твърдият като скала характер на Найт се усещаше дори в ръкостискането му. В този момент Фройнд си каза, че в Холивуд е срещал и будни предприемачи, и блестящи артисти. Но двете качества

— ловкост и вдъхновение — сякаш никога не се съчетаваха в един и същи човек. Досега.

Той изпрати непознатия до портала на студиото и се сбогува с него. После бързо се върна в кабинета си и започна да крои планове. От години не се бе чувствал така развълнуван.

Колкото до Джоузеф Найт, през целия път, докато шофираше към хотела си, той изпитваше задоволство, примесено с тиха веселост. Готвеше се да се впусне в най-значителния финансов риск през цялата си кариера. И същевременно се готвеше да щурмува непристъпните стени на холивудската крепост с могъща творба в ръце и с могъщ съюзник до себе си.

По-точно двама съюзници.

Първият бе Оскар Фройнд със студиото си, апаратурата и ненавистта си към Брайънт Хейс.

Вторият бе Дария Кейн.

Онзи Холивуд, с който Кейт Хамилтън се срещна при пристигането ѝ заедно с Мелани, бе доста различен от другия, който Джоузеф Найт гледаше от стаята си в хотел „Бевърли Уилшър“, да не говорим за аристократичния Холивуд на Брайънт Хейс.

За разлика от Холивуд на скъпоструващите офиси и хотелски анфилади с изглед към възвишенията това бе Холивуд на евтините квартири и мебелирани стаи в нечистотията при подножието на хълмовете — безкрайна мрежа от мръсни улици, чиито сгради бяха виждали и по-добри времена.

Това бе Холивуд на гладуващите статисти и вманиачените кандидат-звезди, чиито мечти за слава бързо се поглъщаха от чудовището филмова индустрия, чиято бляскава фасада криеше тъмно и подкупно сърце. Млади хора, подтиквани от мечтата да станат личности, идваха тук, за да избягат от миналото си, въоръжени с красива външност и понякога с успехите си от някое гимназиално представление. Но иронията на Холивуд бе, че под привидния блясък това всъщност бе пътят към безизходицата.

Това бе Холивуд на асистент-режисьори, селекционери и импресарии, които караха мерцедеси, дюзенберги и бугатита втора употреба по Холивуд Булевард, за да впечатляват гаджетата си; това бе Холивуд на съмнителните ловци на таланти и независимите продуценти без финансов гръб, които експлоатираха бленуващите за филмова кариера с висящи договори и обещания за роли с по една реплика.

Холивуд, „градът на неограничените възможности“, бе в действителност дотолкова преситен от красиви лица, свършени тела и необработен актьорски талант, че шансовете за кариера бяха не повече от едно на милион.

Но кандидатите за слава не ги беше грижа за действителността. Те идваха тук, водени от мечтите си. И тия мечти продължаваха дори след като грубата действителност недвусмислено им покажеше, че

няма изгледи да се сбъднат. Това бе най-голямата ирония на Холивуд, тази „фабрика за мечти“.

Градът бе един гигантски капан от подвижни пясъци, престорен на нирвана. Въпреки че фаталния му чар можеше да привлече само един тип жертва — „кандидата за слава“, такива жертви се намираха в неизчерпаеми количества в една голяма, парализирана от Кризата страна.

И така Холивуд процъфтяваше, докато робите му крееха в прогнилите му недра.

Кейт влезе в този свят защитена с невидима броня, която я правеше напълно непроницаема за всепроникващата му корупция.

Кейт не можеше да бъде уязвена от обещания за илюзорни награди, давани от порочния Холивуд, понеже не ѝ бяха останали никакви мечти.

Затова гнусотата на обратната страна на Холивуд не я потискаше повече от всяко друго място, в което бе живяла, откакто бе тръгнала да скита по света. И тя се държеше тук както би се държала навсякъде другаде. Бързо си намери работа като сервитьорка в един оживен ресторант на Уилшър Булевард и с удоволствие установи, че печели добре, понеже посетителите тук обичаха да впечатляват гостите си, като оставяха големи бакшиши.

Те дори не забелязваха красотата на Кейт. В Холивуд красивите момичета са под път и над път. Но я обичаха заради характера ѝ, станал самоуверен и приветлив след толкова години в сервитьорската професия. А дълго школуваните ѝ маниери, които караха клиентите да я харесват и да желаят и тя да ги харесва, само увеличаваха бакшишите.

Но в хладното си безразличие към клопките на Холивуд Кейт бе самотна. Мелани незабавно се впусна в трескавия водовъртеж на пазара за актьори, в търсене на агенти, в записване в курсове и ателиета по актьорско майсторство, в четене на „Дейли Въраяти“ и „Холивуд Рипортър“, в безкрайни часове холивудски клюки с кандидат-актриси като нея и в мъчителни размисли над ежедневната дилема дали да продаде още малко от честта си, още малко от достойнството си в неизбежните усилия да се държи „добре“ с

асистент-режисьори, селекционери на актьори и евентуални импресарии.

Странно наистина, но Кейт, която стоеше настрана от холивудските борби и прекарваше работните си дни спокойно и рутинно, както в Северна Дакота или в Илинойс, стана нещо като майка за Мелани и приятелките ѝ. Често вечер се връщаше от работа и намираще някоя от тях да я чака, за да ѝ излее душата си. Разказваха ѝ за детството си, за родителите си (повечето от които ги бяха малтретирани — Кейт установи, че съблазънта на Холивуд бе особено силна за млади хора, които като деца са били нежелани или малтретирани), за мечтите си и за изпаряването на тези мечти в ежедневните разочарования и унижения на Холивуд.

Кейт спокойно изслушваше жалбите им за асистент-режисьорите и агентите и селекционерите, които даваха обещания, но не ги изпълняваха, за мъжете, които спяха с тях и после не ги потърсваха. Изслушваше ги и им съчувстваше. Но бързо се научи никога да не противоречи на мечтите, които караха тези момичета да се подлагат на нови унижения.

Единственият ѝ компромис към Холивуд бе, когато един ден, в пристъп на досада, се остави да бъде убедена от Мелани да си направи фотодосие.

— Хайде — молеше я Мелани. — Имаш страхотна външност, Кейт. Няма да ти струва повече от няколко снимки. Не можеш да си тръгнеш от този град, без поне да си опитала...

Кейт даде парите за фото досието и се позабавлява с лъскавите си снимки в десетина ефектни пози, всяка от които отговаряше на стереотипен образец — толкова строг, че я правеше неразличима от големите звезди на деня.

Папката със снимки я разсмя, но също така я смути. Разкриваше пред нея същество, което ѝ бе напълно чуждо.

Веднъж, скоро след като фото досието бе готово, Мелани се върна от поредния си лов на роли и възбудено съобщи на Кейт, че ѝ е намерила работа.

— Взех снимките ти. Показах ги на асистент-режисьора. Каза да те заведе. Ще бъде масова сцена, но ще плащат по пет долара. Хайде,

Кейт, просто да опиташ.

Този ден Кейт не беше на работа и нямаше никакви планове. Реши да придружи Мелани. Двете се явиха в „Парамаунт Студиос“, където ги вкараха в една чакалня за статисти. Накрая към тях се приближи един асистент-режисьор с измъчен вид, който поздрави фамилиарно Мелани и погледна към Кейт.

— Това е момичето, за което ти говорих — каза Мелани. — Сигурна съм, че ако ѝ дадеш възможност, ще бъде страхотна.

Младият мъж стисна ръката на Кейт и я изгледа.

— Добре. Стой с Мелани, Кейт. Тя ще ти каже какво да правиш. Момичета, вие сте късметлийки. Като последно няма да е масова сцена. Ще снимаме среден план.

Преди да си тръгне, той се усмихна на Мелани, което ясно показва на Кейт, че е спал с нея.

Момичетата се запътиха към гардеробната, където им дадоха дрехи. Всяка получи по едно секретарско костюмче с пола и сако.

После отидоха в гримьорната и любезните гримьорки им гримираха лицата, както се полагаше.

Накрая ги заведоха до снимачния павилион, изтече повече от час докато се подготви тяхната сцена във второразреден филм. Един от второстепенните герои трябваше да излезе от един асансьор, да мине край няколко секретарки и да излезе от кадър. Цялата работа щеше да трае около три секунди. Мелани и Кейт щяха да са две от секретарките.

Най-после дойде време за снимки.

— Готово! — извика режисьорът. — Момичета, намерете си местата. Джинджър, искам, когато Томи излиза от асансьора, да се обърнеш и да го погледнеш. Останалите просто гледайте пред себе си. Придайте си делови вид. Вие сте работещи момичета.

След малко се появи актьорът. Кейт позна лицето му от няколко филма, които бе гледала през последните години. Обикновено играеше ролята на подкупно ченге или мафиот.

Актьорът в изкуствения асансьор се приготви и асистент-режисьорът подреди Кейт, Мелани и другите по отбелязаните места.

— Тишина! — извика асистент-режисьорът. — Всички по местата!

Скриперът се приближи към камерата и извика:

— „Трима са много“, сцена сто четирийсет и три, първи дубъл.
Чу се щракване.

— Камера... запис! — извика режисьорът.

Актьорът излезе от асансьора, погледна набързо към момичетата, които се шляеха из коридора, и излезе извън кадър.

— Стоп! — извика режисьорът. — Рой, дай още малко светлина!

Осветителят приближи един от прожекторите и сцената бе заснета повторно.

— Стоп! — извика пак режисьорът. — Ей, малката, как се казваш?

— Мелани.

Мелани бе почервеняла като рак.

— Махни си косата от очите. Готови? Трети дубъл. Хайде, момичета. Времето е пари!

След още три дубъла кадърът бе готов. Статистите бяха освободени.

В автобуса Мелани попита Кейт какво мисли за първия си опит като актриса.

— Забавно беше — отвърна Кейт уклончиво. — Благодаря ти, че ме извика.

— Сега да видим дали ще ни пуснат във филма — каза Мелани. — Около деветдесет процента от това, което съм правила, е отивало в кошчето за боклук. Обикновено решават да отрежат сцената или да сменят декора. Винаги оставам извън филма. Но, слава богу, поне ни платиха и не могат да си приберат парите.

Мелани се оказа права, въпреки че не можеше да знае защо.

Три дни след снимането на кадъра асистент-режисьорът и един монтажист гледаха в монтажната краткия отрязък от филма. Както преглеждаше лентата на мовиолата, монтажистът — опитен професионалист, изведнъж се обърна към асистент-режисьора.

— Я погледни това!

Асистент-режисьорът се взря в кадъра. Почеса се по главата и отсече:

— Тук нещо не е наред.

— Прав си, да го вземат дяволите! — каза колегата му. — Виж русата статистка зад момчето от асансьора. Боже, кой я е пуснал?

Другият кимна.

— Ужасно се набива, нали?

— Няма две мнения. Само тя се вижда. Разваля целия кадър.

Асистент-режисьорът въздъхна.

— Трябва да кажа на Бари. Ще трябва да преснимаме или някак да я изрежем.

Двамата седнаха да помислят над кадъра. Всички статистки идеално се вграждаха в ролите си. Изглеждаха като безлични секретарки на път за работа във въображаемата сграда, от чийто асансьор излизаше актьорът.

Но Кейт очевидно не се вписваше. Нито един от двамата не знаеше защо.

— Да не ти е приятелка? — вдигна вежди монтажистът.

— Приятелка? Не, по дяволите. Никога преди не съм я виждал.

— Добре ни е съсипала кадъра — продължи монтажистът. — Някой трябва да й каже да си върви в Канзас.

Монтажистът, без да губи време, изхвърли целия кадър и се опита да забрави за загубата на време и пари, причинена от непознатата руса статистка.

Така кратката поява на Кейт в „Трима са много“, който скоро щеше да потъне в забрава, попадна в кошчето за боклук и никога нямаше да бъде видяна. Само в студийните ведомости щеше да пише, че Катрин Хамилтън е работила в „Трима са много“ като статистка.

Заглавието, което съветниците на Брайънт Хейс избраха за филма на Джоузеф Нйт, бе „Съдбовна зима“. Важните клечки в „Континентал“ сметнаха, че подхожда на суровия руски пейзаж и изразява романтичния размах на сценария.

Филмът щеше да е много голям и затова се нуждаеше от величествено заглавие. „Континентал“ влагаше всичко в „Съдбовна зима“. Сега, когато Арнълд Спек и началниците от Ню Йорк му бяха дали зелена улица, Брайънт Хейс хвърляше всичките си сили, за да превърне новия филм в грандиозен успех.

Както винаги на първо място в списъка бе рекламният апарат.

В началото на май в холивудската преса изтече информация, че е започнала работата по нов голям филм с участието на Мойра Талбът и Гай Лавъри. Добре настроени холивудски хроникьори, всичките задължени на Брайънт Хейс за минали услуги, незабавно се заеха да тръбят за новия филм като „кулминация“ на невероятната кариера на Мойра Талбът и като сигурен „Оскар“ за прочутата актриса на „Континентал“.

Освен това пресата бръмна от разгорещени слухове, че главозамайващата романтична история събирала Мойра Талбът и Гай Лавъри в толкова пламенни сцени, че дългоочакваната женитба на двете звезди неминуемо щяла да последва пускането на филма.

След като рекламният апарат зашумя и „Съдбовна зима“ се представи на публиката като проект с историческо значение, криещ любовна авантюра между двете звезди, Брайънт Хейс и най-добрите му хора се впуснаха в подготвителните работи по филма.

Хейс не жалеше средства. Освободи най-добрия си режисьор, Корбет Фишер, от претоварения му график и му възложи да работи единствено върху „Съдбовна зима“. Събра екип от най-добрите сценаристи на „Континентал“, за да доизпипат материала. Обеща им огромни премии, ако „Съдбовна зима“ стане касов филм, и още по-голямо възнаграждение, ако спечели „Оскар“ за най-добър сценарий

или за най-добър филм. Предупреди ги, че в случай на провал последствията ще са много тежки.

Хейс щеше сам да постави филма. Избра за свой заместник Оуън Есър. Двамата прекараха заедно седмици в подбиране на актьори за второстепенните роли.

От оператори и режисьори по осветлението целият снимачен екип бе най-добрият в бранша. Не се жалеха средства, за да постигне „Съдбовна зима“ грандиозен успех. Брайънт Хейс вярваше в този филм. Бе повярвал в него още когато Джоузеф Найт му го предлагаше. Това бе съдбовен филм, той го усещаше — филм на „Континентал“ от най-чиста проба, бляскав, романтичен, драматичен и идващ точно навреме за Мойра Талбът, студиото и самия Брайънт Хейс.

Нищо не трябваше да стои на пътя на този филм. Той щеше да бъде ключът към финансовия успех и престижа на „Континентал“ за идната година. Ако успееше, положението на Брайънт Хейс като най-могъщ шеф на студио в Холивуд щеше да е вързано в кърпа, а влиянието му пред управителния съвет на „Континентал“ в Ню Йорк и властта му над Арнълд Спек щяха да се затвърдят.

Подготвителните работи приключиха на осми юни и в „Сайро“ се даде гала-прием, с който се отпразнува началото на постановката. Мойра Талбът и Гай Лавъри бяха представени на пресата с такава тържественост, че един вестникар сравни приема с пускането на вода на презокеански кораб.

Снимките започнаха на 30-и юни. Работеше се при закрити врати, но за пресата, която жадно чакаше в специалната брифинг-зала в административната сграда на „Континентал“, се издаваше ежедневен бюлетин за хода на работата. Всеки брифинг се превръщаше в събитие.

Скоро всички в „Континентал“ разбраха, че новият филм ще струва по-скъпо от предвиденото.

Само костюмите поглъщаха стотици хиляди долари. За създаването на роклите на Мойра Талбът бе нает най-шикозният моделиер в Холивуд. Брайънт Хейс не жалеше средства, за да е сигурен, че костюмите са автентични. Дори нае екип от научни консултанти.

Графикът включваше външни снимки в Париж, Лондон и Ню Йорк, без да се броят Италианските Алпи и Средиземноморското крайбрежие. Нямаше да се снима само в самата Русия, където, разбира се, не можеше да се отиде по политически причини. Външните снимки щяха да струват по-скъпо от кои да е други снимки в историята на „Континентал“.

Не се жалеха средства за снимачни площадки, специални ефекти, декори, дори за истински мебели от епохата. Хейс вложи всички усилия, за да пресъздаде Русия от 1917-а година. Бяха наели специалисти по руска история, които трябваше да осигурят пълната автентичност. Бяха наети експерти, за да насочват главните герои в диалозите и чуждия акцент. Бяха внесени руски хрътки, тренирани от европейски експерт. Всичко — от шейните до каретите и от фенерите до самоварите — бе автентично.

Седмиците отминаваха, а постановката се точеше мудро. Задачата бе извънредно трудна и напредваше бавно, понеже самата широко обхватност на проекта водеше снимачния процес до задънена улица. Много сцени, които в други филми можеха да се заснемат за един час, в „Съдбовна зима“ отнемаха дни — толкова сложни бяха проблемите с осветлението, специалните ефекти и монтажа.

С удължаването на снимачния график разходите неизбежно нарастваха. Изтощението започна да си казва думата както сред актьорите, така и сред снимачния екип. Духовете се нажежаваха, когато важните сцени се снимаха по двајсет, трийсет, петдесет пъти в търсене на най-добрия резултат.

Мойра Галбът, преуморена от трудната роля, която изискваше от нея да играе седемнайсетгодишно момиче, израстващо по време на филма до трийсетгодишна жена, стана жертва на изтощение и по нареждане на лекарите трябваше да прекъсне снимките за десет дни. В нейно отсъствие суровият материал с първите ѝ сцени бе внимателно проучен. Брайънт Хейс и режисьорът се разтревожиха. Мойра вече не бе в първа младост. Сцените ѝ като младолика героиня в юношеска възраст не бяха много убедителни. Беше решено след възстановяването ѝ да се преснимат.

Гай Лавъри, надеждният изпълнител на главната мъжка роля, сякаш се държеше повече. Но от него пък се искаше да играе твърде мъжествен герой, което изобщо не му пасваше поради миловидността

на екранния му образ, която гримьорите и операторите на „Континентал“ от осем години се опитваха да отстранят. Гай, който бе хомосексуалист, бе най-добър, когато играеше нежни образи, и най-слаб в бандитски сцени. Но ролята му в „Съдбовна зима“ изискваше от него да покаже голяма физическа сила, да бъде корав и дори, когато се налага, жесток. Тези качества бяха извън възможностите му и той трябваше да се напруга до краен предел.

Актьорите обаче не бяха единственият проблем, който затормозваше работата по „Съдбовна зима“.

Докато времето течеше и мозъчният тръст на „Континентал“ преглеждаше суровия материал, започнаха да се дочуват свенливи гласове, изразяващи резерви относно фабулата на филма. Твърдяха, че е плоска, че ѝ липсва сила и размах.

Никой не се осмеляваше да даде мнение защо това е така. Един-двама от литературните сътрудници подозираха, че трудностите произтичат от промяната, направена в завършека на филма. Без трагичния финал фабулата и образите губеха вътрешната си сила. Филмът сякаш буксуваше към края си.

Литературните сътрудници не се осмелиха да споделят теорията си с Брайънт Хейс. Те бяха творци, но също бяха свикнали да се подчиняват и им се плащаше, за да вършат това, което той им кажеше. Затова си затваряха устата.

Колкото до Брайънт Хейс, той бе направил своя избор. Хепиендите бяха душата и сърцето на холивудските филми и в частност на филмите на „Континентал“, особено ако ставаше дума за романтични исторически епопеи. През последните десет години на публиката ѝ бе втръснало от злочестини във всекидневния ѝ живот и не ходеше на кино, за да гледа още нещастия. Тя търсеше надежда, дори ако бе необходимо тази надежда да се осигури с големи дози фантазия.

Най-добрите сценаристи на Хейс от месеци работеха извънредно, за да пригледят щастливия край към филма, и той нямаше точно сега да променя решението си. Беше много късно. Затова нареди да се преработят най-слабите сцени и заръча на писателите да напрегнат въображението и способностите си, за да придадат на сценария малко живост. Каза им, че иска драма. Драма и пак драма, иначе щели да се търкалят глави.

Работата по преработката течеше денонощно. Добавяха се нови сцени и се режеха стари, тъй като Хейс и режисьорът му се мъчеха да възстановят ритъма и дълбочината, които сякаш се бяха изплъзнали от контрола им. Актьорите съвсем се изтощиха, тъй като трябваше да преиграват снимани и преснимани вече сцени. Снимачният екип вече едва гледаше от умора — всички бяха съсипани.

Когато снимките мудно навлязоха в третия си месец, Мойра Талбът започна чисто и просто да изглежда прекалено стара за ролята си. Колкото до Гай Лавъри, образът му на лентата бе станал помпозен и плитък. Знаеше се, че Гай от години има проблеми с пиенето. Тръгнаха слухове, че стресът от снимките го е принудил отново да надигне бутилката.

В пристъп на ярост Брайънт Хейс извика на разговор двете си звезди и без недомлъвки им заяви, че ако и двамата не се стегнат, ще ги изхвърли от филма я ще съсипе кариерите им.

Надяваше се, че заплахите му са подействали. Но с напредъка на снимките увереността му се разколебаваше.

И така постепенно, докато постановката на филма несигурно се кандилкаше напред, „Съдбовна зима“ се превърна от обект на големи надежди и дълбоки упования в обречен ритуал на колективна изнемога и разложение. Най-после Брайънт Хейс се принуди да уволни режисьора и да го замени с друг от водещите режисьори на „Континентал“, който споделяше виждането му за филма и бе готов да пренебрегне всякакви други мнения. Бяха привлечени няколко нови литературни сътрудници. Работата продължи с бясно темпо, но нищо не бе в състояние да облекчи всеобщото чувство на безсилие.

Послушната преса продължаваше да тръби за „Съдбовна зима“ като „най-големия филм на десетилетието“, но той всъщност бързо се превръщаше в „на баир лозе“. Въпреки това обаче Хейс и хората му неотстъпно вървяха напред, твърдо уверени, че филмът ще бъде невиджан успех за студиото.

На Брайънт Хейс и през ум не му минаваше, че грижливо прикриваните от публиката многобройни затруднения със „Съдбовна зима“ бяха добре известни на Джоузеф Найт.

Нито пък му идваше наум, че по-голямата част от непрестанно изникващите пред филма кошмарни проблеми са поставени на пътя му пак от Джоузеф Найт.

Поради съсипателния работен график Хейс не бе в състояние да държи Дария Кейн под строг контрол. Понякога не я виждаше по трийсет и шест, дори по четирийсет и осем часа. През това време Дария напрягаше изобретателността си, за да си урежда срещи с Джоузеф Найт.

Тези тайни свиждания бяха най-голямото ѝ удоволствие.

Те винаги започваха с любовна увертюра. За Джоузеф Найт красивото тяло на Дария бе като арфа, върху която той направляваше вълните на възбудата с много фантазия и въображение. Когато най-после я обладаваше с неизразимата мощ на мъжеството си, той я отвеждаше до опияняващи висоти, чието съществуване тя никога преди не бе подозирала, и я оставяше премаляла от удовлетворение.

Ако Дария бе малко по-невинна, тя щеше да се влюби в него. Самата мисъл за един живот, прекаран с такъв мъж бе като сбъдната мечта. Но холивудските преживелици на Дария бяха пресушили всичките ѝ мечти. Тя бе достатъчно интелигентна и си даваше сметка, че Джоузеф Найт не я обича и никога няма да я обикне. Беше я съблазнил с определена цел. И тя бе готова да му даде всичко в замяна на удоволствието, което ѝ доставяше.

И така, в моментите на успокоение след креватните занимания, тя му говореше за „Съдбовна зима“.

Знаеше всичко за проблемите, понеже умело подпитваше Брайънт Хейс и измъкваше от него всичките му надежди и тревоги. Хейс с удоволствие се доверяваше на красивата си любовница. Така Дария научи всичко за неприятностите му с Мойра Талбът и Гай Лавъри, с режисьорите и безконечните сценарии преработки.

А Дария предаваше на Джоузеф Найт всичко, което научеше от Хейс.

При мисълта за безизходицата на Хейс Найт доволно се усмихваше. Понеже сам бе заложил умело множество капани в сценария на „Съдбовна зима“, в които знаеше, че Хейс ще падне поради естествените си предразположения, себичността си и ограниченията на студиото.

Най-важният от тях бе, разбира се, краят на филма. Найт си бе послужил с трагичен край, за да придаде на филма психологическа дълбочина и по този начин да превърне творбата в лесна примамка, на която Брайънт Хейс не би могъл да устои. И все пак, постъпвайки така, той правилно бе предвидил, че когато работата опре до долари и центове, Хейс щеше да изостави тъжния завършек и да го замени със стереотипна холивудска развръзка.

С тази мисъл в главата Найт бе построил целия сюжет така, че без трагичния край филма да се лиши от цялата си жизненост. Поддривните му действия вече даваха своите плодове. Високоплатените сценаристи на Брайънт Хейс не можеха да възстановят мащабността на оригиналния сценарий, понеже промяната в развръзката го бе осакатила.

Но това далеч не бе единственият капан, който Джоузеф Найт бе заложил за Брайънт Хейс.

Найт специално бе включил сцени с героинята като момиче, понеже знаеше, че на Мойра Талбът ще ѝ бъде доста трудно да ги изпълни. И умишлено бе поставил героя в ситуации, които щяха да подложат на изпитание способността на Гай Лавъри да се държи по мъжки. Пак благодарение на Дария подривните му действия, насочени срещу „Съдбовна зима“, придобиваха още по-безмилостни измерения.

Найт знаеше, че Дария е единствена довереница на Хейс. Затова се зае да ѝ подсказва идеи за това как да се разрешат някои от трупащите се проблеми. Тя на свой ред ги подсказваше на Хейс като свои идеи, родени през любовните им нощи.

Хейс бе изумен от проникателния ум на любовницата си. Отдавна бе оценил уменията ѝ в леглото, но никога не бе гледал на нея като на интелект. Сега му се наложи да промени мнението си.

Съветите ѝ бяха умни, поне външно. Четеше с него работния сценарий и му сочеше местата, които звучаха вяло и плоско.

Хейс се вслушваше във всичко. Действията му ставаха все по-зависими от нейните съвети. Дори я покани да присъства в студиото като негов консултант, но тя хитро отказа под предлог, че щяла да вижда по-ясно нещата, ако стояла настрана от врявата. Разбира се, истинската причина бе, че искаше да е свободна, за да прекарва времето си с Джоузеф Найт, докато Хейс бе зает в студиото.

С течение на времето Хейс започна да се нуждае от преценката на Дария. Тя не бе свързана пряко с филма, никога не ходеше в студиото и затова изглеждаше по-обективна и безпристрастна от хората в „Континентал“, които бяха затънали в проекта и се губеха в подробности, а не виждаха основните неща.

На Брайънт Хейс и през ум не му минаваше, че Дария може да играе двойна игра, целяща по-скоро да задълбочи трудностите, отколкото да ги разреши. В началото съветите ѝ изглеждаха полезни, ала с течение на времето започнаха все по-често да водят до преснимане на кадри и до още по-голямо изтощение на актьорите и на хората зад камерата. Често пъти тя умело откриваше недостатъци в някоя от най-скъпите и трудоемки сцени. Хейс, който не можеше да отрече логиката на критичните ѝ забележки, незабавно заповядваше преснимане. В резултатна това работният план се забавяше със седмица или дори повече и отново се харчеха стотици хиляди долари. Подобренията в сцената никога не компенсираха умората на актьорите и снимачния екип.

Много от съветите на Дария помагаша за подобряване на темпото на някоя сцена, но същевременно невидимо отслабваша целия филм по начин, който щеше да се забележи, едва седмици и месеци по-късно. Това също бе предвидено от Джоузеф Найт.

Всички тези промени приличаха на сложна бродерия, чийто модел е познат единствено на този, който я работи. Затова уместните забележки на Дария съвсем не подобряваха „Съдбовна зима“, а напротив — довеждаха до удължаване на реализацията и още по-голямо обезсърчение сред актьорския състав и снимачния екип.

А зад всяка изречена от Дария дума, зад всяка изразена от нея идея и зад произтичащите от това проблеми, които се сипеха над „Съдбовна зима“, стоеше Джоузеф Найт.

Времето минаваше и всяко забавяне в постановката, всеки конфликт с кинозвездите, всяко уволнение в „Съдбовна зима“ достигаше до знанието на Джоузеф Найт, който продължаваше да играе сложната шахматна игра и да пуска на Хейс идеи, които първоначално изглеждаха полезни, но с течение на времето се оказваха зловредни. Тъй като филмът бе произлязъл от Джоузеф Найт, той най-добре от всички знаеше как да го съсипе.

И с помощта на Дария той правеше всичко възможно да умножава проблемите на Брайънт Хейс.

В същото време в „Монарк Пикчърс“ филмът, който Джоузеф Найт и Оскар Фройнд тайно бяха замислили, бавно напредваше с подготвителните работи и се насочваше към реализация. Всичко в него бе противоположно на колоса, който „Континентал“ създаваше с толкова дандани.

Филмът нямаше заглавие. Бе забутан сред второстепенните проекти на „Монарк“ и в студиото го считаха за „помощна програма“ без стойност — филм, който трябваше да се прави с минимални разходи и да се пусне като пълнеж към някое основно заглавие на „Монарк“.

Единствено Оскар Фройнд и Джоузеф Найт знаеха какво фактически бе заложено.

Джоузеф Найт внимателно подбра за строго секретния проект едни от най-талантивите творци в Холивуд. Между тях имаше сценаристи, художници по костюмите, блестящ композитор за музикалното оформление и един от най-добрите художници на продукцията в Холивуд.

Режисьорът, грижливо избран от Джоузеф Найт след дълго търсене, бе Серж Лавицки — полски имигрант, започнал кариерата си като сценограф и станал един от най-силните режисьори в Холивуд. В резултат на поредица от спречквания с началството обаче кариерата му от пет години бе западнала. Лавицки бе темпераментен, но блестящ режисьор, с ярко визуално чувство, коренящо се в ранните му години като художник в Париж.

Благодарение на извънредния си усет към изключителните личности Джоузеф Найт успя да укроти Лавицки и да го въодушеви с визуалните и драматичните качества на филма. Основна тема на сюжета бе Кризата и много от сцените се развиваха в Ню Йорк. Пред Лавицки се разкриваха широки възможности да превърне филма в символично визуално послание за агонията, изживявана от страната през последното десетилетие. Лавицки се въодушеви от проекта и се залови за работа с нова творческа енергия.

През първите няколко седмици от подготовката Джоузеф Найт взе основните решения по набирането на актьорите за новия филм. Сътрудниците му бяха изненадани.

За ролята на главната героиня, чиято трагична съдба я разделяше от мъжа, когото обичаше, избра Ребека Шъруд — красива, но неизвестна актриса с временен договор в „Кълъмбия“, откъдето щеше да я пренаеме. Беше млада, с необикновено лице — едновременно невинно и чувствено — и безупречна актьорска техника. Единствената причина, поради която досега не бе станала суперзвезда, бе необичайната двойственост на екранното ѝ отражение, което я правеше неподходяща за стереотипните героини на големите студиа и „лошите момичета“, тъй скъпи на сърцата на продуцентите от 30-те години.

Джоузеф Найт я бе избрал заради неопределимите отсенки на мелодичния ѝ глас и заради скритата тъга, която очите ѝ излъчваха. До този момент режисьорите не знаеха какво да правят с нея. Но Джоузеф Найт знаеше точно как да я извае в героинята, която му трябваше.

И все пак най-сполучливото актьорско попадение на новия филм, което в бъдеще щяха да наричат „ударът на десетилетието“, бе главната мъжка роля, която Джоузеф Найт даде под носа на Оскар Фройнд.

Актьорът се казваше Самюъл Рейнс. Работеше в Холивуд от близо дванайсет години и бе играл частни детективи, крадци, полицаи, летци, войници и всякакви други роли, изискващи мъжко присъствие на екрана. В момента имаше договор с Оскар Фройнд, който го бе преотстъпвал в безброй късометражни филми. Беше мургав и не се отличаваше с класическа красота. Гласът му бе грапав, заради което все му даваха жанрови роли, в които оставаше незабелязан. Външният му вид бе необичаен, преднамерено мъжествен, и камерата инстинктивно го отбягваше.

Но Джоузеф Найт виждаше нещо неповторимо в мощната физика и пламтящите черни очи на Рейнс. И когато му даде да почете от ролята в новия филм, откри, че след няколко внимателни напътствия гласът му се обагри с нов, непознат досега ласкав тембър.

Този път Оскар Фройнд възрази решително срещу ексцентричния избор на Джоузеф Найт.

— Това момче не струва. Второразреден жанров актьор, нищо повече. Ако му повериш мъжката роля, филмът ти ще е за боклука, преди още да си го започнал!

— Нека го изпробваме с Ребека и ще преценим дали си прав — отвърна Джоузеф Найт.

Седмица по-късно пробните снимки бяха готови. Играта на Самюъл Рейнс до Ребека Шъруд недвусмислено потвърди, че Джоузеф Найт е бил прав за него. Както и Хъмфри Богарт на младини, Рейнс бе изпълнявал успешно роли на отрицателни и страшни герои. Но когато заплашително-мъжествената му външност се подчинеше на положителна роля, резултатът бе наистина поразителен. Той излъчваше невероятна почтеност и сила, съчетани с вътрешен сексапил.

Между Самюъл Рейнс и Ребека Шъруд се получаваше неповторима симбиоза. С изтънчените маниери на своята героиня Ребека Шъруд инстинктивно караше първичната отривистост на Самюъл да изпъкне. Когато бе до него на екрана, странното излъчване на хубавото ѝ лице сякаш се наслагваше. А Самюъл Рейнс, който въпреки скромните роли, които бе играл в миналото, беше интелигентен актьор, успяваше да придаде истински трагична окраска на своя сексапил, от което ставаше невероятно привлекателен като голямата любов на Ребека.

Оскар Фройнд си оставаше скептичен по отношение на Самюъл Рейнс, но отстъпи пред избора на Джоузеф Найт. В крайна сметка, казваше си предпазливият шеф на студио, това си бе негов филм. Ако пропадне, Найт ще се черви.

Освен това цялата кариера на Фройнд бе изградена върху поемането на рискове и му беше интересно да разбере дали Самюъл Рейнс наистина е способен да доведе тази трудна задача до успешен край.

Режисьорът, Серж Лавицки, се оживи от вълнуващата задача да снима Самюъл Рейнс и Ребека Шъруд. Засне ги поне в десетки ракурси, на фона на необичайни декори. Лицата им станаха визуалният център на филма, като своеобразна хармония в центъра на симфонична творба.

След като се определиха изпълнителите за двете главни роли, вълнението около филма нарасна. Актьорите за второстепенните роли

бяха подбрани из цял Холивуд. Всеки актьор, всяка, актриса се отличаваше с по някакво особено качество, неизявявано до този момент в предишните им стереотипни жанрови роли. Всички получиха от Найт и Лавицки нови, вълнуващи задачи. В резултат на това сцените се играеха с искряща динамика, невиджана по холивудските екрани от дълги години.

Джоузеф Найт знаеше, че филмът му ще трябва да се състезава с пищното и ексцентрично творение на „Континентал“ с натруфените му декори и хилядите му статиста. Затова се зае да противопостави на тази повърхностна привлекателност друга, по-дълбока, създадена от него самия. Събраха се с Лавицки и Оскар Фройнд и заедно начертаху визуален план на филма. Използваха нийоркския пейзаж по нов, оригинален начин. Статуята на Свободата, Крайслер Билдинг, дори Ийст Ривър и Бруклинският мост по здрач придобиха ново символично звучене. Използваха костюми, вътрешно осветление и декори, за да създадат поетичен, налагащ се контраст между структурното безличие на града и личния живот на героите. Навсякъде намираха контрасти. Шефът на осветителите, Фред Сокол, работи дълги часове с Лавицки и художниците по декорите, за да създаде визуална картина, която щеше да плени зрителя, без да се набива в очите или да бъде неестествена.

Междувременно камерата на Лавицки опозна лицата на дамата главни актьори. С помощта на Джоузеф Найт той можеше да извлече от най-обикновен едър план с героя и героинята повече, отколкото Хейс и фаворитите му успяваха да постигнат с панорамен кадър от петстотин статисти и гърмящ симфоничен оркестър.

Джоузеф Найт имаше невероятен усет за съставяне на диалози с растящо психологическо напрежение. Дори в най-простите сцени зрителите можеха да замрат по местата си от вълнение от невидимите конфликти, които той залагаше като клопки в обикновения диалог. Това умение се дължеше на многобройните творби от големи драматурзи, които бе изчел, както и на собствената му неразвита дарба, която през целия му живот бе чакала, за да се прояви.

Освен това имаше необикновен усет за любовни сцени. Успяваше да постави Ребека Шъруд и Самюъл Рейнс в най-изгодна за тях светлина, като по този начин увеличаваше въздействието на сцените и романтичното напрежение. С всеки изминал ден филмът придобиваше нова психологическа проникновеност, а драматичният

разказ далеч надхвърляше по дълбочина мудните шаблонни сцени, създадени от Хейс за двамата главни изпълнители в „Съдбовна зима“.

Актьорският състав започна да гледа на Джоузеф Найт със смесица от благоговение и обич. Въпреки че видът му в тъмните делови костюми бе по-скоро респектиращ, той успя с течение на времето да поговори подробно с всеки актьор и актриса, независимо колко малки бяха ролите им, като ги насърчаваше сами да предложат как да постигнат най-доброто изпълнение.

Същото се отнасяше и за техническия състав. Найт опозна всички сценични работници и механици и се отнасяше към тях също тъй приятелски, както и с отговорника по снимачния график, с помощник-художниците по декорите, със скриптерката. Накара всички да разберат, че ако вложат във филма най-доброто, на което са способни, ще се получи нещо, в което ще са горди да видят имената си.

Всички откликнаха. Понеже в Холивуд груповата работа е традиция, макар и абсурдното поведение на някои филмови звезди, себичността на някои режисьори и внезапните промени в плана от шефове на студиа и продуценти често да превръщат холивудските филми в невиждана какофония. Груповата работа бе обединявала професионално холивудските екипи дори в най-трудни обстоятелства. А тук един продуцент умееше да извика гордост у хората си, показвайки им как усилията им ще допринесат за крайния резултат.

Ребека Шъруд предложи заглавие, което Джоузеф Найт и Оскар Фройнд най-после приеха — „Краят на дъгата“. Хрумването на Ребека, родено от дълбоката ѝ ангажираност към филма, обрисуваше превъзходно и поетически правдиво подема и горчивината от феерията на 20-те години и разбитите илюзии по време на Голямата криза.

Предложението ѝ бе последният щрих към един проект, който Оскар Фройнд вече смяташе за най-голямото филмово начинание в дългия си опит в киното.

И така, в течение на единайсет трудни месеца два от най-амбициозните филми в историята на Холивуд преминаха през родилните си мъки. Всеки от тях посвоему носеше огромен риск. „Съдбовна зима“ — историческа епопея с участието на две звезди,

които се целеха малко по-високо от възможностите си. Снимаше се по похабен от решенията на собствените си продуценти сценарий и почти от самото начало бе заринат с проблеми. И все пак това бе продуктът на съвкупния талант на най-успешното студио в Холивуд.

„Краят на дъгата“ пък бе рожба на мисълта на неизвестен продуцент, който никога преди не бе правил филми. В главните му роли играеха неопитни дарования, режисирани от темпераментно минало величие, изгонено от големите студиа преди години.

„Краят на дъгата“ дръзваше да се опълчи срещу традицията, установена от холивудското филмопроизводство през последните десет години, и да разстрои публиката с трагичния си край.

Щеше ли американската филмова публика да приеме такъв филм? Това бе най-големият риск.

Към края Оскар Фройнд започна да изтръпва от страх. Страхуваше се, че Брайънт Хейс с касовата „Съдбовна зима“ ще победи „Краят на дъгата“ и ще спечели десет „Оскара“.

Когато сподели тревогите си, Джоузеф Нйт го успокои с усмивка.

— Остави това на мен, Оскар. Аз отговарям за филма. Погледни на нещата така: през последните месеци не сме стояли със скръстени ръце. Какво искаш повече?

Оскар Фройнд се усмихна. Нйт бе прав. И да спечелят, и да изгубят, вдъхновението, което бяха изпитали от съвместната си работа по „Краят на дъгата“, си бе струвало труда, филмите трябва да доставят удоволствие и когато се правят — не само когато се гледат. А той никога не бе изпитвал такова пълно удоволствие.

Колкото до Брайънт Хейс, той работеше по осемнайсет часа на ден върху крадената си творба, сякаш бе негова собствена. Докато реализацията на „Съдбовна зима“ мъчително се кандилкаше към своя край, той удвояваше и утрояваше усърдието си. Влагаше в него всичките си познания по филмопроизводство. И дори да осъзнаваше някои слабости, си казваше, че познава душевността на публиката достатъчно добре, за да знае, че притегателната сила на звездите и сюжета ще възтържествуват над тях. Работеше като обезумял. А когато изнемогваше или униваше от умора, търсеше утеха в любещите прегръдки на красивата Дария.

През това време снимките по „Крайт на дъгата“ приключиха и започнаха довършителните работи.

Ив Сийклер се събуди в къщата си в Малибу. Беше сама.

Единственият ѝ събеседник бе приспивният тътен на приборя, макар че мирисът в леглото ѝ напомняше за мъжа, който бе прекарал нощта с нея.

Той бе известен холивудски тъпкач със силно тяло, дълъг пенис и забележителна способност да го държи корав колкото е необходимо. Бе популярен сред актрисите и жените на филмови величия и изкарваше повече от паричните им подаръци, отколкото от дребния си договор в студиото.

Ив бе прекарала приятно с него предната вечер, но рано сутринта той изчезна, без да уточни къде отива — вероятно в обятията на друга, както Ив предположи с безразличие.

Беше десет часът. Когато не бе на снимки, Ив рядко ставаше преди този час. Почти винаги се събуждаше сама в леглото, понеже многобройните ѝ любовници бяха ранни птици и тръгваха по сутрешни задачи много преди да е излязла от тайния свят на сънищата си, за да се потопи в ярката светлина на Холивуд.

Протягайки се като сънлива котка, тя стана и с гъвкави стъпки отиде в кухнята, за да включи кафето. Докато то шумеше в машината, взе горещ душ, после две минути стоя под ободрителните струи на ледената вода, излезе и се изтри с хавлията.

Върна се в кухнята в копринен халат, с увита в кърпа коса и си наля кафе. Седна да прегледа вестниците. Винаги четеше бизнес вестниците — както нюйоркските, така и холивудските, без да се брой „Уолстрийт Джърнъл“, за да следи многобройните си капиталовложения.

На трета страница в „Холивуд Рипортър“ забеляза, че името ѝ се споменава в клюкарска рубрика.

„Стройната и елегантна Ив Синклер — пишеше в рубриката — била забелязана във вторник вечерта в «Трокадеро» под ръка с кумира на «Кълъмбия» Дърк Чембърлейн. Възможно ли е двамата прочути актьори да са свързани в любовна авантюра? Нашата кристална топка

казва «да». Изразът в очите на хубавата Ив Синклер разсея всички съмнения, че това, което става между нея и приятелят ѝ Дърк, е БЕЗУМНО, БЕЗУМНО, БЕЗУМНО...“

Ив се усмихна. В дрънканиците на хроникьора нямате нищо вярно. Дори не бе ходила в „Трокадеро“ с Чембърлейн. Дописката бе скалъпена от агентите на двамата актьори с малко помощ от рекламните отдели на съответните студиа. Ключкарската преса от години свързваше Ив с десетки актьори, по които жените лудееха, но тя никога не бе ходила сериозно с нито един от тях, освен ако, разбира се, не се брояха чисто сексуалните връзки като тази със снощния ѝ гост. Тя ненавиждаше актьорите. Непостоянните им личности, напомпани със слава и амбиции, ги правеха невъзможни дори за приятели, камо ли за брачни партньори.

Не че не се беше женила за такъв. Първият ѝ брак бе с прочут актьор, чиято кариера по онова време бе във възход. Беше брак, нагласен в студиото, от рекламните агенти, и на Ив добре ѝ дойде шумотевицата, която се вдигна около нея в онзи деликатен за кариерата ѝ момент.

Бракът безцеремонно приключи, когато мъжът ѝ започна да слиза в топлистата на касовия успех.

Вторият ѝ брак бе с могъщ продуцент в „МГМ“ и издържа по-дълго. Но този път някой от шпионите на продуцента я хвана на местопрестъплението с един от най-красивите ѝ обожатели — конгресмен от Ню Йорк, който точно тогава се кандидатираше за Сената.

Последва бурна сцена. Ив трябваше да избира. Политикът я искаше за жена, но настояваше тя да се откаже от филмовата си кариера. Ив отхвърли тази възможност. Продуцентът щедро я обезпечи при развода, тя заряза политика и оттогава повече не се омъжи. Не се бе представил никой с достойни акредитиви за развитието на кариерата ѝ.

Ив бе съвсем сама на тоя свят. Нямахше близки или доверени приятели — това бе лукс, който суровият живот в Холивуд отдавна бе унищожил, нямаше и семейство.

Не знаеше нищо за майка си — нито какво става с нея, нито къде се намира. Предполагаше, че все някъде скача от един на друг брачен партньор. Ив никога вече нямаше да я види.

В случай, че я сполетеше болест или злополука, хората, на които трябваше да се съобщи, бяха адвокатът ѝ, финансовият ѝ съветник и агентът ѝ — в този ред. Никой не я обичаше, никой не бе достатъчно загрижен за нея, за да държи да бъде уведомен. Разбира се, големите клечки в студиото трябваше да знаят, за да направят съответните промени в плановете си...

Ив нямаше никого. Най-странното бе, че не усещаше самота. Другите хора само излишно я разсейваха. Кариерата бе единственото, което имаше значение за нея.

Животът на дете-кинозвезда и зряла холивудска актриса отдавна бе прочистил от Ив естествената женска нужда от любов. Тя бе действена жена. Не си губеше времето в мисли за човешките си нужди. Живееше за нещо по-голямо от самата себе си.

Ив седеше със затворени очи пред разтворените вестници и отпиваше от кафето си, когато телефонът отново иззвъня и я стресна. Тя стана с въздишка и вдигна слушалката.

— Ало.

— Ив, тук е Фреди. Имам добри новини за теб.

Беше агентът ѝ.

— Какво става? — очите на Ив привикваха с полумрака.

— Играта ти в „Козирог“ току-що получи Наградата на критиците в Лондон — каза Фреди. — Поздравявам те.

Ив мълчеше.

— Новините наистина са добри — каза най-последно замислено.

— Повече от добри. Знаеш какво означава това, нали?

Тя знаеше. Щом лондонската критика официално я бе одобрила, със сигурност щяха да я предложат за „Оскар“ за най-добра женска роля.

Това не бе неочаквано. Наистина бе дала всичко от себе си в работата над „Козирог“ — романтична мелодрама без стойност, но с чудесна главна женска роля.

Ив вече бе предлагана за два „Оскара“. Малцина бяха хората в бизнеса, които още не бяха разбрали, че тя е една от най-добрите актриси в Холивуд — може би най-добрата след Гарбо. Не само че заучаваше бързо и се държеше като съвършен професионалист по време на снимки, но можеше и да променя по невероятни начини външността и индивидуалността си, за да се въплъщава в

разнообразни роли. Служеше си с голямата си власт на кинозвезда, за да изисква от операторите да я показват само в най-добра светлина, от сценаристите да ѝ заделят най-добрите реплики, от костюмиерите и гримьорите да правят това, което най-много ѝ подхожда, а от режисьорите — което бе най-важното — да не забравят, че това е филм на Ив Синклер, и да влагат цялото си умение, за да изглежда тя добре.

За хората от кинобизнеса Ив бе чистокръвна актриса, най-добрата, която можеше да се намери.

Но за широката публика тя все още бе сред по-малките светила в Холивуд — добра актриса, която никога не бе успяла докрай като изпълнителка.

Ив много добре знаеше каква е причината за това. Въпреки че бе красива и изтънчена, с интелигентен израз, за какъвто мнозина актьори можеха само да мечтаят, липсваше ѝ пламенният сексапил, който даваше възможност на по-слаби актриси да привличат погледите на продуценти, режисьори и публика.

Нещо повече, липсваше ѝ онова неопределимо нещо, което в Холивуд бяха започнали да наричат „звездно качество“. Липсваше ѝ безсрамната похотливост на Харлоу, развратната външност на Бети Дейвис, мъжкаранестата елегантност на Катрин Хепбърн. Чисто и просто не бе достатъчно характерна. Този факт ѝ даваше възможност да се превъплъщава с почти невероятна лекота и правдоподобност в голямо разнообразие от роли. Но също я държеше извън светлините на рампата и ѝ пречеше да си създаде собствен уникален облик. Нямаше такова нещо като „изглед а ла Ив Синклер“, на който другите актриси да се стремят да подражават, нито пък „стил а ла Ив Синклер“, от сорта на панталоните „а ла Хепбърн“, очите „а ла Бети Дейвис“ или гърдестата похотливост „а ла Харлоу“.

Тъкмо в тази липса на специфичен собствен стил винаги се бе коренило слабото място на Ив като актриса. Тя притежаваше всичко останало: талант, техника, проникновение, най-тънко умение. Но ѝ липсваше оная неуловима привлекателност, която превръщаше по-слаби актриси във всеизвестни имена, докато Ив си оставаше на по-долно стъпало в холивудската стълбица.

Холивудските магнати вече от десет години чакаха големият талант на Ив да я отведе до суперзвездни висоти. До този момент чакането им бе напразно. Ив бе звезда и пълнеше касите. Но не бе

знаменита звезда. Не бе „Холивудска кралица“. Все още. И докато не получише оня последен тласък, докато не влезеше веднъж завинаги в центъра на вниманието, всяка страна от кариерата ѝ щеше да страда. Най-накрая големците от студиото щяха да се откажат от нея и да си потърсят някой да я замести.

Тазсутрешната новина обаче прогони подобни неприятни мисли от главата ѝ.

Един „Оскар“ можеше да добави последния щрих към имиджа, който най-сетне щеше да я превърне в едно от женските величия на екрана. Тази година можеше и да победи. Съперниците ѝ не бяха особено силни, а изпълнението ѝ в „Козирог“ бе безупречно.

Ив вече бе свикнала да я предлагат за „Оскари“. Бе свикнала и да не печели. Знаеше, че докато съществуват по-бляскави, по-харесвани и по-обичани от публиката актриси от нея, винаги щяха да ѝ отмъкнат почестите.

Но тази година можеше да е различно. Тази година, можеше да успее.

С тази мисъл в главата Ив благодари на агента си и остави слушалката. Върна се до френския прозорец, зад който вълните неспирно прииждаха към брега. Сутрешната ѝ сънливост се бе изпарила. Всичките ѝ сетива бяха нащрек.

Най-сетне ѝ се предостави благоприятният случай. Случаят, в очакване на който цял живот бе работила, бе развивала изкуството си до рядко срещано в Холивуд съвършенство, бе си служила с острия си ум, за да спечели благосклонността на онези, които можеха да ѝ помогнат, и същевременно бе унищожавала всеки, който се опиташе да застане на пътя ѝ. Бе играла най-грубата игра на света с неповторимо умение и инстинкт на убиец. И се бе издигала, но никога достатъчно високо, за да достигне до целта. До този момент.

Това бе нейният „Оскар“. Трябваше да бъде!

Ив стоеше втрещена в неразгадаемия океан — символ на вечността, който не ѝ говореше нищо. В нейното въображение нямаше нищо, което да се уподоби с тази гледка на неспирна, ритмична повтораемост, граничеща с покоя. Умът ѝ неуморно се блъскаше напред и нагоре към смътната цел, която с всеки изминал ден се отдръпваше по малко назад — точно с толкова, че да не може да я достигне.

Но тя щеше да я достигне. Щеше най-после да я улови.
Тя вече бе почти в ръцете ѝ.

На 1-ви декември, навреме за Коледния сезон, в театър „Громънс Чайниз“ щеше да се състои премиерата на „Съдбовна зима“. Безпрецедентната рекламна офанзива умишлено се задържаше, за да се разрази с пълна сила в момента на премиерата. Бяха закупили цели вестникарски страници за обяви за новия филм.

Корицата на „Тайм“ бе запазена за Брайънт Хейс, а за продукцията му — най-знаменитата досега, бе написан водещ материал. Всяко филмово списание в страната бе готово да изсипе куп хвалби за филма. Над Академията за киноизкуство и кинонаука се оказваше невиджан задкулисен натиск, за да се осигурят колкото може повече номинации за „Оскари“.

Колкото до Мойра Талбът и Гай Лавъри, двамата бяха освободени от всякакви ангажименти, за да могат да се посветят изцяло на рекламни турнета. Обикаляха из цяла Европа и Съединените щати. Говореше се, че дори щели да заминат за Русия, за да се снимат с руски официални лица по местата, където се развиваше филмовата история.

Най-малко хиляда кинотеатъра из цялата страна бяха ангажирали филма. Предварителната реклама бе толкова грандиозна, че театрите бяха принудени да приемат скъпи блокове от помощни филми на „Континентал“, за да получат привилегията да прожектират „Съдбовна зима“. Брайънт Хейс вече изчисляваше печалбите в десетки милиони долари. Никой друг филм не бе вдигал толкова шум след „Отнесени от вихъра“.

Тогава се случи нещо неочаквано.

На 15-и ноември в един от кинотеатрите на „Ингълуд“ под покровителството на критици-познавачи и запалени кинаджии се състоя специалната закрыта премиера на някаква неоповестена романтична драма на „Монарк Пикчърс“, озаглавена „Краят на дъгата“.

При най-неочаквани обстоятелства, които по-нататък щяха да станат част от американската история на киното, закрытата премиера

предизвика сензация.

„Дъгата“ бе поразителна реалистична драма, която разкриваше разрухата, предизвикана от Депресията, в живота и надеждите на хората. Действащите лица изпращаха директно послание към душите на американците. Мъжката част на публиката се отъждествяваше с героя, а женската с героинята. Историята завършваше трагично, но въпреки това възпяваше тайнствената сила на любовта дори в най-безнадеждното нещастие.

Филмът улавяше нещо съществено не само за Депресията с дългите ѝ години на жестоки лишения, но и за предхождащата я епоха на благоденствие, чиито фалшив оптимизъм и детинска вяра в нерушимостта на човешките мечти сякаш бяха допринесли за голямата духовна криза през 1929-а.

Благодарение на превъзходния сценарий и великолепната режисура филмът достигна такива висоти на романтична наситеност, че потресе публиката при закритата премиера и понесе вълна от устни коментари, която за един ден обходи цяла Калифорния, а след седмица бе обхванала цялата страна. Беше ясно, че „Дъгата“ не е просто пълнеж на програми. Това бе творба от извънредна важност, която отведнъж налагаше нов стил във филмопроизводството.

„Монарк Пикчърс“ веднага започна своята рекламна кампания, с цел да разнесе славата на „Дъгата“.

Както се оказа, реклама дори не бе необходима. Като че във филма имаше някакво вълшебство. Навсякъде хората зарязваха всичко и се нареждаха пред касите. Кинотеатрите бяха претъпкани. Опашките се виеха през две улици. В миг се бе родил класическият филм — най-рядкото холивудско явление.

През първите две седмици треската обхвана и Европа и дублажните студиа на „Монарк“ работеха на смени по двацет и четири часа, за да привършат навреме чуждоезичните варианти на „Дъгата“ и да задоволят наплива от поръчки. Кризата бе ударила Европа дори още по-тежко от Съединените щати и разказът за трагедията и тържеството на човека на фона на икономическата разруха откликваше и в сърцата на европейците.

Самюъл Рейнс в миг се превърна в суперзвезда. Зрителите със затаен дъх следяха грандиозната му игра. От този момент щеше да

съперници на Колмън, Гейбъл и Кари Грант като един от елитните изпълнители на мъжки роли в Холивуд.

Колкото до Ребека Шъруд, играта ѝ разплакваше зрителите. Беше сигурно, че Академията ще я предложи за изпълнителка на най-добра женска роля и пред нея се разкриваше голяма кариера.

Всички, свързани с филма, се прочуха. Списанията и вестниците бяха пълни със статии за Оскар Фройнд и смелата му подкрепа на строго секретния проект на Джоузеф Найт. Бляскавият труд на Серж Лавицки събуди кариерата му за нов живот и всички го приветстваха като един от най-големите режисьори в Холивуд. Предвиждаха се предложения за „Оскари“ в няколко категории, между които за най-добра мъжка роля, за най-добра женска роля, за най-добър оригинален сценарий и разбира се, за най-добър филм.

Но най-много от всичко бурното внимание на публиката се привличаше от твореца, написал и режисирал „Крайт на дъгата“ — Джоузеф Найт. Снимката му се появи във всички филмови списания и вестници. Отсега беше ясно, че дръзкият млад мечтател ще стане най-нашумелия продуцент в Холивуд.

Към края на ноември „Крайт на дъгата“ влезе в историята на киното. Общите приходи в касите надхвърляха дващест милиона долара. Такъв успех от филм, чийто бюджет бе по-малко от половин милион, смайваше всички наблюдатели.

А сред наблюдателите никой не бе по-слисан от Брайънт Хейс.

Той бе разярен. Неговата „Съдбовна зима“ бе отмъстително изместена на втори план. „Крайт на дъгата“ бе очевидно истинският хит на празничния сезон.

При други условия Хейс щеше да спре „Съдбовна зима“ и да го задържи за пускане по екраните на по-късна дата. Но той бе с вързани ръце. Беше ангажирал над хиляда кинотеатъра из цялата страна и не разполагаше с друг филм, за да го замести. Рекламната кампания не можеше да се спре с един замах.

Нямаше друг избор, освен да го пусне. И Хейс, който бе борец по природа, реши да поеме риска. Даде воля на рекламната офанзива и пусна филма в „Громънс Чайниз“, както бе предвидено, на 1-ви декември.

Резултатът бе катастрофален.

Публиката, захласната по „Крайт на дъгата“, бе във възможно най-неблагоприятно разположение на духа, за да приема с възторг някаква широко бюджетна холивудска драма с шаблонен край. Никой вече не се интересуваше от любовните интриги между Мойра Талбът и Гай Лавъри. Зрителите ги бяха гледали в над десет филма, до болка ги познаваха и с презрение ги отминаваха. Всъщност най-смешното бе, че тъкмо стремежът на двете филмови звезди да постигнат грандиозен ефект с натруфените си костюми обрече кариерите им. Напредналата възраст и липсата на истински актьорски способности у Мойра Талбът в образа на руската героиня лъсваха в убийствени пропорции. А иззад опитите на Гай Лавъри да изглежда героичен прозираха женствените му превземки.

Но провалът на „Съдбовна зима“ отиде много по-далеч. Зрителите се прозяваха пред пищните декори на продукцията и вдигаха рамене пред режисираните тълпи от статисти. Руският сюжет, тъй чужди и далечен по време, бледнееше пред смазващо актуалния разказ за Депресията в „Крайт на дъгата“ — напълно американска история, предназначена за публика, която от близо десетилетие потискаше мъчителните си чувства.

Професионалните вестници бяха безпощадни.

„СТУДЕНА ЗИМА ЗА КОНТИНЕНТАЛ“ — казваше едно от заглавията.

„НЕ НА НЕСКОПОСАНИЯ ФИЛМ НА ХЕЙС“ — пишеше „Дейли Въраяти“.

„ПОСРЕДСТВЕНА ЗИМА“ — известяваше „Холивуд Рипортър“.

Като следствие от разгрома на „Съдбовна зима“ „Континентал“ завърши тримесечието с най-голямата си финансова загуба от 1930-а година насам. Брайънт Хейс трябваше да обяснява пред Арнълд Спек и останалите в Ню Йорк как се е стигнало до това фиаско. Провалът бе най-големият удар по престижа и могъществото му. Самият Брайънт Хейс се чудеше дали изобщо скоро ще се възстанови от него.

Сензационният интерес към „Крайт на дъгата“ продължаваше, финансовият успех на филма из целия свят можеше да се сравни

единствено с единодушния му прием от критиката.

На 15-и февруари, когато бяха обявени предложенията за награди на Академията, стана това, което всички очакваха. „Краят на дъгата“ бе предложен за четиринайсет „Оскара“ — нещо неவிжданo до този момент.

Колкото до „Съдбовна зима“, той успя да събере предложения за три награди, между които за най-добри специални ефекти, за най-добра операторска работа и — благодарение на личното влияние на Брайънт Хейс — за най-добър филм.

Никой обаче не се залъгваше от тези козметични предложения. „Съдбовна зима“ бе колосална несполука, а позорните му резултати в касите бяха помрачили безвъзвратно имиджа на продуцента му. Брайънт Хейс нямаше никога вече да бъде олицетворение на пищния холивудски магнат. Тази чест щеше да се падне на красивия и обаятелен Джоузеф Найт. Найт олицетворяваше работещия холивудски продуцент — бе млад, сериозен и запретнал ръкави филмов творец с определено послание към света. Докато Хейс, важната клечка с пура в уста, с имението в Бел Еър и офисите, пълни с послушни подчинени, бе анахронизъм.

Това бе най-неблагоприятният възможен изход за Хейс. Още по-болезнено от провала на филма му бе унижението, че е бил засенчен от едно нищожество като Джоузеф.

Разбира се, на разярения Хейс и през ум не му минаваше, че „Съдбовна зима“ — филмът, над който бе работил тъй усърдно и на бе заложил толкова много, бе ни повече, ни по-малко крадена творба. Лично той бе откраднал идеята и оригиналния сценарий за филма, и то не от друг, а от самия Джоузеф Найт.

Хейс дори не си спомняше за отдавнашното посещение на Найт в дома му и за разговора им относно творбата, която Найт искаше да реализира чрез „Континентал“. Кражбата на Хейс си бе най-обикновен бизнес и той изобщо не се замисляше над собствената си непочтеност.

Затова не можеше да осъзнае иронията на това, което му се бе случило. Ако можеше, вероятно щеше да заподозре, че Джоузеф Найт има нещо общо с развоя на нещата. И вероятно щеше да си направи по-дълбоки заключения за ролята на Дария Кейн в сполетялата „Съдбовна зима“ катастрофа.

Но Брайънт Хейс никога не погледна в тази посока. Заслепен от ярост, той не можеше и да прозре подобни тънки хитрини. Само знаеше, че покорявайки сърцата на публиката, Джоузеф Найт му е сложил рога. Найт бе накарал всички да повярват, че е въвел нови критерии за талант и ангажираност в холивудското филмопроизводство. Това бе нова ера — поне така твърдеше кинокритиката — на висши стремежи и велики постижения, в която Найт щеше неограничено да властва.

Отсега нататък Брайънт Хейс щеше да вижда красивото мургаво лице на Джоузеф Найт във всички филмови списания и щеше да слуша как славата му се носи из цял свят, докато плодът на неговия жизнен път, резултатът от двайсетгодишния му тежък труд събираше прах в късата памет на публиката.

Това бе оскърбление, която Брайънт Хейс нямаше да забрави.

И когато настъпеше моментът за разплата, щеше да си отмъсти.

Но засега Брайънт Хейс можеше само да беснее и да преглъща беса си.

Вечерта след обявяването на предложенията за „Оскари“ Хейс нареди на Карл Рехер да му донесе бутилка отлежал скоч. Бе дотам погълнат от яда си, че дори не забеляза кога Карл влезе в обичайния си окаян вид и внесе подноса с бутилка, сода и лед.

Карл Рехер тихо излезе, затвори вратата и се прибра в стаята.

Никой не познаваше така добре къщата на Брайънт Хейс, както Карл Рехер.

Карл знаеше за Дария и Джоузеф Найт почти от самото начало. Понеже бе изключително интелигентен и познаваше Дария, не му бе трудно да разбере, че тя имаше връзка с Найт. През цялото време бе следил какво става от благоприятната си позиция на наблюдател. И като филмов творец, бе почувствал неуловимата връзка между близостта на Дария с Найт и неизброимите злощастия, сполетели „Съдбовна зима“.

Въпреки че отмъщението съвсем не бе достатъчно за човек, комуто Брайънт Хейс бе причинил такива злини, Карл Рехер оценяваше поетичната правдивост на това, което Джоузеф Найт бе причинил на Брайънт Хейс и на „Континентал Пикчърс“. В дълбините

на душата си той ръкопляскаше на Нйт и изпитваше садистично
удоволствие от поражението на Хейс.

Кейт се бе отказала от прослушванията.

До гуша ѝ беше дошло да чака безкрайно, да понася презрението и недружелюбното отношение на асистент-режисьорите, да участва в епизодични и фигурантски роли, които толкова зле се заплащаха и никога не водеха наникъде.

Мелани обаче нямаше намерение да я остави да се откаже. Мъкнеше я със себе си на курса, който посещаваше два пъти седмично. Кейт наблюдаваше сеансите с отегчено изражение. Гордостта ѝ страдаше при гледката на дузината отчаяни кандидат-актриси, изпълняващи сценични етюди пред някакъв изтерзан учител, който сам бе неуспял актьор. Цялата история изглеждаше нелепа и много печална.

Работата, която Кейт и Мелани вършеха по студиата, не приличаше на актьорска игра. Кейт не виждаше в нея нищо общо с това, което правеха на екрана Бети Дейвис, Кари Грант или Спенсър Трейси. Тези хора бяха актьори. Кейт и Мелани бяха по-скоро манекени, които някой поставяше пред безразличната камера за две секунди филмово време и после извеждаше като добитък от снимачния павилион.

Парадоксалното бе, че единственият личен опит на Кейт, който донякъде ѝ напомняше на актьорска игра, бе сервитьорството.

От работата си в ресторанта тя се бе научила да си служи с гласа и тялото, за да създава определени образи, които трябваше да се харесват на определен тип клиенти и да им измъкват бакшиши. Кейт се бе специализирала в това. За двете секунди, необходими да стигне до някоя маса, тя можеше да прецени клиентите и съответно да се преобрази.

Но тя не възприемаше това като актьорска игра. За нея то си бе просто работа. Тя бе прекалено твърдоглава и практична, за да намира логическа прилика между това, което вършеше, за да си изкарва хляба, и изкуството на знаменитите холивудски звезди.

Всичко вече ѝ бе дотегнало. Духът ѝ бягаше все по-далеч от това, което я заобикаляше. Скоро тялото ѝ щеше да го последва и тя щеше да си вдигне чукалата и да замине. Необятната американска земя я зовеше. Холивуд наистина бе абсурдно място, по-покварено и отвратително от всички останали. Неистовите интриги на Мелани и другите, за да се доберат до някоя роля, се виждаха глупави на Кейт. Холивуд щеше да си послужи с тях, да ги съдъвче и да ги изплюе и те щяха да приключат курса като секретарки или продавачки с похабени тела и омърсени души.

Кейт усещаше как у нея се надига жаждата за странстване. Скоро щеше да потегли на път. Тя го усещаше.

Но преди да успее да реши, се случи нещо, което промени плановете ѝ.

Вечерта на „Оскарите“ приближаваше. Церемонията по връчването на наградите щеше да се състои в балната зала на хотел „Амбасадор“. Мелани изгаряше от желание да отиде и да види звездите. Дълго увещава Кейт и тя накрая реши да я придружи.

Когато вечерта настъпи, облякоха най-хубавите си дрехи и отидоха пред хотела. Снопове от прожектори кръстосваха небето. Звездите запристигаха в лимузините си — Кларк Гейбъл, Роналд Колмън, Бети Дейвис, Джеймс Кани, Джоун Крофорд — облечени в най-последните творения на парижките моделиери. Мелани и Кейт, задържани от полицейския кордон сред стотиците ревящи поклонници, гледаха от разстояние. Кейт бе изумена от почти истеричната възбуда на Мелани.

Всички звезди вече бяха дошли, но тълпата не се разотиваше. Почитателите щяха цяла вечер да чакат, да слушат церемонията по високоговорителите и да аплодират победителите на излизане от хотела.

Мисълта да прекара цялата вечер отвън се видя малко прекалена на Кейт.

— Аз си отивам — рече тя на Мелани. — Ти, ако искаш, остани. Ще се видим вкъщи.

За нейно учудване Мелани също реши да си тръгне. Новите обувки ѝ стискаха и трябваше някъде да седне.

Отбиха се в едно близко кафене, за да си починат и да обсъдят видяното, преди да се приберат.

Седнаха на бара и си поръчаха кафе. Кафенето бе полупразно. В едно сепаре седяха две момичета, а на бара някакъв мъж ограждаше имената на коне върху фиш за конни състезания. В пепелника пред него димеше цигара. Мелани бе изпълнена с обичайната смесица от възбуда и униние.

— Видя ли Гейбъл? Нали е божествен? Как може един мъж да е толкова красив! Какви зъби! Направо е фантастичен! А роклята на Бети Дейвис? Ако можех да облека такава поне веднъж в живота си... А видя ли косата на Джоун Крофорд?

Кейт слушаше разсеяно. Ентусиазмът на Мелани я трогваше, но тя самата не намираще нищо възхитително в излизащите от лимузините звезди. С луксозните си дрехи и прически, с грима и усмивките за пред тълпата те ѝ напомняха по-скоро на циркаджии, отколкото на истински знаменитости. В цялата история имаше нещо прекалено неестествено, за да извиква у нея възхищение.

Кейт в никакъв случай не бе интелектуалка. Но познаваше достатъчно добре както тайния свят на мечтите, така и най-грозната страна на реалността. Холивудските звезди с позите и кряскащите тълпи около тях съвсем не я очароваха. Те бяха просто кукли на конци, уловени в мрежите на своите поклонници. Не бяха истински господари на съдбите си, понеже професионалното им съществуване изцяло зависеше от това дали ще харесат на другите. Тя допускаше, че личният им живот не е никак за завиждане. Навярно имаха съвсем малко време за себе си и още по-малко спокойствие. Кейт достатъчно бе воювала за независимостта си, за да я привлича подобна перспектива.

И все пак се усмихваше на възклицанията на Мелани.

— Ах, Джон Гарфийлд! Само като си помисля, че видях Джон Гарфийлд! А Ив Синклер! Обожавам я от ей такава.

— И аз я обожавах — каза Кейт замечтано, припомняйки си как боготвореше Ив Синклер като малка.

— Какво не бих дала да съм сега там и да гледам церемонията — продължаваше Мелани. — Помисли си само, Кейт! Всички слушат речите и чакат великия момент на отварянето на плика. Само ако бяхме там, а не тук отвън...

— Хайде, хайде, ще преживеем и без това — каза Кейт.

В този момент ги прекъсна плътен глас.

— Моля да ме извините, без да искам, дочух разговора ви.

Кейт вдигна глава. Беше мъжът, който изучаваше фиша за конни състезания на бара, на няколко стола от тях. Бе се приближил и им се усмихваше. Изглеждаше на средна възраст, елегантен, напомняше с нещо на Уилям Пауъл. Бе облечен в тъмен костюм на ситни райенца с жилетка. Изглеждаше малко западнал, но образован. Навярно някой стар жанров актьор, комуто не бе провървяло.

— Аз знам как можете да влезете в Амбасадор — рече той. — Наистина е много лесно. Ако наистина искате, трябва...

Кейт го гледаше подозрително. Мелани мълчеше.

Когато видя лицата им, мъжът се поколеба.

— Е, извинете за дързостта. Не исках да ви безпокоя.

И им обърна гръб.

— Почакайте! — обади се изведнъж Мелани.

Той пак се обърна към тях — усмихваше се.

— Наистина ли знаете как се влиза там? — попита Мелани.

Той кимна.

— Отминавате страничния вход и преди да стигнете следващата пресечка, свивате в алеята. Ще видите една врата без надписи, от другата страна на хотела. Няма охрана. Там никога не охраняват. Винаги се промъквах оттам, когато по една или друга причина не исках да ме виждат във фойето. Там е входът за зареждане на ресторанта.

На лицето му бе изписан копнеж. Кейт забеляза бръчиците под очите му и тънките, грижливо поддържани мустачки, от които още повече заприличваше на Уилям Пауъл. Имаше високо чело и тъмна коса. От него лъхаше нещо изтънчено и същевременно разгулно. Ако видът му не бе толкова самоуверен, Кейт щеше да заподозре, че пие.

За миг той я погледна и тя срещна странно изражение в уморените му очи. Бе нещо отколешно, сякаш бе видял в нея момичето, от което е щял силно да се интересува, но преди много години.

— Няма повече да ви задържам — рече. — На добър час.

Обърна се, остави петцентова монета на бара до чашата от кафето и бавно излезе с праметнат през ръка шлифер.

— Смяташ ли, че тоя ни каза истината? — обърна се Мелани към Кейт. — Искаш ли да опитаме?

Кейт я погледна в очите. Бяха като на нетърпеливо дете. Тя се засмя.

— Нищо няма да ни стане, ако опитаме — отвърна. — Най-много да ни изхвърлят за ушите.

Пет минути по-късно двете момичета предпазливо се движеха по алеята, която им бе описал непознатият. Все още чуваха шумящата тълпа и гласа на Боб Хоук, който пускаше шега по високоговорителя между обявяването на наградите.

Намериха вратата точно както им бе казал непознатият. Беше метална, боядисана с кафява блажна боя.

Мелани внимателно я отвори. Вътре нямаше нищо, само няколко празни кафеза и палети. Беше наистина склад за доставки.

Мелани и Кейт се промъкнаха през помещението и намериха товарния асансьор, за който бе споменал непознатият. Дръпнаха тежката врата и влязоха вътре. Имаше копчета за фойето, мецанина и етажите. Мелани натисна копчето за мецанина и возилото се затресе нагоре.

След малко асансьорът спря, Мелани отвори вратата и внимателно се заоглежда наоколо. Пред очите им се разкри залата на мецанина, обзаведена в класически стил, с махагонови шкафове, огледала в богато украсени рамки и кресла.

В този момент Кейт се сети, че не бяха попитали непознатия къде да вървят по-нататък. Балната зала вероятно се намираше до фойето или на мецанина.

— Щом сме стигнали дотук, ще я търсим — рече.

Внимателно разузнаха целия мецанин и мимоходом се огледаха в едно от огледалата. Изглеждаха достатъчно добре, за да минат за гости на хотела, но едва ли можеха да се представят за поканени на банкета, за връчване на наградите.

Откриха стълбище към фойето и най-сетне чуха наблизко ясно доловимия шум от тълпата в балната зала. Кейт надзърна зад ъгъла — от двете страни на вратите имаше охрана.

— Да опитаме отзад — рече на Мелани. — Може би ще успеем да се промъкнем зад кулисите.

Коридорът бе пълен с необозначени врати с вентилационни отвори, които водеха към помещения за персонала на хотела. Избраха една близо до залата и я отвориха.

Мелани се шмугна вътре. Кейт тъкмо да я последва, когато от залата се разнесе глас.

— А носителката на наградата за най-добра женска роля е...

И двете спряха и зачакаха да чуят името.

— Ребека Шъруд в „Краят на дъгата“!

Избухнаха аплодисменти. Кейт видя как очите на Мелани широко се разтвориха. Мелани бе гледала „Краят на дъгата“ седем пъти и се оприличаваше на Ребека Шъруд.

— О, Кейт... — възкликна Мелани.

В този момент в коридора се чу мъжки глас и я прекъсна. Кейт се обърна и видя един от хотелската охрана, който приближаваше към нея.

— Госпожице!

Кейт бързо затвори вратата и се обърна към пазача. Той я гледаше подозрително.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Опитът да чете в мъжките очи помогна на Кейт в този миг да осъзнае, че той още не е сигурен коя е и каква е. Опитваше се да я прецени по дрехите и обноските.

Тя бързо прие самоуверен, почти царствен вид.

— Да, разбира се. Има ли тук дамска тоалетна?

Той я погледна внимателно.

— Не я ли видяхте вътре, госпожице?

Тя осъзна, че той вероятно говореше за тоалетната до балната зала.

— Страхувам се, че там е пълно с народ — отвърна тя. — Не искам да прекарам половината от времето си в чакане.

В очите му за миг блесна недоверие. Кейт се усмихна весело и самоуверено и това разпръсна съмненията му.

— Следвайте ме.

Поведе я през един коридор към друго отделение, съседно на балната зала. Дамската тоалетна беше сбутана в ъгъла и почти не се

забелязваше.

Кейт, без да мисли, бръкна в чантата си, намери един долар и му даде бакшиш.

— О, благодаря ви, госпожице. Много ви благодаря.

Пазачът си тръгна, напълно успокоен, докато Кейт мрачно размишляваше, че ще трябва да се лиши от един обяд.

Влезе в дамската тоалетна и се погледна в огледалото. На лицето ѝ все още бе изписан изразът на аристократично снизхождение, с което си бе послужила пред пазача.

От коридора се чу тракане на токчета. Без да мисли, тя се пхна в една от кабините, понеже не искаше да захваща разговори с гостите на хотела.

Някой влезе в тоалетната. Кейт седна на седалката. Реши да чака, докато досадницата си отиде, и после да иде да потърси Мелани.

Но мисълта ѝ неочаквано бе прекъсната от съскаци думи, които идваха от стола пред огледалото в тоалетната.

— Гадна кучка!

Грозните думи бяха изречени от приятен шипящ глас, който неизвестно защо ѝ се стори познат. След тях се изсипа порой от тихи, но цветисти изрази — невероятно вулгарна подборка дори за навикналите уши на Кейт.

Тя затаи дъх, заинтригувана от гласа. В ядните думи прозираше такова отчаяние, че нещо дълбоко в нея се покърти.

Кейт внимателно погледна през процепа на вратата на кабината. Жената бе гърбом към нея, но Кейт можеше да види лицето ѝ в тоалетното огледало. Жената втренчено гледаше собственото си отражение.

Лицето бе младо и красиво. Очите бяха сини, кожата — кадифена, без никакви бръчки. Косата бе много тъмна, сресана на грациозно падаща по слабите рамене гладка лимба. Брадичката, челото, страните и носът бяха невероятно фини и нежни.

Но лицето бе разкривено от злоба и безсилие, а мръсните думи продължаваха перверзно да се леят от устата ѝ.

— Шибана мръсна кучка! — шептеше тя. — Шибана некадърна кучка...

Кейт с мъка се сдържаше да не ахне от изумление. Срещу нея стоеше Ив Синклер.

Чак сега, в присъствието на тези силни чувства, от които чак ѝ ставаше неловко, Кейт си спомни какво бяха чули преди малко с Мелани — присъждането на „Оскара“ за най-добра женска роля на Ребека Шъруд. Спомни си също, че Ив Синклер бе предложена за същата награда за изпълнението си в един филм, който бе гледала, но чието заглавие не можеше да си спомни.

Ребека Шъруд бе спечелила „Оскара“, който Ив несъмнено много горещо желаше.

Тези мисли минаха през главата на Кейт, докато подслушваше това, което бе може би един от най-болезнените мигове в живота на Ив Синклер. Понеже в Холивуд бе всеизвестно, че тя е постигнала всичко по силите на една актриса, за да се изкачи до професионалния си връх, освен „Оскар“. Ив бе прочута звезда и имаше право на това, но въпреки всичките ѝ усилия винаги я слагаха сред недотам бляскавите, недотам звездните холивудски актриси. И то въпреки факта, че актьорското ѝ изкуство се аплодираше по целия свят.

— Ребека...

Името, което устните на Ив произнасяха тихо и съзерцателно, доказваше, че Кейт е прочела мислите ѝ. Кейт се чувстваше почти неловко, че се намира тъй близо до тази жена, че я вижда, без да бъде видяна, и че знае какво става в душата ѝ.

Тя изведнъж си даде сметка, че пред нея е нещо повече от обикновена актриса. Пред нея бе порасналият идол на собственото ѝ детство.

Сега виждаше това ангелско лице променено не само от годините на холивудската кариера, които тя дори не можеше и да си представи, но и от цял един живот на безсилие, което тази вечер бе достигнало до връхната си точка.

Кейт гледаше, а през лицето в огледалото отсреща преминаваше цял калейдоскоп от зашеметяващи емоции. Най-осезаема от тях бе, разбира се, яростта. Но изпод нея, зинала като черна паст, бе ненавистта. Ненавист заради неуспеха? Заради хрумването на Академията да присъди най-високата награда на младата Ребека Шъруд? Ненавист към всичко, което представляваше Холивуд? Или може би ненавист към самата себе си, към целия си живот, пропилян в напразната гонитба на признанието, което нямаше да дойде?

Кейт гледаше, а красивото лице в огледалото бавно променяше израза си и по него се изписват нещо ново. То бе неопишуема печал, бездънно, безкрайно съжаление.

Кейт се чувстваше ужасно неудобно. Не смееше да излезе от кабината, не смееше дори да помръдне. Мисълта, че Ив може да разбере, че някой я наблюдава, я ужасяваше. Трябваше да остане тук, докато Ив си тръгне.

В този миг на вратата се почука.

— Ив? — чу се мъжки глас отвън. — Там ли си?

Лицето в огледалото се сепна и дойде на себе си, сякаш някой грубо го бе изтръгнал от дълбока лична драма — прекалено интимна, за да бъде показана на бял свят. Красивите черти се изгладиха с такава бързина, че Кейт се стъписа. Една ръка бързо изтри отронилата се по бузата сълза.

— Да — каза високо Ив. — Какво има?

— Пресата, Иви — отвърна гласът. — Съжалявам...

За миг Ив се поколеба. По лицето ѝ се изписа непоносимо страдание. Най-самотното лице, което Кейт бе виждала. После, сякаш подчинено на внезапно разместване от неизказано мощни вътрешни сили, лицето се промени. Всички чувства, които го опустошаваха, бяха отпъдени.

Ив се готвеше за репортерите.

Това прогонване на чувствата порази скритата Кейт повече от всички изпълнения на Ив, които бе наблюдавала на екрана. Понеже вихреците се страсти явно бяха непоносими и същността ѝ се разяждаше от страшна отрова. Тя криеше всичко под желязната маска на самообладанието, за да увери пресата и поклонниците си в неизменното хладнокръвие, в съвършената еlegantност, в ненакърнимото благородство на звездата.

И точно в този поглед Кейт видя самотното и изплашено момиченце, надничащо от ъгълчето на усърдно построения израз на Ив. Кейт знаеше, че отсега нататък ще го вижда всеки път, когато погледне Ив Синклер. Понеже то обхващаше цялото минало и обгаряше не само детския образ на Ив, който Кейт така бе обожавала като малка, но и нейното собствено детство, нейната собствена самота.

Ив хвърли последен изпитателен поглед към огледалото. Очите ѝ излъчваха уморената решимост на сразен войник, който дава обет един

ден да се бие отново. Тогава тихо каза на отражението си в огледалото:
— Сто и петдесет процента.

Думите ѝ озадачиха Кейт.

После се обърна и пъргаво излезе навън. Някакъв глас в коридора я поздрави и тя изчезна.

Малко по-късно Кейт тръгна да търси Мелани. Не ѝ каза какво бе видяла в дамската тоалетна, но застана до нея в скривалището, за да изслуша докрай присъждането на наградите.

Филмът на Джоузеф Найт „Края на дъгата“ спечели девет от отличията на Академията. Кейт бе гледала филма и го бе харесала, затова не се изненада, когато той пожъна толкова много награди. Но бе удивена как банкетната зала почти осезаемо се наелектризира, когато Холивуд изразяваше удивлението и възхитата си от напълно неочаквания голям победител.

Може би най-паметният момент от вечерта бе присъждането на наградата за най-добра мъжка роля на Самюъл Рейнс. Рейнс, който обикновено бе мълчалив и по-скоро страшен като екранно присъствие, се разкри като обикновен и скромен човек, когато приемаше отличието си.

— Искан ми се да мога да кажа, че съм постигнал всичко със собствени сили — обърна се той към присъстващите. — Но дори и да го кажа, няма да е вярно. От петнайсет години работя здравата в този бизнес. Имал съм своите възможности и съм пропуснал някои от тях, както става с всеки от нас. Но това, което виждате, когато гледате играта ми в „Края на дъгата“, не съм го създал сам. Човекът, който ни накара всички да надминем себе си в този филм и ни накара да повярваме, че можем да бъдем по-добри от това, което сме били, е Джоузеф Найт. Изказвам благодарност най-напред на него, а след това и на всички вас, които направихте от тази вечер най-паметната в живота ми.

Благодарствената реч на Самюъл Рейнс бе обширно цитирана и разпространена в десетина кинопрегледа, понеже се превърна в драматична кулминация на вечерта. Думите му още звучаха в ушите на Кейт, когато двете с Мелани напуснаха скривалището си и излязоха

навън, за да се слоят с тълпата, очакваща звездите да си тръгнат от хотела.

Кейт и Мелани попаднаха между стотици кряскащи и блъскащи се запалняковци, задържани от кордон навъсени полицаи, някои от които на коне.

Звездите заизлизаха двама по двама. Лицата им бяха различни — вече знаеха кой е спечелил желаните награди. Кейт видя Бети Дейвис, Кларк Гейбъл, Джоун Крофорд, Роналд Колмън, Уолтър Хюстън, Мърна Лой и много други. Неизвестно защо в светлините на прожекторите всички изглеждаха по-скоро меланхолични и изморени. Кейт си представяше как искат да си отидат у дома и да съблекат луксозните дрехи, да пийнат нещо и да си легнат.

Когато обаче се появи Ив Синклер, нещо в Кейт трепна. След като цял живот бе къртала това лице в представите си, Кейт вече познаваше и тайните му терзания. Затова бе доволна, наистина доволна, че дойде на тазвечерната церемония. Бе опознала Ив по-добре от всякога и по някакъв неясен начин бе опознала по-добре и себе си.

Тя все още размисляше над този факт, когато една група запалняковци пробиха кордона и се впусна към излизащите звезди. Веригата от полицаи се разкъса и настъпи безпорядък. Силният напор на множеството изтласка Кейт и Мелани напред. Стана страшно. Един от конете се изправи на задни крака с ужас в очите, докато ездачът му се опитваше да го обуздае. Копитата му яростно ритяха нагоре към нощното небе.

В този миг тълпата се сля с излизащите от хотела знаменитости и полицията се оказа безсилна да възстанови реда. Настъпи диво, непозволено смещение на две групи, които логиката и пространството по право трябваше да държат разделени — високопоставените звезди и неизброимата тълпа, която отдалеч им се възхищаваше.

Преди Кейт да успее да разбере какво става, надигащата се човешка вълна я откъсна от Мелани и я понесе към стъпалата на хотела. Навсякъде имаше полицаи, които размахваха палки и крещяха на тълпата с разкривени от ярост лица.

Изведнъж Кейт усети, че я бутат грубо напред към ръцете на един полицаи. Явно изкаран из търпение от дългата си нощна борба с

тълпата, той си изля яда на нея и грубо я блъсна. Тя падна на паважа в краката му.

— Назад! — чу го тя да тътне към нея и всички останали, които можеха да го чуят. — Назад!

В този миг две силни ръце сграбчиха Кейт и я изправиха на крака. Допирът им бе суров, но нежен. Тя се зачуди дали не е някой полицай, по-търпелив от предишния.

Но когато се обърна, за да благодари на спасителя си, видя хубав мъж в смокинг, който очевидно бе от знаменитостите. Гледаше я с черните си загрижени очи.

— Добре ли сте? — попита.

Преди да успее да отвърне, тя го видя как стрелва с яден поглед полицаия, който я бе блъснал.

— Бъдете по-внимателен — каза тихо, но така, че полицаят веднага застана мирно. — Това също са хора.

Сержантът се обърна отрезвял. Кейт отново погледна мъжа, който я бе вдигнал. Все още я гледаше, а в очите му имаше загриженост за състоянието ѝ.

— Добре съм — каза Кейт. — Благодаря ви. Съжалявам...

Думите излизаха трудно от устата ѝ, понеже от ръцете, които я държаха, струеше желязна сила, която почти отнемаше дъха ѝ.

— Добре.

Той я пусна. Почти ѝ бе обърнал гръб, когато отново я погледна. В очите му трепна нещо внезапно и дълбоко, сякаш искаше да запечати образа ѝ в паметта си, преди да я остави да си тръгне. Тя се зачуди дали е помислил, че отнякъде я познава, или просто е такъв и фиксира хората със строгия си жив поглед.

След дълго търсене най-сетне намери Мелани и двете започнаха да си проправят път през тълпата. Мелани явно бе избегнала блъсканицата, повалила Кейт на земята, и все още бе пълна с детинско вълнение.

— Девет награди! — ахкаше тя. — Ах, какъв мъж! Гледай, Кейт, ето го!

Кейт се обърна, проследи протегнатата ръка на Мелани и видя непознатия, който ѝ бе помогнал да стане. Влизаше в една лимузина, докато цяла фаланга полицаи едва удържаше тълпата назад.

— Това е той! — изкрещя Мелани. — Джоузеф Найт! Нали е божествен?

Кейт не отвърна. Миг по-късно двете момичета бяха на път за вкъщи. Когато пристигнаха, Мелани искаше да говори цяла нощ за това, което бе видяла в „Амбасадор“, но на сутринта Кейт бе на работа и с прозявка отпрати приятелката си в леглото.

Седмица след церемонията по връчването на „Оскарите“ в хотел „Амбасадор“ Кейт тръгна да си търси театрален агент.

Не сподели с никого намерението си, още по-малко с Мелани. Чувстваше, че действа прикрито, и изпитваше странно чувство за вина. Чувстваше се двойно по-неудобно от факта, че не знаеше защо точно го прави. Кейт не бе свикнала да предприема действия, без да знае защо.

Нещо в преживяното по време на вечерта на „Оскарите“ я бе променило. До тази вечер актьорската професия ѝ бе безразлична и тя се отнасяше с открито презрение към Холивуд. Но оттогава започна да изпитва някакъв размирен вътрешен порив, приличен на песъчинката, която се превръща в перла.

Не знаеше защо се бе променила. Не бе склонна да се самоанализира дотолкова, че да се пита дали бе свързано с подслушаното лично страдание на Ив Синклер, или с нещо от самата церемония. Само знаеше, че се чувства различна.

Разбира се, нямаше да може никога да изличи от паметта си Ив пред огледалото в тоалетната, разкривените ѝ от болезнени чувства красиви черти, когато размишляваше за изгубения „Оскар“.

Нито пък щеше да забрави изумителната сила на духа ѝ, когато пред същото това огледало Ив с един замах на волята си погребва личната болка и успокои лицето си за пред пресата.

Кейт си спомняше нощта на „Оскарите“ като особен момент, неизвестно защо откъснат от естествения ход на живота ѝ. Момент, в който имаше някакво вълшебство, като нощта на Пепеляшка на бала в двореца. В него нямаше нищо реално, но тъкмо поради това притежаваше силата на сън, който я заплеляваше и смътно ѝ напомняше за детските фантазии, свързани с Ив Синклер и вълшебния свят, в който тя живееше.

Но тези мисли не ѝ даваха отговор на загадката за поведението ѝ. Тя не си задаваше въпроси. Вместо това се движеше смело напред, както би постъпила при някой от бързите си опити да намери работа

като сервитьорка. Разпрати копия от фото досието си, въртя телефони и скоро получи очаквания отговор.

Първата ѝ среща бе с агент на име Барни Ливингстън. Беше чувала много пъти името му от Мелани като агент, който давал шанс на млади изпълнители, ако притежават данни. Освен това нещо в името му ѝ се струваше изискано. Някак по детски ѝ се искаше да я представя човек с точно такова изтънчено име.

Когато пристигна в офиса му, я обзе учудване и смут.

Офисът бе малък и разхвърлян и се намираше в очукана административна сграда в центъра на Холивуд. Имаше секретарско бюро, но без секретарка. Посрещна я плешивеещ мъж по риза, с тлъст корем и пура в устата.

— Барни Ливингстън — каза, без да обръща внимание на изуменото ѝ изражение. — А ти си...

— Катрин Хамилтън — отвърна Кейт и се помъчи да се усмихне.

— Седни. В момента говоря по телефона.

Остави я и влезе във вътрешния офис, без да затвори вратата. Взе слушалката и продължи разговора си. Димът от пурата му се стелеше на талози из застоялия въздух.

— Окей, разбира се — каза на невидимия си събеседник. — Знам, че може. Но дали ще го направи? Там е цялата работа, Френки. На нея вече не може да се разчита както преди една или две години. Просто не е каквато беше. Всеки го знае. Затова нека опита другата. Само я пробвай. Никой няма да разбере. За бога, ще ти отнеме само десет минути. Направи го заради мен, Френки, рискувай. Така се откриват големите звезди. Знаеш много добре.

Последва дълго мълчание. Агентът беше с гръб към Кейт. Виждаше се как кима, докато слушаше събеседника си. Беше облегнат назад на въртящия се стол, краката му бяха вдигнати на бюрото.

Накрая усмихнато се наведе напред.

— Окей. Ти си добър приятел, Френки.

Остави слушалката, стана и тръгна към вратата.

— Хайде, ела, миличка — обърна се към Кейт. — Снимките ти са тук.

Тя влезе в офиса. Той се позабави във външната стая, търсейки нещо на бюрото на секретарката си, после дойде и затвори вратата.

— Извинявай, че те накарах да чакаш. Това беше един от най-важните ни продуценти. Успях да го склоня да изпробва една клиентка. Такава борба беше, сякаш му вадих зъб.

Той седна и изгаси пурата. Замести поглед от Кейт към фото досието на бюрото си. Когато я изучаваше, очите му се присвиваха.

— Хубава си. Имаш много изразителни черти. Говоря сериозно. Не съм ли те гледал в нещо?

Кейт поклати глава.

— Била съм само статистка, имам и няколко епизодични роли. Предполагам, че всички са били орязани.

Той кимна и я погледна изпитателно.

— Много характерни черти. Точно видът ти сигурно тревожи режисьорите. Те обичат всички да изглеждат еднакво. Но се надявам, че не си се отказала. В теб има нещо.

Погледна отново в папката със снимките, поклати глава и я затвори.

— Фотографът се е опитал да скрие качествата, за които говоря. Не можем да му се сърдим, той си мисли, че затова му се плаща. Неговата задача е да изкара всички като Марлене Дитрих. Но у теб има нещо по-така...

Той я изгледа отново.

— Може ли да се изправиш?

Кейт стана, като остави чантата си на земята до стола.

— Добре. Сега просто иди до вратата и се върни. Точно така. Отлично. Сега сложи ръце на ханша. Усмихни се. Усмихни се, де! Добре... Окей, можеш да седнеш.

Кейт седна и го погледна.

— Да... у теб има нещо — каза той и въздъхна. — Не съм сигурен какво е, но е различно. Каж ми, можеш ли да четеш реплики? Вземала ли си някакви уроци?

Кейт поклати глава.

— Била съм на няколко сеанса в един курс. Да ви кажа право, изобщо не съм гледала на това сериозно, докато... до неотдавна. Но мисля, че мога да се науча.

Откровеността ѝ сякаш му хареса.

— Ето — подаде ѝ един лист, написан на машина. — Прочети ми първата реплика.

Кейт погледна листа. Беше целият измацан, очевидно го бяха държали много ръце. По него бяха напечатани в колона разни реплики от диалози, без никаква връзка. Тя прочете първата реплика.

— Минава десет, госпожо. Майка ви е тук.

Агентът се усмихна.

— Миличка, не се намираш в моргата. Дай го малко по-секси. Да звучи истинско.

Кейт прочете репликата отново. Той я погледна безизразно.

— Сега опитай осемнайсети номер.

Тя намери репликата и я прочете.

— Не съм длъжна да понасям това.

— А сега гневно. Кажи го наистина гневно. Помисли си за човека, когото си мразила в живота си повече от всичко. Представи си лицето му и кажи репликата, все едно, че си с него. Хайде.

Кейт си представи Рей — вторият ѝ баща, и каза:

— Не съм длъжна да понасям това от теб.

Агентът я загледа съсредоточено. После се усмихна.

— Окей. Може би ще можем да ти уредим няколко урока по актьорство. Засега лицето ти може да се окаже достатъчно, за да ти намерим работа. Но трябва да си готова да се потрудиш. Готова ли си?

Кейт кимна, мислейки мрачно за сервитьорската си работа и дали изобщо да се отказва от нея.

— Добре тогава — каза той и стана. — Ще опитаме. Чакай малко.

Отиде в съседната стая, върна се със снопче листове, закачени един за друг и сложени в син плик, и ѝ подаде една писалка.

— Подпиши три пъти на десета страница и веднъж на единайсета. Това е стандартен договор. Пет години, петнайсет процента.

— Ама вие наистина ли...

— Не ти обещавам нищо, нали разбираш. Изглеждаш ми умно момиче. Знаеш колко е трудно в този бизнес. Но ще направя каквото мога. Това ти го обещавам.

Кейт бегло прегледа страниците на договора. Нищо не разбираше от условията. Подписа, където ѝ посочи агентът, и остави договора на бюрото.

— Браво, момичето ми — каза той. — Сега стани.

Тя стана.

— Сваляй ги.

Кейт се слиса.

— Ъъ, какво?

— Казах, сваляй ги — повтори той. — Сваляй гащите. Хайде, миличка. Няма да те чакам до довечера. Имам много работа.

Кейт се намръщи.

— Не разбирам за какво говорите.

Той стана, заобиколи бюрото и опипа гърдите ѝ с потъмнелите си от тютюна пръсти. Дъхът му миришеше на пури и лъхаше на евтин алкохол.

Очите му я загледаха похотливо и придумващо.

— Можеш да стигнеш далеч — каза.

Ръката му се плъзна от гърдите към ханша ѝ. Започна да я притегля към себе си.

— Бъди мила с мен... — започна.

Кейт го отблъсна с две ръце. Той изглеждаше учуден и ядосан.

— Какво ти става? От коя звезда падаш? Тук е Холивуд. Схващаш ли? Събуди се!

Кейт не отвърна. Дори не съзнаваше колко страшно го гледа. Но той не виждаше израза ѝ, понеже погледът му бе зает да опипва гърдите ѝ под блузката.

— Не ставай глупава, миличка. Няма да те чакам до довечера. Искаш ли работа, или не? Събувай се или няма да получиш нищо.

Сграбчи я за раменете и се опита да я целуне.

Коляното на Кейт се засили изневиделица и го прасна между краката. Очите му се облешиха и той изпъшка.

Преди да е успял да закрепчи от болка, юмрукът на Кейт се стовари върху носа му. От раненото място веднага бликна кръв.

От силния удар агентът се олюля назад.

— Ах ти, бясна кучко! — запроклина той. — Ах ти, путко скапана!

Изведнъж болката между краката го накара да се превие.

Той изохка и се стовари на пода.

С хладнокръвие, което поразил дори самата нея, Кейт стъпи здраво на гърдите му с едно от високите си токчета и се пресегна през тялото му към бюрото.

— Шибана кучка! — давеше се той в собствената си кръв.

Кейт намери договора. Свали крак от гърдите на агента, застана зад него и внимателно накъса листовете. Прибра парчетата в чантата си и погледна към Барни Ливингстън. Кръвта се стичаше по устата и брадичката му. Той я гледаше с ненавист и изумление. Не можеше да повярва на случилото се.

Кейт се завъртя кръгом и без да бърза, напусна офиса. Беше я обзело странно спокойствие, а в съзнанието ѝ витаеше образът на Рей, който се стрелкаше без посока и се сливаше с лицето на агента.

Когато излезе на улицата, вече не чувстваше нищо, освен силен глад.

Извървя няколко преки. Въздухът ѝ се струваше по-свеж от обикновено. Тротоарът под токчетата ѝ сякаш ободрително блещукаше в слънчевите лъчи. Странната безчувственост, която я бе обзела, я обнадеждаваше и я караше да се усеща млада и силна.

Накрая се озова пред едно кафене, което ѝ се стори познато. Огледа улицата, за да се ориентира, и видя на една пресечка по-надолу хотел „Амбасадор“.

Погледна отново към кафенето. Беше същото, в което се бяха отбили двете с Мелани вечерта на „Оскарите“.

Кейт влезе и седна в едно сепаре. Когато дойде сервитьорката, поръча сандвич и чаша кафе. Беше изгладняла и весела. По устните ѝ играеше тайнствена усмивка.

Неочаквано до нея прозвуча дълбок, равен глас и тя се стресна.

— Приятно ми е, че ви виждам тук.

Кейт се извърна и видя едно лице, което бързо изплува в паметта ѝ. Издокараният мъж на средна възраст, когото бяха срещнали онази вечер с Мелани — същият, който им каза как да влязат в „Амбасадор“ през страничния вход.

— Здравейте — отвърна усмихнато. — Светът е малък, нали?

— Вие го казахте. Това, което не можеш да направиш в Холивуд, е да избегнеш хората, с които вече се познаваш.

Стоеше с праметнат през ръката шлифер и изглеждаше точно толкова елегантен и точно толкова западнал, колкото когато го видя онази вечер. Усмивката му бе заразителна. Зъбите му бяха бели и

бляскави, мустачките — подстригани и от цялото му същество се излъчваше щедър хумор, който я очароваше.

— Току-що оставих един, който няма да е много приятелски настроен, ако го срещна пак — каза тя и се учуди на собствената си откровеност.

Той иронично вдигна вежди.

— Не може да бъде. Да не е някой асистент-режисьор?

— Импресарио.

— Аха — усмихна се той с разбиране. — Те са най-ужасните. Надявам се, че сте се погрижили да ви запомни завинаги.

Кейт кимна и се ухили като малко момиче.

— Това е то — продължи той. — Не всяка млада актриса може да си го позволи. Тия си мислят, че могат да правят каквото им скимне.

Кейт отвори чантата си, извади накъсания договор и го показа като трофей.

— Бях го подписала, преди да започне да пуска ръце.

— Вие ли го накъсахте или той? — попита непознатият.

Тя се тупна в гърдите.

Той запляска с облечените си в ръкавици ръце.

— Браво! — Очите му блеснаха бащински. — На Холивуд му трябват точно такива като вас. Кажете ми, влязохте ли в „Амбасадор“ онази вечер?

Кейт кимна.

— Да, благодарение на вас.

— Беше ли интересно? — попита той.

Тя отново кимна. Не можеше да му разкаже колко важна се оказа за нея онази нощ. Същевременно осъзна, че внезапното ѝ решение да направи сериозен опит като актриса я бе докарало дотук, до това кафене, с празни ръце и един скъсан договор като доказателство за усилията ѝ. По някакъв идиотски начин се бе въртяла в затворен кръг. От това ѝ стана забавно и тя се засмя на глас.

— Трябва да ви кажа, че начинът, по който го приемате, ме възхищава — каза непознатият. — Струва ми се, че у вас има нещо необикновено. Мога ли да се представя? Норман Уеб. От време на време писач на сценарии, а понастоящем — на жизнения кръстопът в средата.

Кейт прибра скъсания договор в чантата си и едва тогава подаде ръка.

— Кейт Хамилтън. Сервитьорка.

Усмивката му стана по-широка.

— Все повече ми харесвате.

— Бихте ли седнали при мен? — попита тя.

Той се престори, че се колебае, и докосна орфаната си копринена връзка.

— Имах една среща на хиподрума, но конете могат да почакаат. Приемам с удоволствие.

Той седна в сепарето с невъзмутимото си джентълменско поведение и сложи сгънатия шлифер до себе си. Извади златна табакера, отвори я и ѝ предложи цигара. Тя поклати глава.

— Имате ли нещо против, ако аз...

— Не, разбира се.

Той извади цигара, очука я в табакерата и я запали с издраскана златна запалка, която, както и табакерата, явно бе виждала и по-добри времена. Кейт се усмихна. Сякаш във всяко нещо при него елегантното съжителстваше с нещо вехто, изисканото — с упадък. А той почти се гордееше с това.

— Е, след като счупихме леда, защо не ми разкажете за себе си? Какви попътни ветрове ви довяха в нашата малка Мека?

Докато чакаше сандвича, Кейт му разказа накратко живота си. Спомена за главните подробности от детството си, без да разкрива причината за напускането на дома си. Пропусна и женитбата си с Куентин и грозните последствия от нея. Отдавна бе решила в себе си, че Куентин принадлежи на миналото ѝ, и не бе казвала дори на Мелани за него.

Спомена в едно изречение за скитанията си из страната и му разказа как на шега бе придружила Мелани в Холивуд. Тъкмо свърши с описанието на вечерта на „Оскарите“ и с неочакваното си решение да се опита да стане актриса, когато сандвичът ѝ пристигна.

— Вие сте човек на малкото думи — каза Норман Уеб. — Като писател или по-скоро нещо, наподобяващо писател, бих искал да мога да се меря с вас по лаконичност.

Докато я гледаше как яде, той ѝ разказа за себе си. Бил израснал в чужбина и се върнал в Съединените щати, за да завърши

образованието си в Йейл като баща си и дядо си. Започнал да пише още в колежа, като се стремял, да стане един от „загубеното поколение“ на Хемингуей, Фокнър и Скот Фицджералд. Не след дълго обаче осъзнал, че талантът му не е на нужното равнище, и дошъл в Холивуд да работи като част от растящия екип от автори на идеи, които бълвали сценарии за неми филми.

Собствениците на студия по онова време третирали тези автори като животни, понеже не искали да приемат, че подчинените им драскачи имат нещо общо със сериозните писатели. Но с появата на говорещите филми трябвало да се съчиняват диалози, а за Норман това било фасулска работа. Творбите му може и да не били много дълбоки, ала умеел да пише живи, вълнуващи диалози и си намерил добре платена работа, като създавал сценарии за стилни комедии, апашки трилъри и детективски истории. Изкарвал добри пари, въпреки че не го уважавали много. Тогава в един момент постоянните компромиси и безсъдържателната работа, налагана от Холивуд, презрителното отношение на шефовете на студия и надменният фалш на филмовата столица взели да го дразнят. Развел се с първата си жена, оженил се повторно за много по-млада, развел се и с нея. Не знаел дали по-напред да плаща алименти на бившите си съпруги, или да погасява трупациите се дългове от комар. Започнал да закъснява за работа, предпочитал конните състезания пред студиото. Карал се с продуцентите, режисьорите и другите сценаристи за незначителни сюжетни подробности или за диалозите. Душата му се раздирала от съмнения.

Уволнили го. Друго студио му дало възможност за изява, но той я пресякъл с независимото си поведение. Тогава го отритнали отвсякъде. Никой не искал да го наема, понеже се славел като неудачник.

В момента изкарвал жалки суми от приключенски истории, които пишел за евтините списания. Живее сам в мизерно бунгало, пиел евтино уиски, ходел на хиподрума почти ежедневно, купувал си двудоларови билети и се забавлявал с конете вместо с жени.

Норман говореше за всички тези неща с весел цинизъм, който направи силно впечатление на Кейт. Опропаденият му живот сякаш го забавляваше, като че ли се отнасяше за някой друг. Кейт усещаше в него голяма мъка и разочарование, но чувстваше също, че излъчва топла, бащинска нежност — първото качество, което от дълго време

насам намираше у някого. Беше доволна, че го покани да седне с нея. Сега ѝ бе много по-малко самотно.

— Мисля, че си приличаме — каза тя. — Но вие поне сте видели и по-добри дни. Моите никога няма да настъпят. Особено след това, което стана днес. Но нищо. На мен ми харесва да бъда сервитьорка.

— Това е достойна професия — каза той. — И освен всичко друго изисква да бъдеш и добър артист. Кажете ми, Кейт — мога ли да ви наричам Кейт? — какво ви накара да опитате артистичната професия?

Кейт замислено сбърчи вежди.

— Наистина не знам.

Пред очите ѝ бе лицето на Ив Синклер в огледалото, ала реши, че няма смисъл да казва за това на Норман Уеб. Съвсем честно не знаеше защо актьорската професия изведнъж, я бе привлякла.

Той се усмихваше.

— Всъщност никой не знае как стават тези неща. Във всеки случай това е тема, която бързо омръзва. Как се чувствате сега, след първата схватка?

Кейт отново се замисли.

— Ами в неговия офис имах чувството, че ще го убия. Много беше странно... Като че ли ме тласкаше някаква вътрешна сила. Последствията не ме интересуваха. Просто нямах намерение да му се давам. След това на улицата се почувствах прекрасно. Свободна като птичка. После усетих, че съм страшно гладна, и така дойдох тук. — Тя сви рамене и се усмихна. — Звучи малко глупаво, нали?

— Напротив — възрази той. — Много добре звучи. Виждате ли, млада госпожице, Холивуд се е канел да забие във вас първата си въдичка. Дори сте се отървали много леко. Всяка от тези въдички пуска кръв и вкарва отрова. Като ухапване от пиявица. Това е тайната на този град. Но вие сте постъпили много умно, без може би дори да си давате сметка за това. Пресекли сте всичко от самото начало.

Кейт не каза нищо. Не беше съвсем сигурна накъде бие Норман Уеб. Но чувстваше в думите му истинско благоразположение и приятелство.

Изведнъж той сякаш се затвори в себе си. Лицето му придоби много сериозно изражение.

— Някога познавах един писател. Много талантлив човек. Умен и амбициозен. Той се остави на Холивуд да му забие отровните си въдички. Забрави кой е, защо беше станал писател. За него имаха значение само парите, посредствеността, алчността. Поквари се, работата му и личният му живот започнаха да страдат. В края на краищата пиявиците се добраха до таланта му. Всеки момент щяха да го изхвърлят от студиото. И тогава, един прекрасен ден шефът на студиото го извика в кабинета си.

Норман млъкна за малко и всмукна от цигарата си.

— И така, шефът на студиото си поприказва шеговито с него няколко минути, после му предложи сюжет за грандиозен филм, скъпа продукция. Този филм можеше да оправи кариерата на писателя. Всички знаеха в колко тежко положение бе изпаднал, и във финансово, и в творческо отношение. Накрая шефът спря да го усуква и изплю камъчето. Като отплата за големия нов филм искаше от писателя да предаде един от най-добрите си приятели. Няма да ви отегчавам с подробности, ще ви кажа само, че най-добрият приятел също беше писател, всъщност много по-способен, но бе станал антипатичен на шефа на студиото. Най-добрият приятел, разбира се, имаше минало — като всички нас — и изпадналият в нужда мой познат му бе достатъчно близък, за да знае всичко. Продуцентът искаше от него да си послужи с това, което знаеше, и да се погрижи приятелят му да бъде отритнат от всички. Директорът на студиото се държеше много бащински, много грижовно, като лекар с добър подход към болните. „Просто ми помогни и край на грижите ти.“ Писателят си даваше сметка какво искат от него. Дълго размишлява — наистина дълго, вярвайте ми, мила моя, и най-после, след като претегли приятелските чувства и кариерата си, се поддаде. И приятелят му шумно бе прогонен от Холивуд и никой повече не го видя.

Норман отърси с кутре малко пепел от върха на цигарата си и въздъхна.

— Моят познат откри с учудване, че новият му успех не му се услажда. Сякаш не можеше да се радва на парите, които бе спечелил. Преследваше го лицето на прокудения му приятел. Купи си нова къща в Брентуд, ожени се отново — всеки в Холивуд се жени отново, когато трябва да отпразнува някой успех — и си направи дете. Получи нови, по-добри поръчки за сценарии и натрупа състояние. Но нищо не

помогна. Накрая, точно когато онзи, когото бе предал, започна да си създава име като писател в Ню Йорк, познатият ми се обеси в гимнастическия салон на брентудската си къща.

Той погледна към Кейт.

— Това е то Холивуд, Кейт. Нещо усмихнато, което иска от теб да предадеш най-добрия си приятел и ти развява някой договор като стръв. „Не забравяй — ти казва то, — това е кариерата ти.“ Все едни и същи думи: „Това е кариерата ти“. Четирите съдбовни думи в Холивуд. Ако се оставиш да превземат душата ти, с теб е свършено.

Той се усмихна на Кейт.

— Мила моя, днес сте направили първата си огромна крачка, за да се предпазите да не ви се случи това. Помнете, че е важна не кариерата, а душата. Когато ви поискат да продадете едното, за да имате другото, знайте, че е невъзможно. Кажете не или с вас е свършено.

Кейт беше сериозна, смутена от грозната история, която бе чула.

— Май няма голяма опасност да достигна големи висоти. В този град никой няма да си направи труда да ме изкушава.

— Не бързайте толкова — рече Норман Уеб, като се наведе леко напред. — Не се подценявайте, мила моя. Не вадете заключения за кариерата си само от един агент.

На Кейти през ум не ѝ минаваше, че сивите очи на събеседника ѝ я оглеждаха внимателно от привилегированата си позиция на почти петнайсет години опит в кинобизнеса. Тя притежаваше цялата свежест на младостта, съчетана със сочна чувственост.

Той се усмихна при мисълта какво бе направила с бедния Барни Ливингстън, когото той бегло познаваше от годините си в Холивуд. Навярно се бе хвърляла като тигрица. Беше горда и честна. Нямахше нищо общо с останалите дебютантки.

— Вие едва сте започнали — каза той. — Барни Ливингстън е само един ръкав от пълноводния холивудски поток. И ако ви интересува мнението на някой, който доста се е подвизавал из този град, Барни е бил прав в едно. Имате качества. Видях го още онази вечер, когато бяхте тук с приятелката си. Виждам го и сега.

Кейт сви рамене. Скептицизмът ѝ бе очевиден.

— Мога да се обзаложа, че не съм първият, който ви го казва.

— Кое?

— Че сте по-особена. Че имате качества.

Кейт се засмя.

— Наистина. Не сте първият. Но повечето, които са ми го казвали, ми сочеха вратата. Каквито и да са тези качества, те не им харесват.

— Ще видим — каза Норман Уеб. — Днешното „не“ е утрешно „да“, както беше казал някой, който познава Холивуд.

Кейт го погледна неопределено. Сякаш изпитваше към него снизхождение.

— Знаете ли — каза той с внезапна решителност. — Сега ще ви оставя, понеже, по неизвестни вам причини, не мога да пропусна срещата си с дамите и господата на хиподрума. Но много бих искал да вечеряте с мен другата седмица. И искам да ви помоля за нещо: не се срещайте с агенти, преди да сте разговаряли с мен. Аз мога да ви дам някои съвети, които вероятно ще ви помогнат да избегнете подводните скали в нашето мътно поточе. Съгласна ли сте?

Кейт се усмихна. Не виждаше причини да му откаже, въпреки че едва ли очакваше предложението му да я отведе донякъде.

В едно обаче бе сигурна: Норман Уеб не беше втори Барни Ливингстън. Нямаше задни мисли, когато я канеше на вечеря. Искреността му прозираше в безгрижното му държане.

Може би това бе приятелят, който ѝ бе липсвал през всичките тези години. За нея не бе толкова важно дали наистина ще ѝ помогне да започне кариера в Холивуд. Но искаше пак да се види с него. През последния половин час за първи път от пет години чувстваше, че е установила истинска връзка с друго човешко същество. Дали я бе трогнала тъгата на Норман Уеб? Или самотата му? Авантюристичното му минало? Не знаеше.

— Добре — отвърна тя. — Съгласна съм.

Норман Уеб се усмихна. Кейт записа телефона си, подаде му го и също се усмихна.

— Това е телефонен автомат в коридора под стълбите. Надявам се, че това не ви притеснява.

Той се засмя.

— Телефонът ви ще позвъни преди края на седмицата. Независимо какви са резултатите от надбягванията. Можете да разчитате на мен, млада госпожице.

Той стана, праметна сгънатия шлифер през ръката си и завъртя шапката си в ръка.

— Беше ми приятно.

— На мен също — усмихна се Кейт.

Той бавно излезе от кафенето със същата елегантна походка, която Кейт бе забелязала вечерта на „Оскарите“.

Тя въздъхна и махна на сервитьорката за сметката. Беше време да се прибира и да облече собствената си сервитьорска униформа.

Но когато се върнеше в апартамента, нямаше вече да е същата млада жена, която бе излязла оттам сутринта. Нещо я бе променило. Барни Ливингстън със сигурност. Но може би повече от всичко Норман Уеб.

Каквото и да се случеше, мислеше Кейт, поне беше изживяла един необичаен ден.

Норман Уеб удържа на обещанието си.

Обади се на Кейт и я изведе на вечеря в един не скъп, но добър холивудски ресторант. През цялото време говориха за Холивуд. Познанията му по всички въпроси, свързани с кинобизнеса, от актьорската професия и снимачния процес до машинациите на могъщите продуценти и шефовете на студиа, бяха истинско откровение за Кейт. Когато говореше с него, тя осъзнаваше в какъв илюзорен свят са живели през цялото време приятелките ѝ от сорта на Мелани. За кандидат-актрисите Холивуд бе като вълшебната пещера на Али Баба, която щеше да им донесе слава и богатство само ако кажеха „Сезам, отвори се“ и ако натиснеха там, където трябва. Норман ѝ разясни, че киното е труден, високо конкурентен бизнес, в който дори онези, които вече бяха успели, трябваше да бъдат издръжливи, неизменно привлекателни и способни да прилагат безбройните трикове на занаята.

В края на вечерята предложи на Кейт да се срещнат на следната сутрин на ъгъла на Ла Бриа и Санта Моника.

— Време е да започнем истинското ти образование — каза.

Кейт подрани за срещата и седна на една пейка. Когато видя Норман да се задава с меката си шапка на главата, бастуна в ръка и свежо цвете на ревера, тя се усмихна.

— Рано пиле рано пее — каза той, щом я погледна. — Значи сме на линия. Готова ли си да запретиш ръкави и да работиш?

Кейт стана.

— Да тръгваме — хвана я той под ръка. — Искам да ти покажа нещо.

Заведе я до портала на „Уърлдуайд Пикчърс“, каза няколко думи на пазача и я вкара вътре.

— Как успя... — попита Кейт.

Норман се усмихваше, въртеше бастуна си и вървеше напред.

— Норман Уеб — човекът, който отваря всички врати. Не ви ли вкарах двете с приятелката ти в „Амбасадор“? Само като махна с ръка,

момичето ми, и много неща ще станат по-лесни.

Той огледа студийния терен.

— Навремето работех тук. Всяка сутрин идвах в едно от ония бунгала до южната ограда. Обикновено полупиян... Но, бога ми, влизах и си свършвах работата. Имаше момент, когато не можеха да минат без мен.

Кейт бе смаяна от студийния терен. Наоколо имаше какви ли не сгради и декори. Улици от Дивия запад, стари бостънски имения, френски селски площади, италиански дворци, ренесансови фасади. Общото между тях бе, че бяха някак миниатюрни — може би три четвърти от това, което биха били в реалния живот, и изглеждаха съвсем, ама съвсем фалшиви.

Когато сподели това с Норман Уеб, той се засмя.

— Научаваш още нещо за Холивуд, мила моя. Камерата не може като човешкото око да разпознава подробностите или перспективата. Затова тя е сляпа — точно колкото трябва, за да вземе тези фалшиви неща за истински. А що се отнася до размерите, просто снимаш актьорите на преден план, а дълбокият фокус на лещата се погрижва за всичко останало. Всичко изглежда като истинско. Това е Холивуд, Кейт. Царството на илюзията. Никой не вижда какво се Крис отдолу, затова всеки мисли, че е истинско.

— Къде отиваме? — попита Кейт.

— Трябва да свършим една работа — отвърна той. — Не исках да те викам у дома, понеже съседите може да се раздърдорят, нали знаеш. — Той й смигна иронично. — Затова сметнах, че е най-добре да използваме някой от старите офиси. Аз вече не работя тук и никой не иска и да чува за сценариите ми, но имам някои стари приятели, като пазача при портала. Така че за малките си консултации ще се възползваме от помощните средства на „Уърлдуайд“.

— Какви консултации? — попита Кейт.

— Ще видиш — отвърна той загадъчно.

Заведе я в една от административните сгради и я вкара в малка и зле осветена, но оборудвана стая. В нея имаше диван, малък стол и голямо бюро. Две от стените бяха покрити с големи огледала.

— Тук никой никога не идва. Няма да ни смущават, а на нас точно това ни трябва.

Кейт остави палтото си на закачалката и погледна към него.

— Искам да се срещна с един човек — продължи Норман. — Не тази седмица, не и другата, но в най-скоро време. Казва се Алфред Доузиър. Много тачен импресарио. Почти не се занимава с начинаещи. Повечето от клиентите му са утвърдени жанрови актьори и изпълнители на мюзикли. Постоянно работят и го крепят в бизнеса. Не обръща много внимание на новаци, освен ако не са му били препоръчани лично от доверено лице.

— Значи няма да ми обърне внимание — каза Кейт.

Норман поклати глава и се тупна с пръст в гърдите.

— Довереното лице съм аз. Едно време, когато все още бях някой в тоя град, направих на Алфред няколко услуги. Той знае, че с мен вече е свършено, но помни кой му е правил добро. Ще те приеме. Ще те чуе как четеш.

Кейт го погледна безизразно.

— Това е всичко, което мога да направя за теб — каза Норман. — Мога да ти дам начален старт. Останалото ще трябва да постигнеш сама. Трябва да помниш, че Алфред мрази начинаещите. Не може да понася риска. Залага само на сигурни неща. Затова, Кейт, преди да влезеш в кантората му, трябва да направим от теб нещо сигурно.

Кейт се усмихна.

— Тежка задача.

Норман бе седнал зад бюрото. Затършува из чекмеджетата, намери парче хартия, извади голяма черна автоматична писалка и написа един-единствен ред.

— Хайде, прочети ми това.

Кейт погледна листа. Почеркът на Норман бе разкритен и ексцентричен, но четлив. Беше реплика от диалог.

— Госпожо Пемброук, някой чука на вратата — прочете Кейт.

Норман се усмихна.

— Остави това и ме гледай.

Той стана и заобиколи бюрото. Кейт седна на твърдия стол до вратата и зачака.

Той се изправи в цял ръст, застана с ръце до тялото и сериозно каза:

— Госпожо Пемброук, някой чука на вратата.

Кейт се усмихна. Изглеждаше досущ като английски иконом, въпреки че дори не се постара да промени произношението си.

Сега той разкопча сакото си, бръкна с една ръка в джоба си, облегна се назад на бюрото и смигна многозначително.

— Госпожо Пемброук, някой чука на вратата...

Кейт се засмя. Норман се бе преобразил до неузнаваемост. Този път не беше иконом. Тъкмо обратното. Беше гост, вероятно любовник, във всеки случай някой, който познаваше госпожа Пемброук твърде добре. В начина, по който каза „Госпожо Пемброук“ бе заложена точно толкова красноречива ирония, колкото трябваше, за да загатне, че знае някои непозволени тайни за въображаемата госпожа и че няма да се спре пред нищо, за да получи от нея това, което иска. Появата на „някой на вратата“ явно бе прекъснала интимен разговор между него и госпожа Пемброук.

— Как го направихте? — попита Кейт.

— А я виж това — каза той.

Събра ръце пред себе си, наведе се леко напред, прие ужасено и трагично изражение и тихо изрече:

— Госпожо Пемброук, някой чука... някой чука на вратата.

Този път Кейт бе завладяна от чувството, че чукащият на вратата носи лоши, страшни новини. А самият Норман безспорно играеше ролята на вярна прислужница, икономка или довереница — във всички случаи на жена. С една най-обикновена промяна в поведението и изговора си бе възпроизвел ситуация на ужас, неотложност и открита трагедия.

Очите на Кейт бяха широко отворени.

— Това е изумително! Норман, били ли сте някога актьор?

Норман поклати глава.

— Не, мила, но познавам всичките им трикове. В края на краищата, нали петнайсет години съм писал за тях! Особено в немите филми, където езикът на тялото е всичко и вместо с думи трябва да внушиш идеята с изражение. Налагаше се да познавам средствата на занаята им, като че ли пиша за себе си. Сега нека ти покажа още някои неща.

Той прочете репликата още шест-седем пъти. И всеки път успяваше чрез малка промяна на лицето, гласа или поведението си не само изцяло да предаде смисъла ѝ, но и да създаде сценична атмосфера, която я поставяше в определен контекст. Въображаемата

госпожа Пемброук се менеше според това, което той искаше да покаже, и всеки път сцената придобиваше ново, драматично звучене.

Това бе невероятна демонстрация на различните актьорски тънкости и когато всичко свърши, Кейт тихо изръкопляска.

— Невероятно!

Норман поклати глава.

— Не е невероятно, Кейт. Това са просто основни положения на сценичното изкуство. Оръжието, което всеки професионален актьор притежава, когато се явява на прослушване. И това е нож с две остриета. Едното ти осигурява ролята. Другото ти позволява да изглеждаш добре на екрана или на сцената — зависи от ролята. Не е необходимо да си гениален, за да го постигнеш. Но без него няма да можеш да направиш първите си стъпки в този град.

Кейт се намръщи.

— Аз мисля, че не мога да го постигна.

Норман се усмихна.

— Всичките тези години си била добра сервитьорка нали?

Тя кимна.

— Това е друго...

— Да, друго е — съгласи се Норман. — Но е вариация на същата тема. Твоят проблем, мила моя, е да проникнеш до таланта, който вече притежаваш, и да го накараш да работи в твоя полза на една нова арена. А аз съм тук, за да улесня това.

Кейт го погледна скептично.

— Ами...

— Няма ами — присмя й се Норман и постави цигара в цигарето си. — Запретвай ръкавите, млада госпожице, и на работа.

Следващите четири седмици бяха убийствени за Кейт. Срещаше се с Норман в „Уърлдуайд“, затваряше се с него в същата сбутана стая и се мъчеше да придобие основните умения от актьорския арсенал: как да се слее с литературен образ, който в действителност не съществуваше.

Помагайки си с огледалата в репетиционната, за да преценява резултата от упражненията си, Кейт четеше реплика подир реплика и упражняваше стотици нюанси и драматични модуляции. Норман я

принуждаваше да забравя напълно себе си и тя се научи как да преобразява лицето, гласа и тялото си и да ги превръща в инструменти на илюзията. Насаме с огледалото тя създаде ситуации и образи, успя да изрази надежда и печал, победа и гибел. Никое от тези чувства не бе истинско, ала тя трябваше убедително да ги представи. Колкото поупорито работеше над тях, толкова по-малко реална чувстваше самата себе си.

Това бе най-трудното, което Кейт някога бе правила, понеже не се получаваше естествено. Цял живот се бе борила срещу капаните и съблазните на света, затваряйки се в себе си, вкопчвайки се в независимостта си и стоейки на разстояние от онова, което я заобикаляше. Норман Уеб искаше от нея да забрави драгоценната безопасност на собствената си личност и безразсъдно да се втурне към въображаеми характери и ситуации.

Кейт нееднократно искаше да се откаже от всичко. Беше убедена, че ѝ липсва вроденият инстинкт, необходим за да стане актриса. Но Норман бе напълно убеден в обратното. Не искаше и да чуе за протестите ѝ и я караше да работи до премаляване като същински жесток надзирател.

Точно когато бе на дъното на отчаянието, изгубила всякакъв кураж, и единствено мислеше как да се откаже от борбата, Норман неочаквано ѝ каза:

— Това е достатъчно. Вече си готова.

Кейт се вторачи в него с изумление.

— Ти се шегуваш.

— Никога в живота си не съм бил по-сериозен. Уговорих ти среща с Алфред Доузиър за утре сутринта в десет.

Кейт го погледна умолително.

— Не съм готова. Никога не съм се чувствала по-неподготвена.

Норман се усмихна.

— Остави на мен да преценя. Ти само си облечи нещо по-така и утре в десет бъди на Сънсет Булевард 8500.

Кейт въздъхна и кимна послушно. Щеше да го направи заради Норман.

Но не ѝ се искаше да мисли за физиономията му в случай, че не успееше.

Разликата между агенциите на Алфред Доузиър и Барни Ливингстън бе от земята до небето. Алфред Доузиър сякаш бе обладан от мания за показност. В преддверието на кантората му висяха истински британски пейзажи с ловджийски хрътки и коне и величави дъбове. Мебелите му бяха от фина кожа, килимът — елегантна ръчна изработка. Секретарката му, жена на средна възраст с бифокални очила, седеше зад полирано орехово бюро. Няколко клиенти чакаха господин Доузиър. Но, както ѝ бе обещал Норман, на Кейт не ѝ се наложи да чака. Извикаха името ѝ точно в десет. Алфред Доузиър отдаваше голямо значение на точността.

Беше нисък, кръглолик човек с очила в телени рамки и костюм от три части. Приличаше по-скоро на банков чиновник, отколкото на холивудски агент. Беше вежлив, но не и сърдечен. Въпреки дундестия му външен вид, от него лъхаше дълбока резервираност. Учтиво ѝ подаде стола за посетители и се оттегли зад голямото си бюро, върху което имаше само една автоматична писалка на поставка и една-единствена папка. В кабинета нямаше пепелници. Господин Доузиър не понасяше пушенето.

— Е, госпожице Хамилтън — започна дребното човече, — разбирам, че искате да станете актриса.

Кейт се усмихна.

— Аз вече съм актриса, сър. Бих искала да стана актриса, представяна от Алфред Доузиър.

Той прие забележката с усмивка.

— Предполагам, че познавате статистиката за безработните във вашата професия?

— Да, сър — отвърна простичко Кейт.

— Добре тогава, да видим какво можете.

Той извади един лист, който доста напомняше на онзи, който ѝ бе дал Барни Ливингстън. На него бяха написани редици от реплики.

— Защо не станете и не ми прочетете третия ред от долу на горе?

Кейт се изправи и застана в средата на стаята, където той можеше да я вижда. Беше си облякла плътно прилепнала рокля, която открояваше сочните форми на тялото ѝ, и бе отишла на фризьор за случая. Знаеше, че изглежда привлекателна. Но от израза на Алфред Доузиър не можеше да разбере дали изобщо му прави впечатление.

Предполагаше, че единствената му цел е да я изгони колкото може по-бързо. Прослушването бе чисто и просто една формалност.

Тя погледна третата реплика от долу на горе и прочете:

— След като си вече в леглото...

Кейт се усмихна на агента.

— Ще ми дадете ли някаква насока?

Той поклати глава.

— Оставям изцяло на вас.

Кейт кимна и отново прочете репликата.

После се наведе напред и погледна надолу. Лицето ѝ се озари от нежна усмивка, тя изви ръка, сякаш галеше някого и каза:

— След като си вече в леглото.

От благия тембър на гласа ѝ ставаше повече от ясно, че тя е майка, целуваща детето си за лека нощ. От нея лъхаше нещо майчинско и сладко. Насочваше вниманието към въобразяемото дете, към което се обръщаше, но също и към себе си като майка.

— Много добре — вдиша вежди Алфред Доузиър. — Можете ли сега да го кажете другояче?

— Разбира се — отвърна Кейт.

Сега се дръпна назад. Погледна към агента от долу на горе. Сложи единия си крак зад другия и заигра бавно с коляно. Кършеше рамене и показваше добре оформените си гърди. Езикът ѝ се стрелна и близна горната ѝ устна.

— След като си вече в леглото!

Докато думите се плъзгаха от устата ѝ, от цялото ѝ тяло лъхаше сладострастие.

Този път изцяло бе променила контекста. Явно бе момиче, което се е запознало с някакъв мъж на работното си място. Мъжът сигурно я бе попитал в колко свършва работа, а тя му отвърщаше предизвикателно и подигравателно: „След като ти си вече в леглото“.

Агентът бе впечатлен. Гледаше съсредоточено към Кейт.

— Много добре. Кажете ми, госпожице Хамилтън, не съм ли ви гледал някъде? Струват ми се позната.

— Имам само няколко епизодични появявания — каза Кейт. — Все още не съм получавала говорещи роли. Имах някои проблеми с агента си.

Настъпи дълго мълчание. Алфред Доузиър внимателно я гледаше. Очите му бяха студени като ледени топчета. Малките му нежни ръце бяха склучени върху бюрото.

После се усмихна.

— Мисля, че можем да направим нещо за вас. Моля ви, седнете, госпожице Хамилтън. Бих искал да ви покажа един от стандартните ни договори. Може би ще пожелаете адвокатът ви да го прегледа...

Кейт поклати глава.

— Не е необходимо, господин Доузиър. Знам, че мога да ви имам доверие.

Той се усмихна.

— Доверието е добре като начало.

Натисна копчето на интерфона и каза нещо на секретарката. След малко Кейт подписваше втория си договор с холивудска агенция. Когато свърши, Алфред Доузиър ѝ стисна ръката и я изпрати със същата хладна вежливост, с която я бе приел в кантората си само няколко минути по-рано.

Когато излезе на Сънсет Булевард, Кейт въздъхна с облекчение. Чувстваше се, сякаш си бе взела отпуск от реалността. Краката ѝ не вървяха, а летяха и тя не знаеше как отново да слезе на земята. Всичко, което ѝ се бе случило, откак срещна Норман Уеб и започна да учи с него актьорство, ѝ се струваше нереално. Нямахше нищо общо между този свят и живота, в който преди се чувстваше толкова сигурна.

Може би най-сетне бе пристигнала в Холивуд.

Седмица след събеседването с Алфред Доузиър Кейт отиде на прослушване за говореща роля в един уестърн, който се снимаше от „Парамаунт Пикчърс“. Въръжена с фото досието си, с новия си статут на клиентка на Алфред Доузиър и с уменията, на които я бе научил Норман Уеб, без да се смята собствената ѝ желязна воля, тя получи ролята.

Кейт имаше една-единствена реплика. Заснемането на сцената ѝ отне двайсет минути. Платиха ѝ осемнайсет долара — стандартната тарифа за игра на парче — от които след приспадането на процента на Алфред Доузиър и допълнителните удръжки за данъци останаха четиринайсет долара и петдесет и два цента.

Две седмици след това ѝ дадоха ролята на сервитьорка в заведение през сухия режим за „РКО-мюзикъл“. Този път репликите ѝ бяха две и ѝ платиха двайсет и два долара.

Седмица по-късно Алфред Доузиър я повика на прослушване за историческа драма, в която игра прислужница на благородна дама. Кейт се усмихна, когато видя, че една от трите ѝ реплики бе: „Господин Абърнати, племенникът ви чака долу“.

Кейт се усмихна, припомни си уроците с Норман и „Госпожо Пемброук, някой чука на вратата“.

След като получи възнаграждението си за тази роля и за трите други, които я последваха, Кейт направи равносметка на приходите си. През последния месец бе изкарала повече като актриса, отколкото като сервитьорка.

Погледна в огледалото. Чак сега можеше да приеме, че Норман е бил прав.

Беше станала актриса.

Въпреки че не си даваше сметка за това, Ив Синклер още не бе приключила с Джоузеф Найт.

Първия път, когато пътищата им се срещнаха в Холивуд, той ѝ бе отмъкнал „Оскара“ и го бе използвал, за да направи кинозвезда от Ребека Шъруд. Това бе един от най-жестоките удари, които Ив бе понасяла лично и професионално. Беше се зарекла, че ако изобщо ѝ се удаде случай да си отмъсти на Джоузеф Найт за това, което ѝ бе причинил, с удоволствие ще го направи.

Но отношението ѝ към него щеше да се промени.

На 23-ти юни агентът ѝ се обади, за да ѝ съобщи изненадваща новина.

— Слушай, Иви, никога няма да отгатнеш кой иска да играеш в новия му филм.

— Не обичам да си играя на отгатване — каза студено Ив.

Агентът нервно се изкашля. С Ив бе трудно да се говори дори когато бе в най-добро настроение. „Слава богу, че новината е добра“ — рече си той, после продължи на глас:

— Джо Найт.

Позволи си да съкрати първото му име, макар и никога да не се бе срещал с него.

Ив мълчеше. Тя мислеше. Явно новината я бе впечатлила.

— Какъв е филмът? — попита предпазливо.

— Още няма заглавие — отвърна Фреди. — Но днес получих сценария по куриер. Самият Найт го е писал. Уверявам те, че е невероятен. „Крайт на дъгата“ плюс още нещо.

Ив не отвърна. Знаеше много добре, че като всички останали холивудски агенти и Фреди е неизличително склонен към преувеличения. Когато я убеждаваше за някой сценарий, никога не му вярваше, преди сама да го прочете.

Но и без да е чела сценария, знаеше, че щом го е писал Джоузеф Найт, трябва да гледа на него сериозно. Дори в омразата си към Найт за косвената кражба на нейния „Оскар“ тя разбираше, че в „Крайт на

дъгата“ нямаше щастливи случайности. Това бе творба на човек, направил чудо в киното и чиято липса на опит съвсем не го бе ограничила, тъкмо напротив — беше му дала предимствата на невероятна спонтанност и оригиналност.

Откак бяха присъдили „Оскарите“, тя ненавиждаше Джоузеф Найт. И все пак дълбоко в сърцето си знаеше, че е готова да даде всичко, за да работи с него.

Затова Ив попита учтиво:

— Кога ще мога да го прочета?

— Веднага ти го изпращам по куриер — каза Фреди. — Найт ни покани на обяд в „Чейсън“ в сряда. Ще имаш време да прочетеш сценария и да решиш. Как ти звучи това, Иви?

— Прекрасно — отвърна Ив. — Ще чакам куриера.

И остави слушалката.

Вече мислеше коя рокля да облече за обяда с Джоузеф Найт. Изтича в спалнята и отвори гардероба. Зърна лицето си в огледалото и взе да се пита как да се гримира и как да си направи косата.

Изведнъж сви рамене, нацупи се на огледалния си образ и процеди:

— Овладей се, за бога! Та това е само някакъв си глупав продуцент. Държиш се, сякаш отиваш на първа среща.

Върна се в кухнята да си направи чаша чай, докато чака куриера. Нервите ѝ бяха изопнати. Не можеше да отрече, че се вълнува. Една главна роля във филм на Джоузеф Найт можеше да я отведе до суперзвездните висоти, към които така отчаяно се бе стремил през цялата си кариера.

Найт го бе направил за Ребека Шъруд. Може би сега щеше да го направи и за Ив.

С тези мисли в главата тя се заподготвя за срещата с Джоузеф Найт, на която трябваше да се представи в най-изгодна светлина.

В сряда Ив и агентът ѝ пристигнаха в „Чейсън“ точно навреме. Ив изглеждаше елегантна и самоуверена в бледорозовия си костюм, сътворен от Хауард Гриър, чийто модел я правеше едновременно делова, бляскава, сексапилна и не много официална. Сутринта бе ходила да си направи косата. Изглеждаше превъзходно и го знаеше.

Андре, прочутият оберкелнер от „Чейсън“ посрещна Ив и я придружи заедно с Фреди до една уединена маса, където седяха трима мъже. Джоузеф Найт стана и стисна ръката ѝ. Беше по-висок, отколкото очакваше — над метър и осемдесет, но силното му мускулесто тяло го караше да изглежда по-нисък. Имаше мъжко, а не младежко телосложение. Изглеждаше стар за годините си. Лицето му бе загоряло и много хубаво.

Ив не бе единствената холивудска звезда, която никога не бе виждала Джоузеф Найт. Той отбягваше холивудските забавления и предпочиташе усамотението на апартамента, който държеше в „Бевърли Уилшър“. Очевидно осъществяваше служебни контакти по свои си начини, без да му се налага да се движи в обществото.

Найт я представи на колегите си. Тя разпозна Самюъл Рейнс — звездата от „Краят на дъгата“, в момента един от най-търсените изпълнители на мъжки роли в Холивуд. Другият беше Лорънс Уолш, изпълнителен продуцент на новия филм.

Ив бе успяла да прочете сценария, който невероятно я развълнува. Ставаше дума за сложна детективска история, преплетена с любовна авантюра, която предлагаше идеални възможности за мъжествения Самюъл Рейнс и прекрасна главна женска роля.

Самюъл Рейнс щеше да играе детектив, който в процеса на рискованото разследване се среща с „тайнствена“ жена. Тя го омайва и го оплита все по-здраво в мрежите си. Детективът се сближава с нея и накрая се влюбва. Въпреки неясните предупреждения за надвиснала заплаха от страна на хората около нея, тя също се влюбва в него. Но дори най-усърдните ѝ опити да го предпази и да се измъкне от хората, с които е свързана, се провалят и във финалната сцена детективът умира в ръцете ѝ като жертва на нейната любов и на тъмните сили, които я обгръщат.

Това бе класически криминален филм с интересни психологически нюанси и сериозни подтеми, който разкриваше безкрайни възможности за Ив в главната роля. Образът се движеше от силни страсти, бе тайнствен и пагубен както за нея, така и за околните.

Ив пое водката, която Найт бе поръчал за нея, и зададе логичния въпрос.

— Какво ви накара да се сетите за мен, господин Найт?

— Моля ви, наричайте ме Джо. Както сигурно ви е направило впечатление в сценария, имаме нужда от актриса със силно екранно присъствие, но и с много гъвкавост. Промените в емоционалното звучене на различните сцени са доста резки. Имам нужда от голяма актриса, госпожице Синклер. Вие бяхте първата изпълнителка, за която помислих.

„Моля ви, наричайте ме Ив.“

Ив не изрече тези думи. Нарочно се държеше на висота. Не искаше този млад продуцент да си въобразява, че щом ѝ е предложил ролята, ще му падне в краката, фактът, че за нея това бе уникална възможност, не можеше да повлияе на решението ѝ. Трябваше да мисли за името и гордостта си.

Същевременно някъде в подсъзнанието ѝ се прокрадваше несигурната мисъл, че всъщност не бе най-подходящата за тази роля. Героинята, която Найт бе създал на хартия, трябваше да е величествена, тайнствена, изкусителна и трагична. Въпреки красотата си, Ив не притежаваше необходимата покоряваща чувственост.

Найт навярно бе прехвърлил наличните кинозвезди и бе решил, че макар и да не беше сексимвол, Ив ще се справи с ролята благодарение на големите си актьорски способности. Така тя бе станала нещо като компромис между идеалната му представа за героинята и това, което можеше да намери сред холивудските актриси.

Ив, разбира се, запази тези мисли за себе си. Искаше да изглежда уверена в способностите си да изиграе ролята, но не и прекалено запалена. Искаше на тази среща Найт да ухажва нея, а не тя него.

Беше странен обяд. Атмосферата бе напълно професионална, дори прекалено професионална за Холивуд. Нямахше ги холивудските прегръдки и целувки, които обикновено се раздаваха по такива срещи. Нямахше ги и обичайните обилни холивудски ласкателства или пък прекалените излияния в полза на творбата и звездите, задължителни за всеки холивудски обяд. Джоузеф Найт и копродуцентът му бяха любезни, обстоятелствени и напълно сериозни по отношение на проекта.

Найт бе решил да бъде и продуцент, и режисьор на филма. И тъй като бе написал и сценария, щеше да упражнява пълен художествен контрол над проекта.

Ив бе впечатлена от това. Вече знаеше, че сценарият е блестящ. Не се и съмняваше, че Нйт ще бъде добър режисьор. Той познаваше собствените си способности и знаеше как най-добре да ги използва в сложния механизъм на холивудската финансова система и във филмопроизводството. На него трябваше винаги да се гледа сериозно.

Шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че трябва да се държи възможно най-добре. Беше важно да се хареса на Нйт на тази първа среща. Той ѝ правеше услуга и сигурно го съзнаваше, понеже добре познаваше Холивуд и силите, които управляваха кариерите на най-големите звезди. Искаше ѝ се да не го ядосва, още отначало да започне както трябва.

И въпреки това по време на обяда тя установи, че той я дразни. Нещо в него ѝ лазеше по нервите.

Това безкрайно парадирание с невъзмутимия му професионализъм ѝ досаждаше. То сякаш усилваше магнетичната мъжественост, която се излъчваше от силното му тяло. Погледът ѝ непрестанно се стрелкаше към загорялата му кожа, волевата брадичка, пронизателните черни очи. Очи, които показваха, че я уважават като професионалист, а в същото време умишлено отказваха да я забележат като жена.

Това поведение едновременно привличаше и дразнеше Ив. До известна степен тя бе свикнала да ѝ се кланят по всякакви поводи. В края на краищата тя бе звезда. Където и да отидеше в Холивуд, винаги се намираха хора, които да се разсипват от ласкателства — дори враговете ѝ. Може би най-вече враговете ѝ.

Междувременно си даваше сметка, че Джоузеф Нйт има нужда от нея за филма не само заради таланта ѝ. Привличаше го и касовият ѝ успех. Името Ив Синклер привличаше хората в кинотеатрите. Нйт сигурно вземаше и това под внимание. Имаше нужда от забележителна, бляскава и уважавана главна героиня. Затова се бе спрял на Ив.

И въпреки това не се отнасяше с нея като със звезда. Нито като с жена. Държеше се, сякаш в нейно лице наемаше адвокат, за да му напише завещанието. Тъй далеч стоеше от нея.

Ив възприе поведението му и докато го слушаше как описва новия си филм, внимателно го преценяваше. После импулсивно реши да рискува и да провери дали може да проникне през бронята му. Бе

свикнала да се оправя с мъжете, с които имаше работа в Холивуд. Защо трябваше Джоузеф Найт да прави изключение?

Тя започна умишлено да пресреща погледа му. Задаваше му с очи най-недвусмислени женски въпроси. Майсторски, сякаш несъзнателно играеше с тялото си, за да привлече интереса му. Когато му казваше нещо, влагаше тънки намеци, които трябваше да му подсказват, че ѝ е известно къде се крие мъжкия му инстинкт и че когато поиска, знае как да го събуди.

Изпълнението ѝ бе гениално изпипано. Но претърпя пълен провал.

Найт не даде никакъв знак, че го е забелязал. И когато се сбoguва с нея пред „Чейсън“, ѝ бе не по-малко чужд, отколкото в самото начало.

Бяха се договорили да работят заедно и по всичко личеше, че ще установят благоприятни и за двамата професионални отношения. Но Джоузеф Найт не бе дал нищо от себе си на Ив. Бе устоял на лукавите ѝ аванси и се бе държал настрана по начин, който тя за свой собствен ужас намираще за неудържимо привлекателен.

Когато си пристигна вкъщи, Ив бе толкова разстроена, че ѝ се наложи да пийне нещо силно и да вземе гореща вана. Излежаваше се гола сред мехурчетата пяна и цялото ѝ тяло тръпнеше от възбуда. Пред очите ѝ непрестанно изникваше лицето на Джоузеф Найт и гордата ѝ личност настръхваше от омраза към него.

Тя реши да не му прощава. Досега никой мъж не се бе отнасял така безразлично с нея. Щеше да проникне до мъжките му инстинкти и да му покаже кой е по-силен.

Доволна от решението си, Ив затвори очи и ѝ се излегна във ваната с наслада.

И през ум не ѝ минаваше, че току-що бе взела най-опасното решение в живота си.

Заредиха се репетиции, сюжетни разисквания, събрания на актьорския и снимачния състав.

Джоузеф Найт обичаше да изпипва всеки аспект от филмите си. Не допускаше никакви изненади в студиото и подготовката течеше съобразно с това. Интересуваше се лично от всичко — от грима и гардероба на звездите до здравните проблеми на сценичните работници и техници.

Стремежът му към съвършенство обхващаше и отношенията между хората, които работеха за него. Считаше, че филмът представлява колективно усилие, и бе убеден, че има шансове да стане хубав само ако всеки, свързан с него, се чувства важен и необходим и ако даде най-доброто от себе си.

Найт вдъхновяваше актьорите и снимачния екип и със собствения си пример. Работеше с часове по всеки аспект от подготвителната работа. Ежедневно правеше събрания с изпълнителния продуцент, отговорника по работния сценарий, художника по декорите, актьорите във второстепенните роли и разбира се, основните изпълнители, за да бъде абсолютно сигурен, че всички знаят какво трябва да се прави.

Но този път предпазните мерки не бяха в състояние да попречат на това, което щеше да се превърне в най-сериозния проблем в кариерата му на филмов творец.

По време на подготвителните работи Ив Синклер се държеше с Найт учтиво и хладно. Поведението ѝ бе както винаги напълно професионално. Но не бе дружелюбна.

На Джоузеф Найт и през ум не му минаваше, че под студенината ѝ клокочеше океан от чувства, които тя едва успяваше да контролира. Ив забеляза, че откакто бяха обядвали заедно в „Чейсън“, Джоузеф Найт не е променил отношението си към нея. Беше учтив, почтителен, но винаги много сдържан.

Във всичко, което Найт вършеше, имаше равновесие и контрол. Нямахме неочаквани движения, нямаше изяви на ярост или чувства. Той винаги бе спокоен, особено когато изслушваше нечий съвет или мнение. Пестеливите му движения подчертаваха вътрешната му сила.

В Холивуд хората се хвалят с успехите си, тръбят изискванията си, преувеличават комплиментите или заплахите си. Част от субкултурата му са яркият егоцентризъм, пищните театрални жестикулации. На арената му Джоузеф Найт бе като пришълец от друга планета. Той бе непроницаемо резервиран, неизменно учтив, а сдържаността му вдъхваше почти тревожна самоувереност и налагаше уважение от всички, които влизаха в контакт с него.

У Джоузеф Найт имаше почтеност. Това бе най-рядко срещаното качество в Холивуд и засягаше както характера му като човек, така и професионалното му поведение.

За Ив това качество бе неудържимо привлекателно и направо влудяващо, понеже то пречеше на Джоузеф Найт да обръща внимание на женствеността ѝ или да я ласкае. Найт не проявяваше никакво лично отношение към Ив. За него тя с нищо не се отличаваше от второстепенните актьори, статистите и дори сценичните работници. Гордият характер на Ив не можеше да понесе такова отношение. И малко преди началото на реализацията тя повече не можеше да издържа.

Това се случи вечерта преди началото на снимките.

Ив бе дошла да разгледа заедно с Найт и някои от основните членове на актьорския и техническия екип Седми снимачен павилион в „Монарк Пикчърс“ и площадките, които щяха да се ползват в първите дни на снимките. Проекторите още не бяха включени и камерите бездействаха, но актьорите получиха представа за позициите и движенията си и всички се запознаха със снимачния график. Той щеше да е доста сгъстен. Оскар Фройнд винаги работеше с напрегнат график, за да пести средства, и Джоузеф Найт бе съгласен с него.

Лари Уолш, изпълнителният продуцент, показа на Ив фургона, докаран на снимачната площадка за нейна съблекалня. Когато в девет и половина събранието свърши, тя каза на Уолш, че иска да говори насаме с Джоузеф Найт във фургона си.

Когато вече другите си бяха отишли, на вратата ѝ тихо се почука.
— Влезте — каза тя.

Вратата леко се отвори и в процепа се показа лицето на Найт. Той не влезе във фургона.

— Искала си да говориш с мен, Ив?

— Да — отвърна тя. — Ако не си много зает. Влез.

Той влезе и седна на платнения стол до вратата. Силното му тяло запълни миниатюрното помещение. В светлината на лампите над тоалетното огледало загорялото му лице изглеждаше мрачно и страшно.

Тя бе обърната към него. Гърдите ѝ се очертаваха в копринената блуза, косата ѝ падаше на вълни върху раменете ѝ. На устните ѝ имаше сянка от усмивка.

— Какво има? — попита Найт с любопитство. Очите му изразяваха учтив интерес и нищо повече.

— Става дума за ролята ми. От известно време искам да я обсъдя с теб, но наоколо винаги има хора...

Той се усмихна и я подкани да продължи.

— Мисля си за нея — започна Ив — и ми се струва, че някак си героинята не осъзнава собствената си сексуалност. Точно това я прави толкова сложна. Има нещо, което я потиска, макар да използва мъжете, за да получи каквото иска.

Джоузеф Найт кимна.

— Има нещо такова — съгласи се с неутрален тон.

— Ами аз мисля — в гласа ѝ се долавяше бодра нотка, — че бих могла малко да подчертая сексуалността ѝ. Да я представя другояче. Не да я превръщам в поведение, а само да подсказва, че я има.

Той кимна.

— Може и да се получи нещо. Ще разберем по време на снимките. Но си на прав път.

Седеше спокойно, със скръстени ръце, и я гледаше в очите. Тя виждаше дълбините на зениците му и заряда, от енергия, който се криеше в тях. Сякаш я подканваше да рискува.

Стана и направи крачка към него.

— Искам да кажа — започна с дрезгав глас, — че някои жени нямат представа за собствената си сексуалност. Живеят, сякаш тя изобщо не съществува. Докато има и друг тип жени, които знаят какво

искат физически и си го вземат. Нямам предвид уличниците, а просто жените с ясно изразени нужди, които ги осъзнават. Разбираш ли какво искам да кажа?

Найт все още седеше пред нея със скръстени ръце. Изразът му бе станал по-неопределен. Но тя реши да се възползва от това. Познаваше всички сигнали на мъжкото желание. Беше си изработила уменията да ги долавя и това ѝ бе помагало в много трудни ситуации.

— Знаят кога един мъж ги желае — добави тя и направи още една крачка към него. — Знаят кога да го карат да чака и кога да му дават това, което иска.

Беше застанала точно срещу Найт, ханшът ѝ бе на нивото на очите му. Той не отвърна.

— В крайна сметка — прошепна тя, — защо трябва да се усукват нещата? Всички знаем от какво имаме нужда. Аз например винаги знам точно какво искам...

Неочаквано се свлече на колене и поднесе устни към неговите. Започна бавно и сладно да го целува. Обви го с ръце и притисна гърди в него. Той не помръдна, но мирисът му я влудяваше. Не се беше лъгала в безумните си мечти. Под спокойната му делова външност се криеше невероятна чувственост. Отвътре тлееше като горещата сърцевина на вулкан.

Тя застана, заскимтя.

— Хайде, не ме мъчи — въздишаше през целувките. — Не се прави на недостъпен. Не съм свикнала да моля за това...

По краката ѝ бягаха горещи тръпки и тя губеше равновесие. Сякаш вкусът и мирисът му бяха еликсир на сладта и тя пиеше от него. Усети как я улавя за китките. Беше сигурна, че ще я събори на земята и ще я обладае още тук. Тъй непреодолимо бе мъжкото у него. Не можеше да дочака да го почувства в себе си.

Това, което последва, бе най-голямата изненада в живота на Ив.

Хванал двете ѝ китки, Джоузеф Найт я отблъсна. После стана, като все още държеше китките ѝ в железния си обръч, и я изправи на крака.

— Много мило от твоя страна, но не мога да се възползвам — каза с обичайната си учтивост и студенина. — Сега трябва да тръгвам. Ще се видим в студиото.

Ив все още стоеше до него. Той пусна ръцете ѝ. Тя не знаеше дали да го удари, или да го прегърне с всичка сила. Не можеше да контролира изгарящото я желание. Дъхът ѝ секваше от страст.

Реши да рискува още веднъж.

— Хайде, Джо! Да не би да се плашиш от известността ми? Под тая външност на звезда има просто едно момиче, жадуващо за малко любов като всички останали!

Ръцете ѝ спряха на кръста му. Както говореше, дланите ѝ се запускаха по хълбоците му, а пръстите ѝ затърсиха по бедрата му, навътре и все по-близо към скритото място между краката му.

Почти го бе достигнала, когато той отново я спря.

Погледът му бе потъмнял.

— Казах не, благодаря — изрече решително. — До утре.

Имаше ли в непоколебимия му глас нотки на презрение? Ив не беше сигурна.

Но дори само мисълта затова стигаше, за да я нарани. Досега никой мъж не се беше осмелявал да се отнася с нея по този начин.

Изведнъж тя го удари много силно през лицето. Ноктите ѝ оставиха тънки розови резки по загорялата му страна.

— В този град на Ив Синклер не се казва „не“.

Погледът му не се промени.

— Съжалявам, ако съм те засегнал — каза, без да помръдне. — Има ли някакви пречки за съвместната ни работа?

Тя му хвърли изгарящ от омраза поглед.

После много бавно изрече:

— Не, господин Найт. Няма пречки. Няма никакви пречки.

— Добре. — Усмивката му бе формална, дори безлична. — Тогава ще се видим в студиото.

Излезе и затвори вратата след себе си. Ив остана сама, разтреперана от обидата и от пулсиращата болка на страстта си.

После се обърна към тоалетната маса.

В огледалото видя едно лице, каквото никога преди не бе виждала.

Лицето на пренебрегната жена.

През един горещ августовски ден Кейт Хамилтън се яви в „Монарк Пикчърс“, Седми снимачен павилион, за прослушване за роля в някакъв филм, чието заглавие и сюжет ѝ бяха неизвестни.

Прослушването ѝ бе уредено от Алфред Доузиър. Беше дал на Кейт кратък диалог от работния сценарий, изпратен му от асистент-режисьора, със следното тайнствено описание: „момиче, помагачо на героя“.

Това бе цялото обяснение, на което Кейт можеше да разчита. Както често става в Холивуд, актьорът не знае за продукцията нищо повече от това, че трябва да се яви за снимки на определено място и в определен ден. Това бе всичко, което Кейт знаеше днес.

С изключение наедно. Новият филм бе продукция на Джоузеф Найт. Следователно за Кейт щеше да е страхотно постижение, ако получише ролята. Никой друг филм нямаше да се очаква с толкова нетърпение като този. Кейт неволно се вълнуваше.

Асистент-режисьорът, Том Гианос, бе сърдечен човек и добър професионалист, с когото Кейт никога не бе работила преди. Прие я в офиса си, покани я да седне и ѝ каза няколко думи за ролята.

— Това е детективски филм. Ти ще играеш хубаво момиче, с което детективът се разминава на улицата. В една кратка сцена той ти се усмихва и ти му отвърщаш с усмивка. Имаш една реплика. После, по-късно във филма, героят бяга, преследван едновременно от мошениците и от полицията. Чука на някаква непозната врата и най-неочаквано му отваряш ти. Прибираш го вътре, скриваш го от враговете му, после той си отива. В тази сцена имаш още четири-пет реплики. Ролята е малка, но сто на сто ще бъдеш забелязана в нея. Трябва да си много секси, но и доста гальовна. Ще можеш ли?

— Разбира се — каза Кейт, припомняйки си напътствията на Норман как да се държи с асистент-режисьорите. — Няма проблеми.

Казаха ѝ да почака, докато подготвят студиото за пробни снимки. Тя внимателно прегледа репликите. Бяха добре написани — диалогът бе изпипан. Излъчваха лек хумор, закачлива изтънчености тя добре ги

схвана. Трябваше да бъде съблазнително девойче, което се държи майчински с героя, но се губи в по-общата интрига на филма, в която героят преследва тайнствената жена, носеща му гибел.

Беше объркан и сложен трилъър, в който Кейт трябваше да внесе малко светлина и хумор. Тя стисна палци. Ако я вземеха, това щеше да е най-голямата ѝ роля досега.

След половин час Том Гианос се върна и я заведе в гримьорната. Направиха я да изглежда чувствена и тайнствена и пуснаха косата ѝ да пада свободно върху шлифера ѝ.

След още половин час един асистент-режисьор изпрати да я извикат и да я заведат в снимачния павилион, където прожекторите бяха нагласени пред екран с нарисован вход.

— Добре — каза младият мъж. — Аз ще чета с теб. Но ти помни, че главният герой се играе от Самюъл Рейнс. Просто си представяй, че си до него. Трябва да изглеждаш много запалена, много увлечена, но и малко тайнствена. Окей?

— Окей — отвърна Кейт.

Асистент-режисьорът я нагласи в полупрофил и поприказва с оператора. После горещите студийни прожектори светнаха, гримьорката дооправи лицето на Кейт и сцената започна.

Кейт вложи в четенето всичко, научено от Норман Уеб и още нещо от себе си. Знаеше, че камерата е съсредоточена върху лицето ѝ, че наистина я следи с интерес — нещо, което не ѝ се бе случвало в малките роли, които бе изпълнявала в други филми. Трябваше да направи впечатление, но без да преиграва.

Тя даде всичко, което можеше. Микрофонът бе наблизко и не се налагаше да говори високо. Канещият шепот на думите ѝ омайваше. Природната ѝ чувственост се лееше на воля, както само тя можеше да го прави. И все пак оставаше малко загадъчна, за да направи образа по-интересен.

Накараха я да повтори репликите, а камерата я снимаше в различни ракурси. После я заведоха на друга снимачна площадка, където рисуваният фон бе улица — площадката, където щеше да се срещне с главния герой през първата половина от филма. Няколко пъти я заснеха как върви.

После асистент-режисьорът ѝ благодари и ѝ каза, че е свободна.

Въпреки че Кейт не можеше да го отгатне по приветливото му лице, той вече бе решил, че няма да ѝ даде ролята.

Всъщност Кейт бе първата отхвърлена от осемте актриси, които изпробваха за тази роля.

Когато съобщаваше неприятната вест на Алфред Доузиър, асистент-режисьорът обясни, че екранното присъствие на Кейт било „прекалено ярко“ за ролята. Прекалено изпъквала. Образът наистина изискваше актриса с определено излъчване, но при Кейт то бе прекалено силно.

Том Гианос не каза точно какво мисли. Усещаше, че сексуалността на Кейт е прекалено явна дори за тази роля, която определено трябваше да бъде „секси“. Страхуваше се, че може да отвлече вниманието от звездата Ив Синклер, която не бе твърде чувствена. Най-добрият изход бе за малката роля да се потърси някое по-обикновено, по-миловидно момиче.

Алфред Доузиър се обади на Кейт и ѝ съобщи неприятната вест.

— Съжалявам, мила — каза ѝ бащински. — Просто не си това, което им трябва. Но Том Гианос ме увери, че си била прекрасна пред камерата. Продължавай в същия дух.

Кейт му благодари за предложената ѝ възможност и разочаровано сви рамене. Знаеше, че кариерата ѝ нито щеше да потръгне, нито щеше да се свърши с една дребна роля. Трябваше да мисли за трудния и дълъг път пред себе си.

Почти бе забравила всичко това, когато в десет часа вечерта телефонът ѝ иззвъня.

— Госпожица Хамилтън? Тук е Джоузеф Найт. Извинете, че ви безпокоя у дома. Удобно ли е да говорим?

— Тъ... да — заекна Кейт. — Какво мога да направя за вас?

— Тъкмо преглеждах суровия материал и видях пробните ви снимки. Играете много добре.

— Радвам се, че ви харесват — отвърна Кейт. Не се сещаше какво друго да каже. Вече знаеше, че няма да ѝ дадат ролята.

Изведнъж се сети за всичко, през което Мелани и толкова други момичета бяха минали с холивудските продуценти, режисьори и асистент-режисьори. Вероятно Джоузеф Найт я бе харесал и искаше да

се срещне с нея. Сигурно имаше намерение да я мами с обещания за бъдещи снимки, за дребни участия или по-сериозни роли, за да я прелъсти. Вероятно смяташе, че голямото му име бе достатъчно, за да я замае.

Затова Кейт подозрително зачака какво ще ѝ каже по-нататък.

— Станало е недоразумение в студиото — продължи Найт. — Извинявам се за случилото се. Даваме ви ролята. Утре сутринта изпращам договора по куриер на Алфред Доузиър. Надявам се, че все още сте свободна?

— Тъ... доколкото знам, да, свободна съм — каза Кейт.

— Надявам се, че сте доволна — продължи той. — Ако играта ви бъде като на пробните снимки, мисля, че ще бъдете превъзходна.

— Благодаря. Разбира се, ще положа всички усилия.

— Кажете ми, лицето ви ми се стори много познато на пробата. Гледал ли съм ви някъде?

Кейт се усмихна. Всеки път, когато някой в Холивуд я заговореше, чуваше един и същ въпрос.

— Участвала съм в някои неща. Главно дребни роли и епизодични появявания. Може и да сте ме виждали, без истински да ме забележите.

— Разбирам. Но в тази роля ще бъдете забелязана. Мога да ви го обещаая. Хората ми ще се свържат с господин Доузиър относно снимачния график. Поздравявам ви и още веднъж ви благодаря, че приехте. Съжалявам за недоразумението.

— Няма нищо, господин Найт. С нетърпение очаквам да работя с вас. Всичко хубаво.

— Всичко хубаво, госпожице Хамилтън. Още веднъж благодаря.

Кейт вдигна вежди и остави слушалката. Това направо бе приятна изненада. Тъкмо се беше отказала от ролята и изведнъж — хоп! — я получаваше.

Но докато закоравялата ѝ от прослушвания същност свикваше с неочакваната добра вест, по гърба ѝ пробягаха тръпки. Тя осъзнаваше, че това не е първият ѝ разговор с Джоузеф Найт. Телефонният глас отпреди малко принадлежеше на мъжа, който ѝ бе помогнал да стане в бъркотията в нощта на „Оскарите“ в хотел „Амбасадор“ — мъжът, чието красиво лице и покровителствено държане никога не бяха изчезвали напълно от мечтите ѝ.

Кейт не можеше да потисне чувството, че в двете ѝ срещи с Джоузеф Нйт има нещо съдбовно. Нуждаеше се от целия груб реализъм, който можеше да събере в себе си, за да сподави вълнението си и да си легне, сякаш нищо не се е случило.

На другата сутрин договорът пристигна в кантората на Алфред Доузиър.

Седмица по-късно Кейт се яви в „Монарк Студиос“ за пробите с костюми и за генералната репетиция с първия асистент-режисьор.

Срещна се с Джоузеф Нйт, когато я изпробваха за първата сцена, облечена в шлифера, който трябваше да носи пред камерата.

Той дойде на снимачната площадка и се представи.

— Джо Нйт. Разговаряхме по телефона. Много се радвам, че работите с нас. Пробите ви бяха великолепни.

Протегна ѝ ръка. Тя се изненада от вида му. Спомените ѝ от нощта на „Оскарите“ в „Амбасадор“ се бяха размили от стотиците му снимки в пресата. Сега ѝ се струваше, че непознатият пред нея има трето лице, по-сложно от образа, който си бе създала. Бе изумена от хубостта му. Никога не бе виждала по-привлекателен мъж. От него лъхаше сила, която странно се съчетаваше с учтивата му външност. На пръв поглед изглеждаше твърде млад за славата и могъществото си. И все пак у него имаше нещо зряло и невъзмутимо, което надделяваше над младостта му и го правеше забележително уравновесен и спокоен.

После се случи нещо неочаквано.

Когато стисна ръката му, Кейт почувства как гърлото ѝ се сви. Ръката ѝ остана студена в топлата му длан. През тялото ѝ премина странна, почти болезнена тръпка. Коленете ѝ се разтрепериха.

Тя смутено го погледна. За нейно учудване самият той изглеждаше объркан от досега до нея. В дълбините на очите му нещо трепна. Тя видя как се опита да го скрие в приветливата си усмивка и го почувства по ръката му, която сякаш стисна нейната по-здраво.

Дали защото Нйт забеляза тревожния ѝ израз, или почувства как ръката ѝ се напруга в неговата, но той я пусна.

— Странно! — Той я загледа несигурно. — Бих могъл да се закълна, че сме се срещали и преди. Обикновено съм добър физиономист. Но не знам защо не мога да си спомня...

— Сигурна съм, че щях да се сетя...

Още когато изговаряше тези думи, Кейт не можеше да си обясни защо го лъже. По някаква причина не искаше той да си спомня за първата им среща. Струваше й се толкова отдавна, толкова далеч от този момент.

— Може би съм ви виждал в някоя от ролите ви. Но както и да е, да се залавяме за работа.

Седна с Кейт и асистент-режисьора и заедно разгледаха образа. Когато обсъждаше ролята, беше точен и по-скоро хладен.

После се обърна към осветителя, който стоеше отстрани.

— Тони, гледай да й сложиш тъмен фон за едрите планове. Искам очите да изпъкват. И смени шалчето й с по-тъмно. Обади ми се, преди да подготвиш другата й сцена.

Обърна се към Кейт.

— Аз ще идвам, когато мога. Трябва да наблюдавам няколко сцени. Желая ви успех и се радвам, че сте с нас.

Кейт почувства как понечи да й подаде ръка, но се въздържа. Радваше се, че няма да се здрависа отново с него. Въпреки че й вдъхваше увереност, той я караше да се чувства разголена и някак виновна. Сякаш преди много време е извършила престъпление, което сега я тормози.

Видя го как си тръгва от площадката. Беше доволна, че си отива, и въпреки това очакваше с нетърпение момента, когато щеше отново да го види. Чувството бе странно и объркващо.

Кейт с благодарност започна да мисли за работата си.

Докато се връщаше към офиса си, Джоузеф Найт мислеше за Кейт Хамилтън.

Миналата седмица, след като бе прегледал пробните снимки, се бе наложил на подчинените си. Беше му необходим само миг, за да реши. Само един поглед го бе накарал да размисли и да си вземе бележка. Звукът на гласа й бе свършил останалото.

Найт разбираше защо хората му я бяха отхвърлили. Плашеха се от това, че се хвърляше в очи като жена, че можеше да засенчи Ив Синклер. Но Джоузеф Найт не се тревожеше от това. Можеше да

смекчи образа ѝ с умела режисура. Щеше да я използва максимално, без да навреди на филма.

По време на снимките на „Краят на дъгата“ Джоузеф Найд се бе научил, че прекалената консервативност не се изплаща. В набирането на актьорския състав, както и във всеки друг аспект на реализацията, човек трябва да има смелост да залага, да рискува с талантиливи хора. Нямахше да изпусне актриса като Кейт Хамилтън само за да запази звездата във филма си. Вместо това щеше да извлече максимума и от двете.

Когато се обади на младата Хамилтън, за да ѝ каже, че ѝ дава ролята, гласът ѝ му се стори напълно непознат. Но днес в студиото отново имаше странното чувство, че я е виждал и преди. И все пак не можеше да си спомни къде.

Той бързо вървеше към другия край на снимачния павилион. Тази сутрин имаше много работа. По пътя го поздравяваха актьори и сценични работници.

Образът на Кейт Хамилтън упорито стоеше пред очите му. Пораждаше у него чувство, което го смуцаваше. Бе нещо до болка познато, но неуловимо. Още усещаше малката ѝ ръка в своята, тъй доверчива и свежа, и все пак заредена със странна сила.

Какво имаше у нея, че го изкарваше от равновесие? Красивото ѝ здраво тяло, гладката кожа или нежният глас? Женственото поведение, тъй необичайно зряло за годините? Или тъгата в меките златисти очи, тъй видима, че само като я погледнеш, усещаш буца в гърлото си?

Не знаеше. Но трябваше да снима филм. Нямахше време да се занимава със собствените си чувства.

И с тази последна решителна мисъл той прогони Кейт Хамилтън от ума си.

Ив Синклер изгуби равновесие.

За първи път в дългата ѝ холивудска практика чувствата надделяваха над железния контрол на волята ѝ.

Снимките за новия филм на Джоузеф Найт, временно озаглавен „Кадифената паяжина“, бяха за нея мъчение, което с всеки изминал ден ставаше все по-ужасно.

Всяка сутрин Ив пристигаше в студиото със зачервени очи и изтерзано сърце. Докато гримьорите се трудеха над очите ѝ, тя отчаяно се бореше с чувствата си.

По цели нощи се мятеше в леглото си и мислеше за Джоузеф Найт.

Нещо в безучастния поглед на красивите му очи и в хладния, категоричен отказ на опита ѝ да го прелъсти, я подлудяваше от омраза и безсилна страст.

Всяка вечер тя се прибираше вкъщи, за да учи репликите си за снимките на другия ден. Но вместо да се готви за филма, се улавяше, че репетира нещата, които ѝ се искаше да му каже.

Бяха унищожителни, надменни думи. Искаше да го оскърби, да го унижи, да му покаже недвусмислено, че успехът му ще е от ден до пладне, че е вчерашен новак с жълто около устата, че е амбициозен хлапак в света на мъжете. Докато тя, Ив, бе професионалистка, отдавна извоювала място в живота, оцеляла в най-жестоката джунгла и развила изкуството си до степен, за каквато той не можеше и да мечтае, камо ли да разбере.

Във въображението си тя сипеше върху Найт безброй оскърбления. Разнищваше го до основи.

И все пак във всички въображаеми разговори натрапчивият образ на красивото му лице, доближаващо се до нейното, странните, галещи я черни очи, топлите устни, докосващи нейните, когато я обгръщаше в обятията си, бяха по-силни от цялата омраза, по-непреодолими от унижението и от жаждата ѝ за мъст.

Ив се мразеше, понеже се вълнуваше като ученичка. Бе възмутена от себе си. Не можеше да разбере защо този мъж, този Джоузеф Найт ѝ оказваше такова въздействие. Бе срещала десетки красиви и могъщи мъже в Холивуд. С много от тях се оправяше безпогрешно. Други, твърде опасни за съблазняване, отбягваше инстинктивно или понякога управляваше от разстояние по различни ловки начини.

Но никога никой от тях не бе пробивал здравата крепост на амбицията ѝ и не бе достигал до сърцето ѝ.

До този момент.

Ив се бореше с цялата мощ на силния си характер срещу това, което ставаше в нея. Бе решила в този филм да достигне върха на възможностите си, просто за да покаже на Джоузеф Найт на какво е способна. Щеше да изнесе филма на собствения си гръб, както бе правила толкова пъти с други филми. Със собствени усилия щеше да спечели „Оскар“ за Найт. Тогава щеше да му го захвърли в лицето и да му обърне завинаги гръб.

Но не стана точно така.

Благодарение на Ив още от първите седмици на снимките „Каdifената паяжина“ се оказа мъчен филм.

В студиото тя бе кисела и избухлива. Караше се с всички. Упрекваше оператора, че не била добре осветена. Подхвърляше на костюмиерите и на гримьорите, че я правели безцветна и смачкана в най-важните ѝ сцени. Кореше другите актьори, включително и смаяния Самюъл Рейнс, че бавели репликите ѝ и съсипвали темпото на филма, че не разбирали собствените си образи, че ѝ отмъквали цели сцени.

Критикуваше сценария. Протестираше срещу репликите, които трябваше да произнася, твърдеше, че били слаби, че им липсвал драматизъм, че били психологически неиздържани. Непрекъснато спираше наред кадър — непростим грях за коя да е професионална актриса — и с въздишка обявяваше, че не можела да чете тия тромави реплики, които трябвало да се променят.

Другите около нея нервно поглеждаха встрани. Знаеха, че сценарият е писан от Джоузеф Найт. Когато го атакуваше, Ив нанасяше

на Найт подли удари, понеже сценарият бе негов и целият филм бе замислен лично от него.

Лайтмотивът на сцените, които разиграваше, бе, че „Каdifената паяжина“ се прави от аматьори, от дебютанти, които нямат достатъчен опит, за да разбират тънкостите при снимането.

Самата Ив — изпитана професионалистка, тръбеше на всички страни досадата си от аматьорщината на продукцията.

Никой друг не споделяше мнението ѝ, никой не я подкрепяше. Но това не ѝ пречеше постоянно да го изразява с най-разнообразни степени на острота.

Към втората седмица от снимките Ив вече си бе нанесла огромна вреда. Бе обиждала всички участници във филма и бе съсипала със злобните си излияния стотина кадри. Актьорите и хората от снимачния екип на „Каdifената паяжина“ бяха като втрещени. Много от тях бяха работили с Ив и по-рано. С нея винаги се бе работило лесно, винаги се беше държала учтиво, като истинска професионалистка. Сега изглеждаше променена, неузнаваема.

Единственият човек, с когото не се бореше открито в студиото, бе Джоузеф Найт. Съпротивата ѝ срещу него се изразяваше по други, непочтени начини. Мълчаливо изслушваше тихите му указания за всеки кадър и кимаше с привидно съгласие, след което не искаше и да знае за тях и изричаше репликите си както намери за добре, ако изобщо сметнеше за необходимо да ги каже.

Джоузеф Найт отказваше да се хване на въдицата, която тя така явно му пускаше. Тихо и възпитано нареждаше да се преснима кадър подир кадър, съветваше я както обикновено „да опита и така“, никога не избухваше и не ѝ се караше пред другите, когато тя не зачиташе думата му. Явно обмисляше ситуацията и се чудеше как да постъпи, за да спаси филма. Студийното време беше скъпо. В този филм работеха двеста души. Ив бе звездата. Не можеше да си позволи да ѝ се противопоставя и да съсипва филма.

Но въпреки че се опитваше да се държи дипломатично, Джоузеф Найт не можеше да избегне близостта с нея в студиото и тъкмо тази физическа близост бе пламъкът, който подхранваше ужасното ѝ поведение.

Той неизменно стоеше зад камерата при всеки кадър или отиваше при нея между снимките, за да анализира репликите ѝ. Ръцете

я сърбяха от желание да докосне красивото му тяло, да го нарани, да го погали. А той всеки път си отиваше, обвит в хладния си професионализъм, точно както си бе отишъл през онази паметна нощ от фургона ѝ, а тя оставаше и се мъчеше да скрие наранените си чувства от зорката камера.

А Ив не можеше да скрие своя смут от неумолимите едри планове, в които я снимаха, понеже в завършения филм по екраните на кинотеатрите из целия свят щеше да се появи петметровият ѝ образ. Затова сега, когато изкуството да управлява лицето си бе съсипано от силните чувства, които я терзаеха, техническите въпроси на звездното ѝ положение започнаха отново да я тревожат.

Ежедневните порции суров материал бяха твърде красноречиви. Ив почти напълно се разминаваше с героинята си. Трябваше да играе знойна, тайнствена жена, носеща тъмна и фатална прокоба, еднакво опасна за себе си и за мъжа, когото обичаше. Ролята бе нещо средно между любовна и трагична и изискваше тънко нюансирана игра.

Ив не играеше тази роля. В сцените си приличаше на разбесняла се самка, търсеца разплата. Приличаше на капризна ученичка. На ядосана изиграна жена. Приличаше на всичко друго, но не и на героинята си.

И все пак, както Джоузеф Найт сигурно забелязваше, когато клатеше глава над суровия материал, иронията бе в това, че между абсурдното поведение на Ив пред камерата и образа, който играеше, имаше нещо общо: и в двата случая насреща си имаше влюбена жена.

Състоянието ѝ бе видно за всеки, но тя единствена знаеше причините за него. Та как да си признае, че играе зле, защото режисьорът не иска да я чука?

След първите десет дни от снимките Джоузеф Найт извика Ив настрана в присъствие на изпълнителния продуцент, за да ѝ каже, че играта ѝ създава трудности. Искаше да разбере дали нещо я тормози и да проясни атмосферата.

Когато погледна към двамата мъже, Ив сви устни. Беше ѝ ясно, че Найт не иска да остава насаме с нея. Използваше помощника си като щит. Затова мило ги увери, че всичко е наред. Щяла да направи каквото искат от нея, само да ѝ го кажат ясно. Накрая им заяви презрително, че в края на краищата това си е техен, а не неин филм.

След тази среща атмосферата в студиото, вместо да се разведри, още повече се влоши. Из целия снимачен павилион духовете започнаха да се нажежават. Ив сееше раздори с ядовитото си детинско поведение. Всеки виждаше, че филмът се проваля. Под напора на съпротивата на Ив колективният ентузиазъм се изпаряваше.

Но тя не искаше да признае, че нещо не е наред. Държеше се безцеремонно и безразлично с тези, които деликатно се опитваха да ѝ говорят. Защо всички толкова се тревожели? Защо не я оставели на мира да си гледа работата?

Когато оставаше насаме във фургона си, тя изпитваше яростни изблици на самодоволство. Бе успяла да докара Найт до положението, към което се стремеше. Знаеше много добре, че той не може да си намери друга звезда. Най-напред цената щеше да е непосилна. И после огромната ѝ сила на касова актриса бе ключ към успеха на филма. Та нали най-вече затова Найт ѝ бе дал ролята. Вече не можеше да мине без нея. Беше твърде късно. И от практическа, и от финансова гледна точка му бе показала един хубав среден пръст.

И щеше да му го показва, докато не започне да се отнася с нея както трябва.

Някъде сред хаоса на тези седмици бе заснета кратката тротоарна сцена на Кейт Хамилтън със Самюъл Рейнс, както и подългата, в която го посрещаше на вратата на дома си и го скриваше от преследвачите му.

Джоузеф Найт лично режисира и двете сцени. За Кейт той бе внимателен и отзивчив режисьор. Обичаше да изпипва нещата и не се плашеше да преснима някоя сцена многократно, докато не получи желания ефект. Но се отнасяше към актьорите с уважение и зачиташе както умората, така и таланта им.

— Сега го погледни загадъчно — говореше ѝ, когато снимаха сцената при вратата, като леко докосваше брадичката ѝ, за да насочи главата ѝ под необходимия ъгъл. — Помни, че самата ти си тайнствена жена. Имаш богато минало, въпреки че никога няма да научим за него. Ти си момиче, което е там случайно. Той ти е интересен и го харесваш. Виждаш, че е изпаднал в беда, и искаш да му помогнеш.

Кейт постъпи както ѝ казаха и търпеливо изигра сцената няколко пъти, като според указанията променяше разни детайли в изпълнението си. Найт се доближаваше до нея и когато ѝ обясняваше какво иска, очите им се срещаха. От близостта му Кейт изпитваше същото странно неудобство, както когато за първи път си стиснаха ръцете. Успя да го скрие в играта си и той сякаш остана доволен.

— Добре стана — каза, когато и последният кадър бе готов. — Мисля, че ще бъде силна сцена. Благодаря ви, госпожице Хамилтън.

— Наричайте ме Кейт. И аз ви благодаря.

На другата сутрин Джоузеф Найт прегледа суровия материал с изпълнението ѝ. Това, което видя, го учуди. Очите ѝ излъчваха настойчива тъга — изразът, който помнеше от първата им среща в студиото. Предаваше се на камерата с огромна, експлозивна сила. Найт бе тъй поразен, че попита помощниците си в прожекционната дали и те са го забелязали.

Отговорите им бяха уклончиви.

— Набива се на очи, но си изиграва ролята — каза Лари Уолш.

— Налага се на камерата — добави първият асистент-режисьор. — Може би прекалено се налага. Много изпъква. Но ти сигурно искаш точно това...

— Както кажеш, Джо — обади се операторът.

Найт отново погледна към екрана. Изглеждаше замислен. После ненадейно каза.

— Лари, искам да сложиш това момиче в последната сцена от филма. Сцената на смъртта. Искам да е там, когато убиват Сам. Цял ръст в шлифера, едър план. Мисля, че в нея има точно това, от което се нуждаем за тая сцена. Утре трябва да се свържем с агента ѝ и да уредим нещата.

— Ще го направя — каза Лари Уолш.

Преминаха към друга сцена. Лицето на Кейт не излизаше от мисълта на Джоузеф Найт. Питаше се дали беше решил да я сложи на финала заради играта ѝ, или заради странното въздействие, което упражняваше лично върху него. От една страна, сякаш в нея имаше тъкмо онова дребно нещо, от която филмът се нуждаеше. Но не беше ли обратното? Дали именно тя не разваляше всичко, дали той не утежняваше нещата, като по непонятни за самия него причини я слагаше в още една сцена?

Не знаеше.

Озадачен, той отново прогони Кейт Хамилтън от мислите си. Този път му бе по-трудно.

На 21-ви септември вулканът, който се надигаше в „Кадифената паяжина“, най-сетне изригна.

Целият актьорски състав снимаше най-важната обща сцена от филма — сцената, в която героят, застрелян от полицейски детектив наред многолюдна улица, разговаряше за последен път с тайнствената жена. Това бе драматичната кулминация на филма, върху която Джоузеф Найт бе работил месеци наред.

Героинята на Ив, до този момент тайнствена и пленителна, трябваше да възприеме майчински нежно поведение при сбогуването си с героя, чиято гибел неволно бе предизвикала. Трябваше да предаде ласкаво съчувствие и трагична вина за страданието, което бе причинила.

Самюъл Рейнс, играещ умирация герой, изглеждаше мъжествен и същевременно уязвим в обятията на героинята. Ив трябваше нежно да го прегърне, а камерата щеше да се съсредоточи върху лицата им в близък едър план, после щеше да се отдръпне и да обхване наблюдаващата ги тълпа, в която имаше няколко герои от по-раншни сцени във филма. После, без да се реже, подвижната камера щеше да тръгне назад и да покаже цялата улица и отвъд нея — безразличния град. Върху тази финална картина щеше да се изпише думата „КРАЙ“.

Това бе скъп кадър, в който участваха голям брой високоплатени актьори и статисти, без да се броят сценичните работници, кранистът и осветителите. Трябваше да се изпълни безпогрешно.

И точно на този кадър Ив реши да прекали с непоносимото си поведение.

Изира сцената напълно погрешно. Не искаше и да знае за чувствата, които героинята й трябваше да пресъздаде, и се държа недодялано и детински, с което провали снимките и обезсмисли всички усилия на Джоузеф Найт.

Сцената се пресне многократно. Всеки път пагубното действие на играта на Ив ставаше все по-осезаемо. В този момент, когато се

изискваше най-тънка обрисовка на характерите, тя умишлено проваляше не само собствения си образ, но и цялата сцена.

Джоузеф Найт я наблюдаваше втрещено иззад камерата. Искаше му се да спре и някой друг ден да заснеме отново цялата сцена. Но снимачният график бе напрегнат, а бюджетът ограничен. Кадърът трябваше да стане сега.

И все пак държането на Ив пред камерата беше безнадеждно. Заради нея нищо от заснетото досега не можеше да се завърши.

Между два дубъла Джоузеф Найт отиде при нея и търпеливо, като на дете, ѝ обясни какво иска от нея. С мъка сдържайки ядните думи, които напиреха на езика му, успя да се държи любезно и логично.

Ив го слушаше с отегчено, заинатено изражение и в следващия дубъл изигра сцената по същия начин, както и преди. Дори сякаш нарочно повтаряше абсурдното си изпълнение до най-малките подробности, за да го запамети.

Накрая Джоузеф Найт спря всичко и даде на екипа петминутна почивка. Повика Ив настрана на сериозен разговор. Обясни ѝ колко много неща зависят от този кадър. Каза ѝ колко необходимо е сътрудничеството ѝ за успеха на филма. Каза ѝ колко разчита на професионализма ѝ.

Тя мълчаливо го изслуша. След разговора им Найт повика всички и отново засне сцената. Отново играта на Ив бе напълно неприемлива. Триумфалният израз в очите ѝ в края на сцената бе очевиден. Сякаш изпитваше наслада от всеобщото изумление, което всяваше у околните.

— Стоп! — извика Джоузеф Найт. — Всички останете по местата си!

На площадката настъпи мълчание, в което се криеше нещо зловещо. И слепият можеше да види, че Ив Синклер умишлено се опитва да съсипе филма на Джоузеф Найт. От три седмици насам всички се питаха колко още Найт ще издържи на поведението ѝ.

Отговорът не закъсня.

Джоузеф Найт бавно излезе иззад камерата и отиде на площадката. Ив все още бе в заетата поза и държеше в обятията си Самюъл Рейнс.

— Сам, излез за малко, моля те! — обърна се той към главния изпълнител.

Пребледнял от смущение, Самюъл Рейнс стана и напусна площадката. Джоузеф Найт погледна надолу към Ив. Тя предизвикателно се вторачи в него.

Погледът на Джоузеф Найт не беше гневен. И все пак в него имаше нещо толкова страшно, че всички в студиото затаиха дъх.

— Уволнена си — каза той на Ив. — Махай се оттук.

Не правеше никакво усилие да снишава гласа си. Плътните нотки прокънтяха сред стълпилите се в снимачния павилион актьори, статисти и сценични работници.

Ив го погледна с широко разтворени очи. Бе наистина поразена.

— Какво... какво каза?

Изразът му бе спокоен, почти приятелски.

— Казах, че си уволнена. Вече не участваш във филма.

Ив се изсмя късо и нервно.

— Не мога да повярвам. Ти гониш мен?

Джоузеф Найт не отвърна.

Когато Ив осъзна сериозността на ситуацията, чертите ѝ се изкривиха от ненавист.

— Ти ли, некадърно животно? Мислиш си, че можеш да гониш Ив Синклер? За кой се мислиш, дявол да те вземе? Когато си поискам, мога да те купя и да те продам. Мога да те купя и да те продам! Ти ли ще гониш Ив Синклер, ти ли... ти ли...

Не ѝ стигаха думи от ярост. Все още седеше на пода и го гледаше с омраза.

Ненадейно той се приближи и рязко я вдигна на крака. Хвана я за двете китки и се обърна към първия асистент-режисьор.

— Повикай охраната. Да я държат настрана от студиото, докато си прибере нещата. До половин час я изведи от сградата.

Ив бе започнала да го ритва. Той я задържа на разстояние от себе си до идването на човек от охраната и му я предаде. Докато я отвеждаха към фургона, псувните ѝ кънтяха из затихналия снимачен павилион. Когато вратата на фургона се затвори, проклятията ѝ все още се чуваха. Нещо средно между викове и стенания.

Джоузеф Найт стоеше по средата на площадката. Изглеждаше потънал в мисли. Актьорите и снимачният екип слисано го гледаха,

ужасени от застрашителната мощ, която се криеше в позата му. „Муха да бръмне, щеше да се чуе“ — говореха години след това свидетелите на този необикновен момент. Никой не смееше да помръдне.

Найт огледа скупчените актьори и членовете на екипа и замислено опря пръст в брадата си. Присъстващите почти усещаха как измерва щетите, нанесени на филма от Ив Синклер, и как се чуди дали проектът изобщо може да се спаси. Той бе професионалист, и то от най-добрите. Бе отнел девет „Оскара“ от Брайънт Хейс. Острият му ум навярно търсеше изход от критичния момент.

Мълчаливо обходи площадката. Огледа актьорите. Никой не срещна очите му. Огледа загрижения снимачен екип. Видя техника, който движеше камерата — чакаше инструкции.

Изведнъж очите му се спряха на Кейт Хамилтън. Тя стоеше на отбелязаното ѝ място в шлифера си, както бе наредил на асистентите си да я облекат за финалния кадър. Русата ѝ коса бе разпиляна по раменете. Очите ѝ го гледаха съсредоточено. Единствена тя от присъстващите актьори не поглеждаше встрани. Той видя същия израз, запленил го при предишните им срещи — тъжен и много женствен, който не бе излизал от мислите му от момента, в който за първи път бе видял пробните ѝ снимки.

Той сякаш изведнъж взе някакво решение. Отиде до нея и я погледна отблизо.

— Елате с мен. Трябват ми.

Тя посочи с пръст към гърдите си.

— Аз? — Устните ѝ беззвучно се размърдаха.

Той я хвана за ръката, отведе я в средата на площадката и тихо попита:

— Знаете ли за какво става дума в тази сцена?

Тя кимна.

— Наблюдавам я от четирийсет и пет минути.

— Искам да ми я изиграете.

Очите ѝ широко се отвориха. Не можеше да повярва на ушите си.

— Сега слушайте. Тя е причинила смъртта му. Не е искала, но през цялото време е подозирала, че ще стане така. Обича го, но никога не е могла да му го каже. Сега трябва да му го каже, с очите си. С вашите очи. Разбирате ли?

Кейт все още го гледаше вторачено. Бе като зашеметена. Но силата на волята му сякаш я завладяваше.

— Вие сте го убили — повтори той. — Защото сте го обичали. И за двама ви е твърде късно. Кажете го с очите си.

Тя го погледна колебливо.

— Ще ми помогнете ли? — попита той.

Кейт бавно кимна. Чувстваше, че иска от нея нещо свръх възможностите ѝ, граничещо с безумието. Но знаеше, че за него бе готова да рови земята, да прекоси планини и морета.

Той направи знак на Самюъл Рейнс, който излезе напред и отново зае позата си. Кейт падна на колене и обгърна главата му с ръце. Найт даде знак и камерата приближи.

Скриптерът, повече от объркан, дойде и застана пред камерата:

— „Каdifената паяжина“, сцена четиристотин шейсет и трета, шестнайсети дубъл.

Щракна плочата и изчезна.

Самюъл Рейнс, професионалист от класа, погледна в очите на Кейт. Бе напълно влязъл в ролята си. Никой не би отгатнал по изражението му, че току-що са сменили партньорката му.

— Мисля, че ще се срещнем отново — каза той репликата си.

Кейт не отвърна. Но дълбоко в себе си мислеше за Джоузеф Найт и за чувствата, които я вълнуваха, откакто го бе срещнала преди четири седмици в тази същата сграда. Очите ѝ се озариха от светлина, обагрена от меланхолия и нежност.

— Ще мога да те виждам — каза Самюъл Рейнс с чезнеца усмивка на устните. — Казват, че всичко се повтаря. Ти вярваш ли?

Кейт отговори без думи. Лицето ѝ бе изпълнено с отчаяние и любов. Камерата бавно се приближи.

— Целуни ме поне веднъж! — каза Самюъл Рейнс.

Докато тя се навеждаше, за да докосне с устни челото му, очите му се затвориха. Камерата бавно тръгна назад, вдигаше се все по-високо и по-високо. Кейт не помръдваше. Знаеше, както и всички наоколо, че филмът ще завърши с тази картина.

В снимачния павилион се чу колективна въздишка на облекчение. Всички бяха като замаяни не само от сцената между Найт и Ив Синклер, но и от изпълнението, което току-що бяха видели.

Джоузеф Найт стоеше зад камерата и гледаше в лицето на Кейт Хамилтън. Погледът му бе съзерцателен и оценяващ.

— Стоп.

Отиде до Самюъл Рейнс и му помогна да стане.

— Браво, Сам.

После погледна надолу към Кейт. Подаде ѝ ръка. Тя я пое.

Тя стана. Той не пусна ръката ѝ. Очите му пробягаха над актьорите и снимачния екип.

— Всички можете да си вървите — каза. — Ще ви чакам отново утре сутринта.

Снимачната площадка бавно опустя. Тишината бе все така дълбока, както и преди. Никой не знаеше какво ще стане.

Само Джоузеф Найт можеше да отговори.

Колкото до Кейт, тя не знаеше нищо, не чувстваше нищо, освен топлата ръка, която все още държеше нейната. Бе я хванала нежно, и все пак здраво, сякаш нямаше намерение никога да я пуска.

— Тази вечер ще имам нужда от вас — каза той. — Можете ли да ми отделите малко време?

— Разбира се, господин Найт.

Кейт прекара по-голямата част от нощта с Джоузеф Найт, Лари Уолш и оператора. Разглеждаха основните сцени на „Кадифената паяжина“ в опустелия снимачен павилион. В четири сутринта я освободиха и я изпратиха вкъщи с една от студийните лимузини, за да поспи.

В шест сутринта Джоузеф Найт събра отговорния екип на продукцията. Присъстваха Оскар Фройнд, няколко изпълнителни директори от „Монарк Пикчърс“ и шефът на правния отдел на студиото.

— Господа — започна Найт. — Новата изпълнителка на главната роля ще бъде Кейт Хамилтън.

Безстрастно изслуша общите възгласи на облекчение около конферентната маса, после се обърна към адвокатата на студиото:

— Дан, искам днес да прекратиш договора на Ив Синклер. Състави нов договор с Кейт Хамилтън и го изпрати на Алфред Доузиър колкото може по-скоро.

После заговори на Лари Уолш:

— Лари, тази сутрин госпожица Хамилтън трябва да бъде заведена в гардеробната. Ще трябва веднага да пригледим костюмите на Ив за нея. Кажи в гримьорната, че искам съвещание днес следобед. Искам да започна да преснимам сцените на Сам с госпожица Хамилтън най-късно другата седмица — Хайде, всички на работа. Нямаме време.

Закри събранието и се върна на снимачната площадка, за да заснеме каквото е възможно, докато Кейт се готви за встъпването си в главната роля.

Цялото студио бе в състояние на пълен шок.

На другата сутрин случаят с изгонването на Ив Синклер пълнеше заглавията на всички официални публикации, свързани с шоубизнеса.

„НАЙТ ИЗГОНВА ИВ СИНКЛЕР ПО ВРЕМЕ НА СНИМКИ“ — съобщаваше „Дейли Въраяти“.

„БУРЯ НА СНИМАЧНАТА ПЛОЩАДКА НА НАЙТ“ — тръбеше „Холивуд Рипортър“.

„СИНКЛЕР ИЗРИТАНА ОТ НАЙТ“ — пишеше „Лос Анджелис Таймс“.

Това бе най-нечуваният скандал от цяло десетилетие. Джоузеф Найт, превърнал се в най-нашумелия филмов творец в Холивуд след невероятното унижение, на което бе подложил Брайънт Хейс и деветте „Оскара“ за „Крайт на дъгата“, отново бе шокирал филмовите среди. Ив Синклер, която дълго се смяташе за една от най-надеждните кинозвезди в Холивуд, бе изгонена от филма, който снимаше, и то пред всички актьори и техническия персонал. На нейно място Джоузеф Найт без много да му мисли бе сложил някаква непозната.

Това бе скандал на скандалите. Пресата бръмчеше като разбунен кошер.

Но изгонването на Ив Синклер бе само прелюдията на нещо, което щеше да разтърси Холивуд из основи.

Десет дни след като изгони Ив Синклер, Джоузеф Найт се ожени за Кейт Хамилтън.

**„Холивуд Рипортър“, 10 октомври 1941 г.
НАЙТ СЕ ЖЕНИ ЗА НОВАТА СИ ЗВЕЗДА**

„Джоузеф Найт, най-шеметният нов продуцент-режисьор в Холивуд, смая филмовите среди, като се ожени за никому неизвестната актриса Катрин Хамилтън, след като ѝ даде главната роля в новия си филм «Кадифената паяжина».

Само преди няколко дни Найт разтърси Холивуд, като най-безцеремонно изхвърли Ив Синклер в разгара на снимките на една от ключовите сцени. Говорител на филма изтъква като причина за изгонването на Синклер «творчески разногласия», но или упорити слухове, че Синклер на практика била неуправляема на снимачната площадка поради скритата си антипатия към Найт.

Тъкмо на фона на тази взривоопасна ситуация Найт неочаквано изгонил Синклер и преснел кулминационната сцена с Кейт Хамилтън — съвършено непозната второстепенна изпълнителка във филма, чиито единствени екранни появи включват шепа епизодични роли. Двайсет и четири часа след упоменатите събития Найт съобщи, че новата изпълнителка на главната женска роля във филма ще бъде Хамилтън.

Десет дни по-късно, като завършек на тази невероятна серия от събития, Найт и Хамилтън сключиха брак пред мирови съдия в централен Лос Анджелис, само на няколко мили от «Монарк Студиос», където се снима «Кадифената паяжина». Найт и младата му невеста — това е първи брак и за двамата — не могат да си позволят лукса да карат меден месец заради претоварения снимачен график на «Кадифената паяжина», за който вече се говори, че е надхвърлил бюджета си със стотици хиляди долари поради наложилото се преснимане на всички сцени с Ив

Синклер. Младоженците ще се опознават взаимно посредством камерата на Найт. Холивудските наблюдатели са поразени от действията на Найт. Самият Найт се въздържа от коментари както за смяната на звездите, така и за женитбата си. Единствено нещо, което съобщи по повод на «Кадифената паяжина» е, че филмът се работи под пълна пара.“

Брайънт Хейс се изсмя и остави вестника.

„Значи Джоузеф Найт е най-обикновен човек.“ Найт, железният мъж, неуморният професионалист, знаменитият извор на талант и решимост, си имаше своята ахилесова пета като всички останали в Холивуд. И слабото му място бе точно между краката.

Найт бе изгонил Ив Синклер, една от най-надеждните изпълнителки на главни роли в Холивуд, и я бе заменил с някаква кръгла нула. Да бе извършена от кой да е друг продуцент, подобна грешка щеше да е непростима. Но да я допусне Найт, с неговия престиж, със славата му на неподкупен и трезвомислещ човек — не, това наистина не бе за вярване.

Въпреки всичко, разсъждаваше Брайънт Хейс, ще трябва да е бил заслепен тъкмо от светкавичния си успех, от невероятното ухажване от всички страни. Трябва да се е чувствал непобедим и всемогъщ с таланта си и верния си усет, за да дръзне да направи този глупав пирует и да си въобразява, че ще му се размине.

Да захвърли той Ив Синклер с нейното име, с касовата ѝ сила и невероятните ѝ способности заради някаква си начинаеща некадърница! За напълно неизвестна актриса, за една нищо и никаква дебютантка!

Брайънт Хейс потриваше ръце. Беше време да си напегне мозъка. Всичките му планове за последните месеци се градяха на предположението, че новият филм на Найт ще бъде грандиозен успех. С Ив Синклер в заглавието и Самюъл Рейнс до нея нямаше да има грешка. Хейс бе пренасочил разпространението на две от основните продукции на „Континентал“, за да е напълно сигурен, че няма да излязат по екраните едновременно с „Кадифената паяжина“. След сгромолясването на „Съдбовна зима“ не поемаше никакви рискове.

Щеше да отстъпи центъра на вниманието на Найт и бавно да трупа, докато възстанови загубите си.

Но сега всичко се променяше. Сега Хейс щеше да извади тежката артилерия, да стовари върху публиката най-силните си нови филми и ако се наложи, да се състезава редом с „Кадифената паяжина“.

Разбира се, всичко това при положение, че Найт изобщо завърши новото си творение. Имаше голяма вероятност след изгонването на Ив Синклер некадърната новачка, за която Найт току-що се бе оженил, да се окаже неспособна за една главна роля. Важните клечки в студиото на Оскар Фройнд, вече извадени из търпение от огромните забавяния в реализацията на филма, можеха да решат да се откажат от целия проект. Тогава „Кадифената паяжина“ щеше да затъне под тежестта на надутата самомнителност на своя режисьор и продуцент.

Това щеше да е още по-добре за „Континентал“ и Брайънт Хейс. Щеше да му разчисти пътя да понатрупа печалбички в кинотеатрите и с гигантски крачки да пристъпи към възстановяване на завидната позиция на „Континентал“.

Успехът на Хейс щеше да е страшен удар за Арнълд Спек в Ню Йорк. Машинациите на Спек в управителния съвет щяха доста да се обезсилят, ако тази година Хейс успееше да направи няколко добри попадения.

Така си размишляваше щастливо Брайънт Хейс. Джоузеф Найт най-последно се беше препънал. Новият идол бе исполин с глинени крака.

Първите дни след неочакваното получаване на ролята в „Кадифената паяжина“ от Джоузеф Найт бяха за Кейт Хамилтън рязък прелом, който я откъсна от миналото и я пренесе в свят, чиито правила ѝ бяха непознати.

Кейт от години сама определяше своя живот. Бе здраво стъпила на земята и се бореше с всеки, който се опитваше да ѝ влияе, да я объркава или да я оскърбява. Управляваше съдбата си с пълното съзнание за вътрешната неяснота, която ѝ пречеше да види същността си. Но ако не знаеше какво може, поне знаеше какво не може. Всичките си решения вземаше сама.

Сега обаче бе напълно обърквана. Актьорската професия, на която бе гледала най-вече като на експеримент, неочаквано я бе отвела по главната роля в игрален филм, замислен и режисиран от най-бляскавия продуцент и режисьор на Холивуд. Кейт не бе в състояние дори да побере в ума си тази непосилна задача, камо ли да живее и да се съобразява с нея. Сякаш сънуваше.

Първоначалната ѝ реакция бе просто да върши каквото искаха от нея. Още когато видя Джоузеф Найт за първи път, тя почувства инстинктивно доверие в него, желание да върши всичко, което той поиска от нея. И сега се остави да я води това чувство.

Преди да започне преснимането на филма с Кейт в главната роля, Джоузеф Найт бе предвидил една седмица усилен репетиции. Докато обясняваше сценария на Кейт и ѝ помагаше в четенето на репликите със Самюъл Рейнс, тъмните му очи бяха някак особени. На пръв поглед излъчваха доверие и дружелюбност, но по-надълбоко в тях се четеше страховита непоколебимост. Найт вече бе видял усилията на Ив Синклер да съсипе филма му. Беше я изгонил с един замах и сега продължаваше работата по проекта си. Нищо не бе в състояние да го спре.

Кейт познаваше този израз на пламенна решимост и не смееше дори да помисли да разочарова Найт. Щеше да прави това, което той искаше от нея, ако ще с цената на живота си.

Трябваше да се помъчи да не забелязва останалите шефове на продукцията, понеже чувстваше недоверието им. Сякаш чакаха Джоузеф Найт да се опомни, да изгони непознатата, която бе наел по някаква прищявка, и да намери звезда, която да играе героинята му.

Затова Кейт си сложи наочници за всичко останало и гледаше само в очите на Джоузеф Найт. Бе готова да омекне като пластилин в ръцете му и да го слуша за всичко, за да не сбърка.

Но скоро разбра, че не това се иска от нея.

— Не — усмихна се той по време на една от първите им репетиции. — Вие си мислите, че аз искам от вас това. Не, госпожице Хамилтън. То трябва да излиза от вас, отвътре. Разбирате ли?

Смутена от факта, че той чете мислите ѝ толкова ясно, Кейт кимна и повтори сцената. Чувстваше се като риба на сухо. Актьорската техника, която бе усвоила от Норман Уеб, бе като мисловна игра, като упражнение по стратегия, без участието на сърцето ѝ. А Джоузеф Найт я караше да разголва душата си пред камерата по начин, който никога не бе и мислила да опитва. Някак си нахлуваше в интимния ѝ свят, който години наред бе бранила с цялата сила на непоколебимата си воля.

В началото не се получаваше. Тя опитваше отново и отново да направи това, което той искаше от нея, но срещаше в себе си някаква невидима преграда. Джоузеф Найт клатеше глава, усмихваше се окуражително и ѝ казваше да опита пак. Тя се подчиняваше и отново не успяваше. Как можеше да му каже, че усилието, което той я караше да направи заради него, не го бе правила дори за себе си?

Той поддържаше напрежението и отношението му ставаше все по-сериозно с всеки изминал ден. Тя бе убедена, че не е в състояние да му даде това, което той искаше. Никога не бе очаквала, че ще прави подобна жертва, и не мислеше, че е способна на това.

После една сутрин изведнъж всичко се промени. Кейт тъкмо изричаше една от най-важните си реплики под зоркото око на Джоузеф Найт. Вече я бяха минавали шест пъти. Тя се чувстваше като задръстена отвътре и щеше да изпадне в паника от изтощение. За миг се разконцентрира. Прималя ѝ. После през сетивата ѝ рязко премина някакъв вътрешен спазъм, нещо средно между съпротива и капитулация. Репликата излезе от устните ѝ с наелектризирана

острота, сякаш в нея бе протекла химическа реакция. Тя самата се изненада и си помисли, че е получила емоционален срив.

Джоузеф Найт се усмихваше.

— Ето, точно това исках! Знаех си, че ще го направите.

Кейт измъчено се усмихна.

— Радвам се, че сте знаели.

— Хайде сега отново.

От този момент започна същинската им съвместна работа.

Докато мъчителните дни отминаваха и Кейт се люшкеше между страха, че е неспособна да се справи, и обаянието от трудната задача, с която Джоузеф Найт я натоварваше, тя започна да вижда положението, в което бе изпаднала, в нова, обезпокоителна светлина. Отдавайки се на ролята на тази тайнствена жена, осъзнаваше, че всъщност се отдава и на Джоузеф Найт. Подчиняваше се на изискванията му, прекланяше се пред личността му. Най-съкровени чувства, които тя самата не бе изпитвала от години, най-сетне излизаха наяве и заживяваха за него и за образа, който бе създал.

Нещо повече — тя смяташе, че вижда в Джоузеф Найт отклик на своята жертва. Не бе сигурна в това, понеже Найт бе непроницаем, ала чувстваше в него искрици на благодарност, подадена ръка и съпричастие в изпълнението на трудната ѝ задача.

Кейт се разкъсваше от това интуитивно чувство, понеже нещо в плашещата я мъжественост на Найт я караше още от първата им среща да бяга от него. От друга страна, отчаяно се вкопчваше във все по-голямата им близост като в оръжие, от което имаше нужда срещу собствената си несигурност.

Скоро започна да се досеща, че тази нужда е по-опасна, отколкото си мислеше. Любезният професионализъм, в който се обвиваше пред Найт в ежедневната им работа, се пукаше по шевовете. Дълбоко в нея, извън досега на самоконтрола, уязвимото женско сърце, което толкова отдавна бе приспала, се събуждаше за притегателната сила на Джоузеф Найт като мъж.

Кейт бе трезвомислеща жена и с всички сили потискаше това чувство, като се опитваше да се съсредоточи върху ролята и да забрави промените в душата си. Знаеше, че Найт не е за нея. Той бе знаменитост, голям човек. Живееха в различни светове. Но дори когато си мислеше така, Кейт си даваше сметка за пламенния копнеж, който

разтапяше сърцето ѝ всеки път, когато Найт бе наблизил. Час по час тя ставаше все по-несигурна в себе си, все по-обзета от него. Нощем, когато трябваше да събира сили за предстоящия ден, лежеше будна и мислеше за него.

На репетициите, когато Найт бе до нея и ѝ даваше съвети и кураж, когато изискваше все повече от нея, тя започна да се чувства притеснена. Сега вече знаеше какво е чувствала Ив Синклер, изпълнявайки ролята, как бе попаднала под властта на Джоузеф Найт и бе изгубила равновесие като актриса и жена. Едно бе да гледаш отстрани номерата на Ив и да се чудиш на взаимната им неприязън с Найт. Но сега, когато наблюдаваше отблизо красивото лице, силното тяло и неподкупния ум на Найт, Кейт си даваше сметка, че Ив е била влюбена в него.

Чувството, завладяло Кейт, я мъчеше все повече и тя се опасяваше, че вътрешната ѝ борба се предава на всяка от сцените, които изпълняваше. Нещо повече — смяташе, че Джоузеф Найт усеща смущението ѝ. Той вече не изглеждаше спокоен, когато бе близо до нея. Тя бе сигурна, че се замисля върху възможностите ѝ да се справи с ролята, но изчаква, преди да ѝ съобщи решението си. В погледа му се четеше терзание. Без съмнение бе решил да продължи експеримента си с Кейт Хамилтън още няколко дни, преди да се откаже от него и да потърси по-добра актриса.

Положението на Кейт бе нетърпимо. Единственото, което можеше да прави, бе да продължава да полага усилия, да продължава да се отдава изцяло във всяка сцена и да очаква удара. Усещаше се напълно неспособна, чувствата ѝ бяха неуправляеми. Единствено искаше това мъчение да свърши.

И то наистина свърши седем дни след като бе започнало.

В петък, преди началото на новите снимки, Джоузеф Найт почука на вратата на фургона на Кейт.

— Госпожице Хамилтън, може ли да поговорим?

Кейт набързо се погледна в огледалото. Изглеждаше ужасно. Беше бледа и изтощена от репетициите през деня. Не бе гримирана и косата ѝ падаше на рошави къдрици по раменете.

— Влезте — усмихна се тя, налагайки си дружелюбна маска, докато го наблюдаваше как влиза във фургона. Миниатюрното пространство се смали от присъствието му. Той бе по риза и мускулестата му сила струеше през дрехата. Както винаги изглеждаше свеж и стегнат.

Той седна и дълго я гледа. Изглеждаше смутен.

— Какво има, господин Найт? Всичко наред ли е?

Той беше изненадан.

— Така ли се обръщате към мен? Не вили казах да ме наричате Джо?

Кейт се усмихна.

— Да, казахте ми, но нямах смелост.

Той не я чуваше. Бавно огледа фургона. Очите му изучаваха всички подробности, без да ги виждат. Никога не го бе виждала така вгълбен в себе си.

Тогава я погледна в очите. За първи път, откакто го познаваше, обичайното му самообладание го бе напуснало. Сякаш несръчно се мъчеше да каже нещо.

— Кейт! Мога ли да ви наричам по име?

Тя се усмихна.

— Разбира се!

Той склочи здраво ръце и си пое дълбоко въздух.

— Кейт, ще се омъжиш ли за мен?

Тя беше смаяна. Не каза нищо.

Дълго се гледаха, сякаш не можеха да повярват на това, което бе станало между тях. Ръцете му бяха все така склучени. Толкова силно, че кокалчетата бяха побелели.

— Кейт, обичам те.

Тя продължаваше да мълчи. За миг погледна встрани и видя отражението му в огледалото — огромен мъж, седнал на ръба на стола, със склучени ръце, умолително устремен към някаква жена, която бе самата Кейт.

Изведнъж я побиха тръпки. Когато го погледна отново, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Нима... — опитваше се да каже нещо, но не се получаваше. Имаше чувството, че не разбира. Сигурно сънуваше.

Но ръцете ѝ се протягаха към него и той стана от стола си и дойде да коленичи до нея. Докосна разрешената ѝ коса, после бузата ѝ. Гледаше я с настойчивост, каквато не бе виждала на друго човешко лице.

— Обичам те — повтори. — Моля те, не казвай не!

Тя сложи ръце на страните му. Притегли го към гърдите си. Усецаше дъха му до сърцето си. Главата ѝ бе празна.

Опита се да дойде на себе си. Нелепостта на позата ѝ — да го държи така покровителствено, майчински, докато той коленичеше пред нея и търсеше убежище на гърдите ѝ, я ужасяваше.

Но устните ѝ вече изричаха думи, нови и неочаквани, каквито никога преди не бе му казвала.

— Обичам те. Обичам те, Джо.

Той вдигна очи към нейните. Изглеждаше успокоен и същевременно развълнуван. Лицето му се озари от непознато за нея момчешко изражение.

— Та аз още дори не съм те целунал.

Тя не каза нищо. Погледът ѝ говореше вместо нея.

Той я взе в обятията си. От близостта на красивото му лице всичките ѝ въображаеми тревоги се стопиха. Топлите му устни докоснаха нейните. За миг я обзе мъчително колебание за нея и за него, сърцето ѝ извика онази Кейт Хамилтън, в която бе търсила опора и бе намирала убежище през целия си живот. Тогава се отказа от миналото и нежно го притисна до себе си.

— Ето че ме целуваш.

След един час бяха в леглото му и голите им тела бяха слети в любовта.

Гърдите на Кейт, пламнали от целувките му, се притискаха в неговите. Косата ѝ бе разпиляна в златен ореол по възглавницата. Ръцете ѝ нежно държаха лицето му, докато той проникваше в нея. Движенията му бяха бавни и пламенни. Гърбът ѝ се извиваше като дъга в чаршафите, а дългите ѝ гъвкави бедра, на които се бе възхищавал през полите ѝ, блъскаха хълбоците му в сладостна тръпка.

Тя усецаше как женствеността ѝ го възбужда и как невероятната му сила се стреми към върховното блаженство. Но промяната в

сърцето ѝ бе много по-дълбока от страстта на тялото ѝ. Всяка негова целувка ѝ говореше, че му принадлежи. Предишната Кейт Хамилтън бе спряла да съществува и бе забравена като по-раншно превъплъщение. Този ден тя се раждаше отново, за да стане жена на Джоузеф Найт.

Плъзна ръце по гърба му с нежно нетърпение, за да го придърпа по-дълбоко в себе си. Устните му се доближиха до нейните и тя отново го целуна. Краката ѝ го обгърнаха по-здраво. Почувства как всичко загадъчно и неизвестно в него изплува и се слива с цялата ѝ същност. Промяната, която бе причинил у нея, известяваше опасност, но тя не се уплаши. Бе благодарна на щастливата си звезда, че ѝ е отсъдила подобна сладка участ.

Струваше ѝ се, че целият ѝ живот се е стремил към този момент и че всичката изживяна самота е била цената, която е трябвало да заплати, за да заслужи Джоузеф Найт.

Това бе най-безумният меден месец. И посвоему най-интимният.

Съвпадна с шестседмичния снимачен график, който отдавна бе надхвърлил бюджета си, благодарение на нанесения от Ив Синклер погром. Джоузеф Найт прекарваше кратките нощи у дома, в обятията на младата си жена, ала най-истинското им опознаване ставаше през осемнайсетчасовия работен ден на снимачната площадка.

След години, когато филмите на Кейт Хамилтън щяха да са обект на изучаване от специалисти, критиците щяха да говорят, че изумителната ѝ сила като актриса е изживяла родилните си мъки през тези решителни шест седмици, докато Джоузеф Найт и камерата му проникваха в нейните тайни и все по-силно я обикваха.

Всяка сутрин Кейт заставаше пред камерата, заредена със страстта, която мъжът ѝ бе вдъхнал през изминалата нощ. А интимността, която се задълбочаваше между нея и Джо, ѝ даваше смелост да опитва нови и неочаквани похвати в изпълнението си. Не криеше нищо от камерата на Джо — нито качествата, които знаеше, че притежава, нито тайните, които не бе подозирала у себе си до този момент.

Това себеотдаване в изпълнението на Кейт направи от нея неофициална сензация сред посветените в Холивуд много преди пускането на „Кадифената паяжина“. Пред камерата на Джоузеф Найт се бе родило необикновено вътрешно озарение. През следващите години десетки актриси щяха да се опитват да го наподобят, но никоя нямаше да успее.

Суровият материал от сниманото сутринта бе тъй вълнуващ, че началниците в студиото се събираха с екипа да гледат и да се дивят. Всички бяха единомислени: пред очите им се раждаше голяма звезда.

Екранното присъствие на Кейт бе тъй властно, че малцина изобщо се сещаха да напомнят за участието на Ив Синклер в „Кадифената паяжина“. Едва ли на някой му идваше наум за Ив с шлифования ѝ талант, с нервните ѝ кризи и мъстителната ненавист към Джоузеф Найт. Дори да беше в най-добрата си форма, тя никога

нямаше да може да донесе на „Кадифената паяжина“ дълбините, които Кейт Хамилтън придаваше на главната роля.

Сякаш се предаваше щафета от едно актьорско поколение на друго, сякаш се проправяше безвъзвратна разделителна линия между минало и бъдеще.

Бъдещето бе Кейт Хамилтън.

Колкото до Джоузеф Найт, той не можеше да скрие ликуването си, когато всяка сутрин откарваше Кейт до снимачния павилион и я поставяше пред камерите. Нито пък можеше да потисне възбудата си, когато нощем я връщаше вкъщи, за да я вземе в обятията си.

Кейт бързо израстваше в главната си роля и бе очевидно, че вроденият ѝ актьорски талант е много голям. От нея изригваше нещо вулканично и страшно и се предаваше на камерата. Щеше да стане голяма актриса — Найт не се съмняваше в това.

Причините за привлекателността ѝ като жена бяха също тъй тайнствени, както и изворът на силата ѝ като актриса.

Той осъзнаваше, че Кейт бе живяла живота си с пламенна гордост и бе трупала опит. Зад русата ѝ красота се криеше независим характер, който се съчетаваше с природна уязвимост.

Тя бе напълно освободена от стереотипните схващания и предразсъдъци, от дребните грижи и празните стремежи, характерни за всички останали, които Джо бе познавал през живота си. Въпреки скромното си поведение, живееше изцяло по свои собствени закони, презирайки условностите и очакванията на околните. Притежаваше вътрешна смелост, която граничеше с дързост, дори с престъпване на установените норми.

От нея се излъчваше благородство, което го изпълваше с възхищение. Когато я държеше в обятията си, усещаше до себе си нещо различно, свободно и диво, което се укротяваше единствено от любовта ѝ към него. И в тази прегръдка той не само я притежаваше, както бе притежавал толкова жени преди нея, а отдаваше нещо и от собствената си душа.

Това бе ново изживяване за него — предаваше се на една жена. За първи път се чувстваше освободен от монотонната мисъл за собственото си бъдеще, за собствения си успех, станали негова участ,

откакто бе избягал от дома си като момче. Заради безкрайната си обич към Кейт спираше да мисли за себе си. Това бе голямо освобождаване. И му се струваше, че едва сега възмъжава, че цял живот е пряхосвал зрелостта си в химерични авантюри.

Съвсем не знаеше, че и Кейт изпитва същото. Преди да срещне Джо, бе бродила из земята като призрак. Сега, като негова жена, най-сетне ставаше човешко същество.

По време на снимките Кейт живееше с Джо в апартамента му в „Бевърли Уилшър“. Говореха си за купуване на къща на Холивудските възвишения след края на снимките, но в момента мислеха само за филма.

Часовете им заедно бяха тъй погълнати от шеметна страст, че едва намираха време да разказват за живота си преди да се срещнат. Кейт говореше за починалия си баща, за безразличните си майка и втори баща, за скитанията си. Пропусна Куентин. Не само че първият ѝ брак ѝ се виждаше маловажен, почти несъществуващ в сравнение с това, което изживяваше с Джо, но ѝ се струваше цяло светотатство да петни любовта си към Джо като споменава името на Куентин. Куентин бе съществувал преди прераждането ѝ. Вече не беше реален.

Изслуша също тъй лаконичния разказ на Джо за загубата на майка му, за самотните му пътешествия, за търговските му дейности, които в крайна сметка го бяха довели в Холивуд. Той не скри от нея факта, че въпреки многобройните си успехи, се бе чувствал празен и неосъществен като мъж. Кейт разбра за многото му авантюри, но не го пита за подробности, понеже и тя като него чувстваше, че нищо от миналото няма значение, освен прекрасния, невероятен факт, че се бяха срещнали. Миналото бе изтрито, сега бе важно само бъдещето.

През един откраднат уикенд Джо успя да изведе Кейт от Холивуд за осемнайсет скъпоценни часа. Заведе я в Сиерата, за да ѝ покаже дървената къща, която бе купил преди година. Усамотено убежище на брега на дълбоко планинско езеро, образувано от ледникова аномалия преди милиони години. Джо се шегуваше с ледената вода и демонстрираше на Кейт колко било лесно да свикнеш да се гмуркаш.

Къщата бе от тежки дъбови трупи с мека и удобна мебел, дебели килими и отрупани с картини и гоблени стени. Джо обясни, че около

езерото нямало други хижи, понеже той не искал никакви съседи. Бил купил цялата земя и взел мерки да се предпази от нежелани посетители. Знаел колко важно щяло да е за него усамотяването сега, когато холивудските рекламни копои го били избрали за свой герой. Положението можело да се влоши с новата слава на Кейт — факт, който той приемаше като нещо естествено.

— Ще можем да идваме тук всеки уикенд, когато не снимаме. В езерото има пъстърва. Искаш ли да те науча да ловиш риба, Кейт?

„Можеш да ме научиш на всичко, което поискаш.“ Лицето на Кейт сияеше от удоволствие, когато мислеше как ще прекара целия си живот до Джоузеф Найт. Всичко изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина.

Но мислите за бъдещето трябваше да чакат, защото снимките неумолимо приближаваха края си. Работата ставаше все по-тежка и напрегната. Всички актьори и реализационният екип работеха упорито, понеже осъзнаваха, че заплахата от провал поради размирното поведение на Ив Синклер се превръщаше във възможност за нещо голямо.

Дружните усилия продължиха с изтощение и възбуда, докато един прекрасен ден в средата на ноември всичко приключи, филмът бе заснет. От публиката го делеше единствено тежкия процес на монтажа и довършителните работи.

Джоузеф Найт и младата му жена бяха изтощени от проточилите се до безкрайност снимки, но се радваха на постигнатото. С нетърпение и радост очакваха да видят как ще изглежда филмът в завършен вид и как ще го приеме публиката.

След кратко търсене Джо и Кейт си купиха скромна къща в Бенедикт Каньон и докато Джо се занимаваше с довършителните работи по филма в студиото заедно с Лари Уолш и Оскар Фройнд, Кейт запълваше дните си с обзавеждането ѝ. Всеки ден, когато той се прибираще у дома, тя го чакаше и преди да помислят какво ще ядат или как ще прекарат вечерта, бавно и с наслада се любеха в тишината на спалнята си.

Никога не се бяха чувствали по-близки и по-изпълнени един с друг. И въпреки това точно в този момент на привидно спокойствие Джо и Кейт започнаха да изпитват някакъв неподозиран глад. Над

съвместния им живот започна да тегне странно чувство на неудовлетвореност.

През една нощ в началото на декември Джо прегърна Кейт и ѝ каза:

— Хайде да си направим бебе.

Лицето на Кейт засия.

— Наистина ли искаш, Джо?

Изразът на очите му бе единственият отговор, от който тя се нуждаеше. Бе израз на страстно желание. Той вече ѝ бе отдал сърцето си. Искаше да направи последната стъпка, за да стане любовта им пълна.

Любиха се в малките часове, сякаш за да скрепят обета си с топлината на своите тела. Сега, когато си бяха дали и най-голямото обещание, Кейт почувства, че миналото ѝ е напълно изтрито.

Тя и Джо имаха пред себе си вечността.

Но тази вечност изтече още на следната утрин.

7 декември 1941 г.

Кейт се събуди първа. Докато правеше кафето в кухнята, пушна радиото. През последните месеци международното положение се влошаваше. Като всички американци Кейт се тревожеше какво щеше да стане.

Този ден страховете ѝ се оправдаха.

„Рано тази сутрин — започна говорителят — японските въздушни сили нападнаха американската въздушна база в Пърл Харбър.“

Дъхът на Кейт секна. Тя остави всичко, което правеше, и застана, вторачена в радиото, с трепереци ръце.

„Според първоначални сведения в нападението са участвали триста или повече японски военни самолети. Американски военни говорители смятат, че поне осем линейни кораба на САЩ, между които «Аризона», и четиринайсет по-малки кораба са били потопени или сериозно увредени. Били са унищожени двеста американски самолета и са били убити или ранени две до три хиляди военни и цивилни от наземния персонал. Правителствен говорител на САЩ заяви, че това е най-ужасното нападение над американска земя в историята на страната ни. Очаква се в близките часове Америка да обяви война на Япония.“

Кейт вдигна очи. Джо стоеше в рамката на вратата и я гледаше.

— Нали знаеш какво означава това?

Кейт поклати глава. Не искаше да го слуша.

— Ще трябва да замина — каза той. — При първа възможност ще се запиша доброволец.

Сърцето на Кейт спря за миг. Никога хубавият ѝ мъж не бе изглеждал толкова млад, силен и същевременно уязвим. Никога не се бе чувствала толкова горда с него и толкова изплашена за безопасността му.

Нещо я бодна, като неясна вина. Сякаш появата му в живота ѝ бе вълшебна и нереална, като появата на красивия принц на Пепеляшка. Тя не бе извършила нищо голямо или благородно, за да го заслужи. Може би той бе прекалено прекрасен, за да бъде истински. Може би любовта им бе прекалено прекрасна, за да бъде истинска. Може би фактът, че бе неподходяща за него, бе предизвикал съдбата да ѝ го отнеме. Никога в живота си не се беше чувствала тъй изплашена.

— Наистина ли трябва да заминеш? — попита го едва чуто. — Та ние тъкмо...

— Трябва — отвърна той.

Тя се опита да се усмихне, за да му покаже, че каквото и да стане, ще му принадлежи, че винаги ще бъде негова.

— Нищо не може да ни раздели — каза той. — Знаеш това, нали?

Докато стояха така смълчани, гласът от радиото проговори отново, за да оповести края на света, в който живееха, и началото на един друг свят.

КНИГА ТРЕТА

След две години и половина

**СЪЮЗНИЧЕСКОТО ВЪЗДУШНО НАПАДЕНИЕ НАД ЕВРОПА
Кинопреглед на „Монарк Пикчърс“, 18 май 1944 г.**

„През последните три седмици пилоти от военновъздушните сили на Осма и Девета армии на борда на изпитаните в боя Летящи крепости Б-17, придружавани от изстребители П-47, са нанесли сериозни поражения на вражески промишлени обекти и заводи за боеприпаси в Германия, Австрия и контролирани от Оста източноевропейски страни.

По време на височинните дневни нападения крепостите и дръзките им десетчленни екипажи са хвърлили стотици тонове бомби над обекти на Оста. Битката с немската зенитна артилерия и немските изстребители е била тежка, но се съобщава, че материалните загуби, понесени от Оста, са огромни.

На домашния фронт американските жени работят извънредно в заводите за боеприпаси, за да осигуряват нужните бомби за нашите храбри пилоти...“

Кейт Найт изгледа кинопрегледа със свито сърце. Знаеше, че военновъздушните сили винаги представят нещата от най-благоприятната им страна. Писмата от Джо, който бе летец в 125-а ескадрила, Първа дивизия на Осми въздушен флот, също не ѝ носеха успокоение. Джо не даваше никаква информация за военните действия, а дори и да искаше, цензурата щеше да я спре. Писмата му бяха пълни с бодростта и доброто настроение, които всички военнослужещи си придаваха, когато бяха в опасност. „Най-ужасното в тази война е, че ми липсваш — пишеше той. — Второто най-ужасно

нещо е храната.“ Никога не споменаваше опасността, защото не искаше да я тревожи.

Кинопрегледът бе показан на специална прожекция в „Монарк“. Оскар Фройнд бе поканил Кейт да го гледа, защото знаеше, че съдържа новини за ескадрилата на Джо. Кейт бе отишла в студиото с колата и след прожекцията се бе прибрала вкъщи да си легне. Когато се пъхаше между завивките, си помисли, че в този момент над Европа се зазорява. Пилотите отлитаха в изпълнение на бойни задачи. Може би точно в този момент Джо отиваше на смърт.

Тревогите ѝ бяха особено силни по две причини. Преди месец Джо си дойде в десетдневен отпуск и тя го бе почувствала тъй близък и същевременно тъй далечен, че просто щеше да подлудее от любов и копнеж по него.

Любиха се непрестанно, зажаднели един за друг от дългата раздяла. Сякаш се опитваха да се слоят и да заличат света, за да не застава никога вече между тях.

И все пак в самата физическа близост имаше раздяла. Джо не можеше или не искаше да говори за войната, така че от него я делеше цяла една гама от чувства, които се изписваха на лицето му дори когато отказваше да ги споделя. Тя разбираше ужасния стрес, на който войната го подлагаше, но той не ѝ разрешаваше да го изживее заедно с него.

Войната го бе променила, както бе променила толкова много американски мъже. Но страданието на Кейт бе още по-силно от това на другите жени, защото тя почти не бе имала време да опознае Джо, преди войната да ѝ го отнеме. Сега войната му нанасяше рани, които тя не можеше да види, не можеше да сподели.

Когато Джо замина, Кейт бе толкова изтощена, че ѝ трябваше цяла седмица, за да възстанови нервите си и отново да започне напрегнато да чака и да стиска зъби. Макар и да бе ужасно да го прегръща и да чувства колко много войната е отнела от душата му, още по-страшно бе да знае, че е отново на бойното поле и лети с бомбардировача си срещу чудовищната германска военна машина.

После дойде изненадата.

След отпуската на Джо менструацията на Кейт се забави с две седмици. Тя веднага разбра, че е бременна, защото никога не ѝ се бе

случвало от пубертета насам. Предишния следобед отиде на гинеколог и той го потвърди.

Сутринта писа на Джо, но още не бе изпратила писмото. Обаждането на Оскар за кинопрегледа бе изострило нервите ѝ. Реши да чуе новините за 125-а ескадрила и да изчака до другия ден, за да изпрати писмото.

Възбудена от новините около себе си и изпълнена с ужас от войната, Кейт най-сетне задряма неспокойно. Пред очите ѝ се появи Джо и тя с любов се загледа във всяка негова черта. Правият му нос, загорялата гладка кожа, масивните скули и изсечената брада, набразденото чело, което го правеше да изглежда стар за възрастта си, къдравата тъмна коса и черни очи, тъй проникателни, че сякаш четяха в душата ти. Но когато Кейт поглеждаше в тях, виждаше само любов.

Тя ги виждаше сега и се опитваше да му изпрати любовта си през хилядите мили, които ги разделяха. Сключи ръце на корема си и потъна в тревожен сън. Струваше ѝ се, че откакто бе заминал, нито една нощ не е спала както трябва. Но тя не бе сама. Всички американски жени, чиито мъже бяха във въоръжените сили, спяха с по едно отворено око, а в сърцата им имаше антени, насочени към възможната опасност.

В момента, в който Кейт най-после заспа, ръцете на Джоузеф Найт бяха замръзнали на кормилото на очукания Б-17-Е с прякор „Потрошената стрела“. На 9 000 метра под него немската земя, осеяна с проблясващи в сутрешното слънце реки, изглеждаше измамно спокойна. Бойната цел бе немските заводи за сачмени лагери в Швайнфурт, на около седемдесет мили от Франкфурт. Това бе един от най-добре охраняваните и опасни обекти в Европа. Задачата включваше продължителен полет над Германия и битка с немската противовъздушна отбрана, подсилена от изстребителите, върнати от Руския фронт, за да отбиват увеличилите се напоследък нападения от американски бомбардировачи.

Днес ескадрилата на Джо летеше ниско. Това бе най-опасната позиция за въздушно нападение, защото бе най-уязвима за огъня на немската противовъздушна артилерия и атаките на изстребителите.

Като флангов пилот, той трябваше да маневрира много умело, за да не засегне другите самолети.

Бе жизненоважно да лети във формация, защото в открита въздушна битка Б-17 не можеше да се защитава от атакуващите МЕ-109 или ФВ-190. Тъй като самата конструкция на бойните куполи не позволяваше да се стреля хоризонтално, хитрите немски изстребители обичаха да атакуват фронтално. Единственият начин да ги надвиеш бе да летиш във формация, за да ти помагат стрелците на другите бомбардировачи около теб.

Точно тук мъжете се отличаваха от момчетата. За да запазят позицията си във формацията, неопитните пилоти обикновено задавяха мотора — маневра, която незабавно привличаше вниманието на неприятеля. Опитните немски летци си точеха зъбите при вида на зелените американци, особено по време на дневните рейдове. Бързо ги откриваха и се насочваха право към тях в своите ужасни машини, които наизлизаха със стотици, щом ескадрилата от бомбардировачи доближеше важен обект.

Независимо от оптимистичните репортажи тези дневни нападения струваха на американците голям брой бомбардировачи Б-17. Британските части, които от самото начало на войната предпочитаха нощните рейдове, смятаха, че дневните нападения на американците са неблагоприятни и безотговорни. И напоследък сякаш имаха право. През изминалия месец само в една операция американците изгубиха шейсет бомбардировача. Това бяха много самолети и много десетчленни екипажи. Чърчил и Рузвелт още се препираха за най-подходящата стратегия и данните за броя на загиналите пилоти, съпоставен с тези за разрушените заводи за боеприпаси, явно не им бяха достатъчни, за да решат окончателно въпроса.

Докато стискаше кормилото с премръзналите си ръце, Джо горчиво размишляваше, че кинопрегледите и пресинформациите на военновъздушните сили никога не си правеха труда да съобщават за единственото важно нещо при пилотирането на Б-17: неописуемият безжалостен студ. На 9 000 метра височина температурата в самолета можеше да падне до 50 градуса под нулата.

Последствията от този смразяващ студ за нервната система след петчасов полет бяха убийствени. С ръцете и краката положението бе още по-страшно. Която и част от тялото да се докоснеше до ледената

стомана на корпуса, за няколко минути вкочаняваше от студ. Измръзването бе една от най-честите причини за нещастни случаи с момчетата. В стремежа си да намерят някакъв изход, военновъздушните сили бяха изобретили електрически ръкавици и обувки, но както обикновено решението им бе недомислено. Проводниците бяха разположени само по дланите, така че пръстите пак премръзваха. А електрическите обувки за съжаление бяха просто неефикасни. Екипажите се опитваха да се борят с премръзванията, като покриваха с мазен мехлем незащитените от кислородните маски части от лицата си.

За днешното нападение ескадрилата на Джо се бе присъединила към 98-а, 217-а и 432-ра. При идеални условия всяка трябваше да наброява осемнайсет самолета. През последните две седмици обаче 125-а бе изгубила седем самолета в тежки битки с немската противовъздушна артилерия над Австрия и Франция. На 98-а липсваха пет самолета, на 217-а — три, а 432-ра летеше с половината си мощ. Кампанията на Рузвелт, целяща да убеди британската страна в удачността на дневните нападения, бе излязла доста скъпа.

През последните три месеца Джо изгуби много приятели. Немците посрещаха американците с жесток преграден артилерийски огън и стотици изстребители, обстрелващи формациите с 20-милиметрови оръдейни снаряди, 30-милиметрови картечни откоси и ракети.

Най-ужасното в тези операции бе, че ескортиращите изстребители П-47 не можеха да носят достатъчно гориво за целия полет на бомбардировачите до целта. В определен момент трябваше да се връщат и да оставят бомбардировачите сами да продължат до набелязания обект. Точно там ги чакаха немските изстребители. Единственият начин да достигнеш целта и да се върнеш жив бе да не напускаш формацията, да отблъскваш неприятелските машини и да се молиш да минеш благополучно през артилерийския огън, да пуснеш бомбите и да се добереш до позиция, откъдето по обратния път ще те ескортира друга група изстребители — американски или британски.

Днес бе трийсет и седмата мисия на Джо. Ако оживееше, щяха да му останат още дванайсет. Както и другите пилоти, той отдавна бе спрял да ги брой, защото пред очите му бяха загинали толкова негови другари, че бе невъзможно да брой или да се надява. Всички живееха

ден за ден. Пилотите се държаха по детски лекомислено, пускаха шегички и си разказваха за подвизи на косъм от смъртта, сякаш присъствието ѝ изобщо не ги вълнуваше. Чувствата им бяха тъй потиснати, че страхът не успяваше да излезе наяве.

Мислите на Джо бяха далеч от Кейт и от завръщането му преди месец у дома. Всичко това отиваше на втори план, изместено от страха пред бойните задачи. Споменът живееше дълбоко в него и той му се отдаваше в най-съкровениите си мигове. Трудно му бе да мисли за Кейт, защото щом красивото ѝ лице изплуваше пред очите му, щом помислеше за последната им целувка, неминуемо си представяше как на другия ден някоя немска ракета го раздробява на хиляди късчета. И много по-малко го мъчеше мисълта за собствената му смърт, отколкото изкривеното от мъка лице на Кейт.

Затова я пазеше в себе си, но мислеше за нея само когато за миг забравеше терзанието от войната.

Днес бе както обикновено самоуверен и готов за среща с немската противовъздушна отбрана. Единствената му тревога бе, че копилотът му, Хенри Тъпчърч, кротко двацет и пет годишно момче от Арканзас, щеше да лети за петдесети път. Хенри не криеше задоволството си, че няма повече да лети, но не говореше открито за това, защото всички екипажи изпитваха ужас от последната бойна задача. Толкова много бойци загиваха в изпълнение на тая последна задача, че вече я смятаха за фатална. Когато някой от екипажа летеше за петдесети път, всички се чувстваха изложени на опасност.

Преди да влезе в армията, Хенри се бе оженил за ученическата си любов и сега тя бе горда майка на осемнайсетмесечно бебе. Може би тъкмо защото не бе сполучил да дари Кейт с дете, преди да замине от Холивуд, Джо изпитваше към Хенри бащинско задължение да го върне на малкото му семейство, извеждайки го жив и здрав от последната задача.

Тази сутрин, докато закусваха яйца на прах и шунка от консерва, Джо се опита да го успокои, уверявайки го, че операцията ще е лесна.

— Днес немският огън няма да е страшен, всички го казват. А за изстребителите не се бой, през тях ще те прекарам аз. Обещавам ти, Хенри.

Хенри се направи на успокоен, въпреки че много добре знаеше колко е опасно над Швайнфурт. Радваше се, че ще бъде с Джо,

известен като един от най-умелите летци в цялото ято — умерен и предпазлив пилот, спасил не един самолет с това, че следваше правилен курс, избягваше немците със сигурни маневри и летеше точно над или под артилерийския им огън. Екипажите изпитваха облекчение, когато знаеха, че той пилотира, защото смятаха, че с него вероятността да се върнат живи е най-голяма.

Поради облачност ескадрилите трябваше да се спуснат на 5000 метра, тъй като началната точка на бомбения пробег приближаваше. Всички P-47 вече бяха обърнали назад, бомбардировачите бяха сами и летяха в стегната формация. Приблизиха западно от Кобленц и когато минаха Франкфурт, немците разбраха, че летят за Швайнфурт. Предстоеше безмилостна битка и всички го знаеха.

Джо държеше курса и през няколко секунди сверяваше с навигатора височината и разстоянието до целта. Изведнъж немската артилерия се обади. В ушите на екипажа отекваше противното БУФ на избухващите из цялото небе противосамолетни снаряди.

— По дяволите! — измърмори едва чуто Джо. Немските оръдия удряха точно. Швайнфурт бе важен обект, времето бе хубаво, а немците се бяха приготвили и ги чакаха.

Той все още се чудеше как да премине през огъня, когато по интерфона започнаха да се обаждат гласове.

— Оръдие вика екипаж! — Това бе оръдейният стрелец, най-уязвимият на самолета. — Изтребители долу на десет часа.

— Десен среден картечар вика екипаж! Изтребители горе на три часа!

— Бойна купола вика пилот. Пред нас две крепости ударени. Едната гори, другата в момента пада.

— Оръдие вика копилот. Нови вражески самолети хоризонтално на девет часа. Май са цяла група. Загазихме.

Джо се обади по интерфона.

— Пилот вика навигатор. Колко остава до целта?

— Около пет минути.

Джо стисна зъби. Единственият изход бе да се отърват от бомбения товар и да наберат височина, за да излязат над артилерийския обстрел. Но трябваше да се опита да удържи, докато стигнат целта. Това бяха най-критичните минути в живота на всеки екипаж.

Погледна към Хенри. Изпод каската очите му изглеждаха изплашени.

Джо му хвърли окуражителен поглед и натисна дросела.

— Ще трябва да се справим!

Преградният огън ставаше все по-силен. Немските изстребители бяха навсякъде и мятаха оръдеен огън и ракети по бомбардировачите. За щастие никой още не бе улучен.

Ръцете на Джо вече замръзваха на кормилото. От интеркома долетя гласът на навигатора.

— Пускаме след минута.

Бомбаджията вече отваряше люковете. Ескадрилата застана в равновесно положение, готова да пуска. Джо вече можеше да въздъхне с облекчение.

Изведнъж се разнесе силен трясък. Самолетът рязко се наклони и Джо с мъка овладя кормилото. Трескаво заоглежда контролните уреди. Но още преди да ги е видял, с обонянието си разбра, че попадението е в горивната система. Миришеше на 100-октанов бензин.

— Копилот вика пилот — обади се Хенри. — Първи мотор не работи. Четвърти гори.

— Да ти се не види! — запроклина Джо, мъчейки се да разбере какво е станало. — Замразете моторите. Пилот вика бомбаджия. Готов ли си да пускаш?

Бомбаджията не отговаряше.

— Пилот вика копилот — изрече Джо в интерфона. — Хенри, остави моторите на мен. Промъкни се до бомбеното и гледай да пуснеш бомбите. Губим хидравлично налягане.

— Прието.

Хенри откопча ремъците и излезе от пилотската кабина. Бе слабичък и въпреки височината си не тежеше повече от 65 килограма. Това бе добре, защото коридорчето в бомбеното отделение бе толкова тясно, че нормален войник едва можеше да се провре.

Борейки се да овладее самолета, Джо опита да се свърже с екипажа по интерфона. Нито един от централните картечари не отговаряше. Задният картечар съобщи, че всичко било наред, но радистът мълчеше.

— Пилот вика бойна купола — обърна се Джо към стрелеца от куполата, умно дваисет и три годишно момче от Калифорния на име

Рой Ходж.

— Опитай се да разбереш какво става с централните картечари. Докладвай за щетите.

Очевидно бомбардировачът бе сериозно засегнат в средата от артилерийския огън или от някоя ракета и същевременно бе ударен в крилото. Това ясно личеше по датчиците за горивото и хидравличното налягане. Днес нямаше да могат да се приберат.

Пред тях снарядите улучваха нови летящи крепости. Денят бе успешен за немските изстребители, а противовъздушната артилерия бе ужасяващо точна. Ударените бомбардировачи пускаха товара си или дори хвърляха бомбите, преди да са стигнали целта, за да не се разбият в земята, формацията бе напълно разбита. Операцията щеше да даде много жертви.

— Бойна купола вика пилот. Десният картечар мъртъв. Парче снаряд го е ударило в корема. Левият е студен. Мисля, че му е свършил кислородът.

— Пилот вика бойна купола. Опитай се да дадеш на Майк кислород. Всички си сложете парашутите.

— Копилот вика пилот. Бомбаджията улучен. Мисля, че е мъртъв. — Гласът на Хенри звучеше слабо и уплашено. После добави: — Тук въздухът е пълен с бензин.

Джо се сети за Хенри и за проклятието на петдесетия полет. Бомбите явно още си бяха на мястото — не бе усетил онова рязко политване нагоре, както ставаше с всеки Б-17, щом петстотин и хилядафунтовите бомби се изгърколяха от бомбеното отделение.

— Пилот вика копилот — изрече той в интерфона. — Хенри, пускай тия бомби и се махай оттам. Всички останали, гответе се за скачане. Проверете парашутите и внимавайте да не забравите парашутните торби.

Парашутната торба съдържаше компас, мушамена карта на областта, над която летяха, манерка и таблетки за дезинфекция на водата, както и кондензиран шоколад и успокоителни таблетки „Бензедрин“.

— Пилот вика копилот — обади се Джо. — Какво става, Хенри? Защо бомбите се бавят?

Не последва отговор.

— Пилот вика копилот. Хенри, чуваш ли ме?

Никакъв отговор. Въздухът бе наситен с горивни изпарения. Джо предположи, че са станали едновременно две неща. Ударът в средата на самолета е прекъснал инсталацията за захранване с кислород, а повредената горивна инсталация изпълваше всичко наоколо със смъртоносни пари. Екипажът не можеше да диша.

Той погледна висотомера. След удара самолетът бе изгубил 1500 метра височина. И дума не можеше да става да стигнат до приятелска територия, още по-малко — да се доберат до дома. Трябваше да се спуснат на самото това място и да се примирят със съдбата на военнопленници в Германия. Най-важното бе да скочат с парашутите и да спасят живота си.

Корпусът се разтресе. Самолетът губеше стабилност. Всеки миг някое от крилата можеше с трясък да се отчупи.

— Пилот вика екипаж — обади се Джо по интерфона. — Скачай. Повтарям, скачай.

Разбитата формация обръщаше назад. Наоколо кръжаха неуправляеми горящи крепости. Навсякъде се виждаха немски изтребители. Снарядите и ракетите им бясно избухваха в синьото небе. Гледката бе ужасяваща.

В този момент пилотската кабина се разтресе. Бе 20-милиметров немски снаряд. Джо усети неописуем удар, сякаш в таза му се бе стоварил гигантски юмрук. Бе ранен, и то тежко.

Опита да се обади по интерфона, но не можеше да си поеме дъх. Не знаеше дали е от бензиновите пари или от понесения удар.

— Пилот вика екипажа — успя най-сетне да прошепне, в интерфона. — Чувате ли ме? Кой е още на борда?

Никой не отговори. Членовете на екипажа, които още не бяха скочили, бяха или мъртви, или ранени, или повалени от изпълващите самолета отровни изпарения.

Джо погледна контролните уреди. Самолетът бързо губеше височина. Първи мотор бе в пламъци и едното крило лошо вибрираше. Нямаше време да го замразява, нямаше време да поема управлението. Нямаше време за нищо, трябваше да се маха.

Помисли за Хенри. Защо не му бе отговарял през всичкото време?

Превъзмогвайки болката, Джо разкопча колана на седалката, сложи си парашута и се запъти назад да търси Хенри. Можеше още да

е жив в бомбеното отделение. Ако бе така, можеха да скочат заедно.

Грабна портативната кислородна бутилка — щеше да му стигне най-много за четири минути — и една парашутна торба, нагласи кормилото и газта и излезе от пилотската кабина. Болката в таза бе непоносима. Видя, че униформата му е подгизнала от кръв и отмести поглед встрани.

Стисна зъби и се довлече до бомбеното отделение. Въздухът бе изпълнен с бензинови капчици. Бомбардировачът бе свършил. Хенри бе в безсъзнание, ръката му все още бе вкопчена в ръчката за освобождаване на бомбите.

Потръпвайки от болките в хълбока и таза, Джо сграбчи Хенри и го издърпа нагоре. После освободи всички бомби. Самолетът подскочи. Олекналата машина можеше да се задържи още няколко минути във въздуха — достатъчно, за да скочат благополучно.

Нямаше време да мисли за останалите от екипажа. Самолетът започваше да пада и да пикира ниско. Нямаше шанс да се спаси. Джо можеше само да се надява, че останалите живи членове от екипажа са в съзнание, за да дръпнат халките на парашутите и да си спасят живота.

Погледна към Хенри. През каската лицето му изглеждаше невинно като на спящо бебе. Но цветът му бе променен. От липсата на кислород кожата му бе започнала да потъмнява. Джо го придърпа, провери парашута му и хвана халката. Нищо не бе по-опасно от това да извлечеш войник в безсъзнание от падащ самолет. Когато въздушната струя от перките ги лъхнеше, телата им можеха да се сблъскат и взаимно да се умъртвят, тъй голяма бе силата на вятъра. А при дръпването на халките парашутите им можеха да се преплетат и тогава смъртта им бе сигурна.

— Окей, Хенри — каза тихо Джо. — Няма страшно. Махаме се оттук.

Прегърна го здраво, застана в прохода над дупката в бомбеното отделение и погледна надолу. Самолетът до такава степен бе изгубил височина, че посевите в полята под него ясно се виждаха.

Сграбчи Хенри и се хвърли напред през отвора за бомбите.

Кейт имаше ужасен кошмар.

Сънуваше самолета на Джо, който стремглаво падаше към земята. Беше ударен или взривен. Кръжеше неспирно във въздуха като детска играчка. Тя виждаше всичко през очите на Джо. Планините се люшкаха в разни посоки, слънцето ярко блестеше.

Навсякъде цареше ужас. Сякаш се свършваше светът. Но на Джо всичко му бе безразлично. Очите му бяха като стъклени и той гледаше през рамо с ледено спокойствие, без да направи и най-малък опит да се спаси. Близо до него имаше още някой — човек без лице, който не издаваше звук.

Кейт се мятеше в леглото и от устните ѝ излизаха беззвучни стенания. Смъртта бе взела Джо в обятията си като майка и парализираше волята му. Изразът му бе замаян, безразличен, като на човек, който току-що е бил разбуден от приятен сън и се пита колко е часът.

Това безразличие бе най-ужасното в съня ѝ. Кейт викаше като луда и се опитваше да събуди Джо, да му каже, че ако не се съпротивлява, ще умре. Но всичко бе безсмислено. Той все така падаше към земята и неспирно кръжеше, а наоколо миришеше на изгорял бензин.

Кейт се събуди от собствените си викове. В този миг осъзна, че не е било само ужасът на кошмара. Усещаше силни болки в таза. Когато стана от леглото, почувства, че по краката ѝ се стича кръв. Някъде дълбоко в нея нещо остро я раздираше.

Когато влезе в банята, вече знаеше, че е пометнала.

Джо държеше Хенри с всички сили, когато ги удари въздушната вълна. После дръпна халката на парашута му и бързо се отдалечи от него. Парашутът с рязък тласък вдигна Хенри и той остана високо над главата му.

После погледна надолу. Падаше бързо. От земята го дяляха не повече от 2000 метра. Дръпна халката и когато гъбата се отвори във въздуха, чу как въжетата изплющяха.

Парашутът го дръпна нагоре и в хълбока го проряза силна болка. Чувстваше как кръвта се стича между краката му по униформата. После се понесе из въздуха, опуснат като оставила се на течението чайка, и дълго гледа как земята бавно приближава към него, докато в

небето самолетите продължаваха да се сражават. Бензинът, пламъците, шепата отворени парашути, пикиращите изтребители и падащите бомбардировачи, всичко изглеждаше някак нелепо и детинско. Изглеждаше невероятно, че всичко, което хората можеха да измислят за това красиво лазурно небе, бе да го изпълват с пламъци и крещящи войници.

— По дяволите — припомни си той безжизненото младежко лице на Хенри.

Проклинаше войната, немците, самолетите, безразличното небе.

Продължи да проклина, докато земята не го посрещна. Когато се свлече долу, усети остър тласък и отблъскване първо в краката, после в ранената среда на тялото си и накрая по гърба.

Парашутът се смъкна над него, но той бе твърде слаб, за да го събира. Осъзна, че бе изгубил много кръв. Легна по гръб, загледан в изпълненото със самолети и парашути небе, което вече му се струваше странно и далечно.

Когато немците пристигнаха, вече губеше съзнание. Дойдоха с джип. Чу гласовете им.

Приближиха към него. Той видя познатите каски, лицата, угрижени от въздушната битка над тях.

Картечниците им бяха насочени към него. Бързо разбраха, че не е опасен. Единият каза нещо, което разсмя другите.

Джо ги гледаше спокойно, сякаш му бяха приятели. Загубата на кръв отнемаше и последните капчици от бистрия му разум. Всичко му се виждаше нереално.

Немецът, който бе проговорил, бе сержант — поне десет години по-стар от останалите. Той погледна надолу към Джо.

— Du hast dich verletzt^[1] — каза, когато видя подгизналата в кръв униформа около десния хълбок. Устните му бавно се извиха в усмивка.

Немецът вдигна войнишкия си ботуш и го стовари с цялата си тежест върху раздробения хълбок. Джо изкрещя от болка. От дробовете му се разнесе рев на агонизиращо животно. Никога не бе мислил, че е способен да вика толкова силно.

Преди да изпадне в безсъзнание, видя как немците влачат към него мъртвото тяло на Хенри Ъпчърч.

[1] Ти си се наранил (нем.). — Б.пр. ↑

КНИГА ЧЕТВЪРТА

След две години

„ДЕЙДИ ВЪРАЯТИ“, 18 АПРИЛ 1946 Г.

**СЕМЕЙСТВО НАЙТ СЕ ВРЪЩАТ ОТНОВО
КАТО СИЛНИТЕ НА ДЕНЯ**

„Джоузеф Найт и съпругата му Катрин Хамилтън, които преди четири години реализираха невиджан касов успех с «Каdifената паяжина», работят върху нов филм.

Това е голяма новина за Холивуд, защото Катрин Хамилтън не е работила от момента, в който силното ѝ изпълнение в «Паяжината» за една нощ я превърна в легенда.

Що се отнася до Джоузеф Найт, който получи Орден за храброст и Кръста за особени заслуги за подвизите си като пилот над Европа, той бавно се възстановява от тежките си рани в гърба, хълбока и таза и от изживяното през единайсетте месеца в немски лагер за военнопленници. Съобщава се, че състоянието му стабилно се подобрява и ще бъде напълно здрав, макар че последствията от раздробения хълбок и раните в таза ще му причиняват постоянна болка.

На пресконференция в «Монарк Пикчърс» Найт описа предстоящия си филм, чийто сценарий е писал по време на възстановяването си и който ще бъде режисиран и реализиран от него.

«Исках да направя филм за войната — каза той. — Исках също така главната героиня да е Кейт. Но двете неща заедно ми създаваха големи трудности. Не бях сигурен дали като кинотворец ще бъда обективен спрямо Кейт. Работих много по този сценарий и той силно ме вълнува.»

В сценария става дума за отражението на войната върху любовта на едно обикновено американско момиче.

Когато мъжът, когото обича, тръгва на война, тя мисли, че ако той се завърне жив и здрав, ще могат да продължат живота си така, сякаш не са го прекъсвали. Но проникновеният сценарий на Нйт разкрива как много американци осъзнават, че след войната животът често не е това, което е бил.

Колкото до Кейт Хамилтън, тя изрази радостта и нетърпението си да заработи отново със съпруга си. «Наблюдавах го как почти цяла година прекарва по дванайсет часа на ден над този сценарий — каза тя. — Когато най-после ми го показа, останах възхитена. За мен ще е голяма чест да работя с него. Обичам го като мъж и също толкова го уважавам като творец.» Съобщава се, че мъжката роля във филма е с богати възможности — очаква се, че ще бъде дадена на Самюъл Рейнс — както и още една много интересна второстепенна женска роля. Нашите прогнози са, че всяка актриса в Холивуд би направила всичко, за да я получи. На добър час, мили дами.“

Брайънт Хейс затвори вестника, облегна се назад и се загледа в полегатата морава пред имението си.

Хейс не бе щастлив. И завръщането на Джоузеф Нйт в киното по това време и с този филм не бе добра новина нито за него, нито за „Континентал“.

Преди четири години Хейс понесе удар от „Кадифената паяжина“. Залагайки на факта, че Нйт е допуснал грешка, като бе заменил шлифованата Ив Синклер с някаква аматьорка, Хейс пусна срещу „Паяжината“ най-добрия си филм за годината — пищна костюмирана драма в класическия стил на „Континентал“. Резултатът от постъпленията в касите го обля със студена вода, защото Джоузеф Нйт, като фокусник, вадещ заек от шапка, съумя, да превърне „Паяжината“ в класическа творба и между другото да лансира и Кейт Хамилтън като звезда. Това бе крайно неочаквано развитие, но, така или иначе, „Паяжината“ спечели осем „Оскара“, като повторно направи Брайънт Хейс и „Континентал Пикчърс“ за смях.

Навремето Хейс проклинаше Найт заради поражението на „Съдбовна зима“, нанесено от първия хит на Найт — „Краят на дъгата“. Сега Найт бе повторил всичко отново. Хейс само дете не се моли на глас Найт да не се върне жив от войната. Не искаше отново да мери сили с него. Найт му носеше лош късмет.

Войната не се отрази добре на „Континентал“. Студиото се бе опитало да я преживее, снимайки поредица от евтини военни филми наред с няколко семейни филма и мюзикъла. Ни един от тях не бе спечелил награда и печалбите бяха нищожни. Престижът на „Континентал“, който така и не можа да се съвземе след удара от „Съдбовна зима“, бе много спаднал.

Тази година Хейс и най-добрите му сценаристи бяха замислили голям романтично-приключенски филм, озаглавен „Посоки на щастието“. Хейс бе решил да хвърли всичко в него, отрупвайки го с прочути звезди, опитен режисьор и скъпи сцени на декора. С този филм „Континентал“ се надяваше шумно да постави началото на следвоенната ера и да възвърне миналото си величие.

Но сега отново в центъра на вниманието бе Джоузеф Найт. А заловеше ли се Найт да прави филм, това означаваше нови удари по „Континентал Пикчърс“ и Брайънт Хейс.

Докато Хейс размишляваше, телефонът иззвъня. Беше Ню Йорк.

— Как си, Брайънт? Тук е Арнълд.

Арнълд Спек — човекът, чийто глас Хейс най-малко искаше да чува точно сега.

— Здравей, Арнълд.

— Чете ли вестниците?

— Да, Арнълд. Какво имаш предвид?

— Джо Найт.

Настъпи мълчание. Хейс вече знаеше защо се обажда Спек.

— Тъкмо си мисля за платежния ни баланс за тази година — продължи Спек. — Доста сме удължили сроковете за „Посоки на щастието“. Никак не ми се иска да губим от него.

Хейс въздъхна. Ако „Посоки на щастието“ се изместеше от новия филм на Найт и се превърнеше в губещо начинание, това щеше да е последният пирон в ковчега на Брайънт Хейс като президент на „Континентал Пикчърс“.

— Не смятам, че има някаква причина за тревога, Арнълд — отвърна Хейс. — „Посоки на щастието“ ще пожъне голям успех. Просто го усещам. Проектът на Найт не бива да ни плаши. Няма да успее да го довърши навреме и да го пусне за Коледа. А дори и да успее, ще го оставим на сухо. Това е сигурно.

— Но можеш ли да гарантираш?

Това бе редовният ултиматум на Спек.

Хейс въздъхна.

— Нищо не е сто процента сигурно, Арнълд. Знаеш го сам. Единственото, което можем да направим, е да напругнем всички сили. Имаме голям филм. Би трябвало да ни донесе много пари.

Настъпи мълчание, натежало от заплаха. Това бе друг любим номер на Спек: зловещото мълчание.

— Но както казваш, Брайънт — обади се той най-после, — нищо не е сигурно. Особено в нашия бизнес.

„Искаш да кажеш, че мястото ми не е сигурно“. Това чу Хейс в мазния глас отсреща. Обаждането бе ултиматум. Трябваше или да се постараете новият филм на Джоузеф Найт да не се отрази пагубно на общия брутен приход на „Континентал“, или де се примири с края си като директор на студиото.

В продължение на пет дълги години, от провала на „Съдбовна зима“ досега, Брайънт Хейс живееше върху опънато въже, а Спек, чието влияние пред Борда в Ню Йорк бе нараснало пропорционално на залязващото могъщество на Хейс в Холивуд, непрестанно го мушкаше и изтезаваше. Сега Спек затягаше гайките и го притискаше още по-силно. Хейс бе започнал последната си битка. Оръжието му бе „Посоки на щастието“. Противниците му бяха Джо Найт с творческата си мощ и търговския си гений и Кейт Хамилтън с огромната си притегателна сила пред публиката.

Това бе последният му шанс.

— Не се тревожи, Арнълд — едва изрече Хейс. — Ще ги бием. Ще намеря начин.

— Радвам се да го чуя, Брайънт, но делата говорят по-добре от думите.

— Аз наистина мисля, че... — Преди да е успял да каже още нещо, Хейс разбра, че Спек е затворил.

Той побесня и тръшна слушалката.

Моментът за разплата бе настъпил. Трябваше да намери начин да се пребори с Джоузеф Нйт, и то още тази година.

Но как?

През четирите години, откак „Кадифената паяжина“ превърна Кейт Хамилтън в звезда, той правеше всичко в границите на човешките възможности да върне на студиото предишната му слава.

Беше предвидил, че ще стане така, и се бе мъчил да намери оръжие, за да може, когато моментът настъпи, да се бори срещу Нйт и жена му.

Досега се бе провалял.

От мига, в който Нйт отиде на война, Хейс нае детективи, които следяха всяка крачка на Кейт Нйт. Докладите им го отчайваха. През цялото четиригодишно отсъствие на Джоузеф Нйт жена му живя като монахиня. Седеше в къщата си в Бенедикт Каньон и се виждаше единствено с малка група приятели, между които Оскар Фройнд и няколко души от „Монарк“. Излизаше на обяд или на разходка с един свой напълно безобиден приятел, някакъв приключил курса холивудски сценарист на име Норман Уеб.

Откак Нйт се бе върнал, Кейт му бе отдала всичките си сили и самоотвержено бе стояла до леглото му. Нито сега, нито по време на отсъствието му не бе показала ни най-малък признак на изневяра. Бе образцова съпруга — нещо, което рядко се срещаше в Холивуд.

Животът на семейство Нйт бе станал пример за подражание. Живееха си като кротка женена двойка в най-обикновена къща на възвишенията. Нито един от двамата не ходеше по събирания и приеми, не кръшкеше, не вземаше наркотици и не пиеше. Това напълно противоречеше на холивудския начин на живот.

Но сега залогът бе още по-висок. Хейс трябваше да открие нещо, някакъв начин да уязви Нйт, да сложи прът в колелата на работата му и да му попречи да направи още един голям филм. Бе наредил на детективите си да работят с удвоени сили и да проучват всяко лице, свързано със семейство Нйт, дори най-далечните им познанства, за да намерят някоя брънчица, която да се използва срещу тях.

Хейс само можеше да се надява, че нещата ще се оправят. Не си правеше илюзии за решимостта на Спек, нито за заплашителното прекъсване на разговора. Спек жадуваше за разплата. Сигурно се надяваше, че в сравнение с новия филм на Нйт „Посоки на щастието“

на „Континентал“ ще се провали с гръм и трясък и ще му се удаде случай веднъж завинаги да се разправи с него.

Брайънт Хейс рискуваше да съсипе цялата си кариера. В Холивуд нямаше място за него и за Джоузеф Найт. Арнълд Спек му го бе показал много ясно. Хейс или трябваше в най-скоро време да победи Найт, или щеше да си изгуби хляба.

Средно положение нямаше.

Колкото до Кейт Найт, тя бе познала нов вид щастие, твърде различно от трескавата радост, която изпита по време на шеметната си любов с Джо Найт, и все пак щастие не по-малко красиво.

Първото, което забеляза у Джо след завръщането му, бе неговата слабост. Съвсем не изглеждаше като онзи мъж, за когото се бе оженила. Струваше й се висок, изпит и някак вгълбен. Другият Джо Найт, когото познаваше отпреди, бе с тяло на атлет, чиято височина се губеше пред огромната сила на мускулестата плът, а очите му остро се вглеждаха във външния свят. Сега взорът му бе насочен навътре и бе изцяло погълнат от някаква тайна болка.

Всъщност Джо бе тежко ранен. Хълбокът му бе раздробен от шрапнел и в лагера за военнопленници в Германия му бяха приложили най-повърхностно лечение. През първия месец след завръщането си претърпя голяма и сложна операция на хълбока. Четири месеца по-късно последва друга. След операциите имаше постоянни болки. Трябваше по три пъти на ден да пие хапчета и въпреки силното им химическо действие, в очите му се четеше болката на физически изтерзан човек.

Но той не признаваше пред Кейт, че го боли.

— Малко се чувствам скован, когато вали — казваше. После с усмивка добавяше: — Като истински ветеран от войната.

Никога не говореше и за единайсетте месеца в нацисткия лагер за военнопленници.

Операциите го вбесяваха, защото не можеше да се люби с Кейт. Като всеки пламенен мъж искаше да навакса изгубеното време с хубавата си млада жена.

Но имаше и нещо друго, по-дълбоко. Като че ли смъртта, с която се бе срещал лице в лице в Германия, го бе накарала да осъзнае, че не е

безсмъртен, че в света има тъмни сили, по-могъщи от собствената му. Трябваше мъдро да изживее времето си с Кейт, защото то може би не бе неограничено, както го бе възприемал, когато я срещна за първи път и се ожени за нея.

Когато най-после можа да я люби, тя почувства, че той има още по-голяма нужда от нея. Явно отсъствието ѝ го бе ранило не по-малко от всичко останало, което бе преживял.

В ласките му имаше нова топлина, не по-малко вълнуваща от другата, отпреди заминаването му, но различна. Ако преди години бе накарал Кейт да се влюби в него и я бе отвел до най-шеметните висоти на чувствеността, за да я замае от наслада, то сега сякаш търсеше у нея нещо по-духовно и ѝ даваше повече от себе си. Сякаш смъртта, която някога смяташе за нещо далечно, бе излязла напред като част от живота, която не можеше да пренебрегва, и придаваше на любовта му странния си тъмен блясък.

Това не плашеше Кейт, защото тя скоро осъзна, че всичко, което Джо бе преживял, по никакъв начин не бе намалило любовта му към нея. И, уталожвайки болката му с тялото и с любовта си, тя се чувстваше по-истински свързана с него. Бе живяла като негова жена само два кратки месеца, преди да я остави. Сега чувстваше, че ги скрепява нещо вечно, някаква почти космическа връзка.

По време на възстановяването му го обземаха съмнения, но той не ги споделяше с нея. Съсипателната тежест на болката и невъзможността да я люби оставяха отпечатъка си върху личността му. Холивудските клюки усложняваха още повече нещата, защото тръгнаха слухове, че раните на Джо му били отнели творческата енергия и били сложили край на кариерата му като филмов творец.

Може би точно поради тази причина Джо така всеотдайно се зае с новия си сценарий и му посвети всичките си сили. Ден след ден, седмица след седмица той прекарваше пред пишещата машина, после сядаше мълчаливо в задната градина, загледан в хълмовете, и мислено се бореше с изникналите в новия проект проблеми.

Кейт уважаваше самотата му през тези само негови часове, защото знаеше, че той се бори както с новия си филм, така и със себе си. Когато една слънчева утрин Джо стана от машината и ѝ съобщи, че сценарият му е готов, тя отгатна по очите му, че е успял.

Беше първата, която го прочете, и веднага разбра, че увереността му е повече от оправдана. Сценарият бе прекрасен. Описвайки раздялата от войната на двойка млади влюбени и непредвидимото бъдеще, което следваше от нея, разказът на Джо казваше важни истини за войната и за стражата близост между любовта и насилието.

Когато Джо съобщи на Кейт, че е създал главната женска роля за нея, тя се разтревожи. Не бе заставала пред камерата повече от четири години. А преди „Кадифената паяжина“ бе най-обикновена дебютантка. Струваше ѝ се, че опитът ѝ като актриса е също тъй мимолетен, както и първите седмици от брака ѝ с Джо, преди войната да ги раздели.

Но знаеше, че не може да му откаже. Писането на сценария наполовина го бе върнало към живота. Останалото зависеше от филма... и от нея. Ако той смяташе, че като актриса тя притежава уменията и дълбочината да изпълни новата роля, Кейт щеше да даде всичко от себе си заради него.

Неусетно вълнението по проекта изтри тревогите ѝ и тя закопня да приеме предизвикателството и да застане пред камерата. Трябваше да го направи, така както Джо се връщаше към живота като професионалист.

Войната бе свършила за Джо, бе свършила и за Кейт. Най-сетне бяха заедно. Беше време да заживеят отново.

В едно малко кафене, незабелязан от другите посетители, някакъв мъж четеше статията в „Дейли Въраяти“ за новия филм на Джоузеф Найт. Статията бе придружена от снимка на Найт с Кейт Хамилтън.

Пред мъжа имаше чаша кафе и наполовина изядена поничка. Забравената му цигара тлееше в изкривения пепелник на бара.

Когато прочете за раните от войната на Найт, той поклати глава. Знаеше какво означава това, защото самият той бе раняван, за спомен от Гуадалканал. И той бе ветеран от войната.

После прочете какво бе казала Кейт пред репортерите.

„Обичам го като мъж и също толкова го уважавам като филмов творец...“

Мъжът се усмихна и сви иронично устни.

„Значи всичко ти е наред, така ли, малката? — каза си той. — Мъжлето ти се е върнало и кариерката ти всеки момент пак ще потръгне. Добре ти е на теб...“

Преди четири години с интерес бе следил издигането на Кейт до звездните висоти. Бе ходил поне десет пъти да я гледа в „Кадифената паяжина“ и всеки път клатеше глава, оценявайки таланта ѝ и таланта на новия ѝ мъж.

Но не бе предприел нищо. Изчакваше да види докъде ще я отведе новата ѝ кариера. Не искаше да действа, преди да е станала истинска звезда, прочута звезда.

После започна войната и го принуди да отложи плановете си. Служи четири години при морските пехотинци. Бяха тежки, страшни години. Върна се от войната, закален от насилието и готов на всичко.

Готов за Кейт...

Погледна за последен път красивото ѝ лице на снимката. Колко обаятелна изглеждаше! Колко необикновена... Но Холивуд само правеше хората да изглеждат така. Тя още си беше само Кейт.

Още бе негова жена.

„Време е, Кейти, момичето ми. Идвам при теб.“

Куентин Флауърс хвърли на бара десетцентовата монета за сервитьорката и стана, като остави цигарата си да гори в пепелника. Стигна до вратата на кафенето, бутна я и закрачи безцелно под слънцето по булевард Санта Моника.

Ив Синклер се събуди. Беше сама.

Стаята около нея бе тъмна. Не знаеше нощ ли е или ден. Мозъкът ѝ бе празно пространство, където всички спомени бяха заличени от изпития предната вечер алкохол и най-вече от живота, който бе водила през последните две години. Живот, чиято грозна окраска се състоеше от спирт, наркотици, неизвестни мъже без лица и кошмарни мисли, които я отнасяха на светлинни години от гордата ѝ някога същност.

Тя лежеше на дивана в дневната. В ушите ѝ отекваше неспирният и зловец бумтеж на вълните. Очите ѝ се отвориха и болезнено премигнаха. За миг се вгледа пред себе си, като безмълвен звяр в зората на живота, за който тъмата е нещо неизвестно и безсмислено.

Стана и олюлявайки се, тръгна към банята, като се блъскаше в столове, дивани и маси, покрити с недопити чаши алкохол. Без да светне лампата в банята, отвори аптекката и извади четири аспирина.

Все още без да гледа към огледалото — през последните години отражението на лицето ѝ ставаше все по-непоносимо, — тя изчака да види дали няма да повърне аспирините.

С радостно учудване установи, че стомахът ѝ ги понася. Поостана още малко и прибави към коктейла от химикали един бензедрин. После глътна малко антиацид и се затътри към кухнята.

Там цареше бъркотия. Беше отпратила прислужницата за по-голямата част от седмицата, защото предпочиташе да си пие на спокойствие. Сипа кафе и наля вода в машината, после я включи. Пръстите ѝ непослушно трепереха. Криво-ляво успя да изхвърли част от бирените и алкохолните бутилки и остатъците от храна, които се валяха по плотовете. После, когато силите ѝ се изчерпаха, се върна в дневната да изпуши една цигара, да изчака кафето и действието на бензедрина.

Огледа стаята с вече навикнал на собствената си безпътица поглед. Наистина не можеше да си спомни дали бе прекарала предната вечер с някой мъж или сама. По пиенето се разбираше, че е имала

компания. Угарките бяха от различни марки цигари. Тук-таме по канапетата имаше възглавници. Дали не бе отдала плътта си на някой непознат на големия диван пред камината? Или дори на пода?

Не знаеше. Дори и да е имало някой, той си бе отишъл. Който и да е бил.

Ив потръпна при мисълта за самотата си. За миг се почувства малка и уплашена. Като момиченце в тяло на жена, проплакващо беззвучно за утеха, каквато не можеше да получи, и гледащо виещия се дим от цигарата в големите пръсти, които не му принадлежаха.

Пръстите се разтрепериха тъй неудържимо, че Ив се пресегна към най-близката бутилка, отсипа си — оказа се скоч — и го изпи на един дъх. Затвори очи и почувства как спиртът я изгаря отвътре. Бе силна физическа болка. Но не можеше да се сравни с душевната, която многото лекарства трябваше да потискат.

Тя седна на дивана, заслушана в неспирните удари на прибоя, и зачака треперенето да премине. Започваше обичайното ѝ сутрешно наказание — усилието да не мисли, да не си спомня, за нищо.

През последните четири години Ив Синклер бе слязла от звездните висоти, достигнати с такива усилия, и бе потънала в пълно забвение. Холивудският кошмар, унищожил толкова много нейни приятели и неприятели, най-сетне бе връхлетял и нея. С нея беше свършено.

Благодарение на Джоузеф Найт и на „Кадифената паяжина“.

Филмът на Найт бе спечелил осем академични награди, между които и за най-добър филм. Самият Найт получи „Оскар“ за най-добра режисура.

Кейт Хамилтън, никому неизвестното момиче, поело главната роля след Ив и оженило се за Джоузеф Найт, получи „Оскар“ за най-добра женска роля.

Сред дружния хор от ласкателства за филма, за Найт и за Кейт Ив Синклер бе забравена. Нервните ѝ кризи на снимачната площадка и изгонването ѝ от Джоузеф Найт бяха отдавнашна работа, затъмнена от славата на Найт и младата му жена.

Никой в Холивуд не се сещаше за Ив Синклер, след като Кейт зае мястото ѝ. Затова никой друг, освен агента ѝ и самата нея не забелязваше, че ролите ѝ секнаха едва ли не от деня, в който Джоузеф Найт я изгони.

Вече не съществуваше и за собственото си студио. Не ѝ даваха да чете сценарии. Пощенската ѝ кутия в студиото бе неизменно празна. Никой от шефовете не отговаряше на обажданията ѝ. Спряха да я канят дори на най-незначителните събирания.

Мълчанието на телефона я оглушаваше. Докато се точеха първите адски седмици, Ив осъзнаваше сериозността на тежкото си положение. Не само пагубното ѝ детинско поведение в студиото на Джоузеф Найт бе навредило на името ѝ. Беше станало нещо по-сериозно. Със силното си изпълнение в завършения филм Кейт Хамилтън бе поставила началото на нов тип образ, на нов стил в женските роли. Това бе земен, чувствен образ, трагичен и дълбок, който веднага въздействаше на въображението на публиката. Така тя напълно бе затъмнила лъскавия плитък образ на Ив Синклер и на часа я бе изпратила в миналото.

С Ив Синклер бе свършено. Публиката, известна с непостоянството си и късата си памет, бързо я забрави. Студиата нямаха нужда от нея. Имаха си достатъчно други актриси — по-млади и гъвкави, които се мъчеха да изваят по калъп, за да наподобяват прехвалената Кейт Хамилтън.

Сякаш Ив Синклер никога не бе съществувала.

Благодарение на неимоверните усилия на агента ѝ да закърпи положението, собственото ѝ студио най-после ѝ направи едно след друго четири предложения за второстепенни и помощни филми. Евтини филми за лесна печалба, мелодрами със стражари и апаши, каубойски приключения, дори един мюзикъл. Ив отказа всичко. Знаеше добре, че появата ѝ в помощен филм ще сложи край на кариерата ѝ на голяма звезда. Трябваше да изчака всичко да премине и да се опита някак да излезе от играта като победителка.

След четирите предложения други не последваха. Ив бе изоставена от всички, смятаха я за ненадеждна, с нея бе свършено.

Броени седмици след изгонването ѝ от Джоузеф Найт тя изпадна от първата десетка на тоplistата. Знаеше, че никога вече няма да се върне там.

И всичко това заради Джоузеф Найт и Кейт Хамилтън.

През първите месеци след сполетялата я катастрофа Ив прекара дълги часове в тази стая в кроене на планове как да възстанови загубеното. Сети се за всички по-важни студийни началници, за всички

звезди, на които бе правила услуги. Обмисли всички страни на положението, всички съмнителни, нечестни, дори цинични постъпки, каквито можеше да предприеме, за да си върне отново, макар и частица от това, което бе изгубила.

Но всичко се оказа безполезно. Изпитаните ѝ оръжия вече не действаха. Нямаше продуценти, които да съблазнява, нямаше домогващи се режисьори, които да изкусява и да притиска до стената, нямаше блестящи автори, на които да предлага услугите си в замяна на нови, специално създадени за нейните възможности сценарии. Цял Холивуд ѝ бе обърнал гръб.

И всичко това заради безумния факт, че Джоузеф Найт бе пуснал за миг отрова в сърцето ѝ, за да отслаби желязната хватка, в която тя държеше кариерата си.

Когато най-после осъзна голата истината, Ив започна да пие. Разбра, че алкохолът бе незаменима противотрова за непоносимата болка, която ежеминутно я обсаждаше, за врящото във вените ѝ отчаяние.

Скоро започна да примесва към спирта и други наркотици и за свое голямо задоволство откри, че пелената, която я отделяше от реалността, става все по-плътна. Престана да мисли за кариерата си. Започна да се чуди как да убива времето през деня, докато настъпи вечерта.

Намери си нови компаньони, с които можеше да пие и да ляга. След това едва си спомняше лицата им. Поне нямаше защо да се тревожи, че един ден ще ги срещне на някой прием. Вече не я канеха по приеми.

Тези компаньони с пиянския си дъх, с неискрените си гласове всъщност изобщо не бяха до нея. Ив беше сама.

Това бе същината на мъката ѝ — беше съвсем сама на земята. Нещо, което с гордост приемаше в миналото, когато жънеше успехи. Но сега, когато се бе провалила, когато бе станала минало величие, самотата се превръщаше в бавна смърт. Нямаше никой на света, който да се погрижи за нея. Никой, който да разбере болката, отчаянието и да се опита да я утеши с най-обикновена човешка доброта...

Понякога ѝ липсваше майка ѝ. Или по-скоро идеята за някаква майка. Не лакомото егоистично създаване, което преди много години ѝ

помогна да започне кариерата си, а истинска майка, която да се грижи за нея, да я държи в обятията си и да пресушава сълзите ѝ.

Така бутилката се превърна в единствения ѝ другар. И тая неопределена тъмнина, която не бе нито ден, нито нощ, тая пелена, която я отделяше от вълните, от морския бряг, от хората по земята, бе единственото ѝ обкръжение, което ѝ даваше възможност да не гледа лицето си в огледалото, и да не мисли за изгубеното минало или за бъдещето, което никога нямаше да настъпи.

Тя все още седеше така, поклащаше се на ръба на дивана и чакаше главоболието да утихне, когато телефонът иззвъня.

Стана, заклатушка се из стаята и вдигна слушалката. Бе агентът ѝ.

— Как си, Иви? — Тя горчиво се усмихна на неловкостта, която звучеше в гласа му. Много добре знаеше как е. Доколкото му бе възможно, избягваше да ѝ се обажда, защото не искаше да става свидетел на безнадеждността ѝ.

Няколкото радиопрограми и рекламни кадри, които бе успял да ѝ издейства през последните две години, не бяха довели доникъде. Най-напред тя ги отказа. После, когато прие някои от тях, падението ѝ бе тъй явно, че всички наоколо си дадоха сметка — щеше да е много по-добре за нея, ако изобщо не бе започвала.

През последните шест месеца не бе изскачало нищо.

Но днес той имаше новини за нея.

— Слушай, Иви. Имам нещо, което може да се окаже много, много голямо за теб. Много голямо. Но ти ще трябва да погледнеш на него без предубеждения. Сега няма време за излишна гордост. Трябва да помислиш за бъдещето. Ако си изиграеш картите добре, това може да сложи началото на нещо голямо, на цяла нова кариера.

— Какво е то? — попита Ив дрезгаво.

— При мен има един сценарий — отвърна той. — Току-що го изчетох. В него има роля, която е само за теб. Не мога да си представя, че съществува друг, който да може да я изиграе като теб — ако положиш малко усилие.

Ив стоеше в полутъмната дневна, поклащаше се и слушаше пулсиращата болка в мозъка си.

— Каква роля? — попита, като се опитваше да скрие треперенето в гласа си.

— Ще видиш. Веднага ще ти я изпратя — отвърна Фреди. — Няма да повярваш на очите си.

— Кой я предлага?

— Виж какво, малко е сложно. — В гласа на Фреди се чувстваше неудобство. — Не е точно предложение. Но съм убеден, че много, много ще искат да те изпробват за нея.

— Да ме изпробват за нея ли? — извика Ив разпалено, от което главоболието ѝ още повече се засили. — Искаш да отида да ме изпробват? Ти знаеш ли коя съм аз, Фреди? Ив Синклер не прави пробни снимки.

Отсреща не последва отговор. Мълчанието на Фреди бе красноречиво. Изчакваше Ив да приеме нещата такива, каквито бяха. Дните ѝ на кинозвезда бяха отминали. Беше дошло време да търси работа там, където можеше да намери.

— Съжалявам, моето момиче. Това е най-доброто, което мога да направя. Всъщност страх ги е да ти предложат направо, защото предполагат, че ще откажеш, без да се замислиш.

Лъжеше. Никой и не бе помислял да дава ролята на Ив, но той се надяваше, че лъжата му ще я извади от летаргичния сън.

— За кого... за какво говориш? — попита Ив.

— Ами... за новия филм на Джо Найт.

Ив пребледня. Ръцете ѝ започнаха да треперят.

Найт имаше нов филм! И искаше да ѝ даде главната роля! Възможно ли бе това? Възможно ли бе на Найт да му е дошла безумната идея да възкресява кариерата ѝ, която лично бе унищожил?

— Ти сигурно се майтапиш — рече. Успя дори да се усмихне. Страхотна аванта за клюкарската преса. „Ив Синклер в главната роля на новия филм на Джо Найт...“ Въпреки самоиронията, започваше да се вълнува. Пръстите ѝ на слушалката започнаха да изстиват.

Отсреща последва неловко мълчание.

— Виж какво, миличка — рече най-сетне Фреди. — Не е точно главната роля.

Лицето на Ив се изопна. За миг вълнението ѝ премина в униние. Какви нови унижения искаха да я накарат на изпита? Нямах ли край изтезанието ѝ в ръцете на Найт?

От другата страна на линията Фреди хапеше устни. Беше се надявал, че Ив ще е чула за Кейт Хамилтън в главната роля на новия филм на Найт. Чак сега си даваше сметка, че Ив нищо не знае, защото бе спряла да четете специализираните издания и защото никой от околните не би се осмелил да спомене пред нея за триумфа на Кейт Хамилтън.

— Кой е в главната роля? — попита тя.

— Ами дадена е на Кейт Хамилтън — рече Фреди. — Но, миличка, уверявам те, второстепенната роля е дори по-хубава от главната. Страхотна е. Имай ми доверие.

— И не ми предлагат ролята, така ли? Предлагат ми пробни снимки?

— Виж какво... — започна Фреди. — Не може да се каже, че ти я предлагат. Но аз мога да я получа за теб. Сигурен съм, че ще мога. Щом разберат какво имам предвид... Искам да кажа, че никой друг не може да я изиграе като теб...

Стаята започна да се върти около Ив. Имаше чувството, че ще припадне. Чудеше се как гордото ѝ съществуване е могло да стигне до такъв позор. Дори не ѝ предлагаха пробни снимки. Чисто и просто Фреди бе пипнал сценария и си мислеше, че ако падне на колене пред Найт, тя може и да успее с пробните снимки.

Каква подигравка! Само преди няколко години Ив Синклер стоеше на най-високото място на Холивуд. А днес бе стигнала дотам, че да пълзи на колене пред онзи, който я бе свалил от това място! Да му се моли да я изпробва за някаква второстепенна роля във филма, в който звезда щеше да е същата кучка, дето преди четири години я бе сменила и бе допринесла за съсипването на кариерата ѝ!

Ив се пресегна към бутилката. Наблизо нямаше чаши. Трябваше да пие направо от шишето.

Но тя се двоумеше.

Зъбчатите колелца в мозъка ѝ се въртяха — бяха ръждясали, но все още шаваха. И преди в кариерата си бе имала трудни моменти, но винаги се бе измъквала. Правеше го с умениято на престъпник и с таланта на звезда.

Но никога не бе падала толкова ниско.

Но това бе някакъв шанс. А Ив Синклер двайсет години се бе учила да не пропуска никакви шансове. Вече не бе някогашната жена

или някогашната звезда. Но все още бе Ив Синклер. Беше борец и даровита актриса.

Тя остави шишето и се обърна към слушалката.

— Подръка ли ти е сценарият?

— Пред мен е, миличка. Почакай, докато...

— Изпрати ми го веднага. По човек. Искам до двайсет минути да е тук.

Изобщо не дочака излиятелния отговор на Фреди. Бавно остави слушалката.

Осъзнаваше важноста на тази възможност. Но още по-добре осъзнаваше естетическата ѝ правда. Ръката на провидението с тънка ирония отново пресичаше пътя ѝ с пътя на Найт. Найт бе този, който я унищожил. Сега ѝ се удаваше възможност да работи отново с него и може би чрез него да се спаси. За добро или за зло, този шанс не бе случаен. Виждаше тук пръста на съдбата.

Може би за последен път случаят чукаше на вратата. И Ив щеше да го посрещне.

Джоузеф Найт, Кейти изпълнителният продуцент Лари Уолш вече чакаха, когато Ив пристигна точно в осем сутринта за пробните снимки.

Много от присъстващите очакваха фойерверки. Малцина можеха да повярват, че Джоузеф Найт е повикал Ив Синклер, за да я изпробва за роля в новия си филм. Беше я изгонил от последния си филм, защото по време на снимките тя демонстрира най-непоносимото поведение в историята на Холивуд. Изгонването ѝ бе довело до съсипване на кариерата ѝ и до главоломен срив в личния ѝ живот, но и до легендарни звездни висоти за Кейт Хамилтън.

И в този филм звездата щеше да е Кейт, докато Ив щеше да играе първата второстепенна роля в кариерата си на зряла актриса, и то ако пробните снимки излезеха добри.

По време на звездните си години Ив никога не би се съгласила дори да чете сценарий за второстепенна роля. И сега мисълта за помощна роля във филм с Кейт Хамилтън — причината за падението ѝ — ѝ се струваше почти абсурдна.

И така, всичко бе налице за скандала на годината. Асистент-режисьорът, сценичните работници, осветителите, озвучителите — всички бяха като на тръни. Дори Джоузеф Найт, Лари Уолш и самата Кейт не знаеха какво да очакват.

Оказа се обаче, че опасенията им са били напразни.

Ив пристъпи в снимачния павилион тихо и скромно, като някоя статистка или изпълнителка на дребна роля, очакваща да ѝ кажат какво да прави. Беше с шлифер и шал. Когато свали тъмните си очила, всички видяха по лицето ѝ резултатите от алкохола и наркотиците, с които се бе тъпкала през последните години. Нямаше го свежият младежки блясък, с който тъй дълго се бе славил. Изглеждаше похабена, направо съсипана.

Но в израза ѝ имаше нещо непоколебимо и неподправено, което впечатли присъстващите в студиото. Тя сякаш съзнаваше, че помощната роля, създадена от Джоузеф Найт, е посвоему голям шанс и

предизвикателство за нея. Разбира се, нямаше да съживи кариерата ѝ като изпълнителка на главни роли. Това бе минало. Но ѝ даваше последна възможност да покаже, че е професионалистка и че още има бъдеще. След дългата си кариера в Холивуд трябваше да издържи на още една символична, битка, да изкачи още една последна височина.

Тя отиде право при Джоузеф Найт и му подаде ръка.

— Не си длъжен да вършиш всичко това за мен. Знам каква услуга ми правиш. Благодаря ти.

Джо стисна ръката ѝ.

— Това не е услуга. Ти си чела сценария. За тази роля ми трябва специален типаж. Някой като теб.

— Наричай го както искаш — усмихна се Ив. — Искам да знаеш, че съм ти благодарна за шанса, който ми даваш. В „Кадифената паяжина“ се държах като разглезено дете и едва не съсипах филма ти. Никоя актриса няма право да се държи така. Ако този път решиш да ме вземеш, ще бъда голямо момиче. Обещавам.

Обърна се към Кейт и също ѝ стисна ръка.

— Никога не сме се срещали, но съм голяма почитателка на работата ви.

— Чувството е взаимно — отвърна Кейт. За малко да добави, че през цялото си детство бе обожавала Ив Синклер, но се сдържа навреме. Не искаше да напомня на Ив за годините, за миналото ѝ величие. — Вие сте голяма актриса, госпожице Синклер.

— Наричай ме по име — усмихна се тъжно Ив. — Надявам се, че не се чувстваш неприятно или неудобно от факта, че започна, като пое нещата от мен в „Кадифената паяжина“. Повярвай ми, ти даде на тази роля много повече от всичко, което щях да бъда в състояние да ѝ дам дори и да бях положила усилия. В теб има нещо особено, което ние, останалите, никога няма да притежаваме. То се вижда на екрана. Сигурна съм, че те чака голяма кариера. Бих искала сегашният ми шанс да бъде частица от нея.

Тя се засмя.

— Каква ирония на съдбата! Преди четири години ти беше малка частица от моя филм. Сега аз се опитвам да бъда частица от твоя. Разменили сме си ролите. Така и трябва да бъде. Нещата си идват на мястото.

Кейт не знаеше какво да каже. Беше като занемяла пред такова смирение от една тъй голяма звезда. Докато Ив вървеше към гримьорната, тя я гледаше и размишляваше над странния факт, че пътят ѝ се пресичаше с идола на детството ѝ не за първи, дори не за втори, а за трети път — защото Кейт броеше и странната, почти приказна нощ на „Оскарите“, когато бе видяла Ив в огледалото на тоалетната.

Когато Ив свърши с грима си, Джоузеф Найт ѝ обясни всичко за ролята. Ако Джо имаше резерви, те се оказаха несъстоятелни. Ив изслуша думите му с внимание и уважение.

— Тази роля е много важна, както сигурно си разбрала, когато си чела сценария — започна той.

Ив кимна, филмът разказваше за отражението на войната върху млада жена, влюбила се в обеднял младеж, когото семейството ѝ не одобрява. Точно когато тя решава да предпочете любимия пред семейството си, започва войната и възлюбеният ѝ отива в армията. След заминаването му тя открива, че е бременна. Ражда детето му и храни надежда, че той ще се върне при нея. Но когато той наистина се връща, фаталната намеса на най-добрата ѝ приятелка убеждава героя, че бебето е от друг и той заминава, без да се види с любимата си. Никога вече не се срещат. В спомените им сбогуването на гарата, когато той заминава на война, остава последната им среща.

Ролята, която Ив трябваше да изиграе, бе на най-близката приятелка на героинята, която насърчава забранената ѝ любов, влюбва се сама в младия мъж и накрая ги разделя завинаги, като пречи на героя да научи, че героинята е родила неговото дете и че вярно го е чакала.

— Ти си най-близката приятелка на героинята — каза Джоузеф Найт. — Но освен това си ѝ като сестра. Отраснали сте заедно. Казвали сте си всичко още от времето, когато сте били малки момиченца. Разбира се, това включва и момчетата, и влюбванията. Но сега нещата се променят. Когато героят се появява във филма, той поставя на изпитание тази дългогодишна връзка. Ти започваш да мислиш за себе си и откриваш, че собствената ти нужда от любов е в противоречие с тази на героинята. Трябва най-ревниво да пазиш тази тайна. Това двойствено поведение е фактически същността на образа и изпълнението ти. В теб е станала промяна и ти трябва да я криеш и да

накараш героинята, както и публиката, да повярват, че си същата като преди. Този конфликт те разяжда, но ти трябва да криеш и това, докато не си готова да го споделиш с публиката.

Ив слушаше внимателно. Беше чела сценария и бе разбрала колко централна е нейната роля на най-близка приятелка. Когато героинята се влюбва в героя, никой не разбира, че най-добрата приятелка също се е влюбила в него.

Ролята на Сюзан беше класическа: предана и вярна приятелка на главната героиня до появата на любовта, която преобразява сърцето ѝ и засенчва приятелството. Едничката ѝ лъжа променя съдбите на всички основни действащи лица и попречва на щастливия край, тъй близък, когато героят се завръща от войната. Но тя не може да постъпи другояче, защото любовта ѝ е много силна, за да може да ѝ устои.

Ив чувстваше как Джоузеф Найт се вълнува, докато ѝ описваше ролята.

— През целия филм ти непрекъснато криеш истинските си подбуди. Дори от себе си, защото не можеш да понесеш собственото си изкушение да предадеш героинята. Но на няколко пъти ще намекнеш деликатно за скритото противоречие, така че когато то се разкрие, зрителят ще осъзнае поетическата му правдивост.

Ив почтително кимаше. Навремето бе чела много сценарии. Когато попаднеш на нещо голямо, можеше да го разпознае. Бе разбрала, че със създаването на ролята на Сюзан като противопоставяне на главната героиня, Джоузеф Найт е надминал себе си. Това бе гениална идея.

Но не беше главна роля.

На Джоузеф Найт му се искаше да се усмихне, сравнявайки днешното кротко подчинение на Ив с поведението ѝ отпреди четири години, когато тя си налагаше саркастично подобие на внимателно послушание единствено за да противоречи на нарежданията му още щом камерите започнеха да снимат.

Но днес нещо му говореше, че всичко ще е различно.

И наистина беше.

Това, което се случи онази сутрин в Седми снимачен павилион на „Монарк Пикчърс“, нямаше никога да бъде забравено в Холивуд.

Ив Синклер излезе от импровизираната си съблекалня облечена и гримирана като привлекателно, но обикновено момиче от провинцията. От нея лъхаше здрав дух, простота и добро настроение.

Изкусните гримьори, които в продължение на десет години бяха изпълнявали нареждания да изкарат Ив чувствена и бляскава, сега трябваше да търсят обратния ефект — да я изкарат обикновена, дружелюбна и общителна.

Изпълнението ѝ пред камерите се превърна в демонстрация на актьорско умение. Във всяка една от сцените тя бе невероятна. Беше забавна, мила и естествена с приятелката си — главната героиня, четена от Кейт. Изразяваше близост, родена от дългогодишно приятелство, която се проявяваше в безброй дребни жестове на обич и интимност. Беше дружелюбна и безгрижна с главния герой, чиито думи се четяха от Джоузеф Найт. И все пак от някои тънки косвени намеци се разбираше, че не е чак толкова безразлична към героя, колкото го афишираше откритото ѝ поведение. Зад всичките ѝ жестове се таеше някаква сянка, зад всяка усмивка, зад всеки изблик на смях като музикална фиоритура надзърташе тайна.

Това бе невероятно изпълнение, от което всички в снимачния павилион занемяха. И актьорската техника на Ив, и трагичният ореол, с който обвиваше обрисовката на най-близката приятелка — млада жена, която усеща, че безграничната ѝ преданост към главната героиня се изпарява под непреодолимата сила на забранената ѝ любов към героя — всичко бе изключително.

Не след дълго в общите сцени между Ив и Кейт започна да се чувства привличане. Кейт усещаше желание за работа, каквото не бе усещала никога досега. Изпълнението на Ив събуждаше неподозирани възможности у нея и задълбочаваше разбирането ѝ за собствения ѝ образ.

Към края на пробните снимки, които отнеха почти два часа, Кейт вече бе взела решение за себе си. Повика Джо настрана и сподели мнението си.

— Не мога да ти казвам какво да правиш, но смятам, че трябва да ѝ дадеш ролята. Просто трябва. С нея филмът ще стане страхотен. До нея ще изглеждам много по-добре, отколкото до който и да е друг. Тя е гениална. Ако успея да попия нещо от нея, ще бъда най-щастливата актриса на света.

Джо изглеждаше доволен. Каза тихо:

— Ще помисля.

Когато остави Кейт, той отиде при оператора Уейн Прейтър.

— Джо — рече Уейн, — Ив изглежда ужасно. Не прилича на човек. Сякаш лицето ѝ е било на химическо чистене.

Джо кимна.

— Не смятам, че това е проблем. Тя ще се стегне. Това, което не успее да оправи сама, ще го оправят в гримьорната. Освен това смачканият ѝ вид ми харесва. Отговаря на ролята ѝ. Няма защо да изглежда безкрайно красива. Тя е обикновено момиче.

Уейн си тръгна, клатейки глава. Беше му ясно, че Джо вече е решил.

Лари Уолш, изпълнителният продуцент, бе настроен още по-отрицателно към Ив.

— Само ще създава трудности. Никога не е играла второстепенна роля. Двайсет години е била в центъра на вниманието. Няма да издържи, Джо, предупреждавам те. Познавам жени като нея. Отпуснат ли се веднъж, после не могат да се съвземат. С Ив Синклер от четири години е свършено. Съсипана е. Много добре знаеш, че пие. Ако ѝ дадеш ролята, сам си слагаш главата в торбата.

Джоузеф Найт не отвърна.

Асистент-режисьорът Том Гианос говори с Джо последен. Звучеше обнадеждаващо.

— Тук имам още няколко актриси, готови за проба. Добри са. Мисля, че трябва да им дадеш да опитат, Джо.

Джоузеф Найт поклати глава.

— Направи пробните снимки за всеки случай. Но аз ще се обадя още сега на агента на Ив и ще подпиша договор. Тя е това, което ни трябва.

Найт беше взел решение. Настойчивата подкрепа на Кейт бе разсеяла и последните му съмнения. Щом Кейт бе тъй сигурна, че Ив ще е полезна за нейното изпълнение и за целия филм, той щеше да поеме риска.

Никога не се беше страхувал да залага.

Ив научи добрата новина от Джоузеф Найт още преди да си тръгне от студиото.

— Ще го оформим официално по-късно днес или утре — каза Джо. — Но що се отнася до нас двамата с Кейт, ти си нашата Сюзан.

Лицето на Ив светна.

— Благодаря ти. Много ти благодаря. Няма да съжаляваш, обещавам ти.

— Нямам намерение да съжалявам — усмихна се Джо. — Днес ти беше страхотна. Знам, че ще бъдеш страхотна отначало до край.

Кейт сърдечно ѝ стисна ръка и я поздрави.

— Едва чакам да започнат репетициите.

— Аз също — съгласи се Ив.

Няколко минути по-късно Ив се намираше в една от лимузините на студиото. Откарвах я вкъщи. От димния въздух очите ѝ смъдяха, но умът ѝ бе бистър.

Пред себе си имаше много трудни препятствия. Но най-голямото от тях бе вече зад гърба ѝ.

Бе получила ролята.

Днес Ив Синклер бе дала най-голямото представление в живота си.

Норман Уеб седеше в очуканото кресло в бунгалото си и наблюдаваше дима от цигарата си, който се виеше нагоре в прашния въздух.

Зад стълбчето дим, сякаш отделен от невидима преграда, имаше един мъж — някакъв посетител. Седеше разкрячен на дивана и въртеше меката си шапка в сухите си, спокойни ръце.

Видът на посетителя създаваше странна смесица от чувства. Въпреки че бе облечен в ярки и безвкусни дрехи, той се държеше с внушително достойнство. От него лъхаше нещо уравновесено и дори почитено.

Но погледът в тъмносивите му очи не бе дружелюбен.

— Поискайте една седмица отсрочка и ние ви дадохме една седмица. Сега, господин Уеб, вашата седмица изтече.

Норман всмукна от цигарата си. Между двамата мъже имаше някаква странна близост, сякаш бяха стари познати. Въпреки че посетителят явно го заплашваше с нещо, Норман изглеждаше свикнал с това, толкова свикнал, че сякаш изобщо не се страхуваше. Страхът бе изместен от някакво безразличие. Норман се чувстваше едва ли не добре със своя неприятел, сякаш бе насаме със собствената си слабост.

— Още една седмица — рече той. — Имам да получавам някои хонорари. Заклевам се. Мога да се обадя на издателя си.

Непознатият поклати глава с усмивка.

— Кога ще се научите, че така не може? Ние не сме благотворително дружество. Даваме пари назаем. Търпението има граници. Не искам да гледам как ви се случва нещо лошо. Достатъчно се забавлявахте на пистата. Сега ще си платите за удоволствието.

Норман изглеждаше разтревожен.

— Само три дни! Още сега ще се обадя на издателя си. Докато вие сте тук. Сигурен съм, че ще получа парите.

Непознатият гледаше Норман. Въпреки че погледът му бе все още заплашителен, последното предложение сякаш го умилостиви.

— Добре, съгласен съм.

Норман угаси цигарата и се пресегна към телефона. Но преди да го е докоснал, той иззвъня. Норман подскочи от резкия звук. Беше станал наистина много нервен.

Той вдигна слушалката.

— Ало? Кейти! — възкликна весело и погледна косо към събеседника си. — Какво ново към теб? Отдавна не съм те чувал!

Докато слушаше Кейт, Норман молеше с очи посетителя си за търпение.

— Божичко! — намръщи се той. — Ив Синклер? Какво му е станало на Джо? Та тя е приключила курса. Освен това го мрази до смърт. Или поне аз си мислех така. Да не му е изпила чавка ума?

Изслуша Кейт, която му обясни как стоят нещата. Започна да кима, когато му обясняваше блестящото прослушване на Ив за новия филм. Явно Кейт се вълнуваше от перспективата да работи с Ив.

— Слушай, това е най-ужасното нещо, което някога съм чувал. Но ако мислиш, че ще се справи, радвам се за теб. Също и за Джо. Кажи му, че ще му ръкопляскам отстриани. Между другото, как е той?

Изслуша я, кимайки с глава. Когато Кейт го попита за него, очите му стрелнаха с поглед посетителя.

— Добре съм, много съм добре. Все същото. Конната писта и писането запълват цялото ми време. — Той погледна с ирония към посетителя си. Отново настъпи мълчание. — Не, няма да мога, душко. Бих искал, но съм поканил едни противни стари познати. Обаче съм готов да го отложим за по-нататък през седмицата. Ще се чуем пак, съгласна ли си?

Остави слушалката.

Посетителят се усмихна на Норман.

— Защо не поискате от нея? Тя доста добре се оправя. Веднага ще пусне едно заемче за стар приятел като вас, господин Уеб.

Норман тъжно се усмихна.

— Ясно ми е, приятелю, че никога не сте чели Пруст. Двата пътя никога не трябва да се срещат. Това е основно правило.

Като всеки уважаващ себе си комарджия, Норман никога не допускаше пипалата на тайния му живот да се допират до уважаваните му приятели. Да иска пари назаем от Кейт или Джо, за да изплаща комарджийски дългове, бе все едно да ги моли, ако бе хомосексуалист или педофил, да му уреждат срещите или да му помагат в

прелъстяването на деца. Никой не трябваше да научава за неговия срам.

— Въпреки това ще си получите парите — обърна се той към мъжа на дивана. — Можете да разчитате на мен. Винаги съм се оправял, ще се оправя и сега.

Мъжът изглеждаше скептичен.

— За ваше добро и аз се надявам, че ще се оправите.

Норман неволно почувства как го полазват тръпки. Щеше да плаща с кръв за греховете си.

„Холивуд Рипортър“, 21 май 1946 г.

ИВ И КЕЙТ ПРАВЯТ ВЪЛШЕБСТВА НА СНИМАЧНАТА ПЛОЩАДКА

„Много от наблюдателите очакваха бърз провал на невероятното сътрудничество между Ив Синклер и Кейт Хамилтън в новия филм на Джоузеф Найт с работното заглавие «Сбогом на любовта». В края на краищата само преди четири години и половина Хамилтън зае мястото на Синклер в превърналия се в легенда филм на Найт «Кадифената паяжина» и изгради кариерата си върху развалините от кариерата на Синклер. Малцина можеха да си представят как тези две актриси ще заработят една до друга и още по-малко как ще обединят усилия във филма на Джоузеф Найт, където Синклер играе първата второстепенна роля в живота си.

Но Холивуд е пълен с изненади. Въпреки че студиото снима при затворени врати, научихме от доверени източници в «Монарк Пикчърс», че сътрудничеството Хамилтън-Синклер не само върви гладко, но и жъне бляскави резултати. «Сбогом на любовта» — наситена с емоции любовна история, развиваща се на фона на Втората световна война, притежава всички качества, за да стане нов шедьовър на Джоузеф Найт.

Ако Найт наистина знае как да накара две тъй различни кинозвезди да заработят заедно при обстоятелства, които могат да се нарекат само трудни, поне стотина холивудски режисьори биха желали да познават неговата тайна.

Междувременно се присъединяваме към милионите любители на киното, които изгарят от нетърпение да видят завършения филм.“

На снимачната площадка на „Сбогом на любовта“ в „Монарк Пикчърс“ Оскар Фройнд наблюдаваше Кейт Хамилтън и Ив Синклер, които снимаха една от важните си начални сцени в новия филм.

Двете жени бяха облечени като близки и неразделни приятелки от малко провинциално градче и играеха ролите си съвършено. През цялата сцена се разхождаха заедно, небрежно жестикулираха и разменяха шегички за съгражданите си наоколо.

Оскар Фройнд забеляза как дори тази относително проста сцена изпъква с изкусния си диалог и поведението на двете жени. Камерата бавно пълзеше и следваше отблизо всяко тяхно движение. Джоузеф Найт стоеше приведен зад нея заедно с оператора.

Оскар с вълнение щеше да изгледа суровия материал утре сутринта. В момента седеше твърде далеч, за да вижда добре лицата на двете актриси. Но чувстваше силата на играта им и начина, по който зорката камера на Джоузеф Найт улавяше всички нюанси на очите и гласовете им.

Оскар Фройнд бе впечатлен от това, което гледаше. Вече знаеше, че публиката ще се реди на опашка, за да гледа този филм. Не само защото бе първият филм на Найт след завръщането му от войната и първият филм на Кейт Хамилтън след „Кадифената паяжина“. Това бе също и първата поява на Ив Синклер във второстепенна роля и то до жената, която преди четири години я бе изместила от трудно достигнатите звездни висоти. Това също бе, както рекламният отдел на студиото без колебание пусна информация за официалната преса, важно послание за току-що спечелената война и за отражението ѝ върху живота на всички американци.

Като директор на студиото, Оскар Фройнд бе изпълнен с вълнение и очакване. Като филмов творец изпитваше благоговение пред таланта на Джоузеф Найт. А тези две актриси го въодушевяваха с играта си — Кейт с удивителната си изразна мощ и Ив със смелостта и гъвкавостта си да поеме тъй чужда за предишното ѝ амплоа роля.

Но като човек, прекарал целия си живот в Холивуд и познаващ хората в Холивуд, Оскар Фройнд бе дълбоко разтревожен. Нещо в този снимачен павилион не бе наред. Чувстваше го с цялото си същество.

Кейт и Ив работеха заедно прекалено добре, прекалено плавно, филмът напредваше прекалено леко. Всяка сцена някак от само себе си се вграждаше между другите, сякаш ставаше дума за многобройни

частици от мозайка, изпаднали от кутията си и неизвестно как намерили точното си място.

Да, всичко бе прекалено хубаво, за да бъде вярно.

И на Оскар му се струваше, че в основата на това тревожно спояване на силите е Ив Синклер.

Ив въплъщаваше героинята си с неописуемо проникновение. Никога, дори в най-блестящите си изпълнения на главни роли не бе играла с такава дълбочина и интуиция. И по хиляди малки, незабележими за околните начини предаваше проникновението си на Кейт и ѝ помагаше да надмине себе си в главната роля на момичето, което изгубваше голямата си любов във войната.

Същевременно Оскар никога не бе виждал друга актриса да играе така непретенциозно, както Ив. Тя сякаш се стремеше да ограничи образа си в рамки, да скрие от камерата дълбочината на обосновката си така, че винаги Кейт да изпъква, Кейт да застава в централна позиция с невинността си, с любовта си, с чувствеността и свежестта си.

Оскар Фройнд познаваше холивудските актриси. Те се интересуваха само от себе си. Да отнемат чужди сцени, бе смисълът на живота им. Никога не се съобразяваха доброволно с другите актриси, както Ив постъпваше в момента.

Във всичко това имаше нещо гнило.

Оскар знаеше, че няма причини, поради които Ив Синклер да обича или да желае доброто на Кейт Хамилтън. Знаеше също, че има много причини да иска да навреди на Джоузеф Найт и на новия му филм. Защото бе присъствал на поражението на Ив в „Кадифената паяжина“, Оскар знаеше, че в злощастната ѝ първа среща с Джоузеф Найт има много повече от засегнато честолюбие. Тя се бе влюбила в Найт. Бе се мъчила да го скрие, но Оскар Фройнд го прозря в действията ѝ. Беше се държала не като разглежена холивудска примадона, а като пренебрегната жена.

Кейт Хамилтън бе тази, която Джоузеф Найт бе избрал за своя съпруга и главна актриса, след като изгони Ив от филма си и с един удар съсипа кариерата ѝ. А сега, по някакво съвпадение, историята, която Кейт и Ив снимаха във филма, бе огледално отражение на собствения им живот. Не бе ли това историята за две жени, влюбени в един и същи мъж? Не бе ли това история за жената, която, неуспяла да

спечели любовта на този мъж, подреждаше всичко така, че да прекъсне връзката му с любимата? Не бе ли това история за мъжа, тъй погълнат в земната си мисия, тъй сигурен в любовта си, че не успява да съзре опасността, преди да е станало твърде късно?

Тези мисли притесняваха Оскар Фройнд.

Той бе прекарал собствения си професионален живот в писане на сюжети за жадната публика. И сега виждаше на снимачната площадка два сюжета вместо само един. Не можеше да спре тези мисли и се чудеше дали по някакъв превратен и съдбовен начин животът няма да реши да наподобява „Сбогом на любовта“.

Сякаш „Сбогом на любовта“ бе подчинен на някаква магия, която държеше екипа на продукцията в непрестанно напрежение и изпълваше всички в „Монарк Пикчърс“ с трепетно очакване.

Като директор на студио Оскар Фройнд никога не се беше чувствал тъй развълнуван.

Нито тъй изплашен.

В студиото сцената бе свършила.

Джоузеф Найт заобиколи камерата и стисна ръката на Ив.

— Още една успешна сцена. Беше великолепна, Ив. Сюзан с всеки ден става все по-добра. Ти ѝ даваш точно това, от което се нуждае.

Кейт на свой ред стисна ръката на Ив.

— Даде и на мен точно това, от което се нуждаех. Благодаря ти.

Знаеше, че Ив ще разбере какво иска да ѝ каже. Въпреки че сцената, която току-що бяха изиграли, изглеждаше доста проста на лентата, не бе никак лесно да я изпълнят. И двете трябваше да пресъздадат напрежение под повърхността на образите си, а в същото време да крият това напрежение зад усмивки и безгрижно бърбене. Задачата изискваше голямо актьорско майсторство и Кейт почувства, че за да я изпълни, трябва да надхвърли възможностите си.

Но Ив ѝ бе помагала с невидима за околните проникновеност. Ползвайки разни трикове с разчитане навремето и жестове, познати само на опитния специалист, Ив така подаваше репликите на Кейт, че улесняваше отговорите ѝ и служеше като психологическа опора за играта ѝ.

Това не бе само актьорско изпълнение. Беше и израз на подкрепа и щедрост, на които Кейт можеше да отвърне само с признателност. Ив си служеше с големия си таланти богатия си опит, за да помогне на Кейт да изглежда по-добре на екрана и да пресъздаде образа си с възможно най-голяма дълбочина и равновесие. Разбира се, приносът на Ив надхвърляше професионалната етика и изглеждаше по-скоро като истинско приятелство.

— Още веднъж благодаря — каза Кейт и стисна ръката на Ив. — Беше прекрасно.

— Няма защо — усмихна се Ив. — Аз съм тази, която трябва да ти благодаря. Мисля, че ти изобщо не осъзнаваш колко беше добра, Кейт. Сега вече знам защо си спечелила „Оскар“. Надявам се, че ще предадеш и на мен мъничко от твоята магия.

Кейт прегърна Джоузеф Найт. Не проговориха, но милувката на Джо показваше любовта му, както и гордостта от таланта на жена му. В прегръдката им имаше нещо тъй интимно, че Ив отвърна очи.

— Е, млади дами — обърна се Джо към Ив, като все още държеше Кейт в обятията си, — мисля, че вие двете свършихте повече от достатъчно за един ден. Нека се поздравим с успеха и утре да продължим на свеж ум с двеста и седемнайсета сцена.

Когато поведе Кейт към съблекалнята ѝ, Ив си каза, че в усмивката и в прегръдката му се крие още нещо. Бързаше да прибере младата си жена у дома, за да може да я люби.

В миналото, когато Ив за първи път срещна Джоузеф Найт, най-силно я впечатли и впоследствие я подлуди тайнствеността в очите му. Мислите му напълно се скриваха в тях. Но след войната се беше променил. Опитът сякаш го бе омекотил и го бе направил по-открит.

Близостта на любимата жена засилваше промяната в него. Не се мъчеше да прикрива мъжкия си инстинкт зад възхищението от играта ѝ или желанието да бъде по-близо физически до нея зад умората от тежката целодневна работа в студиото. Чувствата му бяха поестествени, по-разбираеми.

— До утре сутринта — усмихна се Ив и ги остави.

Тръгна към съблекалнята си със сценария в ръка и отвори вратата. Преди да влезе, се обърна за миг и видя как Джо и Кейт стоят прегърнати в мрака на снимачния павилион. Колко влюбени изглеждаха!

А Ив, също като образа, който изграждаше във филма, се прибираще у дома, за да живее самотния си живот.

В съблекалнята намери броя на „Холивуд Рипортър“ с днешния материал за „Сбогом на любовта“. На първа страница имаше увеличена снимка на Кейт и нейна снимка, както и една по-малка на Джо в студиото, по риза.

Ив седна и се зае да сваля грима. Погледна лицето си в огледалото. Колко се бе променило през последните години! Не можеше да се познае. Прочутата ѝ външност на порцеланова статуетка бе изчезнала, изтрита от времето и безнадеждността.

После погледна снимката на Кейт. Тя изобщо не се беше променила. Оставаше си същото чувствено, тайнствено създание отпреди четири години, когато Джо я извади от тълпата актьори и ѝ каза да поеме ролята на Ив.

Чувствена, загадъчна жена и все пак тъй млада и свежа. Нищо чудно, че Джо не може да ѝ устои.

Мислейки така, Ив извади ножичките от тоалетния си несесер, за да отреже крайчето на един от ноктите си, което ѝ пречеше. Но вместо това, както бе хванала ножичките, отмести поглед към отражението си в огледалото. Дълго остана така, сякаш потънала в мечти.

Погледът ѝ се замъгли и двете лица — онова от вестникарската страница и другото, от огледалото, се изтриха. Пред очите ѝ пробягнах Джоузеф Найт и жена му, които събличаха взаимно дрехите си, после ѝ се зави свят. Стаята се завъртя около нея. Започна да ѝ се гади и тя застана на глас.

После отново погледна вестника. Върху снимката на Кейт бе капнала капка от собствената ѝ кръв. Ив с изненада погледна ръката си. В средата на дланта ѝ имаше дълбока прободна рана. Кръвта плавно се стичаше от нея и образуваше малко тъмно петно върху вестника.

Ив бе поразена. Раната бе много дълбока, но тя не бе почувствала нито пробождане, нито болка. Сякаш раната бе станала от само себе си.

Погледна към вестника. Кървавото петно се разливаше над лицето на Кейт и го закриваше.

Ив не помръдна, за да потърси нещо да се избърше или да спре кръвта. Гледаше в захлас как собствената ѝ кръв удавя красивото лице

пред нея, как всяка капка попива във вестникарската хартия и как на нейно място веднага идва друга.

Ив въздъхна. Очите ѝ наполовина се притвориха. Чувствата, които изпитваше, ѝ бяха непознати. Не я болеше. Нито ръката, нито сърцето.

Изпитваше само облекчение.

Два дни по-късно Кейт излезе да пазарува по булевард Уилшър.

Джо я беше освободил, докато снимаше една от сцените на Ив със Самюъл Рейнс в кулминацията на филма. Кейт щеше да работи две тежки сцени следобед — една с Ив и друга с жанровата актриса, която играеше майката на героинята.

В момента Кейт бе свободна. Беше спала до късно и се събуди освежена в десет часа. Реши да навести любимия си модист, за да си избере рокля за премиерата на филма.

Вървеше бодро по улицата, облечена в леки панталони и пуловер. Беше с тъмни очила, които я правеха да изглежда като хилядите други блондинки из холивудските улици. Хората разпознаваха прочутото ѝ лице само когато златистите ѝ очи бяха открити.

Спря пред един магазин и се загледа в изложените обувки. Ужасно ѝ трябваша нови обувки. Тези, които носеше в студиото, бяха овехтели и изтъркани.

Тъкмо се готвеше да влезе, когато в стъклото на витрината зърна отражението на някакъв мъж, застанал зад нея.

— Ей, гълъбче, откога не сме се виждали! — разнесе се познат глас.

Кейт се вцепени. Не се обърна. Лицето в осветената от слънцето витрина бе мътно, но не можеше да сбърка гласа, както не можеше да сбърка усещането за премала в стомаха.

Беше Куентин.

Тя погледна пак отражението му. Беше облечен в евтин костюм с крещяща връзка и шапка с ярка панделка. Устните му бяха полуотворени и зъбите му проблясваха в широка усмивка.

— Как ме позна? — попита тя, без да се обръща.

Той се засмя.

— Много лесно. Кой не познава прочутото лице на Кейт Хамилтън, най-голямата звезда в Холивуд? Няма друга като теб, Кейти.

Тя настръхна, когато чу галеното си име, изречено от него, но не каза нищо.

Той огледа тялото ѝ, тъй умело прикрито в простото облекло, и тъмните очила.

— Добре си се пременила. Но всеки мъж ще познае жена си, нали така?

По тялото на Кейт пробягаха ледени тръпки. Чак сега си спомни, че някакъв вътрешен глас отдавна я предупреждаваше за настъпването на този момент. Трябваше да се вслуша в него. Сега бе много късно.

— Напоследък доста често гледаш да се скриеш. — Усмивката на Куентин грееше във витрината. — Искаш да си като другите, а?

Той замълча. Кейт усещаше, че се готви да каже нещо страшно.

— Но за мен си оставаш моята законна съпруга — заключи той. — Това е главното, нали?

Кейт неволно се разтрепери. Страхът ѝ ожесточено се бореше с надигащата се в нея ярост. Откакто бе видяла Куентин за последен път, бе изминала цяла вечност. Нямаше да му позволи да връща времето назад.

— Не можеш да ме уплашиш — каза.

И в този миг осъзна, че някъде дълбоко в себе си е права. Изминалите години я бяха направили пламенна и горда. Любовта ѝ към Джо я бе направила още по-силна. Куентин бе евтин мошеник, жалък спомен отминалото.

Той сбърчи вежди.

— Така ли? Не се плашиш значи! Ами че ти си била много смела! Аз пък си мислех, че двуженството плаши доста хора.

Изчака, за да види ефекта от думите си. Кейт не отвърна.

— Мъжът ти знае ли за мен? — продължи той. — Знае ли за кого си била още женена, когато си отивала с него под венчилото?

Кейт бе като гръмната. От години мисълта за Куентин изобщо не я занимаваше. Женитбата с него бе нещо тъй незначително, тъй должно, тъй напълно изтрито от дългите бурни години в живота ѝ, че ѝ се струваше нереално. Куентин имаше точно толкова право да застава на пътя ѝ, колкото Рей, майка ѝ или някое от момчетата, които преди цяла вечност ѝ се присмиваха в училище.

Куентин бе жалко насекомо. Не съществуваше за нея. Мръсният му мизерен живот вече не я засягаше.

И все пак той бе неин мъж. Това не можеше да отрече.

Обърна се и го погледна. Воднистосините му очи блестяха с познатата ѝ смесица от сластолюбие, алчност и хитрост. Оглеждаше я внимателно.

— Не ме е страх от теб — каза тя.

Той вдигна вежди — свалеше ѝ шапка за дързостта.

— Ти си нахална малка кучка, това ще ти кажа. Но успехите често правят това с жените. Доста хора си измамила, Кейти. Голямата холивудска звезда, няма що! Никой ли не подозира коя си всъщност? Никой ли не иска да знае откъде идваш?

Кейт го гледаше, без да мигне.

— Не ме интересува кой какво иска да знае. И не ме интересува кой какво знае. Ако гониш някакви лични цели, Куентин, обади се на адвокатата ми. Той ще се занимае с теб. Сега се махай от очите ми.

Собствената ѝ дързост я изумяваше. Само се молеше да издържи още малко, докато той си отиде.

Той я измери с поглед. Мъчеше се да прецени доколко е твърда, тя го почувства.

Намери още смелост в себе си и добави.

— Ти си извън живота ми. И там ще останеш.

Красивите ѝ устни се извиха в заплашителна усмивка.

— Да повикам ли полицај?

Куентин я погледна. В този миг тя съзря тайната в дъното на очите му криеше още нещо от нея — някакво оръжие. Не бе успяла да го сплаши.

Това, което стана после, изтри усмивката от лицето ѝ.

С плавно, спокойно движение Куентин разтвори едната страна на спортното си сако. Кейт видя увеличена гланцова снимка, забодена за хастара.

Когато я позна, дъхът ѝ застина в гърлото.

На снимката бе тя — гола, в обятията на Крис Хетинджър.

Крис, който се бе самоубил преди осем години заради нея и Куентин.

Очите ѝ, приковани в снимката, широко се разтвориха. Куентин, без да бърза, пусна сакоето си.

— Още ли искаш да викаш полицај?

На лицето му бе изписано същото пакостливо изражение, което тя някога познаваше толкова добре. Но сега той не се шегуваше. Устните му бяха присвити от омраза.

Кейт едва сдържаше дъха си. Това, което бе зърнала за миг в сакото му, бе разтърсило цялото ѝ същество. Още не можеше да повярва.

— Аз мислех...

— Мислела си, че си прибрала всичко — довърши думите ѝ той. — Ах, Кейти, Кейти. Нещо си се объркала. За всеки случай си бях направил копие на негативите. Винаги съм си бил предпазлив, не помниш ли? Когато става дума за бизнес, много внимавам. Ти май си ме подценявала, малка Кейти. Недей да ме подценяваш и сега.

Кейт местеше поглед от цинично ухиленото му лице към спортното сако, под което сякаш усещаше изображението нагодите, преплетени тела. Помъчи се да овладее нервите си.

— Време е двамата с теб да си поприказваме — рече Куентин.

Разкрачи крака и застана по-твърдо пред нея. Изведнъж си припомни какъв бе вкусът му, миризмата му, когато се любеше с нея. От мисълта за това ѝ се доповръща.

Той усещаше надмощието си. При вида на снимката смелостта ѝ се бе изпарила. Затова попита:

— Кога и къде?

Тя отчаяно мислеше за снимачния си график.

— В момента снимам филм. Почти е невъзможно да се измъкна.

— Ще измислиш нещо. Ти си изобретателно момиче.

Кейт въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Къде да те намеря?

Той извади писалка. После, за неин ужас, дръпна снимката с размери осем на десет от вътрешността на сакото си и започна да пише на гърба ѝ. Подаде ѝ я с присмехулно безразличие към минувачите, които можеха да я видят.

— Хотел „Брукмонт“. Записал съм номера на стаята и телефона. Обади ми се довечера преди единайсет. Ако не, ще ти се обадя аз.

Тя набързо сгъна изобличителната снимка. Пъхна я в чантата си. Остана така, загледана в него. Той усещаше страха ѝ през тъмните очила.

Устните му се изкривиха в язвителна усмивка.

— Кралицата на екрана... — В гласа му имаше явна злонамереност. — Доста хора си измамила, малка моя Кейти.

Кейт успя да овладее треперенето на гласа си и каза студено.

— Махай се от очите ми.

Усмивката на Куентин стана още по-широка. Той докосна ръба на шапката си с иронично-почтително движение, обърна се и тръгна по тротоара. Походката му бе наперена и ленива.

Изглеждаше точно какъвто бе и какъвто го помнеше — евтин мошеник. За всичките тия години изобщо не се бе променил.

А Кейт бе на светлинни години далеч от това, което бе, когато живееше с него.

Но сега бъдещето ѝ бе в ръцете му. И той много добре го знаеше.

Когато Кейт се обади, Куентин чакаше в стаята си в хотел „Брукмонт“.

— Ето, обаждам се — каза тя студено. — Какво искаш?

— Искам да се срещнем — отвърна Куентин, като всмукна от цигарата си и отново легна в леглото. — Имаме какво да си кажем.

Настъпи мълчание.

— Ще се срещна с теб само веднъж — каза Кейт. — Каквото поискаш, ще ти го дам, но само веднъж. След това не искам да те виждам повече. Ясно ли е?

Куентин се усмихна. Значи добре си беше помислила.

— Добре, малката. Щом казваш, така да бъде. Искам само една честна сделка и изчезвам от живота ти. Къде да се срещнем?

— Не и в Холивуд — отвърна тя. — Някъде извън града.

Куентин се замисли.

— Какво ще кажеш за Санта Моника? Долу при океана. Или малко по-нагоре по брега.

— Страхувам се, че ще ме познаят — каза Кейт.

— Сложи си перука — прозина се Куентин. — Днес не ми беше толкова лесно да те позная. Много се притесняваш, ще си повредиш нервите.

— Чакай малко. Ние с Джо... с мъжа ми имаме една къща в планината. На брега на едно езеро. Напълно усамотена. Наоколо няма никой друг. Ще ти кажа как да стигнеш. Никой няма да разбере, че сме били там.

— Колко е далече?

— На около два часа оттук. В Сиерата.

Куентин въздъхна раздражено.

— Добре. Казвай как се отива дотам.

Но мозъкът му трескаво работеше. Беше нащрек.

Кейт му даде точни указания и му обясни как да стигне до къщата, без да го забележи никой.

— Ще се срещнем там утре вечер. В единайсет. Няма да ми е лесно да се измъкна. В момента сме в разгара на снимките. Но ще се оправя някак.

— Така те искам, малката — усмихна се Куентин и изгаси цигарата си в кривия метален пепелник. — Донеси петдесет хиляди. Това ще е достатъчно.

Настъпи мълчание.

— Нямам толкова пари — каза най-сетне Кейт. — Ти си полудял.

Куентин се ухили. Устните му почти се допираха до мръсната слушалка на хотелския телефон.

— Лошо. Тогавя целият свят ще разбере, че си двуженка, Кейти. И курва, и изнудвачка. Мисля, че няма какво повече да говорим.

— Чакай!

Той усети, че тя трескаво размишлява. Запали нова цигара. Не бързаше заникъде.

— Утре мога да намеря два̀сет или трийсет хиляди. Ще ти изпратя остатъка по-нататък. Това е, което мога да направя. Нямам толкова пари, колкото си мислиш.

— Не ме прави на глупак и не се опитвай да се криеш от мен. Много добре знам какви пари имаш — и ти, и мъжът ти. Проучил съм.

— В такъв случай ти е ясно, че не мога да намеря толкова пари за един ден — настоя Кейт. — Парите не стоят просто така в банката. Вложени са в различни начинания. Трябва ми време.

Отново настъпи мълчание.

— Е? — обади се Кейт, като безуспешно се опитваше да прикрие страха в гласа си.

— Добре — каза най-после Куентин. — Донеси каквото имаш, а аз ще ти дам един адрес, където да изпратиш остатъка.

— И да не забравиш да вземеш всичко със себе си — напомни му тя. — Всички снимки, всички негативи. Ясно ли е?

— Виж какво — заусуква го Куентин, — щом трябва да чакам за остатъка от парите, и ти ще почакаш за последния негатив. Нали играем честно, малката.

Усмихна се и зачака, докато Кейт обмисляше сделката.

— Добре — каза най-после тя. — Но след утре вечер не искам да те виждам. Ще се срещнем само веднъж. Ясно ли е?

— Дадено, сладка моя. Дадено. Ние с теб се разбираме.

— Дочуване.

Студенината на гласа ѝ бе красноречива.

Куентин остави слушалката.

Полежа още, сложил ръце зад главата си, загледан в тавана. После стана и издърпа изпод леглото един куфар. Щракна ключалките, отвори го и извади два плика. Отвори единия и погледна вътре. В него имаше десетина снимки на Кейт в обятията на Крис Хетинджър в Сан Диего. Кейт беше гола и по лицето ѝ бе изписано висше удоволствие, граничещо с блаженство. Бе прегърнала момчето нежно, ръцете ѝ притискаха гърба му.

Куентин погледна снимките и стисна зъби. Изпсува тихо и ги набута обратно в плика. Вътре бяха и негативите. Хвърли плика на скрина. Утре щеше да го вземе със себе си.

После се наведе и отвори най-долното чекмедже на скрина. Беше празно. Дръпна го докрай, извади го и го занесе до леглото. Обърна го с дъното нагоре. После взе втория плик и го сложи върху обърнатото чекмедже. Намери ролката безцветна лепенка, която бе купил вчера, и залепи плика за дъното на чекмеджето. Върна го в скрина, после хвърли ролката в кошчето.

Усмихна се. В плика имаше втори копия на негативите и снимките. Утрешната му среща с Кейт нямаше да е последна. Ни най-малко.

Облече си костюма, внимателно сложи вратовръзка и със задоволство се огледа в огледалото. Изглеждаше добре, поне така си мислеше. Самоуверен, силен и красив.

Никоя жена не можеше да му се опре. Кейт трябва отдавна да го е разбрала. Утре щеше да ѝ даде добър урок.

Реши да излезе и да пийне нещо, за да отпразнува победата. И без това му трябваше жена. Разговорът му с Кейт бе раздразнил сетивата му.

На излизане от стаята зърна ролката лепенка на дъното на кошчето. Помисли малко, после я извади и я взе със себе си. Щеше да я хвърли в някоя боклукчийска кофа на улицата.

Нямаше смисъл да рискува напразно. Куентин се гордее с вниманието, което отдаваше на малките неща.

На другата вечер тръгна към планината. Остави си достатъчно време за шофиране не само защото не познаваше пътя, но и защото нямаше намерение да пристига в уречения час. Очакваше капан и искаше да е там поне един час по-рано.

Беше готов за всякакви изненади. Затова носеше със себе си и деветмилиметров пистолет с късо дуло.

Пътуването бе дълго и приятно. Още щом излезе от града, пое по черни планински пътища, които глухо шептяха под тежките колела на пакарда му. Мина през няколко градчета. Колкото повече се изкачваше в планината, толкова по-малки ставаха градчетата.

Когато стигна до упоменатото от Кейт, спря пред табелата.

„Клифтън Спрингс
Население 275“

Намери страничния път и тръгна право към езерото.

Продължи нататък, докато стигна до едно отклонение в черния път, през средата на който вървеше дебела тревна ивица. Имаше голяма табела, на която пишеше: „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ. МИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Кейт бе споменала и за нея.

Свърна в частния път. След около миля и половина видя къщата. Изглеждаше точно както Кейт му я беше описала — сгушена сред гъста туфа от борове и кедри. Езерото не се виждаше — беше отвъд дърветата.

Куентин намери мястото, където Кейт му бе казала да паркира колата — зад група млади дървета. Но той не паркира там. След като проучи терена, намери ново място, на около сто метра от другото, невидимо не само за случайния минувач, но и за всеки, който идваше по пътя. Скри колата там и извървя пеша разстоянието до къщата.

Заобиколи я, като внимаваше да не настъпи някой клон, купчинка пръст или борови иглички. Погледна часовника си. Девет и половина — беше подранил с час и половина.

Хижата, беше тъмна. Куентин тихо, на пръсти мина през верандата и се опита да отвори вратата. Беше заключено. След кратко колебание почука силно. Никой не отвърна.

Той заобиколи, отиде до един страничен прозорец и го отвори с помощта на инструмент, който предвидливо беше взел със себе си. Не вдигна никакъв шум. Вмъкна се вътре, затвори прозореца след себе си и извади джобно фенерче.

Претърси колибата, като надникна във всички шкафове и килери. Нямаше нищо особено. Беше обикновена планинска хижа с кухненски уреди, всичко необходимо за каране на лодка и риболов. Всичко бе непретенциозно и просто — не приличаше на убежище за почивка на прочути холивудски звезди.

В едно от чекмеджетата в спалнята откри женски бански костюми. Извади един и го доближи до лицето си. Намери чатала и с иронична усмивка го целуна.

Погледна леглото. Двойно легло с ватирана кувертюра. Значи тук Кейт спеше с мъжа си. Тук се чукаше с Джоузеф Найт.

Това бе гнездото, което бе свила, за да си живее щастливо. Когато се замисли за богатството ѝ, за приказната ѝ женитба и за собствената си бездънна бедност, Куентин изпита за момент изблик на злоба. На нея късметът ѝ се бе усмихвал толкова пъти, а на него — нито веднъж.

Но довечера всичко щеше да се промени.

Той още веднъж обиколи хижата, после седна и зачака. Искаше му се да запали цигара, но от предпазливост се въздържа.

Мина доста време, или поне така му се стори, когато най-сетне чу далечен шум от мотор. Той се изправи в стола си. Отиде до прозореца в дневната и загледа през пердето приближаващата кола.

Гумите тихо пукаха по черния път. Колата спря, но той не виждаше къде. Зачака. Дишаше учестено, ушите му бяха наострени. Погледна часовника си. Десет и четирийсет и пет. Значи все пак не се бе опитала да дойде по-рано и да му устрои клопка.

Пъхна се като крадец зад големия диван в дневната и зачака.

Най-сетне по терасата преминаха тихи стъпки, в ключалката се пъхна ключ. Вратата тихо се отвори, после се затвори.

Светна лампа. Куентин продължаваше да стои в убежището си. Надзърна и видя Кейт да съблича палтото си, да го прибира в дрешника, после влезе в кухнята. Видя я как налива вода в един чайник и го слага да заври.

После влезе в банята. Чу се шум от течаща вода. Когато излезе, видя, че бе събула обувките си. Беше облечена с проста пола и

пуловер. Протегна се към термостата на стената и газовото отопление забумтя. Чак сега Куентин усети колко студено е в къщата — планинският въздух режеше.

Кейт се върна в кухнята, където чайникът бе започнал да шуми.

Сега изглеждаше по-различна. Без слънчевите очила той можеше да види промяната, която годините бяха нанесли на лицето ѝ.

Изглеждаше напрегната и притеснена, но и необикновено хубава. Много по-хубава от времето, когато Куентин я познаваше. В ония дни бе още момиче — неоформено, без собствен стил. Тялото ѝ не бе лошо, ставаше и да легнеш с нея, но все още бе момиче. Сега беше жена. Годините я бяха оформили, бяха ѝ придали дълбочина.

И сласт, каквато по-рано не бе намирал в нея. Излъчваше се от всяко нейно движение, когато крачеше из кухнята, без да знае, че я наблюдават. Не беше онова сладострастие от „Кадифената паяжина“ — Куентин бе гледал филма поне десет пъти — и все пак имаше нещо общо с него. Камерата създаваше изкуствен, идеализиран образ, който все пак с някакви тайнствени нишки бе свързан с истинската жена зад нея. Кейт не беше жената от филма, но никой друг — нямаше да може да я изиграе с такава сексуална сила.

При вида ѝ — та тя бе неговата жена — Куентин почувства гъдел в слабините. Като я гледаше като най-обикновена жена в кухнята по къси чорапки, пола и пуловер, Куентин изпитваше такова желание, че едва издържаше.

Но се възпря, защото знаеше, че тази вечер трябваше да запази хладнокръвие. Това бе най-важната вечер в живота му.

Кейт стоеше в кухнята и мрачно гледаше пред себе си. Чайникът завря. Куентин разбра, че няма защо да се крие повече.

Когато тя се пресегна да си налее чай, той проговори.

— Хубава къщурка си имаш тук.

При звука на гласа му от устата ѝ се отрони приглушен вик. Тя изпусна чайника на печката. Врялата вода засъска по капака на печката и тя отскочи назад. Изключи газта и го погледна.

— Как успя...

Куентин се засмя и тръгна към нея.

— Не можа да видиш колата ми, а? Е, взех някои предпазни мерки. Ти ме познаваш, Кейти. Винаги внимавам. Преди да се захвана с нещо, обичам да знам къде и с кого ще го правя.

Тя го гледаше с ужас в очите. Това го караше да се чувства силен, беше му приятно. А видът на тялото ѝ, потръпващо до него, го възбуждаше. Това бе тялото, за което всяка нощ мечтаеха милиони мъже, откакто се бе появила в „Кадифената паяжина“.

Неговата жена...

Забравила за чая, тя върна чайника на колелото и се обърна към него.

— Нека приключим — каза. — Къде са снимките?

Куентин се усмихна.

— Най-напред да видя парите.

Тя прекоси стаята с леки стъпки, взе чантата си и я отвори. Той наблюдаваше движенията на тялото ѝ — слабите ѝ рамене, гърба ѝ и хубавия задник, гъвкавите бедра, които мърдаха под полата ѝ. Страхът я правеше още по-красива.

Тя извади кафяв плик, пълен с банкноти, и му го подаде.

— Тук са двайсет и осем хиляди долара. Това е всичко, което можах да събера. Ще ти изпратя остатъка, когато ми платят за новия филм. Това ще е най-малко след два месеца. Не мога нищо повече, затова, ако искаш, се съгласявай, ако искаш, недей.

Куентин я погледна и замислено кимна.

— Е, и? Къде са снимките?

— Снимките са тук. Както вече ти казах, обичам да вземам предпазни мерки. Ще ги получиш, преди да си тръгна.

Той млъкна и я погледна.

— Е, и? — попита тя отново с раздражение и уплаха. — Какво още? Не мога да те чакам цяла нощ.

Куентин бавно поклати глава.

— Виж какво — каза, — ти още си моя жена.

Тя се отдръпна от него. По лицето ѝ се изписа отвращение.

Той я наблюдаваше как се бори, за да овладее чувствата си. Мъчеше се да издигне между себе си и него стена, да му покаже, че е от друга класа, на друго положение и че го мрази.

— Никога не съм била твоя жена. За теб няма място в живота ми. Дадох ти парите. Сега ми дай снимките и се махай отук. И не си въобразявай, че между теб и мен има нещо, Куентин. Можеш да ме изнудваш, но не можеш да ме докоснеш.

В Куентин се разрази буря от ярост, толкова силна, че не можа да се удържи.

— Много хубаво го каза. Но законът е на моя страна, малката. У мен е брачното свидетелство и мога да го докажа. Можеш да си мислиш, че принадлежа на миналото ти, но ти още си госпожа Куентин Флауърс.

Кейт го гледаше сурово.

— Какво смяташ да правиш?

— Нищо — отвърна той. — Това засяга само нас. След тази вечер брачното свидетелство ще е само спомен. Няма да ме видиш повече. Малката ни сделка урежда всичко. Но — добави той — не ме карай да вярвам, че никога не сме значили нищо един за друг. Това ме обижда. И не е вярно.

Чакаше да види как ще реагира на думите му. Тя изглеждаше нащрек. Очите му се плъзнаха по тялото и — онова тяло, чиито форми караха милиони мъже да тръпнат от желание.

— Добре — каза тя. — Дай ми снимките и адреса, на който да ти изпратя парите. И си тръгвай.

— Ще си получиш снимките — усмихна се той. — И адреса ще си получиш. Но най-напред трябва да ми докажеш предаността си.

— Какво? — не повярва тя на ушите си.

Той остави пълния с пари плик на масата.

— Кейти, напоследък летиш много нависоко. А аз съм само едно обикновено момче. Работя, за да си изкарвам хляба, и живея в евтина хотелска стая. Ям отвратителна храна. Част съм от тълпата, която се мъчи да свърже двата края и която дава парите си, за да те гледа на екрана на кварталното кино.

Кейт озадачено смръщи вежди.

— Накъде биеш?

— Виждал съм те на кино как се перчиш и как се показваш пред милиони мъже. И съм седял в салона и съм гледал тялото ти горе на екрана, а наоколо е имало сума ти други момчета като мен. Когато бях в армията, имаше войничета, а сега — най-обикновени работници, дето с мъка си изкарват хляба. И съм се връщал у дома, и съм си лягал сам в леглото като милионите други мъже, и съм мислил за теб и съм мечтал да си при мен.

Кейт не каза нищо. Очите ѝ бяха присвити, гледаше го внимателно.

— Но между мен и милионите други нещастници има малка разлика — продължи Куентин с горчива усмивка. — Ти си ми жена.

Настъпи мълчание. Сега тя вече знаеше какво ѝ говори.

— Винаги можех да се изпъча в салона и да кажа на всички наоколо: „Ей, оная там е жена ми!“. И дори да ме сметнеха за луд, аз щях да си знам, че говоря божата истина. Какво ще кажеш за това, моето момиче?

Кейт го гледаше вторачено и в презрителния ѝ поглед се четеше недоверие.

— Нищо не мисля — отвърна тя. — И ти не трябва нищо да мислиш, Куентин.

— Да, но аз мисля — поправи я той. — Имам си законни права да го правя. Но ще се покажа достатъчно великодушен и ще се откажа от тези права. След тази вечер.

От думите му я побиха тръпки. Почувства, че ръцете ѝ изстиват.

— Махай се. Вече се разбрахме. Няма да ме докосваш.

Той поклати глава.

— Не бързай толкова. Само веднъж за из път, малката. Само една целувчица за сбогом между теб и мен. И тогава ще се разделим завинаги.

Кейт бе направила крачка назад. Той виждаше погнусата в очите ѝ. Неизвестно защо това още повече го възбуждаше.

— Ако не, ще се разприказвам. Какво мислиш, че ще си каже светът за теб, когато разбере, че си ми помагала да изнудвам до смърт едно невинно момче? Когато разбере как си използвала сексапилното си тяло, за да го убиеш? А важната клечка, дето ти е мъж? Бих искал да се запозная с него. Можем да си споделяме за теб, ако схващаш какво искам да кажа...

— Ако се доближиш до него, ще те убия — каза Кейт.

Куентин не отвърна. Вместо това я погледна многозначително. Знаеше много добре, че Кейт ще направи всичко, за да запази двата си живота отделени един от друг.

— Кой казва, че ще се доближавам до него? Всичко между нас ще свърши тази вечер, малката. Нашата сделка ще зачеркне всичко. Обещанието си е обещание. Прав ли съм?

Кейт го погледна втренчено. Той виждаше как умът ѝ трескаво работи, как претегля всички възможности и отчаяно търси спасение от това, което трябваше да стане. За нея нямаше изход. Той се бе погрижил за това.

Нещо в нея сякаш рухна.

— Добре. Ти победи.

Мина край него, отиде до лампата и я угаси. После тръгна пред него към спалнята. Започна нервно да се съблича.

— Недей да бързаш толкова — каза той и запали нощната лампа. — Искам да те гледам. Чакал съм този момент, Кейти, и ще му се наслаждавам.

Отиде до нея и я целуна по устните. Тя не отвърна. Той бавно съблече пуловера ѝ, като държеше лицето ѝ до своето. Тя усети евтиния му одеколон и извърна очи.

Той погледна сутиена ѝ и гладката загоряла кожа на раменете ѝ. После свали сутиена. Гърдите ѝ се откриха — твърди и гъвкави. Той ги обгърна с ръце, наслаждавайки се на страха, който усещаше в тялото ѝ. Значи това били гърдите, които издуваха дрехите ѝ от екрана, увеличени стократно от камерата на Джоузеф Найт, за да омайват и съблазняват цяло поколение мъже. После коленичи, за да разкопчае полата ѝ и изчака да се свлече на земята. Отдолу Кейт нямаше нищо, само пликчета. Той ги смъкна.

Гледката го омайваше. Преди години я познаваше тъй добре, че понякога дори му писваше. В ония дни доста ѝ изневеряваше.

Но сега притежаваше нещо тайнствено, което ставаше още по-тайнствено от известността ѝ и от образа ѝ от екрана, който я правеше нереална. Куентин бе гледал много пъти „Кадифената паяжина“ и бе чувствал как сетивата му се разбудят при вида на облеченото тяло на Кейт на екрана. И копнееше да я докосва и целува, сякаш е направена от вълшебен сексуално вещество.

И сега не бе разочарован. У Кейт наистина имаше нещо нереално. Забеляза го, когато тя стоеше в кухнята и не знаеше, че я наблюдава. Забеляза го в страха и неприязънта ѝ, когато му говореше. И го забелязваше сега, докато я гледаше гола пред себе си.

Тя наистина бе необикновена жена, различна от другите. Магията, която пръскаше от екрана, не бе просто илюзия. В нея имаше нещо истинско. Понякога дори го излъчваше.

Не го учудваше фактът, че Джоузеф Найт се бе оженил за нея почти веднага, след като ѝ повери ролята в „Каdifената паяжина“ и разквака холивудския клюкарник.

Никак не го учудваше.

Но тази вечер тя не принадлежеше на Джоузеф Найт. Тази вечер тя бе само за Куентин.

Той я взе в обятията си. Усети парфюма и сладкия, естествен мирис на тялото ѝ, който му напомняше за отминалите дни.

Той усети ужаса, който я обземаше, когато я докосваше, и разбра колко всеотдайно е влюбена в Найт. За нея той — Куентин — бе жалък червей, низко и безчестно същество.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Изпитваше извратена наслада от това, че е способен да я шокира и отвращава дори когато се развлича с нея. Нанесъл ѝ бе още по-пълно поражение, отколкото си мислеше.

Грубо я блъсна върху леглото. Бавно се съблече, извади пистолета от колана си и го сложи на скрина. Кейт изобщо не погледна към тялото му. Очите ѝ бяха все така втренчени в неговите. В златистите ѝ ириси се четеше пустота.

Той изгаси лампата, върна се в тъмното и се наведе над нея. Сноп лунни лъчи надникна през прозореца и обля тялото ѝ в синкава светлина. Той бе очарован — приличаше му на привидение.

Разтвори бедрата ѝ. При досега му те се разтрепериха. Членът между краката му бе твърд и изпънат. Едва сдържаше възбудата, която го изпълваше.

Протегна се да я докосне — беше напрегната.

— По-живо, малката, отпусни се. Винаги съм можел да те разиграя. Ти го знаеш, нали?

Зацелува гърдите ѝ и с наслада заразхожда език по зърната ѝ. После обсипа с целувки корема ѝ, чак до пъпа. Тялото ѝ потръпваше. Най-сетне зарови устни между краката ѝ. Нежният ѝ женски аромат го изпълни като еликсир. Огънят на желанието му се разгоря неудържимо. Беше великолепна. И негова.

Но тя бе все така напрегната. Безчувствена и обтегната като тетива.

Раздразнен от студенината ѝ, той я възседна през ханша и пъхна члена си между краката ѝ. Беше плъзгав за двама и лесно влезе в нея.

Изведнъж осъзна, че чука неотразимата Кейт Хамилтън, прочутата филмова звезда, жената на Джоузеф Найт, сексимвола на века, и го обзе върховно чувство на победа.

— Ето, ето — напяваше монотонно. — Колко е хубаво, нали, малката? Хайде, пообичай ме малко. Както преди.

Тя не му отвърщаше. Бе като мъртва в прегръдките му. Той заработи още по-усилено, задърпа я към себе си. Бездушността ѝ го вбесяваше.

— По дяволите — изсъска. — Искам да те видя как се чукаш, Кейти. Раздвижи се, де!

Тя не помръдна. Сякаш с безразличие се оставяше да я изнасят.

Той я удари силно през лицето с разтворен пестник.

— Хайде! Най-добре е да свикнеш да го правиш. Нали ще ми ставаш гадже...

Изведнъж млъкна. Усети, че е казал прекалено много. Нямаше намерение да ѝ разкрива всичко отсега. Но вече бе твърде късно. А когато усети как гъвкавото ѝ тяло трепна при тая най-страшна заплаха, загуби самообладание. Задвижи се отгоре ѝ още по-напористо, забиваше се в нея с цялата си мощ.

— Може и да свикнеш... — повтаряше като обезумял. — Ти ми принадлежиш. Винаги ще бъдеш моя. Никакъв Джоузеф Найт не може да го промени...

Смееше се, опиянен от ярост и ликуване.

— Само моя...

Думите секнаха в гърлото му, когато ръцете на Кейт изневиделица го удариха по лицето. Палците ѝ, водени от непознат инстинкт, се впиха право в очните му кухини. Той изкрещя пронизително и рязко се дръпна назад.

После се свлече на леглото до нея, свит на топка, като псуваше и държеше очите си с ръце. Кейт скочи на крака, застана до него и го загледа.

Бясната ярост го караше да забрави за болката, която му бе причинила.

— Свършено е с теб — зъбеше се той. — Ти ми принадлежиш. Ах, как ще те наредя, кучка такава! Само чакай мъжът ти да научи за мен...

Докато думите му проникваха в съзнанието ѝ, Кейт видя пистолета на скрина, където той го бе оставил.

— Всичко ще му кажа — продължаваше Куентин, като опипом я търсеше на леглото до себе си. — Само чакай да научи за тебе...

Кейт сграбчи пистолета и го насочи към главата на Куентин. Ръката ѝ трепереше. Отиде по-близо до него. Пистолетът беше почти до слепоочието му. Цялото ѝ тяло се тресеше, но пръстът ѝ напипа спусъка.

— Мислеше си, че си се отървала от мене — говореше Куентин. — Никога няма да се отървеш от мен, малката. Не и докато...

Пистолетът гръмна, преди да се е доизказал. Главата му се килна назад. Тялото му конвулсивно трепна и застина. Лежеше гол пред очите ѝ, почти като дете. Под главата му се заразпростира кърваво петно.

Кейт разбра, че е мъртъв. Безжизнено изцъклените му очи и положението на отпуснатото тяло недвусмислено го доказваха.

Тя се дръпна от него с вече ненужно насочения пистолет в ръка, сякаш искаше да го държи на разстояние. Пръстът ѝ бе замръзнал на спусъка, без да го пуска.

Чувствата, които таеше в себе си от момента, когато видя Куентин на булевард Уилшър, бурно се разразиха в нея. Но тя отново ги потисна. Още не бе свършила работата си. Трябваше да спасява един живот — живота си с Джоузеф Найт. Щеше да изпълни задачата си докрай.

Само ако можеше да заглуши бученето в мозъка си и да подчини тялото си на волята...

Остана така няколко минути, като автомат, твърде погълната от случилото се, за да може да се контролира. После забеляза кръвта, шуртяща по леглото от зеещата рана в черепа на Куентин. Бързо пъкна възглавница под главата му, после се отдръпна и го загледа. В гърдите ѝ бе заседнала буца, от която чувстваше, че ще припадне.

Остави пистолета и сграбчи с две ръце покривката на леглото. С мъка свали тялото на Куентин на пода и го уви в покривката.

Нареждайки си шепнешком какво да прави, отиде да потърси нещо, с което да го овърже. В килера за инструменти намери парче въже и с него пристегна покривката около Куентин.

Чак сега осъзна, че е гола. Извади от скрина чифт стари джинси и бързо ги обу. Облече една тениска, а в килера намери чифт платненки.

Продължавайки нервно да си шепне, повлече тялото на Куентин през дневната към входната врата. Огледа внимателно двора, за да се убеди, че наоколо няма никой, изтегли тялото по пътя до малкия пристан и го натовари в гребната лодка.

После заоглежда брега, като гризеше нокът и размишляваше какво да прави по-нататък.

На лунната светлина забеляза няколко големи камъка до водата. Хукна към тях и един по един ги пренесе в лодката. Джинсите ѝ се измокриха в ледената вода.

Върна се в къщата за въжето и прикрепи два от най-големите камъни към тялото на Куентин — единия на гърдите, а другия зад коленете му. Качи се в лодката и загреба към най-дълбоката част на езерото. С треперещи ръце бутна Куентин през борда. Тялото му изчезна в тъмната вода, повлечено надолу от тежестта на големите камъни. Появиха се няколко мехурчета, после всичко затихна.

Сега Кейт си спомни за пистолета.

Загреба обратно към брега, втурна се в къщата, върна се с него и загреба в друга посока. Спря на около сто метра от мястото, където бе изхвърлила Куентин, и метна и пистолета в езерото.

Седна за миг, загледана в огряната от лунна светлина вода. Само тя и езерото бяха посветени в нейната тайна. Куентин вече никога нямаше да може да ѝ вреди.

После се върна в къщата. Чакаше я работа.

Цялото ѝ тяло се тресеше, земетръсни вибрации бушуваха под кожата ѝ, но не ѝ пречеха да върши това, което трябваше. Свали чаршафите и ги смени с нови. После пребърка дрехите на Куентин. Намери портмонето му, малко дребни пари, джобно фенерче и връзка ключове — от кола и още някакъв ключ, сякаш от сейф. Имаше и ключ от стая номер 412 в хотел „Брукмонт“.

Кейт натъпка чаршафите и дрехите на Куентин в две калъфки за възглавници. Извади ги навън и ги остави до вратата.

После затърси колата на Куентин. Познаваше добре местността около хижата и само след няколко минути я откри. Отвори вратата с ключа, който бе взела от панталоните на Куентин. В багажника намери

кафявия плик със снимките и негативите. За миг се унесе в мисли, питаше се кога ли бе имал намерение да ѝ ги даде.

Пъхна плика в калъфката с дрехите на Куентин. Хвърли и двете калъфки в багажника на колата. После се върна в хижата, намери туба с пет литра бензин, сложи и нея в колата.

Изчисти хижата основно и изтри всички следи от Куентин и себе си. За щастие в спалнята нямаше кръв. Не бе проникнала през покривката на леглото. Избърса всичко, за да изтрие отпечатъците, стараяйки се да се сети къде Куентин може да е пипал.

После взе душ, за да измие кръвта от себе си. Когато излезе от банята, добре огледа всичко за последен път. Искаше да е сигурна, че къщата изглежда както обикновено. Облече дрехите, с които бе дошла от Холивуд, и сложи джинсите и тениската в багажника на колата на Куентин при другите дрехи.

Беше време да тръгва.

След като заключи хижата, отиде до пристана и се загледа в черната повърхност на езерото. Дъхът ѝ секна за миг — стори ѝ се, че вижда нещо над водата. Тялото на Куентин, престъплението ѝ, което излизаше на повърхността, за да я издаде... После осъзна, че греши. Беше просто лунната светлина по водата. Обърна се обратно и се запъти към гората.

Измина с колата на Куентин няколко мили по безлюдни странични пътища, докато стигна до едно пусто сметище. Там заля дрехите и калъфките с бензин, напъха ги в метален бидон и ги запали. Търпеливо зачака, заглеждана в горящите дрехи, като разръчкваше с пръчка димящия куп. Пред очите ѝ горяха снимките, на които бе гола в ръцете на Крис Хетинджър. Остана там и старателно поддържаше огъня, докато не изчезна всичко и не остана само неузнаваема пепел.

Погледна часовника си. Беше дванайсет и петнайсет.

Влезе отново в колата на Куентин и я закара в Холивуд.

Знаеше много добре, че не може да я остави до къщата или другаде наблизко. Това бе най-важното. Трябваше да я върне някъде до хотела на Куентин в Холивуд.

Двата часа кормуване сякаш изминаха за миг. През цялото време Кейт не мислеше за нищо друго, освен за живота си с Джоузеф Найт и за това, което правеше, за да го спаси. Равномерното треперене на крайниците ѝ не спря през целия път.

Иначе продължителното влизане в Лос Анджелис откъм планините се оказа лесно, защото в този час по шосетата почти нямаше движение. Кейт спря до една телефонна будка и намери в белите страници адреса на хотел „Брукмонт“. Откара колата дотам, пообиколи набързо района и паркира на улицата, на две преки от хотела. Изтри отпечатъците от пръстите си по кормилото, лоста за скоростите и ключовете, после ги остави на таблото. Другите ключове запази.

Погледна ръчния си часовник. Беше само два и половина. Имаше пред себе си цялата нощ.

Щеше да има нужда от нея.

Оставаше въпросът с нейната кола. Тя бе паркирана до къщата при езерото. Трябваше да я прибере.

Бе мислила за този момент, докато караше надолу. Това бе най-опасното от всичко, защото бе необходимо да рискува и да се довери на друг човек.

Отиде до близкия телефонен автомат и набра един номер.

Обади се плътен мъжки глас — напълно бодър. Тя се усмихна. Беше предположила, че ще е буден по това време.

— Здравей, Норман. Аз съм.

— Кейти! — извика Норман. — Защо не си в леглото? За бога, момиче, утре си на снимки. Да нямаш неприятности?

— Норман, имам нужда от помощта ти. Веднага. Можеш ли да дойдеш на ъгъла на Ла Бреа и Сънсет?

— Да, разбира се. Но...

— Ела с колата. Ще пътуваме.

— Идвам, миличка. Ти само чакай там. Норман ще ти помогне.

Кейт затвори. Знаеше, че след няколко минути Норман ще е до нея, готов да направи всичко на света, за да ѝ помогне и да държи устата си затворена. Той бе единственият ѝ приятел.

Припомни си изминалите двацет и четири часа. Беше се сблъскала с най-голямата трудност в краткия си живот. Но я бе преодоляла.

Когато махнеше колата си от района на хижата, нямаше да съществува никаква следа от пътуването ѝ, освен в паметта на Норман, който щеше да я откара дотам. Всичко в къщата бе както обикновено, освен чифт сменени чаршафи на леглото и две липсващи калъфки за

възглавници, за които знаеше само тя. Бе премахнала всички следи от Куентин. Колата му беше в Лос Анджелис. Доказателствата, които бе взел със себе си в колибата, бяха унищожени.

А самият Куентин бе на дъното на езерото, където никой никога нямаше да го открие.

Всичко бе прикрито. Престъплението на Кейт не бе оставило следи.

Джоузеф Нйт нямаше никога да узнае истината за нея.

В единайсет часа на другата сутрин Норман Уеб влезе в хотел „Брукмонт“ на Мелроуз Авеню. В джоба му бе ключът от стая 412, който Кейт му бе дала предната вечер.

Норман бе спал не повече от два часа, след като откара Кейт в планината и се върна вкъщи. Но изглеждаше свеж и бодър. Открай време страдаше от безсъние и навремето бе сътворил най-силните си произведения в малките часове, та бе свикнал да живее с малко сън.

Той влезе във фойето с небрежна стъпка. На рецепцията се бе облакътвил ленив администратор и дъвчеше дъвка. Може би половината от ключовете си бяха по местата. Това бе явно хотел за проходящи клиенти, посещаван от скитници, търсеци евтина нощувка.

Администраторът го погледна с познатата смесица от досада и подозрение, присъща на неговия занаят.

Малките му лъскави очички веднага оцениха прическата и възможната стойност на дрехите на Норман. За щастие Норман имаше вид на закъсал. Яката му бе протрита, а костюмът и обувките бяха много стари.

— Добро утро — каза Норман. — Имате ли стаи?

Без да проговори, мъжът се обърна и извади ключ от една преградка.

— За колко време?

— Само за довечера — отвърна Норман. — Ако стаята ми хареса, може да остана и седмица. И ако може по-височко. Не понасям ресторантски миризми.

Администраторът сви презрително рамене, обърна се, прибра първия, ключ и извади друг.

— Деветстотин седемдесет и трета. Достатъчно ли е високо?

— Благодаря — каза Норман.

— Нямате ли багаж? — попита администраторът с досада и подозрение.

— Ще го донеса по-късно — отвърна Норман. — Разбира се, ако ми хареса стаята — добави с лека надменност, защото искаше да го

подразни.

— Ще я харесате — отмъсти си администраторът, като отново огледа дрехите на Норман. — Трябва ли ви момче?

— Не, благодаря — усмихна се Норман.

След като нямаше багаж, единствената причина, поради която можеше да му дотрябва момче, бе, за да му намери жена за през нощта. Нямаше намерение да стои в тая сграда повече от двайсет минути.

Подписа се в хотелския регистър, взе ключа и се качи с малкия асансьор до деветия етаж. Излезе на една площадка със старо пропукано огледало, протрит килим и стени, които изглеждаха неравни под петдесетте си пласта боя.

Тръгна по коридора и намери стълбите. Без да влиза в стаята си, слезе по стълбите до четвъртия етаж. Стълбището бе мръсно и пълно с боклуци. Когато излезе на четвъртия етаж, тръгна предпазливо по коридора. Не се виждаха камериерки.

Лесно намери стая 412 и опита ключа, който Кейт му бе дала. Вмъкна се вътре и безшумно затвори след себе си.

Леглото бе оправено. Небрежната домашна обстановка напомняше по-скоро на мебелирана, отколкото на хотелска стая.

Една хлебарка вяло напредваше по дъските на пода. До прозореца имаше нацърбена маса с вестник, пепелник, почистен от угарки от камериерката, и половинлитрова бутилка евтино ръжено уиски.

До стената, встрани от гардероба, бе изправен куфар. Върху нацърбената маса до прозореца имаше разтворен вестник. В гардероба имаше три ризи и два чифта панталони. Имаше и две спортни сака и още един чифт обувки. Наемателят вероятно си падаше конте, въпреки че пътуваше с малко багаж.

В банята видя четка за зъби и паста в стъклена чаша, четка за бръснене, крем за бръснене, изправена самобръсначка, шише евтин мъжки одеколон. Нямаше четка за коса. Кърпите бяха току-що сменени. Явно камериерката бе идвала, след като клиентът бе излязъл за последен път от стаята.

До леглото имаше малък скрин. Норман отвори горното чекмедже. Намери мръсно бельо и едно списание с голи жени.

Другите две чекмеджета бяха празни.

Норман се замисли. Чувстваше, че нещо липсва. Досега не бе намерил нищо, свързано със самоличността на наемателя. Сигурно бе пропуснал нещо, или пък човекът бе взел мерки, за да скрие самоличността си.

После погледна към нащърбената маса до прозореца.

Отиде до нея и взе вестника. Беше сгънат на фиша за конни надбягвания. Имената на няколко коня, които вчера бяха бягали в Санта Анита, бяха оградени.

Норман одобрително се усмихна. Конете бяха същите, които той бе избрал вчера.

Когато оставяше вестника, забеляза едно листче на масата. Имаше нещо написано.

„Посока Санта Моника до шосе М. После по шосе 14 в северна посока до шосе 395. Завой наляво при Клифтън Спрингс. После по тесния път до бензиностанцията, ляво една миля, дясно черен път до къщата.“

Норман четеше и кимаше. Указанията бяха за хижата на Найт в планината. Той бе карал по същия този път снощи с Кейт в колата си и я бе оставил там в четири и половина сутринта.

Предполагаше, че се е върнала със собствената си кола. Беше го помолила и той не ѝ зададе никакви въпроси. Но не можеше да се въздържа от предположения.

Кейт бе оставила колата си при хижата и го бе замолила да я откара дотам, за да си я прибере.

Защо?

Норман внимателно сгъна бележката и я прибра в джоба си. После се обърна да разгледа стаята отново.

Кейт го бе помолила да дойде тук, да влезе в стая 412 и внимателно да я претърси. Явно бе изпаднала в беда и несъмнено очакваше в тази стая да има нещо опасно и компрометиращо. Задачата на Норман бе да го намери.

Опита се да разсъди като детектив. Знаеше, че тук трябва да е скрито нещо. Погледна под дюшека, после под леглото. Нищо. Прегледа гардероба. Провери всички кътчета на стаята.

После издърпа чекмеджетата от скрина.

Намери това, което търсеше под най-долното. Голям кафяв плик, прикрепен с лепенка за дъното на чекмеджето.

Откачи го, върна чекмеджетата на местата им, седна на леглото и извади джобното си ножче. Разряза плика и го отвори.

Когато изсипа съдържанието му върху покривката на леглото, очите му широко се разтвориха.

Имаше изрезки от вестници. Нещо за самоубийството на някакъв младеж. Имаше и две-три писма. Позна почерка на Кейт, въпреки че изглеждаше някак различен.

Имаше и снимки.

Бяха седем. Кейт гола в прегръдките на някакво момче. Лежаха на одеяло, около тях имаше трева. Снимките бяха със зърнеста структура, сякаш бе употребен телеобектив. Но бяха много красноречиви. Телата бяха вкопчени в страстна прегръдка. Момчето нежно държеше Кейт в обятията си, а нейната ръка бе обвита около врата му. На някои от снимките краката ѝ опасваха кръста му. На други той целуваше гърдите ѝ — заоблените форми с бисерна кожа изглеждаха зрели и прелестни до устните му.

На три от снимките имаха полов акт. Момчето бе върху нея, младото му тяло бе напрегнато и изопнато. Лицето на Кейт бе изпълнено с момински унес и с нежност, която я правеше изключително красива.

На снимките изглеждаше много по-млада. Бяха правени най-малко преди седем-осем години. Навярно бе още момиче, на седемнайсет-осемнайсет години. Лицето ѝ бе неоформено, младежко, съвсем различно от зрялото лице, чиято сложна красота властваше в „Каdifената паяжина“. Но в тялото ѝ вече се отгатваше земната женственост, която я правеше неотразима за милиони кинозрителите. И тук за първи път се откриваше — поне за Норман — голотата, която на холивудския екран бе скрита под дрехите ѝ.

Изразът на очите ѝ, когато притискаше момчето до гърдите си, бе завладяващ. Излагаше на показ кротостта на младостта, насложена върху нещо вечно и мъдро. Невинност и опит поетично се застъпваха в един човешки образ, в едно чудно красиво лице.

Норман дълго гледа снимките. После надзърна в плика. Както и предполагаше, имаше и негативи. Преброи ги. Бяха повече от

снимките.

После прегледа вестникарските статии. Имаше снимка на жертвата — самоубилото се момче. Сравни го с другите снимки. Момчето бе едно и също.

Норман умееше да събира две и две. Явно снимките бяха ползвани за изнудване на Кейт. Стаята бе на изнудвача. Но по всяка вероятност снимките бяха използвани за изнудване и на самото момче или може би на семейството му. Доказваха, че е било в сексуална връзка с момиче, което по някаква причина му е било забранено. Момичето бе Кейт.

И точно затова момчето се бе самоубило. Или поне така изглеждаше. Следователно изнудвачът изкарваше двойна облага от снимките си.

Кой бе той?

Норман напразно огледа стаята още веднъж. Нямаше друга следа от самоличността на наемателя, освен почерка на бележката.

Застана пред снимките, все още наредени по леглото. По непонятна за него причина от гледката на голото тяло на Кейт и на невинната ѝ страст очите му се замъглиха. Бе тъй красива! И всичко това бе такава загадка...

После прибра снимките в плика заедно с вестникарските изрезки и негативите. Взе написаната на ръка бележка и я сложи в джоба си.

Седна на стола до прозореца и дълго мисли. Очите му внимателно изследваха стаята. После отвори куфара върху леглото и започна да слага вътре всичко, което намери в стаята. Самобръсначката, четката за зъби, дрехите, дори вестника.

Когато свърши, огледа стаята. Извади носната си кърпа и избърса с нея няколко места, където можеше да е оставил отпечатъци.

Затвори куфара, провери дали ключът е още в него и излезе.

Тръгна по коридора, стигна до стълбите и се качи до деветия етаж, където влезе в своята стая. Дръпна завивката на леглото и го разхвърля, сякаш някой е спал в него. Влезе в банята, пи от водната чаша, отвори сапуна на мивката и пусна за малко душа.

Помисли дали да не изпуши една цигара и да остави фасата в пепелника, но реши, че е прекалено рисковано да оставя след себе си такива следи.

Когато се събраха достатъчно доказателства, че в стаята е живяно, остави ключа на масата и излезе, като тихо затвори вратата след себе си.

Тръгна надолу по стълбите към задния вход на хотела. Излизаше на една глуха уличка. Хванал куфара в ръка, Норман тръгна с небрежна походка, като се опитваше да не привлича вниманието на минавачите.

Десет минути по-късно беше в колата си. Запали мотора и потегли. Трябваше да спре веднъж по пътя си към студия „Монарк“.

В колата му бяха доказателствата за миналото на Кейт, грижливо скрити от любопитни очи. Беше доволен от приключенската част на работата, която бе свършил.

Изобщо не му мина през ум да провери дали някой не го следи.

Кейт беше на снимачната площадка в дванайсети снимачен павилион на „Монарк“ и работеше по пети дубъл на една от най-важните сцени във филма.

За всички в студиото бе ясно, че Кейт не е на себе си. Изглеждаше изморена и в репликите ѝ се долавяха фалшиви нотки, които не бяха типични за нея. Партньорът ѝ, Самюъл Рейнс, правеше всичко възможно, за да ѝ помага, но тя сякаш не можеше да се овладее.

— Стоп! — извика Джоузеф Найт и отрязва дубъла. Излезе иззад камерата и повика Кейт настрана.

— Кейт, всичко наред ли е? Може би засега трябва да оставим тази сцена. Струва ми се, че имаш нужда от почивка.

Кейт го погледна смутено.

— Не. Ще го направя както трябва. Сигурна съм. Съжалявам, че създавам толкова неприятности. Дай ми само още една възможност.

— Сигурна ли си? Изглеждаш много бледна.

Явно бе загрижен. Предната нощ му каза, че ѝ се обаждала по спешност старата ѝ приятелка Мелани. Обясни, че Мелани изживявала неочаквана криза — някаква любовна история — и имала нужда от приятелска подкрепа. Каза на Джо, че ще остане през нощта у Мелани и ще се върне на работа на другата сутрин.

Претекстът би звучал съвсем правдоподобно, ако не бе фактът, че след мъчителната нощ тя се чувстваше емоционално съсипана и не бе

в състояние да играе. Тази сутрин се опитваше свръх силите си поне да наподобява актьорска игра, но не се получаваше.

Всеки път, когато Самюъл Рейнс я целуваше и я обгръщаше с ръце, тя чувстваше около себе си ръцете на Куентин и гадните му целувки от предната нощ. И ужасната настойчива напрегнатост на тялото ѝ, когато се готвеше да нападне Куентин, необичайната живост на крайниците ѝ, когато забиваше пръсти в очите му, я преследваше упорито и сега, като неотменимо присъствие в нежната любовна сцена със Самюъл Рейнс. Застанал зад камерата, Найт веднага усети напрежението ѝ и започна да преснима кадър след кадър. Накрая реши да се откаже и се опита да ѝ помогне, като прекъсна сцената за днес.

— Сигурна ли си? — попита я отново. — Говоря ти открито, изглеждаш ми съсипана. Не вярвам да успеем да завършим нещо.

— Нека опитам само още веднъж... — повтаряше Кейт. Но неочаквано млъкна. В дъното на снимачния павилион стоеше Норман Уеб и ѝ правеше знаци, че всичко е наред.

— Джо, мога ли да взема малко почивка? Трябват ми само няколко минути, за да се съвзема...

Мъжът ѝ все още изглеждаше загрижен. Кейт витаеше някъде далеч и не бе на себе си.

— Добре. За всички пет минути почивка — обърна се той към останалите на площадката. — Ще започнем отново със същата сцена.

Кейт се извини и забърза към фургона си. Норман я настигна по пътя.

Изразът на очите ѝ недвусмислено показваше колко е притеснена.

— Успя ли...

Норман се наведе напред и зашепна конспиративно.

— Задачата е изпълнена, шефе. Не само че изчистих мястото, но и всичко изнесох, като оставих ключа от стаята вътре на масата. Все едно, че си е събрал партакешите и е заминал. Нещата са в един куфар, дадени на багаж на автобусната спирка.

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде ключ от гардероб.

— Ето. Доколкото знам, това е единствената следа. И тя е твоя.

Кейт нервно държеше ключа в ръка. Беше пребледняла.

Норман я погледна.

— Всичко наред ли е, миличка? Не вярвам да е чак толкова сериозно. Повярвай ми, всичко взех.

Тя го погледна с молба в очите.

— Норман, какво намери в онази стая?

— Лични вещи. Две евтини спортни сака, обувки, един вестник с оградени понита на спортната страница — от това наемателят ми стана симпатичен, който е да е той — и четка за зъби. Нищо по-специално. Всичко е в куфара. С изключение на това.

Той подаде на Кейт сгънато листче. Тя го погледна. На него с почерка на Куентин бяха записани указанията за пътя до планинската къща.

— Това беше единственото в стаята, което може да е някаква нишка към самоличността на наемателя — каза Норман. — Освен може би отпечатъците му. Но на подобно място могат да се намерят отпечатъци от хиляди хора.

Кейт се загледа в листчето, мислейки за снощната сцена в хижата. После го сгъна и го прибра в джоба си.

Ключът от гардероба с куфара беше още в ръката ѝ. Тя го стисна, сякаш в него се криеха съдбата ѝ или гибелта ѝ.

— А не намери ли... — Тя се запъна. — Не намери ли нещо друго? Нещо скрито? Разбираш ли, мисля, че там е имало нещо скрито...

Норман поклати глава.

— Душко, прехвърлих цялата стая като същински Шерлок Холмс. Нищо.

Тя въздъхна с облекчение. Сети се за ключа от сейфа, който бе намерила в дрехите на Куентин. Ако съществуваха дубликати на снимките и негативите — а познавайки Куентин добре, можеше да е сигурна, че съществуват, трябваше да са в сейфа, където и да беше той. А след като Куентин го нямаше, за да го отвори, той нямаше да бъде отворен никога и съдържанието му нямаше да бъде открито.

Изваждайки Куентин от играта, тя се бе спасила.

— Благодаря ти, Норман. Ти ми направи огромна услуга.

Норман Уеб се усмихна и я потупа по ръката.

— За теб винаги, миличка. Винаги.

Тя го погледна благодарно в очите. В светлокафявите ириси видя само приятелство.

Кейт бе сама в къщата в Бенедикт Каньон.

Джо правилно бе почувствал, че тя просто не може да работи както трябва в състоянието на изнемога, в което се намираше, и я освободи от студиото за следобеда. Без да иска обяснения за тревогите ѝ, настоя да си отиде къщи и да си почине. Тя коварно прие предложението му със съзнанието, че я чака важна работа, преди да се прибере у дома.

Сега неспокойно се разхождаше напред-назад като затворена в клетка тигрица, която мери в крачки заточението си и безмълвната си ярост и изпада в паника от погледите на любопитните и безразлични към тайната ѝ болка посетители на зоологическата градина.

Сякаш нещо от миналото, от тъмния свят извън любовта ѝ към Джо я затваряше зад някаква преграда. Нещо прекалено зловещо, за да се бори с него въпреки всичките ѝ отчаяни действия и извънредните ѝ предпазни мерки.

Бе изхвърлила куфара на Куентин в едно сметище на миля оттук. Беше празен. Предварително извади личните му вещи и ги разпиля из боклукчийските кофи около холивудските възвишения.

Всички следи от притежанията на Куентин в хотелската стая бяха вече унищожени, включително — което бе най-важното — бележката с неговия почерк. Тази сутрин Кейт я бе изгорила във фургона си в „Монарк Пикчърс“.

Когато претърсваше куфара, от допира до панталоните на Куентин и до ризите му ѝ се гадеше. От мръсното бельо лъхаше на неговото тяло. Лъхаше на миналото ѝ, лъхаше на смърт.

В този момент тялото на Куентин гниеше под тъмните води на езерото в планината. Кейт си представяше как се полюшва от бавните езерни течения, как вече се разлага и може би е наядено от езерните риби. Когато взе да мисли за това, се наложи да изтича в банята да повърне.

Не можеше да не си припомни, че този жесток и повърхностен човек, когото бе убила, бе първият мъж в живота ѝ. Първият ѝ

любовник... При мисълта, че бе отдала непорочността си на толкова отвратителен човек не само ѝ се повдигаше, но я болеше сърцето, болеше я душата. Този факт сякаш опетняваше целия ѝ живот.

Не съжеляваше, че е убила Куентин. Нямаше избор. Парите, които му бе дала, нямаше да го спрат. Той всъщност си го призна, докато я любеше, секунди преди смъртта си, когато сексуалната възбуда затъмни инстинкта му за самосъхранение. Тя познаваше Куентин. Нямаше начин да го спре. Той щеше да се връща отново и отново със спомените си, с нещата, които знаеше за нея, с брачното свидетелство и изнудването си. Злината му бе безгранична.

Не ѝ беше мъчно, че Куентин е мъртъв. Бе свършила добро дело, което със сигурност щеше да помогне на десетките хора, върху които тегнеше сянката му, и на останалите, на които можеше да навреди в бъдеще.

Ужасното бе неизличимото петно, че я бе докосвал, че я бе омърсил в самата ѝ същност. В нервното състояние, в което се намираше, на Кейт ѝ се струваше, че точно по тази причина Куентин безпогрешно бе намерил пътя си към нея. Защото бе подушил в нея собствения си мирис и го бе следвал, бе открил собствения си отпечатък върху нея и можеше да я следва, и накрай света.

Сега Куентин го нямаше. Но мръсното петно оставаше. Изпълваше я с отвращение към самата нея и към грозното ѝ минало.

Дори сега петното бе върху нейното тяло, което принадлежеше на Джоузеф Найт. Как можеше да го предпази, та да не се разкрие пред Джоузеф по някакъв начин? Как можеше да попречи на зорките му очи да го видят и на сърцето му да го почувства? „Малко вода ще ни измие от тези дела.“ Спомни си думите на лейди Макбет. Бе прочела пиесата преди година по препоръка на Норман. Норман обичаше трагедиите и му доставяше удоволствие да посвещава Кейт в психологическите тънкости, които предизвикваха героите да извършват действия, водещи неминуемо до тяхната разруха.

Опита се да се успокои с мисълта колко внимателно бе унищожила всички следи от Куентин. Дори извади всичките му документи от портфейла и ги изгори, а самия портфейл разкъса. Никога нямаше да бъде открита нито следа от Куентин.

Единственото, което запази, бе ключът от банковия сейф. Даваше си сметка, че това е неразумно. Бе скрила ключа — не смееше направо

да го изхвърли. За нея той бе като талисман, в който се криеше нейната власт над това, което бе станало и което можеше да стане. Това също бе нейната странна връзка с Куентин. Имаше необичайното чувство, че само ако не се опитва да унищожава тази връзка, ако я приеме и съхрани, ще може да контролира въздействието на Куентин върху себе си след смъртта му, да го държи погребан там, където бе.

Всички тези размишления бяха на границата между трезвата пресметливост и голата безразсъдност. Защото Кейт отчаяно се мъчеше да спаси едно положение, което засягаше самото ѝ сърце. Тримата мъже, замесени в него, включително Крис Хетинджър, бяха единствените на света, които някога се бяха докосвали истински до нея. Беше невъзможно да остане хладнокръвна, когато ставаше дума за нещо тъй интимно и дълбоко.

И така Кейт крачеше и мислеше и се молеше да е направила това, което трябва, молеше се миналото да я остави на мира.

Тя все още крачеше тихо из стаята, потънала в безмълвните си страхове, когато чу отварянето на кухненската врата.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от страх.

Погледна в кухнята. Беше Джо, облечен в тъмния си костюм, с вратовръзка, като всяка вечер, когато се връщаше от студиото.

Гледаше я и в тъмните му очи имаше тревога, примесена с обич.

Преди да е казал нещо, тя се хвърли в обятията му.

Прегръщаше го силно и го целуваше. Той се разсмя, когато я видя тъй влюбена.

— Какво ти става?

Тя дълго не можеше нищо да каже. Когато отново намери гласа си, беше треперлив и слаб.

— Просто ти ми липсваше, това е всичко. Чувствах се тъй самотна...

Джо обхвана лицето ѝ с длани и я погледна. В очите му блесна познатото нежно пламъче.

— И ти ми липсваше — каза той просто. — Една нощ без теб е неимоверно дълга.

Двамата бяха тъй свикнали да бъдат заедно почти всяка минута от деня, като две половини от един и същ човек, който не може да

съществува на части, че на Джо му се струваше неестествено, дори престъпно, че е бил отделен от нея цялата нощ и по-голямата част от днешния ден.

— Как е Мелани?

Очите на Кейт потъмняха. Почти бе забравила нелепия си претекст, свързан с Мелани, и думите ѝ прозвучаха фалшиво.

— Добре е — отвърна уклончиво. — Оставих я с една друга приятелка. Няма... няма да се налага да се виждам повече с нея. Няма да те оставям отново.

Думите ѝ бяха като молитва. Надяваше се, че за Джо звучат като уверение.

Изразът на очите му се бе променил. Дълбочината им бе друга — обагрена от страст. Тя отвърна на погледа му. Неочаквано старият пламък премина между тях. Тя сложи ръце на страните му. Тялото ѝ трепереше в прегръдката му.

Той я целуна. После, без да каже дума, я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Положи я на леглото и седна до нея със заровени в косите ѝ пръсти.

— Липсваше ми. Беше толкова далеч от мен...

— Чувствах се далеч от теб — кимна тя. — О, Джо, нека никога вече не се разделяме. Дори за миг.

Вместо отговор той я целуна отново. Напрежението в тялото ѝ неочаквано се разгоря в силно желание и незабавно го зарази. Той се зае да сваля дрехите ѝ. Дъхът не му стигаше. Изпод блузката ѝ се показаха гладките рамене, загорели от слънцето на Калифорния. Когато събличаше полата ѝ, тя изви гръб, за да му помогне. Откриха се дългите ѝ гъвкави бедра. Обзе го неопикуемо желание, породено от тревогите му за нея през последните двайсет и четири часа. Той стана, съблече сакото и ризата си с бързо движение и се измъкна от панталоните си. Красотата на тялото му я опияняваше и тя задъхано жадуваше да го почувства в себе си. Но по-силна от жаждата ѝ бе радостта, че го има отново. Събитията от изминалата нощ бяха разтворили между нея и него духовна бездна, тъй дълбока, че тя се страхуваше, обезумяла, че никога вече няма да го види.

Но той бе тук, наведен над нея, и я целуваше нежно. Тя тихо изстена и разтвори бедра, за да го покани в себе си.

От този момент нататък всичко бе бързо, сладостно бързо и пламенно. И двамата бяха погълнати от взаимната си страст. Тя го притисна към себе си, както никога досега. Кейт забрави за всичко останало. Претегляше мъжа си в най-съкровениите дълбини на тялото си, за да може да я притежава навсякъде и да прогони следите от Куентин, които дори сега все още живееха в недрата на съзнанието ѝ. Искеше Джо да знае, че е единственият, който я притежаваше, че тя живее само за него.

Върховният миг на екстаза им бе почти болезнен, защото освен единение предизвестяваше раздяла и неистов опит да се преборят с времето и обстоятелствата в името на своята любов. Кейт не знаеше дали Джо го чувства силно като нея, но знаеше, че тялото ѝ го казва с всяка въздишка и всеки стон.

Беше ли отгатнал нейната тайна? Дано не е. Молеше се дарът на любовта ѝ да е потушил всички тревоги, които сигурно бе изпитвал през последното денонощие.

Когато вълната на страстта им отмина, тя продължи да прегръща Джо като майка, галеше с пръсти силното му рамо, докосваше косата му, целуваше челото му. Накрая за един чуден миг ѝ се стори, че не се е случило нищо, че не е станало нищо, което може да ги заплаши. Времето се бе върнало назад и любовта им бе цяла. Тя все още бе горда, както преди, а той бе мъжът, комуто принадлежеше с цялото си сърце.

Той се обърна и я погледна в очите.

— Кейт, какво има? Не си същата.

Тя неволно се напрегна. Чувстваше се гола и прозрачна.

— Само това, че ми липсваше — отвърна. — Бях... това ме изнервяше. Това, че бях далеч от теб.

Погледът му бе проникателен, сякаш можеше да чете в душата ѝ. Но не и заплашителен. Обичта прогонваше от него всякаква заплаха.

Той докосна нежно рамото ѝ.

— Кейт, ако някога има нещо, което не е наред — искам да кажа, което наистина не е наред — ти ще ми кажеш, нали? Ако си в беда.

Кейт успя да се усмихне насила.

— Разбира се, че ще ти кажа. Но сега няма нищо такова, Джо. Наистина няма.

— От вчера се притеснявам за теб — продължи той. — Дадох си сметка, че те обичам страшно много, затова никога не съм ти казвал някои неща. Знаеш ли, Кейт, каквито и грижи да те сполетят, те ще бъдат и мои. Ще направя всичко, за да ти помогна.

Тя не каза нищо. Беше изплашена, че той стига толкова близо до тайната ѝ.

— Самата мисъл, че може да имаш грижи и че трябва да се справяш с тях сама, без мен, е ужасна. Това би било нещо като... като грех към любовта ни. Разбираш ли какво искам да кажа?

Тя кимна. Отчаяно се мъчеше в този момент да бъде също тъй добра актриса, както пред камерата.

— Разбирам. Но всички грижи в живота ми отлетяха, когато те срещнах. Вярваш ли ми?

Вместо отговор той я притегли към себе си.

— Само ме дръж близо до себе си — промълви в гърдите му тя. — И никога не ме пускай. Обещавах ли?

— Обещавам.

Кейт почувства, че си служи със закрилата на любовта му, за да се въоръжи и да скрие истината от него. И не можеше да пропъди чувството, че тази малка лъжа ще донесе само нещастие.

Но сега, за стотен път след мига, когато за първи път видя отражението на Куентин във витрината на магазина пред себе си, се улавяше, че се бори със злото сама. Никога нямаше да допусне то да се докосне до Джо. Той не биваше да узнае за престъпленията, които бе извършила, за злото, което я бе опарило толкова отдавна и чиито следи дори сега съществуваха в нея. Щеше до последен дъх да го крие от него.

Двете нишки в живота ѝ — на доброто и на злото — не биваше никога да се събират.

А сега, в прегръдките на мъжа си, тя чувстваше прилив на кураж. Куентин бе на онзи свят — там, където трябваше да бъде. Всички следи от влизането му в живота ѝ бяха заличени.

Бе го направила сама, за да спаси живота си с Джо.

И все пак не съвсем сама.

Беше ѝ помогнал един приятел. Първият човек в живота ѝ, който се бе показал истински приятел. И то точно когато тя имаше най-голяма нужда.

„Господ здраве да дава на Норман“, каза си Кейт и притисна Джо още по-силно.

На девет мили от нея Брайънт Хейс седеше зад директорското си бюро. Пред него имаше кафяв плик. Срещу него седеше посетител.

Хейс всмукна от пурата си, загледан в лицето на посетителя, и замислено забарабани по плика. В очите му блесна едва забележима усмивка, която се смени с израз на бащинска закрила.

— Не искам да изпитваш угризения за това — каза Хейс. — Ти постъпи правилно. Всъщност постъпи по единствения възможен начин. — Погледна посетителя си в очите и продължи: — Ти беше вътре и с двата крака. Трябваша ти пари. Кариерата ти е в задънена улица. Имаш неприятности. Не можеш да продължаваш повече така. — Той се усмихна самодоволно. — Но от тази сутрин всичките ти грижи свършват. Ще бъдеш отново на върха. Ще имаш сценарии. Ще те уважават. Алчните лихвари и бандитските мафиоти вече няма да са по петите ти. Отново ще бъдеш Някой. — Погледна към плика. — Разбира се, ще искаш да изчезнеш за малко. Съгласен съм. Ще мине известно време, докато всичко отшуми. Но ти постъпи правилно и за Холивуд, и за себе си. Тези неща — той посочи към плика — са лоши. Могат да ни съсипят всички. Сега може да изглежда жестоко — тя е прекрасна жена, разбирам го, сваятна жена — но в края на краищата ще видиш, че това е било най-доброто.

Настъпи мълчание. Хейс изучаваше госта си, който явно страдаше от морални скрупули. Това не интересуваше Хейс. Той дори го искаше. Обичаше да гледа как хората страдат. Това доказваше, че капитулацията им е истинска и пълна.

— Е, с това приключва нашата сделка — каза той и загледа как посетителят прибира купчината банкноти, която бе сложил преди малко на бюрото. — Иди някъде на почивка. Разтовари се. Но стой далеч от Лас Вегас. За теб вече няма залагане. Втори път няма да мога да те измъкна. Просто добре си почини. А когато се върнеш, ще те очаква нова кариера.

Той замълча. После с вяло движение повдигна единия край на плика. По повърхността на бюрото се изсипаха снимки, негативи и

парченца от вестникарски изрезки. Снимките бяха на Кейт и Крис Хетинджър.

За миг Хейс се загледа очаровано в снимките. После челото му нетърпеливо се сбърчи.

— Това е всичко, Норман. Можеш да си вървиш.

С наведени от поражението рамене и посърнало от срам лице Норман Уеб стана, прибра парите в джоба си и излезе от кабинета.

Хейс седна зад бюрото си и се усмихна.

„Старо правило, но и сега важи — каза си той. — Всеки има цена.“

„Холивуд Инсайдър“, 3 юни 1946 г.

„Горката Кейт Хамилтън. Изглежда, че грозното й минало я преследва. И то точно когато се готви да завърши втория си престижен филм с Джоузеф Найт, шумно рекламирания «Сбогом на любовта».

Репортери на «Инсайдър» научиха, че преди девет години, когато е била не много невинна тийнейджърка, милата Кейт е участвала в долен план за изнудване, завършил със смъртта на наследника на универсални магазини на име Кристофър Хетинджър. Хетинджър — станфордски възпитаник с неопетнена репутация и голямо бъдеще, бил умишлено съблазнен от младата Кейт, с цел да му се попречи да се ожени за някакво местно момиче, което семейството му не одобрявало. Идеята била на всички участници в играта да се дадат фото доказателства за лудориите на момчето с местна келнерка на име Кейт Хамилтън.

Всичко вървяло добре. Любовта била консумирана, както показват снимките, публикувани на първа, шеста и седма страница. Да, но невинното момче, посрамено от авантюрата си с Кейт и отчаяно от евентуалните последствия за семейството си, се самоубило.

Кейт се превръща в скитница и започва да се мести от град на град из цяла Америка, като се замесва в Бог знае колко още съмнителни афери, докато преди пет години съвсем като по чудо успява да се вкопчи в самия Джоузеф Найт. Завърта му главата до такава степен, че той като обезумял изхвърля главната изпълнителка от «Кадифената паяжина», уважаваната актриса Ив Синклер, и на нейно място дава ролята на госпожица Хамилтън, за която десет дни по-късно се и оженва.

По-нататък Найт става герой от войната и започва нов филм — с кого, мислите? — с любимата си Кейт. Но миналото не се погребва толкова лесно. Престъпленията се стоварват връз този, който ги е извършил. Чудно е по какъв начин Кейт ще обясни на мъжа си, на колегите си в новия му филм, на Холивуд и на американския народ красноречивите снимки, на които се мъдри до невинно покосения младеж на име Крис Хетинджър.“

Брайънт Хейс седеше зад огромното орехово бюро в частния си кабинет у дома. Пред него бе разстлана първата страница на „Инсайдръ“ със снимката на Кейт в обятията на Крис Хетинджър.

Вътре в таблоида на уводната страница бе поместена красноречива статия от издателя на вестника Колдър Съдърланд — много стар и доверен приятел на Брайънт Хейс, един от хората, на които рекламният отдел на „Континентал Пикчърс“ в течение на години бе правил безброй услуги — настояваща в името на всичко свято Кейт Хамилтън да напусне киното завинаги и Нравственият легион да забрани пускането на новия филм, в който Кейт изпълняваше главната роля. Появата ѝ пред публиката щяла да е оскърбление към морала, се казваше в уводната статия. Тя трябвало да бъде позорно изгонена от Холивуд и колкото по-скоро станело това, толкова по-добре.

Фотографиите на страници шеста и седма бяха дори по-осъдителни от увеличената снимка на първа. Там, където бяха орязани, за да скрият сексуалните части от младото тяло на Кейт, не оставаше никакво съмнение относно това, което тя правеше с Кристофър Хетинджър.

Хейс се усмихваше над вестника. Държеше в ръка телефонна слушалка.

— Да... Да, Харви. Можеш да предадеш на съвета пълните ми уверения. И се погрижи Спек незабавно да чуе за това. Давам на съвета личната си дума, че „Сбогом на любовта“ никога няма да бъде завършен, а още по-малко пуснат по екраните. Тая история около Кейт Хамилтън оправя нещата.

Брайънт Хейс се настани по-удобно. Победата, която току-що бе отбелязал, надминаваше и най-смелите му надежди. „Сбогом на любовта“, сигурният касов удар, нямаше да види бял свят. Благодарение на Брайънт Хейс.

Това оставяше отворена вратичка за „Континентал Пикчърс“ да започне скоростно разпространение на „Посоки на щастието“, епически филм, чиято съдба в кинотеатрите изглеждаше замразена от предстоящото пускане на „Сбогом на любовта“.

Явно нещата щяха да се развият така. Премиерата на „Посоки на щастието“ щеше да е през пролетта, два месеца преди планираната дата. Рекламата щеше да се задейства с пълна сила. Брайънт Хейс и „Континентал“ щяха да натрупат състояние от поражението на Джоузеф Нйт. Ако „Посоки на щастието“ оправдаеше очакванията, „Континентал“ щеше да се нареди на първо място в Холивуд по брутен приход тази година.

А личното могъщество на Хейс в нюйоркския управителен съвет щеше да се удвои.

Докато говореше в слушалката, Хейс се усмихваше.

— Просто им кажи, че имат думата ми. И не забравяй да подчертаеш кой е помогнал за това.

Остави слушалката. За първи път, откакто „Кадифената паяжина“ бе направила от Кейт звезда, той чувстваше, че управлява съдбата си. Бе прекарал четири дълги години в чакане, за да получи шанса да си отмъсти на Джоузеф Нйт и на красивата му жена, като в същото време завинаги щеше да спре машинациите на Арнълд Спек пред управителния съвет в Ню Йорк.

И ето че шансът му се бе предоставил. И то най-неочаквано, в лицето на един съсипан холивудски драматичар на име Норман Уеб.

След като детективите на Хейс се оказаха неспособни да открият каква да е скандална проява в поведението на Джоузеф Нйт и на младата му жена, Хейс започна да се интересува от необикновената дружба на Кейт Хамилтън с Норман Уеб. Имаше голяма възможност Норман да знае някои неприятни подробности около Кейт и Джо или пък да открие такива.

Скоро Хейс научи, че Норман Уеб е не само пропаднал писател. Той бе също закоравял комарджия, чиито залагания го бяха вкарвали в

доста сериозни затруднения с местните лихвари. Човек, чиято личност все по-бързо деградираше.

Хейс нареди на детективите да държат под око и Уеб просто за да е сигурен, че е опитал всичко.

А сега това неочаквано се бе изплатило, и то тъкмо когато Хейс имаше най-голяма нужда.

Предната седмица Кейт се бе срещнала на булевард Унгапър с някакъв мъж, с когото детективите на Хейс не я бяха виждали преди. Бяха го проследили до хотел „Брукмонт“ и бяха установили наблюдение над него.

После, във вторник вечерта, когато си проправял път през трафика със стария си пакард, го бяха изгубили от очи. Това бе провал за тях, но показваше, че са на добра следа. Непознатият явно бе доста важна птица, за да прави специално усилие да се скрие от преследвачите си.

По чиста случайност същата нощ в два и трийсет сутринта дежурният, наблюдаващ бунгалото на Норман Уеб, видял как той излиза с колата си и се среща не с друг, а с Кейт Хамилтън, която го чакала в централен Холивуд. Норман закарал Кейт в планината до едно езеро, където се знаеше, че тя и мъжът ѝ притежават хижа. Двамата се бяха върнали с две коли — на Кейт и на Норман.

Детективите разбраха, че са попаднали на следа.

На другата сутрин продължиха да наблюдават хотела на тайнствения непознати — о, чудо! — там се появил Норман Уеб, влязъл в сградата и половин час по-късно я напуснал с куфар в ръка, какъвто на влизане не бе носил. Предал куфара на гардероб на автобусната станция, после бързо отишъл в „Монарк Пикчърс“, където се видял с Кейт и разговарял с нея.

Какво имаше в този куфар? Каква бе авантюрата, в която Кейт и Норман бяха замесени? Какво бе станало с тайнствения непознат?

Тук вдъхновението осени Брайънт Хейс. Той повика Норман Уеб в домашния си кабинет. Разказа му достатъчно за това, което детективите му бяха видели, и го накара да си мисли, че знае за участието му в сериозно престъпление. Игра грубо и го накара да се изплаши за свободата си. После му предложи да потули всичко, което ужким знае, да изплати комарджийските му дългове и му обеща голямо

бъдеше с много пари и сценарии при условие, че предаде онова, което бе намерил в хотелската стая.

След очебийна вътрешна борба Норман се огъна. Даде на Хейс това, което той искаше. Плик, пълен със снимки.

В този момент Норман бе някъде в Тахо, Рино или Лас Вегас, броеше нечестно придобитите си пари и чакаше да се свърши с разпъването на кръст на Кейт Найт, след което щеше тихомълком да се прибере в Холивуд.

Норман се бе държал като типично холивудско създание. Той всъщност обичаше Кейт и благоговееше пред Джо Найт. Но приятелството не може да се мери с холивудския договор, особено когато алтернативата е затворът.

И сега изобличаващите доказателства за миналото на Кейт се мъдреха на първа страница на Колдър Съдърландовия „Холивуд Инсайдър“ за радост на Съдърланд, за вечно съжаление на Кейт Найт и за неимоверно щастие на Брайънт Хейс.

Кейт щеше да бъде унищожена от тези снимки за броени часове. А Джоузеф Найт, истинският виновник за всичко, щеше с един удар да е принуден да се откаже и от филма, и от героинята си. Несъмнено до няколко седмици щеше да се разведе с Кейт.

След пет дълги години безуспешни опити Брайънт Хейс си откъщаваше най-вероломно на Джоузеф Найт. И ако „Континентал“ успееше да реализира финансовата година, на която Хейс се надяваше, с помощта на изваждането от играта на „Сбогом на любовта“, това щеше вече да е удар, позволяващ на Хейс напълно да неутрализира вредното влияние на Арнълд Спек в управителния съвет и да поеме самостоятелно властта над съдбините на „Континентал“.

Хейс бе доволен от себе си. Беше се подчинил на златното правило в Холивуд. Изчака. Преглътна не едно унижение с усмивка, защото знаеше, че днешното унижение е утрешно отмъщение. Проучи слабостите на всички, които се опълчваха срещу него, и когато шансът му отново се появи, бе готов.

Всеки си имаше ахилесова пета. В случая с Джоузеф Найт това бе Кейт Хамилтън. А в случая с Кейт това бе нейното минало и най-добрият ѝ приятел Норман Уеб.

Битката бе приключила. Оставаше само Найт да капитулира, както капитулира Норман.

Докато Хейс размишляваше така, телефонът на бюрото му иззвъня. Беше един от неговите заместници.

— Реших, че бихте желали да научите сър, че Нравственият легион е насрочил разглеждане на случая Катрин Хамилтън. Обсъжда се спиране от разпространение на новия филм на Найт, при положение че главната роля се изпълнява от Хамилтън.

— Кога е делото? — попита Хейс.

— В понеделник — отвърна заместник-президентът. — Искат да сте там, защото вие сте предоставили снимките на „Инсайдр“.

Хейс се усмихна. Легионът му предлагаше място в първите редове за жертвоприношението на Кейт Хамилтън.

— Добре — отвърна. — Няма да го пропусна за нищо на света.

Хейс стана и тръгна към басейна, за да поплува.

Остави негативите в чекмеджето на бюрото си.

Не си даде труда да ги заключва в сейфа си.

В края на краищата това бе собствената му къща.

Кейт седеше в къщата в Каньона и окаменяла като статуя гледаше заглавната страница на „Холивуд Инсайдр“.

Срещу нея на масата седеше Джоузеф Найт.

Таблоидът бе излязъл днес и адвокатите на Оскар Фройнд бяха телефонирали в панически ужас да се осведомят дали снимките са истински. Джо ги държа настрана от Кейт до края на снимачния ден и я отведе направо вкъщи, за да обсъди всичко с нея, преди да реши дали да спре снимките на филма, или да продължава.

Сега Джоузеф Найт внимателно се взираше в очите на жена си.

Кейт току-що му бе казала всичко. За бягството си от къщи, за краткия си нещастен брак с Куентин, за влюбването си в Крис Хетинджър и за ужасната смърт на младежа.

Всичко, с изключение на убийството на Куентин.

По лицето на Джоузеф Найт нямаше нито ревност, нито упрек. Но имаше тъга.

— Мислех, че те познавам толкова добре — говореше той. — Мислех, че съм с теб, за да ти помагам, за да те подкрепям. Става ми болно, когато си помисля, че е трябвало сама да страдаш с тези спомени, без никаква помощ от мен...

Кейт го погледна.

— Това бе част от миналото ми. Споменът за това момче, за това, което Куентин му причини, и за моето участие направи от мен това, което съм, Джо. Празна черупка. Когато те срещнах, сякаш се родих отново. Чувствах, че преди теб не съм съществувала. Да погледна отново назад, бе последното, което исках.

Той докосна ръката ѝ. Тя почувства, че я разбира.

Найт не каза за какво мисли. Той също имаше тайни. Неща, за които не ѝ бе казал, защото искаше да е единственият, който ги помни, или защото не искаше да ги помни. Пред очите му за миг проблесна женско лице, обзето от страст, и горяща кола.

— И как се случи това? — попита, като погледна към таблоидния вестник на масата между тях.

— Куентин ме намери. Преди десет дни. Заплаши ме, че ще използва снимките. Искаше пари. Много пари. Аз...

Не ѝ стигаха думи. Как да признае на мъжа си, че е убийца?

Но тя вече бе крила толкова много и толкова дълго... Какво ѝ бяха помогнали лъжите?

— Опитвах се да го спра — каза най-после. — Мисля, че не успях.

Настъпи мълчание. Двата измерваха пропастта, която ги разделяше въпреки любовта им. Сякаш в момента ги обединяваше огромна печал.

— Трябваше да ми кажеш — каза Джо. — Аз щях да се погрижа за всичко вместо теб.

Кейт кимна унило. Може би наистина трябваше да помисли за това. Куентин Флауърс, евтин мошеник, нямаше да може да се мери с Джоузеф Найт.

Но нали основната цел на действията ѝ бе да държи Джо настрана от миналото си. Мисълта, че Джо и Куентин може да се срещнат, да говорят, бе прекалено ужасна за нея. Бе направила единственото, което можеше.

— Какво... ще правим сега? — попита отчаяно.

Джо улови и двете ѝ ръце.

— Ще посрещнем това, което ще ни се случи. Заедно.

— Заедно... — промълви Кейт, хващайки се за скъпоценната дума като за спасителна сламка. Но гледаше встрани от мъжа си.

— Вече и последната пречка, която ни разделяше, не съществува — продължи той. Гласът му бе сериозен както никога преди, дори в най-интимните им мигове. — Нека оставим светът да стоварва всичките си злини върху нас. Вече никога няма да ни раздели. Да си го обещаем ли?

Тя погледна в очите му. Любовта, която видя там, бе непроменена, може би дори по-дълбока. По-дълбока от нещастиято, каза си тя.

Но колкото и съвършена да бе любовта, която виждаше в красивите му очи, между тях като саван падаше сянката на нещастиято, което тя бе предизвикала със собствените си грехове. Дори Джоузеф Найт не можеше вече да го заличи.

Бе твърде късно.

— Обещаваме ли си? — повтори Джо.

Вместо отговор Кейт зарови глава в гърдите му и заридя. Никога не ѝ се беше виждал толкова непоклатим и въпреки това се страхуваше, че ще изчезне и ще я остави в безлюдната самота, която бе едничкият ѝ свят, преди да го срещне.

Преди години тя се питаше дали любовта им не е неправдоподобна, дали това не бе раят, който тя не заслужава. Сега ѝ се струваше, че никакви обещания няма да я спасят от съдбата, която тегнеше над нея.

Сгуши се по-дълбоко в него. Прегръдката ѝ бе изпълнена с любов, но не и с надежда.

Седмица след появата на изобличителната история в „Холивуд Инсайдър“ в една от залите на областния съд в Лос Анджелис се състоя съдебно заседание. Присъстваха членовете на Нравствения легион и техният адвокат. Присъстваше също Колдър Съндърланд, издател на „Холивуд Инсайдър“, заедно с двама от адвокатите на вестника. За Брайънт Хейс, както му бе обещано, бе отредено почетно място.

Присъстваха също Оскар Фройнд, Джоузеф Найт и Кейт заедно с трима адвокати от „Монарк Пикчърс“ и един личен адвокат за Кейт.

Събираше се внушителна група от правни експерти — цял юридически мозъчен тръст. В залата витаеше атмосфера на предрешена мелодрама. Всички знаеха, че на карта са поставени две големи филмови кариери — на Кейт и на Джо — както и бъдещето на един силно атакуван филм, „Сбогом на любовта“, за който до избухването на настоящия скандал се говореше, че със сигурност ще вземе „Оскар“.

Адвокатът на Нравствения легион Елис Липинкот въдвори ред сред присъстващите.

— Господа, драга госпожо — кимна той на Кейт, — всички знаем защо сме тук. В „Холивуд Инсайдър“ бе публикуван материал за госпожа Найт, който излага сериозни твърдения относно поведението ѝ в миналото. Адвокатите на госпожа Найт съвместно с правния отдел на „Монарк Пикчърс“ са завели срещу „Инсайдър“ иск за клевета за двайсет милиона долара.

Над масата се кръстосаха погледи. Доларовият размер на сумата бе огромен. За външен човек това можеше да бъде индикация за сериозни намерения за борба от страна на Оскар Фройнд и Кейт Найт.

Но Оскар и Джоузеф Найт бяха до болка наясно, че тъжбата е чисто и просто тактическа маневра за задържане на нещата. След като нямаше начин да се отрече, че момичето на изобличителните снимки е наистина Кейт и че нещастният Крис Хетинджър се е самоубил веднага след разкриването на връзката му с нея, не съществуваше

надежда Кейт да бъде спасена от скандал, който би сложил край на кариерата ѝ. Адвокатите на Кейт бяха решили да бавят нещата колкото може повече, а когато бъдат притиснати от обстоятелствата, да се опитат да докажат, че Кейт е била невинна жертва в аферата Хетинджър и че не е лично отговорна за смъртта на момчето.

Разбира се, вече бе прекалено късно, за да може подобен съдебен иск да свърши работа. Но адвокатите на Кейт бяха еднакво навикнали да защитават виновни и невинни клиенти и щяха да вложат всичките си умения, за да намалят размера на щетите върху репутацията на Кейт.

Елис Липинкот прочисти гърлото си.

— Легионът свика днес това заседание, защото чувства, че не може да чака резултатите от съдебното дирене, което може да отнеме и месеци. Легионът трябва да даде препоръките си относно уместността на пускането пред широката публика на един филм, в който главната роля се изпълнява от госпожа Найт. Изходът на делото ще се реши от съда, но днес Легионът ще изслуша показанията на двете страни с оглед да направи препоръки пред съответните власти. Господа, имали някакви встъпителни забележки?

Той кимна на адвоката на Кейт, Бърис Коуди от престижната лосанджелиска кантора „Коуди, Смайт Грифин, Бренти Шърмън“.

— Господа — започна Коуди, — господин и госпожа Найт имаха доброто желание и се съгласиха днес да присъстват. Но ние смятаме, че днешното разглеждане е безполезно. Историята в „Инсайдър“ е клеветническа и безотговорна. Госпожа Найт е невинна във всички обвинения срещу нея. Не съществува правна или морална причина, по която филмът на господин Найт „Сбогом на любовта“ да не продължи снимките или да не се разпространи в срок. — Той замълча театрално, после продължи: — Бихме искали също да получим опровержение на изнесеното и публично извинение в „Холивуд Инсайдър“ за фалшивите и клеветнически твърдения срещу госпожа Найт. Подобно опровержение би могло да обезсили гражданския иск и да избегне много излишни неприятности и съдебни разходи и за двете страни.

Бърис Коуди седна. Зад адвокатската си строгост прикриваше съзнанието за това колко необоснован бе всъщност неговият блъф.

Брайънт Хейс погледна с лека усмивка към Колдър Съдърланд. Съдърланд изглеждаше уверен в себе си. Беше сигурен в източника си,

сигурен във вината на Кейт. Имаше и снимки за доказателство.

Заговори неговият адвокат.

— „Инсайдър“ подкрепя публикуваното — каза той просто. Гласът му бе надменен. — Ако адвокатите на господин и госпожа Найт желаят да представят показания за противното, ние сме готови да ги изслушаме. „Инсайдър“ няма по никакъв начин да публикува опровержения или да се извинява на когото и да било.

Настъпи мълчание.

— Много добре — каза Елис Липинкот. — Вече изслушахме и двете страни. Някой друг желае ли да каже нещо, преди да пристъпил към показанията?

Адвокатите поклатиха отрицателно глави.

Тогава се случи нещо неочаквано.

— Ако нямате нищо против, господа, ще повикам моя свидетел — каза Елис Липинкот. — Този свидетел бе поканен от самия Легион и смятам, че при непринудените обстоятелства, в които работим, нищо не ни пречи да го изслушаме.

Около масата настъпи раздвижване. Адвокатите, готови да се борят един с друг с всички възможни оръжия на юридическия си арсенал, не очакваха, че Легионът ще представи свой свидетел.

Елис Липинкот направи знак на разсилния до вратата. В залата бе въведен мъж, облечен в кафяв костюм на ситни райенца. Имаше очила и носеше голяма папка.

— Господа — обърна се към всички Елис Липинкот, — представям ви господин Томас Авила. Господин Авила е експерт-фотограф във въоръжените сили на САЩ, специалист по въздушно наблюдение и микрофотография. Помолихме го да разгледа негативите на снимките, публикувани в „Инсайдър“, за да се уверим в автентичността им.

Докато Елис Липинкот излагаше квалификациите на Томас Авила като свидетел-специалист, мъжът с очилата седеше спокойно с папката в ръка. Списъкът бе толкова дълъг, че когато Липинкот найсетне свърши, повечето от присъстващите адвокати се прозяваха.

— Моля ви, господин Авила, може ли да изслушаме вашите показания? — попита накрая Елис Липинкот.

— Да, сър.

Авила отвори папката си, извади една увеличена снимка и я сложи на статив, донесен му от един от асистентите.

Това бе увеличение на главата на Кейт Найт от една от публикуваните в „Инсайдър“ фотографии. Детайлът бе толкова уголемен, че лицето на Кейт изглеждаше зърнесто и почти неясно. Но снимката ясно се разпознаваше.

— Господа — започна Авила, — бях помолен да разгледам негатива, от който са извадени това копие и всички останали, публикувани в „Инсайдър“. Пред себе си виждате тази част от негатива с главата на госпожа Найт, увеличена четиристотин пъти.

Той извади от папката си показалка и посочи снимката.

— Както забелязвате — продължи той, като очерта главата с показалката — около главата има следа от изрезка, точно в началото на окосмената част. Детайлите на светлосенките са били много внимателно ретуширани около изрязаното място, за да може главата на госпожа Найт да съвпадне с останалата част от снимката.

Когато забележа израза на недоверие около масата, той взе уголемената снимка и я пусна сред присъстващите. Когато Съндърланд и адвокатите му я видяха, лицата им пламнаха.

— Забележете, господа — започна отново Авила, — че има също следи от ретуш по лицето и косата на госпожа Найт. Смятам, че това е било направено, с цел да се замажат светлосенките, издаващи, че е била снимана другаде и по друго време. Работата е добре изпитана и всичко това не може да се забележи с просто око. Само под микроскоп се вижда, че снимките са подправени.

Настъпи мълчание. Присъстващите обмисляха последствията от това, което бяха чули.

— Намирам, че същата фалшификация се забелязва във всичките седем негатива, от които са изкопирани снимките — заключи Авила. — Работата е добре изпитана. Но снимките не са действителни. Не биха могли да бъдат използвани в съда като доказателство, че госпожа Найт е била там, когато са правени. С това демонстрацията ми завършва, господа.

Настъпи мълчание. Колдър Съндърланд, който по време на изложението на експерта бе пребледнял, се наведе и зашепна на ухото на главния си адвокат.

— Какво мислиш?

— Не ми харесва — отвърна му адвокатът шепнешком. — Защо не си проверил автентичността на снимките?

Съдърланд поклати с въздишка глава и хвърли поглед към Брайънт Хейс.

— Мислех, че са напълно достоверни. Нямаше причина да смятам, че са фалшиви. Може би трябваше да проверя. Какво е положението ни в момента?

Адвокатът се усмихна и прошепна:

— Вътре сме до ушите.

Около масата адвокатите на Кейт и „Монарк Пикчърс“ се консултираха шепнешком не по-малко оживено от противниците си. Криейки собственото си изумление, те се съветваха помежду си и с Оскар Фройнд и Джоузеф Найт как да процедират по-нататък.

От името на всички се изказа адвокатът на Кейт Бърис Коуди.

— С оглед на експертните показания, които току-що чухме, госпожа Найт, господин Фройнд и техните адвокати биха искали да предложат следното разрешение на нашите проблеми. Ако „Инсайдър“ публикува пълно опровержение и извинение за клеветническите си твърдения, като преведе и сумата от два милиона долара на фонда за подпомагане на актьорите, ние ще се откажем от гражданския си иск и ще сметнем цялата история за приключена. Господа, бихме искали да чуем вашия отговор.

Колдър Съдърланд отново се наведе към главния си адвокат.

— Какво мислиш? Два милиона са равностойни на приемане на вината.

Адвокатът му отвърна шепнешком:

— Предлагат ти изход от ситуацията. Дай парите. Ще изглежда като щедър жест от твоя страна. Пусни и извинението. Направи се на разкаян. Бъди любезен с Кейт Хамилтън. И благодари на съдбата, че се измъкваш толкова лесно. Съдебен иск за двайсет милиона не е шега работа. Здравата са те притиснали и го знаят. Кейт Найт е легенда в киното. Ако хвърляш кал по нея и изгубиш, тиражът ти ще отиде на кино.

Съдърланд се замисли. Той беше умен мъж.

— Окей — каза. — Ще платим. Важното е да отървем банкрута.

Адвокатът му стана.

— Господа, „Инсайдър“ трябва да запази името си на почтен вестник. Тази история и придружаващите я снимки бяха публикувани с най-добри намерения. Ние смятахме до този момент, че са достоверни. Дълбоко съжаляваме за допуснатата грешка и за всички неприятности, които сме причинили на госпожа Нйт. Ще публикуваме пълно опровержение, както се изисква от нас, а господин Съдърланд ще бъде щастлив да направи предложеното дарение на фонда за подпомагане на актьорите.

Всички около масата въздъгнаха с облекчение. Джоузеф Нйт целуна жена си по бузата и стана, за да благодари на адвокатите си, които криеха изумлението си от неочаквания обрат на събитията зад щастливи усмивки и ръкостискания.

Представителят на Нравствения легион също изглеждаше доволен. Той бе почитател на Катрин Хамилтън и се отнасяше към ненавременното прекратяване на кариерата ѝ с огромно съжаление.

Колдър Съдърланд напусна залата, наобиколен от адвокатите си. На излизане погледна Брайънт Хейс в очите. Погледът не бе приятелски.

След няколко минути в заседателната зала не остана никой. Джоузеф Нйт и Кейт се връщаха в „Монарк Пикчърс“ да подновят снимките. В лимузината с тях беше и Оскар Фройнд. Адвокатите бяха на път за „Луиз“, известния ресторант в центъра на града, където щяха да обядват заедно.

Колкото до Брайънт Хейс, той се връщаше в „Континентал Пикчърс“, за да реши какво да прави по-нататък. Още не можеше да повярва на станалото. Най-последно да успее да притисне до стената Джоузеф Нйт и жена му, а те да се измъкнат!

Псувните му се сипеха една през друга в дъното на лимузината. Но не можеха да заглушат вътрешния глас, който го предупреждаваше, че след днешните събития той вече е не ловец, а плячка.

„Холивуд Инсайдър“, 17 юни 1946 г.

„Издателят на «Инсайдър» опровергава публикувания преди две седмици в същия вестник фото разказ за Кейт Хамилтън (виж Уводна страница). Издателят Колдър Съдърланд признава, че използваните снимки са били фалшификати, извинява се на господин и госпожа Джоузеф Найт за всички неприятности, предизвикани от публикацията, и е съгласен да изплати на фонда за подпомагане на актьорите два милиона долара като обезщетение за неудобството, създадено за госпожа Найт от тази погрешна дописка.

В уводната статия се казва: «Инсайдър», неговият издател, редакторите му и целият екип дълбоко съжालяват за сериозната обида, нанесена на една от най-големите филмови звезди в Холивуд, чиято честност и почтеност не подлежат на съмнение.

Репортерите на «Инсайдър» са научили скандална подробност относно тази дописка и нейния произход. Снимките на Кейт Хамилтън, целящи да я покажат в полов акт с млад мъж от Сан Диего, който впоследствие се самоубива, са били предоставени на редакторите на «Инсайдър» не от друг, а от представители на Брайънт Хейс, директор на «Континентал Пикчърс» и от няколко години заклет неприятел на Джоузеф Найт и съпругата му.

Хейс, видимо ядосан, от драматичното засенчват през 1940 г. на широко бюджетната му продукция «Съдбовна зима» от епохалния филм на Найт «Крайт на дъгата» и разярен от невиждания успех на Кейт Хамилтън в следващия филм на Найт «Кадифената паяжина», е изпратил лично фалшифицираните снимки, на «Инсайдър» като част от отмъщението си срещу Найт.

Планът на Брайънт Хейс се е обърнал срещу самия него, както се разбира от извинението, публикувано в днешната редакционна колона. Питаме се само до каква степен този удар по престижа на Хейс ще се отрази на финансово разклатеното студио «Континентал Пикчърс», което от пет години се бори да възстанови името си отпреди катастрофалния провал на «Съдбовна зима». Някои наблюдатели са на мнение, че деветте живота на Хейс като директор на «Континентал» вече са изтекли и му е време да отстъпи ръководството на някой друг.“

Брайънт Хейс стоеше пред бюрото на Арнълд Спек в офиса му, кацнал високо над Шесто Авеню в Ню Йорк.

Въпреки че се държеше с привичното си достойнство, той метафорично стискаше шапката си в ръка и го съзнаваше. Бе претърпял съдебно поражение от неочаквания свидетел-фотограф, призван от Нравствения легион. Снимките, на които бе заложил толкова много, се бяха оказали фалшификати и Джоузеф Нйт за пореден път бе осуетил плановите му.

Но много по-пагубна за него бе постъпката на Колдър Съдърланд, който назова името на Хейс на заглавната страница на вестника си като източник на фалшивите обвинения. Заради това разкритие Хейс занапред щеше да минава в цял Холивуд, а и в национален мащаб, за злюбен тиранин, прибегнал до клевети, за да навреди на един голям филмов творец и на легендарната му жена.

Ударът по репутацията на Брайънт Хейс като уважаван ръководител на голямо филмово студио бе унищожителен.

И така, след всички тези години на борби, преструвки, отбиване на удари и атаки, Арнълд Спек най-последно разполагаше с нужното оръжие, за да съсипе Брайънт Хейс.

Спек седеше зад бюрото си със самодоволен израз на лицето.

— Направих каквото можах пред съвета, Брайънт — рече той със зле прикрито тържество в гласа. — Но нищо не помогна. Взе се решение, че при тези обстоятелства единственото възможно нещо е да си подадеш оставката. И то незабавно.

Той се облегна назад и всмуква от пурата си.

Въпреки че думите му не бяха неочаквани, ударът по Брайънт Хейс бе зашеметяващ. Краката му се подкосиха. Искаше му се да се отпусне в кожения стол до себе си, но дори в този ужасен миг не можеше да достави на Спек удоволствието да се покаже слаб.

— Предполагам, че не ти е интересно да изслушаш моята позиция.

Спек се усмихна.

— Разбира се, че ми е интересно, Брайънт. Мъчно ми е за теб. Аз съм на твоя страна. Трябва да го знаеш след всички тези години. Но се страхувам, че решението на съвета е окончателно. Ще трябва веднага да заминеш за Холивуд и да започнеш да си събираш нещата. В началото на идната седмица там ще имаме нов човек.

Хейс присви очи.

— И кой ще е той?

Спек изтръска пепелта от края на пурата си.

— Временно аз. Познавам финансовите въпроси, а имам представа и от творческата страна на кинопроизводството благодарение на многото години съвместна работа с теб. Ще се опитам да пооправя нещата.

Хейс горчиво се усмихна. Знаеше, че новото положение няма да е временно.

Само ако Колдър Съдърланд не бе упоменавал името му в опровержението си! Хейс му бе правил безброй услуга. От петнайсет години осигуряваше на „Инсайдър“ половината от мръсотииите, без оглед на това кому нанасят вреда и кому помагат. Двамата заедно фактически царуваха над Холивуд.

Но Съдърланд нямаше голям избор, когато изобличителните показания на експерта фотограф го притиснаха до стената. Избра да спаси себе си и вестника с цената на Брайънт Хейс. Нямаше как да предпочете приятелството и предаността пред собственото си оцеляване. Още по-малко холивудското приятелство и холивудската преданост.

Стореното сторено. Заради Колдър Съдърланд и Джоузеф Нйт Хейс бе станал ненадежден. Дългата му прославена кариера бе приключила.

Хейс събра последните останки от достойнството си, пристъпи напред и протегна ръка.

— Арнълд, за мен бе удоволствие да работя с теб. Желая ти успех.

— Благодаря и подобно, Брайънт — отвърна Спек. — Ти беше страхотен директор на студиото. Ще ни липсваш.

В очите на Спек садистично блесна тържество. Задържа ръката на Хейс малко по-дълго, за да го накара добре да почувства обидата.

Брайънт Хейс издържа доколкото можеше, после издърпа ръката си. Обърна се и излезе.

Всичко бе свършило.

След като Хейс излезе от кабинета му, Арнълд Спек остана неподвижен, потънал в мисли. Димът от пурата се виеше над главата му и се устремяваше към тавана. Устните му бяха извити в усмивка.

После се наведе напред и позвъни на секретарката си.

— Свържи ме с дома на Брайънт Хейс в Калифорния.

— Но нали господин Хейс току-що излезе от кабинета ви? — попита секретарката озадачено.

Въпреки раздражението си, Арнълд Спек трябваше да се усмихне.

— Каръл, кога ще се научиш да правиш това, което ти казвам?

— Веднага, сър — прозвуча смирено гласът на секретарката.

Арнълд Спек се облегна назад и зачака междуградска линия.

Докато изпускате дима от пурата си към тавана, от устата му се отрони звук, който доста приличаше на котешко мъркане.

Докато Брайънт Хейс излизаше от нюйоркския офис на Арнълд Спек, дребничкият му камериер Карлхайнц Рехер седеше сам до плувния басейн в имението на Хейс в Бел Еър и пиеше бутилка от най-доброто шампанско, което можеше да се намери в избата на Хейс.

Карл, без да бърза, се наслаждаваше на шампанското. Отпиваше на малки глътки и вкушваше аромата на хубавото вино, а очите му се рееха над разкошното владение на неговия работодател и най-стар неприятел.

Днес Карл Рехер бе щастлив, по-щастлив от когато и да било в объркания си, зле потръгнал живот.

Защото днес той бе победил Брайънт Хейс.

Карл прекрасно знаеше защо Хейс бе извикан в Ню Йорк от управителния съвет. Знаеше, защото бе прочел опровержението в „Холивуд Инсайдер“.

В този момент — мислеше си Карл — Брайънт Хейс сигурно се чуди как така непогрешимото му обвинение в снимки срещу Кейт Хамилтън се бе обърнало срещу самия него и сто на сто проклина Колдър Съдърланд с всичката ярост на лошото си сърце. Но Хейс никога нямаше да научи истинската причина за провала си.

Човекът, подготвил възмездието над Брайънт Хейс, бе дребничкият Карл Рехер.

Хейс много умело бе измъкнал изобличителните снимки на Кейт Найт от бедния Норман Уеб. Холивудският му инстинкт добре му послужи и страхливият Уеб не успя да му се опре. Прибягвайки до стария си съучастник Колдър Съдърланд, Хейс се бе държал като истински холивудски хищник, усетил мириса на кръв и бързащ да довърши жертвата си.

Но Хейс проведе цялата деликатна акция от собствената си къща, пренебрегвайки офиса си в студиото. Под собствения си покрив се чувстваше най-сигурен. Дори остави негативите на Кейт Найт и младия Крис Хетинджър в чекмеджето на бюрото си.

На надменния Хейс изобщо не му мина през ума, че домът му се управлява от Карл Рехер, който познаваше всяко ъгълче в него и подслушваше всеки разговор, провеждан между стените му.

Така Рехер научи за снимките преди всеки друг и намери негативите там, където Хейс тъй неблагоприятно ги бе оставил.

Когато подслуша телефонния разговор на Хейс с Ню Йорк, Карл осъзна, че Хейс залага всичко на тези снимки и на унищожението на Кейт Хамилтън. „Континентал Пикчърс“ щеше да състави бюджета си за цялата идна година на базата на предположението, че „Сбогом на любовта“ няма да бъде завършен и пуснат по екраните.

И всичко това зависеше от негативите, които Хейс бе донесъл вкъщи и оставил в чекмеджето на бюрото си.

Това бе невероятен случай, какъвто се удаваше веднъж в живота на човек.

На Карл, когото дългите години фотографска дейност и работата по специалните ефекти бяха превърнали в експерт по всички въпроси, свързани с филми, не му бе необходимо да умува повече от час, за да реши какво да прави. В момент, когато знаеше, че Хейс няма да е там, той задигна негативите. На едната тъмна стая в оживена част на Олимпик Булевард. С търпението на художник отдели главата на Кейт Хамилтън от всеки негатив, извърши някои майсторски манипулации за доекспониране и ретуширане и отново ги върна на предишните им места.

Останалото свършиха два-три дискретни телефонни разговора.

Докато отпиваше на малки глътки от шампанското на работодателя си, Карл Рехер нямаше как да не се усмихне на тази върховна ирония в холивудския си живот. В наетата тъмна стаичка той бе взел реалното и го бе направил нереално. Бе накарал истинското да изглежда неистинско. Така в съда злополучните негативи нямаше да бъдат взети за това, което всъщност бяха: доказателство за младежките прегрешения на Кейт Хамилтън.

Това е Холивуд, каза си Карл, всемогъщата власт на илюзията, по-силна дори от самата действителност. Власт, която може да разруши съдби и кариери. Тя бе съсипала Уеб и самия Рехер, както и безброй други като тях. Но този път илюзията бе приканена, да спаси кариерата и може би цялото бъдеще на една млада жена.

Това, което Карл Рехер започна в тъмната стая, го довърши Колдър Съдърланд на заглавната страница на „Холивуд Инсайдър“. А днес в Ню Йорк началниците на Брайънт Хейс му нанасяха смъртоносния удар.

Карл Рехер вдигна чашата.

Тъкмо я поднасяше към устните си, когато телефонът иззвъня.

Той вдигна слушалката.

— Карл, ти ли си? — каза един глас, който той веднага позна.

— Да, сър — отвърна Карл, загледан в мехурчетата шампанско.

— Аз съм.

— Всичко мина по начертания план — каза Арнълд Спек. Гласът му бе плътен и силен, въпреки пукота на междуградския разговор. — Ти свърши прекрасна работа. Поздравявам те.

— Благодаря ви, сър — каза Карл и завъртя чашата. — За мен беше удоволствие.

— Договорът ти ще е в пощата днес следобед — продължи Спек. — Седем години по пет хиляди седмично с премии за всеки филм, който режисираш, и специални поощрения за всички „Оскари“, които очакваме да спечелиш за „Континентал“. Ще се върнеш отново на върха, Карл, където ти е мястото.

— Благодаря ви, сър — усмихна се Карл. — Много сте любезен.

— В понеделник смятам да съм вече там — рече Спек. — Ще обядваме заедно.

— С нетърпение ще ви очаквам, сър — отвърна Карл. — Благодаря, ви.

— Аз ти благодаря, Карл. Никога не забравям направената ми услуга. А тази, която ти ми направи, е невероятна. Надявам се, че ще ни свързва дългогодишна и ползотворна дружба.

Разговорът приключи. Карл с усмивка вдигна чашата шампанско и обходи с очи владенията на Брайънт Хейс.

„За този, който се смее последен — каза си той, все още усмихнат. — Наздраве.“

На 12-и август 1946 година „Сбогом на любовта“ бе завършен.

В трескавите седмици след кратката криза около снимките на Кейт в „Холивуд Инсайдър“, която струва на Брайънт Хейс холивудската му кариера и увеличи стократно интереса на публиката към „Сбогом на любовта“, Джоузеф Найт хвърли и последната частица от творческата си енергия в завършването на филма.

Накара Кейт, Ив и Самюъл Рейнс да работят до пълна изнемога, преснимайки една след друга ключовите сцени в търсене на оная искрица, на оная незабележима игра на светлосенките и изражението, която щеше да придаде на филма вътрешния психологически размах, съответстващ на необхватността на войната и на отражението ѝ върху живота на американците.

Най-важната сцена бе последната. Прощалната сцена, в която Кейт се разделя с героя на железопътната гара, когато той тръгва на война. Сцената се появяваше за първи път по средата на филма, когато героинята на Кейт е все още младо и неопитно, влюбено до уши девойче, сбогуващо се с любимия и тръпнещо от страх за живота му.

Но със същата сцена щеше да завърши и целият филм, този път като спомен, живеещ у героинята, в момента, когато тя осъзнава, че е изгубила героя завинаги не поради войната, а поради сложните обстоятелства, настъпили през дългата ѝ раздяла с него. Сега тя бе майка на детето му, помъдряла и закалена от преживяното зряла жена, обърната с трагична носталгия назад към младините и осъзнаваща, че тъжната раздяла на гарата е била последната им среща.

Поради двойното въздействие на сцената Джоузеф Найт поиска от Кейт така да задълбочи образа си, че да може да надзърне през младежката си наивност към нещо по-страшно и безвъзвратно в сбогуването с героя. Той вмъкна и Ив в сцената като най-добрата приятелка, която се появява на гарата, за да предложи моралната си подкрепа, когато героинята гледа към тръгващия влак.

Героинята, погълната от мъката по раздялата, изобщо не се замисля над чувствата на приятелката си в този момент. Така и през ум

не ѝ минава, че приятелката ѝ може с ревност да наблюдава раздялата ѝ с героя и да изпитва своя лична мъка от това, че мъжът, когото тя самата обича, заминава на война, макар и неговото сбогом да е за друга.

Джо искаше да улови тъкмо тънката ирония на този любовен триъгълник, визуално изразен чрез близостта на двете момичета на перона. Камерата щеше да ги покаже ръка за ръка, завинаги свързани от любовта си към един и същи мъж, и трагедията, до която щеше да доведе тази любов. Джо искаше физическата близост на ръцете да бъде неразделна част от сцената.

— Готови ли сме? — попита Джо.

Кейт и Ив кимнаха.

— Начало! — каза Джо.

Скриптерът излезе напред и щракна плочата.

— „Сбогом на любовта“, сцена четиристотин деветдесет и две, първи дубъл.

— Камера! — каза Джо.

Камерата се приближи до Кейт и Ив. Изражението на очите им бе тъй еднакво, че в този момент изглеждаха като сестри. Любовта към един и същи мъж ги караше да си приличат.

Кейт стисна ръката на Ив.

— Вече никога няма да го видя. Чувствам го.

Ив я прегърна.

— Не е вярно. Той ще се върне. Знам, че ще се върне.

После, след кратка пауза, добави с тъжен копнеж:

— Любовта не умира. Нищо не може да я убие, дори времето.

В този решителен за филма момент само най-прозорливите зрители щяха да отгатнат по погледа на Ив, че надеждата ѝ е обърната към самата нея, че изобщо не мисли за приятелката си. Любовта я заслепяваше затова кое е правилно и кое грешно и я караше напълно да забрави за приятелството...

На Кейт се падаше да каже последната реплика. Камерата се приближаваше още повече, отрязваше лицето на Ив и се съсредоточаваше върху едрия план на Кейт като последен кадър от филма.

— Сбогом — каза тя. — Сбогом, моя любов.

Камерата се приближаваше все повече, докато очите на Кейт изпълваха екрана. Благодарение на превъзходната операторска работа отдалечаващият се влак се отразяваше в очите ѝ. Тя трябваше да стои в една и съща поза в продължение на цели две минути, през които и последните надписи щяха да се изнижат през екрана. Това щеше да е един от най-важните едри планове, снимани от Джоузеф Найт.

Кейт не трепна. Силата на чувствата в очите ѝ бе почти непоносима. Очите ѝ пресъздаваха тъй мощно дълбочината на любовта ѝ и предчувствието за жестоката съдба, че няколкото присъстващи в снимачния павилион не можаха да сдържат сълзите си.

Накрая всичко свърши.

— Стоп! — каза Джоузеф Найт, излезе иззад камерата и целуна двете жени, първо Ив, после и Кейт. Хвана им ръцете и ги стисна, съединявайки плътта си с тяхната. Думите бяха ненужни. Погледът му казваше всичко.

Изпълнението им бе тъй безпогрешно, че Джо дори и не опита да преснима кадъра. Беше сигурен, че ще е невъзможно да постигне отново същата дълбочина. А в симбиозата между Ив и Кейт, позволила заснемането на този незабравим кадър, имаше нещо необикновено. За Джо като филмов творец то бе рядко постижение, което никога нямаше да се повтори.

Кейт и Ив си тръгнаха от студиото рано, а Джо остана с екипа да довърши някои неща, преди да са разтурили снимачните площадки.

Въпреки че бе само четири и половина следобед, и двете актриси бяха емоционално изтощени. Кейт си даваше сметка, че може би дълго време нямаше да се види с Ив след днешния ден. Съвместната им работа бе протекла така наситено, че ѝ бе трудно да си представи живота без Ив.

— Искаш ли да дойдеш у нас? — попита тя спонтанно.

Ив се поколеба.

— Просто да пийнем по нещо. Винаги съм искала да видиш къде живеем. Струва ми се ужасно да се сбогуваме тук.

Ив се усмихна.

— С удоволствие ще дойда.

Кейт потегли към възвишенията, а Ив я последва в малкото си МГ. Когато стигнаха до къщата в Бенедикт Каньон, Ив сякаш се изненада.

— Значи това е! — възкликна тя, оглеждайки малката къща с приятния жив плет и градината. — Хиляди пъти съм минавала оттук. Не мога да повярвам, че никога не съм я забелязала.

После се съгласи, че е лесно къщата да се подмине. Беше малка и непретенциозна. Изглеждаше удобна, което много я отличаваше от къщите на прочути звезди и големи продуценти.

Двете оставиха на масата в антрето ненужните им вече сценарии — както ученици захвърлят учебниците през първия ден на лятната ваканция — и продължиха към дневната.

— Много е приятно — каза Ив. — Няма го типичният за Холивуд размах. Уютно е и ми харесва.

Кейт се усмихна.

— Джо не понася големите къщи. Казва, че в тях се чувствал объркан. А аз нямам особено мнение, защото съм прекарала неголямата част от живота в мебелирани стаи под наем. За мен това е дворец. Какво ще пиеш, Ив?

— Нещо безалкохолно — отвърна Ив.

Ив се бе зарекла да забрави за алкохола и хапчетата по време на снимките. За тази роля трябваше да е в най-добрата си форма и да изглежда възможно най-добре. В действителност се оказа доста трудно за гримьорите да скрият следите от безпътния ѝ живот. Но на заснетата лента изглеждаше добре. Актьорският ѝ талант, съчетан с умението на оператора, скриваха истинското ѝ лице и я изкарваха млада и невинна.

Днес, въпреки че снимките бяха приключили, Ив все още не искаше да пие. По неясна причина все още чувстваше, че трябва да е свежа.

— Студен чай — усмихна се Кейт. — И аз ще пийна с теб. Ще стане за минутка. Разполагай се.

Тя се скри в кухнята и Ив чу шум от течаща вода. После, почти веднага, Кейт подаде глава от кухнята.

— Какво ще кажеш да поплуваме?

Ив се поколеба. Отдавна не бе обличала бански костюм. Страхуваше се от пораженията, нанесени от възрастта и безпътния живот върху тялото ѝ и изпитваше неудобство да се показва.

— Нямам бански — провикна се тя.

— Някой от моите ще ти стане. Лесна работа.

— Добре.

Усещаше по себе си мръсотията от снимачния ден. Едно гмурване в басейна щеше да я освежи. Освен това не ѝ се искаше още да се разделя с Кейт. Плуването щеше да ѝ позволи да поостане.

Чу как Кейт се качва горе. Стана от мястото си и лениво се разходи из дневната. Стаята бе обзаведена добре, но почти спартански. Имаше тръстикови мебели, декоративни пейзажи по стените и красив килим, който придаваше на цялото помещение свежест и уют.

На пианото имаше снимка на Кейт — кадър от ролята ѝ в „Каdifената паяжина“. Снимката бе забележителна, предаваше необичайната комбинация на невинност, жизнена мъдрост и тъга, които се излъчваха от Кейт, заедно с невероятната ѝ чувственост.

Явно бе защо Джоузеф Найт държи тази снимка пред очите си. Това бе Кейт, каквато я бе видял за първи път и каквато камерата му за първи път бе уловила за „Каdifената паяжина“.

Ив стана и надзърна в кабинета до дневната. По голямото бюро цареше безредие от сценарии и документи. Имаше пишеща машина, в която все още стоеше един лист. Тя се приближи на пръсти и го погледна. Беше сцената от „Сбогом на любовта“, която бяха снимали днес. Ив видя малката промяна в диалога, за която Джо я уведоми тази сутрин на снимачната площадка. Сигурно бе обмислял сценария предната нощ, търсейки промени, които да засилят тази решителна сцена.

Ив огледа кабинета. На бюрото имаше още една фотография на Кейт. Бе снимана с фотоапарат, в далечината се виждаше някакво езеро. Кейт бе по бански, а мократа ѝ коса, разпиляна по раменете, бе тъмна и на клечки. Очите ѝ имаха странен израз, нещо средно между лекомислие и изнемога и още нещо неуловимо. Снимката направи силно впечатление на Ив. Тя не позна езерото, но реши, че това е мястото в планината, където е къщата на Джо и Кейт. Може би снимката бе направена по време на медения им месец, веднага след като Кейт бе поела ролята на Ив в „Каdifената паяжина“.

В кабинета нямаше други снимки или лични вещи. Ив се върна в дневната и надникна в кухнята. Кейт все още бе горе.

Чак сега Ив осъзна кое е необичайното в тази къща. Въпреки че изглеждаше много уютна като семейно гнездо, тук нямаше снимки на роднини нито на Кейт, нито на Джо. Никакви снимки на родители, на братя или сестри, от сватби или семейни събирания, с каквито изобилства всяка американска къща.

Сякаш миналото не съществуваше за тях. Времето започваше тук, в тази къща, с тяхната любов. Извън тях светът не съществуваше.

Ив седна отново в дневната. Започна да усеща странната задушевност на този дом, където двама души се обичаха силно и завладяващо. Почти не забелязваха това, което ги заобикаляше, тъй погълнати бяха един от друг и от любовта си.

С чувство на неловкост тя стана и отиде до пълзящата врата към задната морава. Там имаше градинка с лалета, райски цветя, цинии и петнисти лилии. И малък плувен басейн. Съвсем малък за стандарта на Холивуд. Водата клокочеше от маркуча и го пълнеше. Отвъд малката морава се откриваше чудна гледка към хълмовете, не така разкошна, както от къщата в Brentwood, която Ив бе продала, но наистина много красива.

Около басейна имаше шезлонги и масички. От скромността си декорът ставаше още по-привлекателен. Ив се извърна и влезе в дневната. Отново се загледа в простата подредба.

И в този момент осъзна какво я тревожеше от момента, в който влезе тук.

Освен семейните снимки в къщата липсваше още нещо.

Присъствието на дете.

Ив почти усещаше отсъствието му. Това бе къщата на влюбена двойка. Единствено липсваше бебето, което и двамата толкова искаха. Затова всичко изглеждаше някак непълно. Ив не знаеше защо бе толкова сигурна в това. Но то я поразяваше със силата на очевидното. Джо и Кейт копнееха за дете и може би се мъчеха да го направят.

С тези мисли Ив отново седна. Още чуваше приглушения шум от босите крака на Кейт, които шляпаха горе по пода. Тя замислено зачака завръщането на домакията.

На горния етаж Кейт преобръщаше чекмеджета и търсеше бански костюм, който би станал на Ив.

Повечето време Кейт не знаеше къде са дрехите ѝ. Подреждаше ги как да е. Женитбата и любовта не бяха променили небрежното ѝ отношение към дрехите. Обличаше първото, което ѝ паднеше, разчесваше косата си и често не си правеше труда да се погледне в огледалото и да се гримира. Мразеше да си купува дрехи и го правеше само когато се налагаше за специален случай.

Джо не се притесняваше от небрежния ѝ вид. Всъщност дори я поощряваше. Никога преди не бе срещал жена, която да има смелостта да изглежда толкова естествено, жена без никаква суета. Той смяташе, че това подчертава свежестта ѝ. Подчертаваше и чувствеността ѝ, и то по начин, който неизбежно го възбуждаше. Без грим, с небрежно отнетната назад или завързана с ластик коса, по джинси и тениска тя му изглеждаше по-красива от Гарбо в тоалет на Ейдриан. Кейт бе естествена като малко момиче и Джо я обичаше заради това.

Докато търсеше из чекмеджетата, по устните на Кейт играеше усмивка. Радваше се, че Ив е тук. Чувстваше се като ученичка, довела за пръв път вкъщи новата си приятелка, изгаряща от нетърпение да се похвали със стаята си, с всичко, което има, да сподели с нея мисли и мечти. През изминалите месеци двете с Ив се сближиха, въпреки че не бяха споделяли открито като жени. Единствената връзка помежду им бе тяхната игра. Но тя бе дълбока връзка, чиито следи винаги щяха да живеят в Кейт.

Накрая намери един тъмен цял бански, който сигурно щеше да е по мярка на Ив. Занесе го долу и ѝ го подаде.

— Ще ти стане, ще видиш. Ще те чакам при басейна.

Ив отиде в банята и се съблече. Костюмът наистина ѝ беше по мярка. С леки стъпки излезе в задния двор, където Кейт наливаше от една кана студен чай в две високи чаши.

Ив погледна лицето на Кейт. Както обикновено по него нямаше и следа от грим. Косата ѝ, разрошена от планинския ветреца, падаше по раменете ѝ. Ив се опита за стотен път да проумее странната красота на това лице, която грееше още по-ярко, когато бе без грим, отколкото на екрана.

И изведнъж осъзна каква е тайната на Кейт. На двацет и седем години Кейт бе красива жена. Но ако човек се вгледаше в лицето ѝ поотблизо, щеше да разбере, че тя ще бъде също тъй красива и на трийсет и пет, и на четирийсет, и дори на петдесет. И може би и тогава

щеше да отхвърля грима с презрение и да оставя косата си да се роши както ѝ падне.

Откъде имаше този вътрешен блясък, тая привлекателност в най-чиста форма, заради каквато други жени са способни на убийство?

— Изглеждаш страхотно — каза Кейт, любувайки се на Ив в банския. — Знаех си, че този ще ти стане.

Преди Ив да успее да отговори, Кейт се гмурна в басейна и изплува отново. От косата и бузите ѝ се стичаше вода.

— Хайде, идвай! — провикна се. — Водата е чудесна!

Ив я опита с пръстите на крака си — беше топла и подканваща. Седна на ръба на басейна и бавно се спусна надолу. Беше божествено, като хлъзгав балсам, който отмиваше цялата ѝ умора.

— Чудесно е — каза. — Не знам защо не го правя всеки ден. От месеци не съм влизала в собствения си басейн.

— Джо и аз плуваме всяка вечер. Дори и да се върнем късно. Отмива целия работен ден. Мисля, че помага на Джо да спи по-добре.

Ив си спомни за сериозните рани, с които Джо се бе върнал от войната. Нито той, нито Кейт говореха за тях или за болките, които сигурно изпитваше през по-голямата част от времето. По време на снимки той винаги бе пълен с обичайната си енергия, въпреки че си оставаше по-слаб, отколкото преди да тръгне на война.

Ив си представяше как Джо и Кейт плуват заедно в този интимен декор след дългия работен ден. Може би плуваха, преди да се любят, или след това... Плувните басейни в задните дворове се правеха за млади влюбени двойки.

И разбира се, за деца.

Когато излязоха от водата, Ив и Кейт седнаха и лениво побъбриха няколко минути. Говориха за снимките и шеговито се оплакваха от Джоузеф Найт и претоварения му график. Но сега, когато всичко бе свършило, се чувстваха свързани от тихо задоволство и от гордост от общото си постижение. Вълнуваха се за филма. Знаеха, че е нещо голямо и не можеха да дочакат да приключат монтажните работи, за да го видят готов за пред публика.

После ги налегна умора и те се умълчаха, загледани в хълмовете. Ив чувстваше странна премала във всичките си крайници. Не помнеше откога не бе се чувствала така отпусната.

— Да можем да остана тук завинаги — каза. — Да забравя Холивуд и всичко останало и да се наслаждавам на този заден двор и на залязващото слънце.

Настъпи мълчание.

— Знаеш ли — обади се накрая Кейт, — никога не съм ти казвала, че когато бях малка, ти беше моята героиня. Ония филми, в които се снимаше като момиче...

Ив се засмя.

— Колко странно! Какво ти харесваше в тях?

Кейт се усмихна.

— Ти беше винаги толкова щастлива. Имам предвид героинята ти. Беше заобиколена от хора, които те обичаха. Като принцеса. Имаше толкова много обич... Поне така ми се струваше. Тогава аз имах нужда от обич...

Ив поклати глава. По лицето ѝ се изписа горчивина, примесена с копнеж. После рече:

— Холивуд.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кейт.

Ив изведнъж стана сериозна.

— Няма значение. Ако това ти е помагало, значи не е било напразно.

Отново настъпи мълчание. Всяка осъзнаваше колко другата е била нещастна като дете. И това чувство сякаш ги сближи още повече.

— Кажи ми — попита Ив, — какъв беше животът ти преди, преди Джо?

Кейт се загледа замислено в хълмовете.

— Животът ми не съществуваше. Аз не съществувах. Просто един ден се събудих и той беше там. Тогава започнах да живея. Всичко друго е като тъжен сън, който е лесно да забравиш и не е приятно да си спомняш.

— Никога преди ли не си срещала друг мъж?

Кейт сякаш насила дойде на себе си.

— О, да — усмихна се. — Бях омъжена за кратко. Беше толкова ужасно, толкова безсмислено, че понякога с месеци не се сещам, че изобщо се е случвало.

— Много ли беше млада? — попита Ив.

— Чакай да помисля... На седемнайсет — отвърна Кейт. — Да, много млада. Всъщност дори още не бях родена.

Ив съзря болката в очите на Кейт.

— Съжалявам, че те подсетих. Това са стари неща.

— Няма нищо — отвърна Кейт. После погледна към Ив. — А ти? Някакви сериозни връзки?

Ив неволно се изчерви. Единственият мъж, когото някога бе обичала, бе Джоузеф Найт. Изведнъж осъзна фалша и преструвките на този любезен разговор и на факта, че днес е тук.

— Не — отвърна, — моите бракове бяха рекламни сензации. Живеех за кариерата си. Не позволявах на никой мъж да се бърка в това. Това бе най-голямата ми грешка, Кейт. Ти си щастлива. Знаеш коя си.

— Не бих казала — усмихна се Кейт.

— Все пак си избегнала най-гибелния капан на Холивуд, Кейт. Ти си обичана. И знаеш разликата между това, което е важно, и това, което не е важно. Любовта е единственото нещо, което има значение. Ако ние, останалите, знаехме това, нямаше да се оставим на Холивуд да ни похаби.

Ив отмести поглед. Залязващото слънце се отразяваше във водата на басейна.

— Защо не останеш за вечеря? — попита Кейт. — Мога да се обадя на Джо и да го попитам кога ще се върне...

— Не, благодаря — отвърна Ив. — Всъщност имам една среща. Трябва да се прибера и да се приготвя.

Устните на Кейт се извиха в тънка съучастническа усмивка.

— Нещо важно?

— Ще видим — отвърна Ив, като стана и се протегна. — В този град никога нищо не се знае.

Питаше се дали Кейт е отгатнала лъжата. Довечера щеше да е сама. Както винаги.

Но Кейт просто каза:

— Ти иди да се преоблечеш, а аз ще се обадя на Джо да видя какво става.

Ив отиде в банята и съблече банския. Кейт бе имала късмет. Съдбата ѝ бе разрешила да си проправи път в живота и да остане

добра. Това бе рядка дарба, с която бяха удостоени малко човешки същества в света и още по-малко жени в Холивуд.

И точно поради това Кейт бе покорила сърцето на Джоузеф Найт и бе станала звезда с една-едничка роля в „Кадифената паяжина“.

Как можеше Ив Синклер да се мери с едно толкова рядко създание?

Ив се беше облякла и стоеше в спалнята, загледана в двойното легло, в което Кейт и мъжът ѝ спяха всяка нощ. Изведнъж видя телата им, събрани в съня в тези меки завивки, видя силното тяло на Джоузеф Найт в прегръдките на Кейт. Леглото не бе от най-широките, в каквито спяха повечето холивудски двойки. Явно искаха да бъдат близо един до друг, колкото може по-близо. Може би след завръщането на Джо от войната с многобройните рани Кейт го люлееше на гърдите си като майка, съпричастна към болката му и към това, което бе преживял.

Мокрият бански бе още в ръката на Ив. Тя гледаше към леглото и същевременно не го виждаше. Зад себе си чувстваше целия си живот, сякаш се намираше сред плаващи пясъци, които искаха да я погълнат. А пред нея бъдещето на Джоузеф Найт и Кейт, децата, които щяха да имат, лежах на това легло като видение, което ѝ бе трудно да гледа.

Стаята бе притъмняла, а тя стоеше неподвижна като статуя, когато нежното докосване на една ръка по рамото я стресна и прекъсна мислите ѝ.

— Какво? — попита с безизразни очи, като човек, когото внезапно са събудили от дълбок сън.

Беше Кейт.

— Не ме ли чуваш? Видях, че стоиш тук, и те попитах какво ти има. Ти не отговори. Всичко наред ли е, Ив?

Ив смутено се извърна от леглото. Погледна Кейт в очите — златистите ириси блещукаха в бледнеещата светлина на залеза. Прииска ѝ се да прегърне Кейт и отчаяно да се вкопчи в нея. Същевременно ѝ се искаше да я изтрие от света, да направи така, сякаш никога не е съществувала.

— Нищо ми няма, добре съм — каза най-после. — Просто нямам сили. След снимки ми става така.

— Много добре те разбирам. Ще можеш ли да шофираш до вкъщи?

— Разбира се. Ще се оправя — усмихна се Ив. — Най-добре да тръгвам. Моят човек ще пристигне към осем.

На тръгване тя спонтанно целуна Кейт по бузата. Кейт изчака Ив да влезе в спортната си кола и да запали мотора. Ив потегли назад, за да излезе от алеята пред къщата, а Кейт замаха с ръка, живо и сърдечно, като момиченце.

После Ив включи на скорост и се спусна надолу по склона. Усмихнатият образ на Кейт изчезна от полезрението ѝ и предното стъкло се изпълни от криволичещия път.

Ив Синклер пое дълбоко дъх. Когато го издиша, се чу нещо като стенание. Болката в сърцето я бодна като остър нож.

Още десет минути в тази къща и щеше да се пръсне. Тръгна си точно навреме.

След три месеца

Галапремиерата на „Сбогом на любовта“ щеше да се състои на следващата вечер в кинотеатър „Громънс Чайниз“ в Холивуд.

Две седмици преди това филмът бе представен предпремиерно в Пасадина пред жадна и нетърпелива публика. Към неотдавнашното разминаване на Кейт със скандала на страниците на „Холивуд Инсайдър“ се добавяха любопитството на публиката към първата помощна роля на Ив и завръщането на Джоузеф Нйт в киното след четиригодишно отсъствие. Всичко това правеше филма безкрайно интересен.

Но дори и най-тясно свързаните с продукцията не бяха очаквали подобен емоционален отговор от страна на предпремиерната публика или такъв огромен успех, какъвто последва при първите прожекции в отбрани кинотеатри из цялата страна. „Сбогом на любовта“ засягаше важна струна в националната психика. Милиони американски жени бяха изпратили любимите си мъже на война в Европа или в Тихия океан и бяха хранили отчаяни надежди, че те ще се върнат и животът им ще продължи оттам, откъдето е бил прекъснат. Но в тъй много случаи това прощаване затваряше завинаги една врата към предишния живот. Раздялата, вътрешните и външните рани от войната променяха живота безвъзвратно. Твърде често съдбата се оказваше по-силна от любовта.

Филмът пресъздаваше тъкмо тази най-дълбока и трагична значимост на разлъката. А сърцата на американските жени се късаха, когато гледаха героинята на Кейт и това, което ѝ се случваше. Нейната история бе историята на любовта, която не можеше да се отхвърли, но и не можеше да се осъществи докрай. Любов, която можеше да доведе единствено до разлъка дори когато водеше към единение.

Почти всички жени бяха обичали мъж, комуто не можеха да принадлежат. А войната символизираше тъкмо това гигантско разтрогване и дълбока мъка, загнездена като зееща празнота в човешкия живот, който отвън изглеждаше спокоен и без сътресения.

Но творбата на Джоузеф Нйт бе нещо повече от обикновен връх в киното, филмът бе огледало, в което се оглеждаха една бурна епоха от световната история и скритите рани, останали в сърцата на милионите хора, които я бяха преживели, филмът щеше да остане завинаги като паметник на тази епоха, като свидетелство за човешкия кураж, при безвъзвратната загуба.

Днес, след триседмичните прожекции, никой не се съмняваше, че филмът ще спечели много „Оскари“. На Джо като на продуцент почти сигурно щеше да донесе трета поред награда за най-добър филм плюс награди за задълбочената му режисура и за прекрасния сценарий. Той щеше да влезе в историята на киното като един от големите филмови творци.

За Ив Синклер „Сбогом на любовта“ бе възкресение. Отзивите за нейното изпълнение бяха тъй въодушевени, че похвалите се обръщаха назад и обхващаха цялата ѝ кариера, изтриваха тъмните петна и я рисуваха с багрите на голяма актриса.

„Лос Анджелис Таймс“ писа за нея:

„След двайсетгодишен неуморен труд като редови член на най-тежката професия в света Ив Синклер най-сетне изгря като голяма звезда. Иронията на съдбата поиска тя да го направи с първата помощна роля в кариерата си. И все пак тя намери себе си тъкмо в тази роля, наситена с мрак и светлина, обагрена с грех и доброта, със святост и изкушение. Спокойно можем да кажем, че пред нея се разкрива нова кариера, може би не като бляскавата героиня, каквато бе някога, но като нещо по-голямо — като една от най-големите аристократки на холивудския екран.“

Останалите отзиви бяха също тъй възторжени. На Ив се гледаше като на сигурен залог за награда за най-добра второстепенна женска роля. Тя бе поела външно неблагоприятната роля на момиче, опитващо се да отнеме любимия на най-близката си приятелка, и я превръщаше в класическа роля — младата жена, която няма достатъчно късмет, за да

бъде добра, но която намира у себе си някакво благородство дори в трагичната слабост, родена от любовта.

Жените намираха нещо от себе си в Ив. Повечето жени трябва да се борят, дори да грешат, за да спечелят мъжа, когото искат. Любовта не познава правилно и грешно, а се подчинява на свои собствени закони. Ив бе пресъздавала тази жестока истина с превъзходно съчетание от достойнство и патос.

Но дори на върха на славата Ив бе засенчена от Кейт Найт.

Критиците наричаха изпълнението на Кейт „безсмъртна роля“. Уникалното съчетание на земна чувственост и женствена дълбочина, което Кейт тъй отрано бе показала в „Кадифената паяжина“, достигаше още по-големи висоти в „Сбогом на любовта“.

Когато героинята ѝ се сбогуваше на гарата с главния герой, зрителите плачеха. А когато в края на филма камерата се връщаше към лицето на Кейт на железопътния перон и бавно се приближаваше все по-близо до нея, лицето ѝ се превръщаше в жив символ на любовта и загубата.

„Това е един от класическите кадри в историята на киното — писа влиятелен европейски кинокритик. — Джоузеф Найт си служи с камерата както Рембранд си служи с четката. Това не е обикновена камера, която изучава лицето на една актриса, а инструмент на любовта, който през плътта поглежда в духа и същността на жените като цяло.“

Разбира се, кариерата на Кейт бе осигурена от изпълнението ѝ в „Сбогом на любовта“. Но това изпълнение отиваше по-далеч от касовия успех. Много наблюдатели усещаха, че дори ако Кейт повече не се появи пред камерата, тя бе направила върховното си послание като актриса.

Кейт обаче единствена знаеше, че Джоузеф Найт бе направил това за нея. Само неговата камера и неговата личност ѝ бяха позволили да изпълни ролята си със сила, на каквато не бе и сънувала, че е способна. Тя бе задължена също на ярката подкрепа на Ив. Но не беше ли пак Джоузеф Найт, който повери ролята на Ив, не беше ли Джоузеф Найт, който предвиди всичко, който създаде целия филм от дълбините на собственото си вдъхновение?

Да, зад всичко това бе Джо с творческия си талант, с любовта си и с несравнимата си сила. „Сбогом на любовта“ бе негов филм.

Деня преди премиерата Джо, Кейт и Ив прекараха в дървената къща в Сиерата. И за тримата това бе време за почивка. Ив бе дошла с малкото си МГ да им прави компания в очакване на церемонията в „Громънс Чайниз“, която щеше да бъде широко отразена от журналисти от цял свят.

Тримата се чувстваха малко странно заедно. Не бяха се срещали от няколко месеца, откакто бе приключила последната им работа по монтажа и озвучаването на филма.

Нещо ги бе отчуждило. Въпреки че Кейт постоянно канеше Ив на обяд или вечеря в къщата в Бенедикт Каньон, Ив винаги намираще причина да не отиде. Сякаш негласно казваше, че не иска да смущава личния живот на Кейт и мъжа ѝ. Даваше си сметка, че от самото започване на „Сбогом на любовта“ Джо и Кейт не бяха имали време за себе си. Напрежението от снимките, кризата от вестникарската атака срещу Кейт и най-сетне убийствената работа на Джо по монтажа и довършителните работи ги бяха държали настрана един от друг. И за двамата време да си починат и да се отпуснат.

Накрая Кейт реши да уважи волята на приятелката си и спря да я кани. Но ѝ се обаждаше през няколко дни просто да побъбрят за филма или да убият времето. Телефонът стана единствената им връзка и чрез него поддържаха отношенията си, като същевременно оставаха на разстояние, както искаше Ив.

Кейт не питаше Ив дали очаква някаква друга работа като актриса. Нито пък Ив питаше Кейт дали има подобни планове за бъдещето. И двете мълчаха по този въпрос. Отчасти защото това бе болезнен въпрос, особено за Ив, чиято кариера след „Кадифената паяжина“ бе западнала, отчасти защото никоя от тях нямаше сили да говори за бъдещето. И двете още се намираха под властта на „Сбогом на любовта“. И личният, и професионалният им живот бе неразривно свързан с филма.

Но този уикенд бе различно. Ив дойде, за да празнува заедно с Джо и Кейт. Тримата прекараха кротка вечер — пиха шампанско и слушаха шума на гората и далечния ромон на езерото.

Джо си легна пръв. Работата в студиото го бе изтощила повече, отколкото си даваше сметка, пък и искаше да остави жените сами, тъй

като двете не се бяха виждали от няколко седмици.

Измъченият израз на лицето му говореше и за физическата болка от раните от войната. От случайни изпускания на Кейт през последните месеци Ив знаеше, че Джо отказва да взема лекарства за болките си по време на работа, но че му трябва нещо силно, за да може да спи през нощта.

И така, Ив и Кейт останаха насаме.

Седнаха на дивана.

— Радвам се, че дойде — каза Кейт. — Не знам как щях да се чувствам, ако не бе дошла. Липсваше ми, Ив.

— И ти на мен — отвърна Ив малко по-вяло. — Отдавна не сме се виждали. Как я караш, Кейт?

Вместо отговор Кейт лъчезарно се усмихна.

— Ще ти кажа една тайна.

Очите на Ив светнаха.

— Божичко, как обичам тайни!

— Ами... — Кейт блажено се усмихна — ще си имам бебе.

В ирисите на Ив блесна странна светлина, като малък сподавен взрив, после изчезна. Устните ѝ се извиха, после бързо се разляха в усмивка и тя понечи да прегърне приятелката си. Притисна Кейт до себе си и проговори:

— Толкова се радвам! Каза ли вече на Джо?

— След премиерата — отвърна Кейт. — Още не искам да отвличам вниманието му от филма. Освен това ще е по-весело да празнуваме по два повода.

Усмивката на Ив придоби съчувствено изражение.

— Май отдавна се надявате.

Кейт кимна.

— Опитваме, откакто се оженихме — отвърна. — Но не знам защо все не ставаше. Ходихме по лекари... След войната Джо се притесняваше за раната, а аз... какво да ти говоря, аз се притеснявах от всичко. Сега си отдъхнах.

— Джо толкова ще се зарадва! — обади се Ив. — Знам как се вълнува от филма, но за него сигурно няма нищо по-важно от това. Сигурна ли си, че искаш да изчакаш с новината?

Кейт кимна.

— Така е най-добре. И двамата сме тъй погълнати от филма. Мисля, че ще му дойде много, ако му кажа сега.

Ив се усмихна и стисна ръката на Кейт.

— Добре, ще пазя тайната ти. Честито, Кейт. Винаги... винаги съм искала това да ти се случи.

Двете замълчаха. После Ив се прозина.

— Извинявай. Явно съм много изморена. Май карането дотук съвсем ме е довършило.

— Всички имаме нужда от почивка — каза Кейт. — Хайде, ела.

Заведе Ив в стаята за гости и отиде при Джо. Дишането му бе тихо и равномерно, успокоено от лекарството. Тя легна плътно до него, както винаги. Чу как някъде далеч Ив взема душ. После се унесе и щастливо заспа до мъжа, когото обичаше.

Оказа се, че сънят им не е много спокоен.

Кейт непрестанно се будеше. Вълнуваше се от премиерата и не можеше да се отдаде на сънищата си. Когато се събуди, видя, че Джо се върти и неспокойно се обръща в леглото до нея. Лекарството явно не бе достатъчно силно, за да го държи заспал през тази важна нощ.

Но и на двамата не им минаваше през ум, че Ив в своята стая изобщо не е мигнала. През цялата нощ лежа неподвижно, с вперени в тавана очи.

Малко преди четири сутринта и тримата се сблъскаха на път за банята. Разсмяха се на общото си безсъние и седнаха в дневната да пийнат по нещо. Кейт приготви топло мляко с уиски. Седяха и си приказваха, като се чудеха дали да се откажат от мисълта отново да си легнат. После, понеже не искаха да бъдат изтощени на премиерата, решиха още веднъж да опитат да поспят. Разотидоха се по стаите си. Кейт потъна в дълбок и сладък сън в прегръдките на съпруга си.

На другата сутрин пиха кафе и закусиха леко, след което се заприготвиха за обратния път към Холивуд. Искаха да тръгнат рано, защото на Кейт и Ив им трябваше цял ден да се готвят за галапремиерата със специалните си рокли от модни къщи, с гримовите и прическите за случая. Колкото до Джо, той трябваше да отиде по обед на среща в студиото с Оскар Фройнд, а следобед на още няколко срещи за графика за пускане на филма.

В девет часа Джо откри, че колата му не пали. Огледа мотора и електрическата инсталация и бързо намери повредата.

— Разпределителят е свършил — каза на Кейт. — Ще трябва да се обадим на Боб в сервиза в селото и да проверим дали има нещо подръка, което да ни оправи.

Нямаха късмет. Малкият селски сервиз не притежаваше нужната част. Но Боб, съобразителният им приятел, който знаеше колко важен бе днешният ден за Кейт и Джо, предложи друго решение.

— На около четирийсет минути оттук има друг сервиз, в който се предлагат повече части — каза. — Ще им се обадя. Ако имат частта, ще отскоча с колата и ще ви я донеса.

— Създаваме ти големи главоболия — каза Джо.

— Напротив — отвърна общителният собственик на сервиза. — Ако се наложи, ще ви закарам до Холивуд. Но се обзалагам, че те имат каквото ви трябва.

Няколко минути по-късно се обади да каже, че в другия сервиз имали частта. Щял да отиде дотам и да се върне за час и половина.

Джо погледна часовника си. При това положение щеше да стигне в Холивуд към един следобед — с цял час закъснение.

Ив го гледаше.

— Вземи моята кола. Вие с Кейт тръгнете първи. Аз ще изчакам Боб. Когато донесе частта, ще заключа къщата и ще слеза и аз. Нямам чак толкова бърза работа.

Джо поклати глава.

— Не, това много ще те затрудни. Знам, че вие двете тепърва трябва да ходите на фризьор. Тръгвайте с колата на Ив, а аз ще изчакам.

— Глупости! — обади се Ив. — Твоята работа не търпи отлагане. Хайде, за бога, тръгвай.

Известно време се препираха кой да вземе колата на Ив и кой да остане да чака. Накрая решиха Ив и Джо да тръгнат първи, а Кейт да ги последва със своята кола, когато я поправят. Безразличието на Кейт към фризьори и гримьори реши въпроса.

— Ако успея, успея. Ако не успея, не ме интересува. Когато се прибера, ще ви се обадя. Добър път.

Джо и Ив влязоха в малкото МГ. На кормилото бе Ив. Джо предложи да кара, но тя му отвърна, че познава нрава на малката кола и

се пошегува, че му нямала доверие по опасните планински пътища.

Джо вътрешно бе доволен. Беше спал лошо и мислеше, че ще може да подремне в колата.

Кейт ги изчака да тръгнат и помахала, докато те навлизаха в черния път покрай боровете. Когато се скриха от погледа ѝ, влезе в къщата и поизчисти, след което се зае да събира багажа си. Не се престараваше, защото знаеше, че двамата с Джо ще дойдат отново след няколко дни.

Когато свърши, усети как я наляга сладостна умора. Вълненията от последните седмици я бяха изтощили повече, отколкото си мислеше. Отиде в спалнята и полегна, докато Боб дойде, за да оправи колата.

Още щом главата ѝ се допря до възглавницата, тя дълбоко заспа.

Веднага засънува. Пред очите ѝ с шеметна бързина преминаха разни лица. Видя собственото си минало, безразличната си майка и Рей — жалкия, отвратителен Рей, седнал в креслото в старата дневна. Видя Куентин. Видя Крис Хетинджър, Норман Уеб, Барни Ливингстън, Мелани и толкова много други хора, които бе срещала, след като напуснала дома си.

И неизвестно защо в съня си тя видя трагедията на тия хора — някои от тях егоисти, други не, някои с лоши намерения, други просто изплашени или объркани, хора, делили с нея земята, но не делили сърцето ѝ. Всичко изглеждаше тайнствено и безнадеждно.

После образите от съня се изместиха от Джо. Тя видя лицето му — усмихнато, красиво, с присъщата му смесица от непоклатима, почти животинска сила и любеща нежност. То бе най-прекрасното лице, което бе виждала или си бе представяла, единствено убежище за сърцето ѝ.

Но в този момент над него и над съня на Кейт падна сянка. Тя вече не виждаше истинското лице на Джо. Пред нея бе лицето от кошмара, който бе сънувала толкова пъти през войната, кошмарът, в който самолетът му падаше стремглаво към земята, а той оставаше напълно безразличен.

Кейт изстена в съня си. Самолетът неспирно се въртеше и оставяше след себе си пламъци по яркосиньото небе. А Джо седеше като сомнамбул в пилотската кабина, безразличен към неизбежната си гибел, с безжизнени и неизвестно защо, замислени очи.

Кейт му викаше в съня си, отчаяно дереше гърдите си и се опитваше да го предупреди за катастрофата, която го поглъщаше. Но

той не можеше да я чуе и сънят ставаше все по-ужасен, а самолетът го носеше към безмилостната и безчувствена земя, без той да се опита да направи нещо, за да се спаси.

Кейт почувства, че в нея се натрупва нечовешко напрежение, тъй огромно, че бе невъзможно да продължи да спи. Виковете ѝ се смесиха с ужасното смъртоносно бръмчене на падащия самолет. Отчаянието я бе приклезило и ако не избягаше от него, щеше да се задуши.

А когато отвори очи и се огледа наоколо, за да се увери, че целият този кошмар е бил само сън, за най-голямо свое изумление установи, че вече е на крака и се е втурнала да бяга от къщата в утринната слънчева светлина.

Но някак си не бе като слънчева светлина. Дневният блясък се плисна в очите ѝ и я заслепи с тъмнина. А планините, извисяващи се над нея, приличаха на зловещи, готови да я смажат исполини.

Устремявайки се напред, Кейт почувства, че бяга от нещо по-ужасно от обикновен сън. Знаеше, че ще се случи нещо страшно. През цялото време бе настъпвало към нея от миналото ѝ, бе се готвило да разруши сърцето ѝ и си бе послужило с войната, с разбития самолет на Джо и с помятането ѝ, за да я заблуди, че опасността е преминала. Войната бе само встъпление. Престъплението ѝ щеше да бъде наказано сега, този ден. Или поне така се струваше на Кейт в обзелия я ужас.

Тя тичаше, а къщата и смълчаното езеро оставаха назад. Пред нея бяха жестоките планини, издигащи грозните си гърбици нагоре към небето, а проломите помежду им поглъщаха всичко, осмелило се да пърха над дълбините им. Самата земя изглеждаше като исполински палач, тегнеше като пестник, готов да смаже всяка човешка надежда.

А в изумените очи на Джо имаше само безразличие към съдбата, която през цялото време го бе дебнала, която бе чакала този ден, за да го разлъчи завинаги от нея.

— Не! — изкрещя Кейт. — Не!

Втурна се като обезумяла, в неистов порив да достигне Джо и да го спаси. Но дори в този момент, когато любовта ѝ я тласкаше напред в пространството, тя чувстваше, че всъщност съдбата я тегли надолу, към планинските бездни и че вече е много късно — за нея и за мъжа, когото обичаше. Гърлото ѝ пареше от ярост и копнеж. Тя изгуби съзнание. Щеше да дойде на себе си много по-късно.

В къщата телефонът звънеше, но Кейт не го чу.

Докато долу, в подножието на Сиерата, Холивуд очакваше триумфалното им завръщане, Ив и Джо се спускаха по виещите се планински пътища.

Ив управляваше колата с лекота. Често ѝ се случваше да обикаля самотно из холивудските възвишения и околните планини, за да успокои духа си. Специално бе поискала малкото МГ да бъде пригодно за нея, с форсиран двигател, за да може лесно да взема стръмните планински склонове. Обичаше да кара бързо и сама.

Но днес не беше сама. До нея бе Джо Найт.

Тя с наслада вкусваше необичайната ситуация и докато въртеше волана, крадешком поглеждаше към него. Той гледаше през предното стъкло, а лицето му бе непроницаемо. Изглеждаше замислен и все пак бе в добро настроение. Може би си спомняше за безсънната им нощ с Кейт. Може би с нетърпение очакваше премиерата.

Изглеждаше изморен. Ив си каза, че това никак не е чудно. В продължение на почти две години, от разпределянето на ролите до довършителните работи, „Сбогом на любовта“ бе тежал изцяло на неговите рамене. Ив, Кейт и другите бяха дали всичко от себе си, но за филма отговаряше Джо. Всеки ден всички разчитаха на него, за да ги насочва, да им вдъхва кураж, да им дава яснота по целия проект, каквато само той притежаваше.

Ив отново го погледна и разбра, че той явно има болки. Въпреки лекарствата бе спал лошо. Какви ли адски мъки изпитваше сутрин, след безсънна нощ, от дълбоките си рани от войната?

Може би само Кейт го виждаше така изморен, когато всяка сутрин се събуждаше до него, за да започне дългия снимачен ден.

Мислите на Ив отскочиха към тревогите на Кейт и близостта ѝ с този забележителен мъж. Какво щастливо бreme да се грижиш за него, да познаваш умората и силата му, да можеш да го успокояваш в моменти на нужда и несигурност. Може би предната нощ, когато всички накрая си бяха легнали повторно, Кейт го бе обвила в

прегръдките си, бе го притиснала до гърдите си и му бе помогнала да заспи.

Кейт, която щеше да роди неговото дете...

Ив потъна в размисъл за любовта между Джо и Кейт. Двамата си подхождаха идеално. Нямаше друг мъж на света силен като Джо. Нямаше друг, тъй сигурен в отношенията си с околните. Странно, но търпимостта на Джо към другите около него, която тъй силно контрастираше с виковете и избухванията на останалите продуценти и режисьори, идваше от факта, че той познаваше слабостите на околните и им ги прощаваше. Отнасяше се с тях със загриженост и уважение, с внимание, но и извличаше най-доброто от тях. Можеше да го прави поради пълната увереност в собствените си сили, които сякаш се предаваха на тези, които работеха с него.

Мислейки така, Ив мрачно си припомни несръчния си опит да го прелъсти и непростимото си детинско поведение по време на снимките. Отблъсквайки я, Джо се бе държал също тъй сдържано и спокойно, както и по-нататък, когато, останал без избор, я изгони. Нито за миг не изгуби достойнството си, дори когато тя си послужи с всички възможни трикове, за да го извади от равновесие, да го ядоса, да го нарани.

Ако тогава го бе познавала по-добре, щеше да знае, че както капризите на жените, така и физическите им прелести не му оказват влияние.

Колко ли възхитен, колко ли изпълнен се е почувствал, когато за първи път е срещнал Кейт, която едничка сред жените имаше уважение към себе си, тая способност, която я пазеше от покварата и гнилостта на света и от най-предния пост на корупцията му — Холивуд? В деня, когато очите му са я срещнали и са открили в нея оная необикновена вътрешна светлина на духовна сила, която толкова дълго бе търсил напразно, Джо сигурно си бе казал, че е най-щастливият човек на света.

А когато е видял, че камерата му може да обхване тая светлина, сигурно се е почувствал галеник на боговете.

Тогава нямаше нищо чудно, че почти веднага след като бе срещнал Кейт, се бе оженил за нея и я бе направил звезда. Вероятно не се е колебал дори и за миг, че тя е жената, която бе чакал цял живот.

От този момент те двамата и бракът им бяха станали легенда. Не можеха да направят и една крачка, без целият филмов свят да реагира и да обърне към тях поглед на възхищение и почуда.

А сега Кейт щеше да роди неговото дете.

Ив погледна към Джо. Щеше да каже нещо, но видя, че е заспал. Унесен от клатушкането на колата, бе задрямал, вероятно победен от безсънната нощ и неспирно пулсиращата болка. Както се бе свил в седалката на малката кола, изглеждаше много спокоен и уязвим.

Наближаваха Коултър Бенд — най-стръмната и страшна за очите част от спускането. Пътят пълзеше по ръба на огромен каньон, чийто склон слизаше стремглаво надолу до над триста метра дълбочина. По средата на пропастта няколко скалисти върха се издигаха ядовито към небето, сякаш изпружени от безцелна вътрешна сила, която ги изпълваше с отчаяние и глад.

На това място предпазните перила бяха ниски — най-обикновена усукана жица, закрепена за ниски стоманени колове. Имаше предупредителни знаци: „КАМИОНИ КАРАЙТЕ НА НИСКА ПРЕДАВКА ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ ДЕСЕТ МИЛИ“. По тази отсечка шофьорите стискаха по-здраво воланите, а жените в колите затаяваха дъх и затваряха очи.

Ив отново погледна към Джо. Той бе напълно изключил за околния свят. По лицето му бе изписана болка — сянка от напрежение и усилие в съня. И все пак в него имаше нещо неизказуемо спокойно. Може би сънуваше Кейт.

Ив погледна отново към пътя, после към празното пространство отвъд склона. Усмивката ѝ се стопи. Защото в този момент безжалостното и ослепително слънце бе изпратило дълбоко в съзнанието ѝ златен лъч на яснота.

Тя се почуди как не бе помислила за това по-рано. Струваше ѝ се, че то открай време е стояло пред нея. Но не го е проумявала. Беше се наложило да се издигне над земята както сега, сама с Джо, за да го разбере.

„Ти имаш детето му“, помисли, когато лицето на Кейт застана пред очите ѝ. Заедно със светлината на любовта си той бе дал на Кейт своя дар за вечността и за безсмъртието. Бъдещето бе за Кейт. Но това не бе целият Джоузеф Найт. Другата половина — тъмнината в него, бе за Ив. Не беше ли тъкмо това празнината, която през цялото време я

догонваше и преграждаше пътя ѝ към бъдещето, както бе преградила пътя ѝ към сърцето на Джоузеф Найт?

На света има правосъдие. Това бе истина, която Ив едва сега осъзнаваше, и с всички сили се залавяше за нея. През всички тези години тя бе живяла като половин жена, с половин сърце и бе куцукала като недъгава през времето. Но сега, в този скъпоценен миг ѝ се предоставяше възможност отново да стане цяла. Найт бе направил Кейт цяла. Сега щеше да извърши същото и за Ив.

Тя погледна през пропастта към бездната пред себе си. Как неустоймо я зовеше! Ив се усмихна и усети същото блажено съчетание от ярост и покой, които бе изпитала в деня, когато кръвта ѝ бликаше над вестникарската снимка на Кейт в тишината на фургона по време на снимките на „Сбогом на любовта“. Сякаш разбираше значението на всичко и защо трябваше да стане така. Цял живот бе падала и цялото ѝ нещастие бе идвало от борбата срещу падението, което бе нейна природа и съдба. Сега щеше да се откаже от борбата и да остави нещата да следват естествения си път.

„Ти имаш детето му.“ Ив знаеше, че любовта е безсмъртна. Нито времето, нито раздялата, нито дори гибелта можеха да я променят, а още по-малко да я обезсмислят. Затова, вземайки най-последното си, тя всъщност нямаше да отнеме нищо от Кейт. Само щеше да ускори неизбежното, да утвърди вечното.

С приковани в Джо очи тя рязко завъртя волана надясно. Колата, която се движеше с шейсет мили в час, залитна към паянтовия парапет и политна над него. Машината потрепери, отлепи се от земята и увисна във въздуха.

В този миг Джо се събуди. Видя Ив, която го гледаше. Беше като замаян, сякаш нежелано вмешателство го бе изтръгнало от дълбок сън. После видя израза в очите на Ив и лицето му се промени. Осъзна, че е бил непредпазлив, че е трябвало да предугади какво ще се случи, че всичко се случваше поради недоглеждането му. В погледа му имаше следа от съжаление към Ив.

Той се обърна и погледна към планината. Тя знаеше какво означава това. Той гледаше назад към Кейт, към едничкото нещо, което имаше значение за него. В този миг преди смъртта не изпитваше страх пред собственото си унищожение, а само копнеж по жената, която обичаше.

И разбира се, устните му се разтвориха и той изрече: „Кейт...“.

Колата се обърна. От удара в парапета полетът ѝ се изкриви и тя се завъртя тронаво, после някак грациозно се гмурна надолу. Ив с наслада вкуси от този скок извън света, от това вихрено освобождение.

За миг се сети за Томи Валънтайн. Греховете ѝ мъчително я връхлетяха като отвесните стени на каньона, жадни да я повалят, бързащи да я накажат. Но вече нищо не я интересуваше. Какво значение имаха греховете сега? Тя бе над земята, издигната от Джоузеф Нйт, макар и само за секунда, равна на вечност.

Колата се удари в надвиснал каменен блок и се сгромоляса в пламъци. Повлече се по планинския склон и остави зад себе си диря от ненавист и мъка.

И двамата бяха мъртви, преди да стигнат до дъното.

ЕПИЛОГ

След пет месеца

„Лос Анджелис Таймс“, 22 април 1947 г.

„Вчера Академията за киноизкуство и кинонаука учреди наградата «Джоузеф Нйт», която ще се присъжда всяка година на режисьори за най-значителен първи опит в игралното кино. Целта на наградата е да поощрява оригинални произведения на млади филмови творци и ще се дава по време на ежегодната церемония за наградите на Академията «Оскар».

Наградата бе тържествено осветена на снощната церемония за раздаване на «Оскарите» в хотел «Амбасадор». На последния филм на Джоузеф Нйт «Сбогом на любовта» бе присъден «Оскар» за най-добър филм. Катрин Хамилтън, вдовицата на Нйт, получи «Оскар» за най-добра женска роля. Самият Нйт бе посмъртно награден с «Оскар» за режисура и оригинален сценарий, а покойната Ив Синклер, която миналия ноември загина в автомобилна катастрофа заедно с Нйт, посмъртно получи «Оскар» за най-добра второстепенна женска роля.

«Сбогом на любовта» получи общо девет награди от Академията. През кратката си кариера в Холивуд Джоузеф Нйт направи три филма, предложени за общо трийсет и осем награди на Академията и получили двайсет и шест «Оскара». Досега никой филмов творец в историята на Холивуд не е получавал такова признание от колегите си. И трите филма, «Сбогом на любовта», «Кадифената паяжина» и «Краят на дъгата», се смятат за кинокласика. Според президентката на академията Джийн Хършолт наградата «Джоузеф Нйт» има за задача не само да служи

за възхвала на млади дарования с изявена инициатива, но и да бъде паметник на един от най-големите филмови творци в историята на киното, който и във филмите си, и в личния си живот бе олицетворение на смелост, честност, себеуважение и уважение към околните.

Катрин Хамилтън получи наградите вместо покойния си съпруг. Госпожица Хамилтън, която през юли очаква дете от Джоузеф Нйт, благодари любезно с няколко думи на Академията от името на съпруга си.

Въпреки че госпожица Хамилтън отклони поканата за интервю след церемонията, знаем от нейни приятели и бивши колеги, че тя никога вече няма да играе във филми.“

Кинотеатърът не бе пълен.

Беше топъл следобед през напрегната работна седмица. Публиката се състоеше само от млади съпруги или майки, почиващи от децата си, работещи момичета в свободен ден или хора от квартала, които разполагаха с много време. Депресията отдавна бе отминала и кинотеатрите вече не се пълнеха с безработни, които нямаха къде другаде да отидат.

На екрана се виждаше лицето на млада жена. Бе в прегръдките на някакъв мъж. В далечината се виждаше навалица на железопътна гара.

Тя се притискаше към любимия си и очите ѝ сякаш ставаха по-големи.

— Не знам защо чувствам, че сърцето ми те губи — каза тя. — Чувствам, че сякаш, без да съзнавам, съм извършила някакъв грях и затова сега те изгубвам.

— Не си извършила грях — отвърна мъжът. — Освен ако любовта е грях.

В очите ѝ блеснаха сълзи. Камерата, застанала близо до лицето ѝ, се приближи още повече и вълнението ѝ сякаш преля извън нея и изпълни целия салон.

— Когато дойде любовта, хвърляш се към нея безразсъдно — каза тя, по-скоро на себе си, отколкото на него. — Виждаш, че преди това животът ти е бил празна черупка, и обръщаш гръб на миналото,

без да се замислиш. И тогава, когато животът отново дойде да си вземе своето, няма как да се пребориш с него, защото не искаш вече да понасяш самотата. Захвърлил си я, както детето захвърля хартиена играчка.

Тя го погледна в очите.

— Това е престъплението, за което трябва да се плаща. Разбираш ли?

Мъжът се сбогува с нея и се отдалечи. Тя остана сама.

— Животът отминава и нищо не остава. Едно последно сбогом и всичко е забравено... — промълви тя.

Сред публиката се чуваха хлипове. Много от зрителите извърщаха очи от екрана. Салонът не бе пълен и все пак бе изпълнен с мъка.

Влакът изчезна в далечината, а младата героиня остана с приятелката си. Двете се бяха хванали за ръце. Приятелката шепнеше успокоителни думи.

— Любовта не умира. Нищо не може да я убие.

Но героинята изглеждаше сама, потънала в себе си.

Последните ѝ думи се разнесоха като глас извън кадър и отекнаха в салона, докато камерата се приближаваше все повече и повече към посърналото ѝ лице.

„Това ли бе думата, която чух първия ден? — питаха очите ѝ. — Когато лицето ти изличи миналото и бъдещето ненадейно се разстла пред мен като небесен рай? Това ли бе, което чух? Сбогом...“

Близостта между камерата и лицето ѝ бе неизразимо трагична. Зрителите стояха като заковани и все пак сякаш искаха да се стопят, тъй мъчителна бе сцената, която наблюдаваха. Надписите се задвижиха нагоре по екрана. Никой не ставаше, за да си тръгне.

На последния ред, незабелязана от публиката, Кейт гледеше собственото си лице.

Гледаше за първи път „Сбогом на любовта“. Докато филмът обикаляше триумфално по екраните, чупейки навсякъде рекордите по касов успех и оставяйки след себе си диря от похвали за класически постижения като бляскава комета, изгряла на филмовия небосклон, тя се бе крила далеч от него, не бе посмяла да го види.

И чак сега, през този топъл делничен следобед най-сетне намери кураж да дойде да го гледа. Бе седнала назад в салона като бременна

млада съпруга и по нищо не се различаваше от безбройните други жени като нея в следвоенна Америка. Никой не я позна.

Но този път на екрана тя позна себе си.

Струваше ѝ се, че едва сега се вижда такава, каквато е наистина, че вижда живота си така, както трябваше да го вижда през цялото време — през очите на Джоузеф Найт, единственото човешко създание на земята, което наистина я познаваше.

Тя се замисли над иронията на последния кадър. Героинята от филма бе загубила любимия си завинаги, но носеше в себе си детето му, детето на голямата им любов. Точно както Кейт сега носеше в утробата си детето на Джо, което трябваше да се роди след няколко месеца и нямаше никога да познава баща си.

Точно както стотици хиляди американски деца щяха да се родят от майки, чиито мъже не се бяха върнали от войната. Джоузеф Найт сякаш бе предрекъл всичко във филма си, сякаш бе отгатнал всичко, дори собственото си изчезване.

И в този финален кадър на екрана Кейт държеше ръката на Ив. Ив, която ѝ бе дала толкова много, която значеше за нея толкова много, която споделяше гроба си с Джо и имаше съдбата, която Кейт винаги бе очаквала, че ще бъде нейна.

Колко странно, мислеше Кейт, че Ив, която бе станала част от живота ѝ още когато бе малко момиче, която от магическото огледало на киноекрана бе изпълвала съзнанието ѝ с мечти за любов и щастие, беше с нея сега, накрая. Защото дори сега образът на Ив излизаше на екрана все така обвит в цветовете на илюзията, все така различен от реалността от плът и кръв, с която Кейт се бе опитала да бъде близка.

Такава бе силата на илюзията да събира хората и същевременно да ги разделя като сияйна преграда, крехка, но непреодолима за човешките усилия.

„Животът наподобява изкуството.“ Изтърканият израз звънтеше в главата на Кейт — игрива шегичка, криеща зловеща и съдбовна истина. Странното и тежко изпитание в „Сбогом на любовта“ съдържаше съдбите на Джоузеф Найт, Ив и Кейт, сякаш при писането на сценария Джо бе гледал в кристалната топка на ясновидец.

А сега всичко бе свършило и за тримата. Джо и Ив бяха мъртви. За Ив „Сбогом на любовта“ щеше да остане кулминация на дългата ѝ, пълна с разочарования кариера и на големия ѝ талант. За Джо той

щеше да остане завинаги като паметник на едно богато творческо бъдеще, прекъснато твърде рано, несправедливо рано.

И като паметник на любовта му...

За Кейт това бе последната възможност да види себе си и да почувства онова, което бе виждал Джо. То бе едничкото, което я интересуваше. И когато гледаше как собственият ѝ образ избледнява в потъмняващия екран, чувстваше как потъмнява и сърцето ѝ, което никога вече нямаше да се събуди за любов.

Кейт виждаше на екрана една ужасна и красива истина. Двамата с Джо се бяха обичали твърде много и излагайки тази любов на показ пред целия свят, Джо бе издал една тайна, която трябваше да пазят от дебнешката ги съдба. Може би да обичаш така всеотдайно и смело, без да мислиш за последствията, е греховно...

Тя чу в себе си думите на героинята и истинността им освети всяко кътче на душата ѝ.

„Без да съзнавам, съм извършила някакъв грях и затова сега ме оставяш.“

Екранът бе тъмен. Кейт склочи ръце на корема си и прегърна неродения живот, който чакаше в нея. И в този миг осъзна, че ще дари на Джоузеф Найт още един дар. След три месеца щеше да се роди детето му, което никога нямаше да го познава, което никога нямаше да познае любовта, довела го на този свят, но щеше да продължи живота заради него, както Кейт щеше да продължава да живее заради него.

Тя не заплака, не ѝ бяха останали сълзи. Съзнаваше, че в капризната си мъдрост съдбата ѝ е отредила повече, отколкото заслужава, когато я бе освободила от самотния живот, кръстосвайки пътя ѝ с този на Джоузеф Найт.

При условие, че го изгуби...

Ако думите в сценария бяха верни, ако любовта бе грях, който трябва да се накаже с вечна раздяла и неизлечим копнеж, тогава само с цената на този грях вечността може да бъде докосната с човешка ръка. Може би само добротата не е достатъчно силно заклинание, за да изведе едно човешко същество през живота. Може би само грехът на любовта, който не прави разлика между добро и зло и мисли само за себе си, е в състояние да приближи душата до вечността. Може би това е смисълът на тайнствената дума „завинаги“.

Очите на Кейт се притвориха и устните ѝ леко помръдваха заедно със съдбовните думи, които отново зазвучаха в нея.

„Това ли бе думата, която чух първия ден? Когато лицето ти изличи миналото и бъдещето ненадейно се разстла пред мен като небесен рай? Това ли бе, което чух? Сбогом...“ Кейт притисна с ръце живота в утробата си, а сърцето ѝ се сля с живота, който бе изгубила.

„Сбогом, моя любов...“

Тя не чу собствения си глас. Никой от хората наоколо не видя лицето ѝ, не чу въздишките ѝ. Те излизаха от кинотеатъра и очите им вече се готвеха да премигнат в ярката слънчева светлина отвън.

Кейт остана сама. Виждаше само лицето на Джоузеф Найт и миналото, от което с такава радост се бе отказала заради него, и вратата, която се отваряше в нея към едно бъдеще, което му принадлежеше.

Тя дълго седя така, вкусвайки с наслада празнотата наоколо. После, подканена от някакъв глас, който кънтеше някъде отвъд мъката ѝ, стана и остави екрана и тъмнината зад себе си.

Бавно, но с твърда стъпка — същата стъпка, която дълго я бе водила в живота, Кейт се върна в светлината.

Издание:

Елизабет Гейдж. Табу
Американска. Първо издание
ИК „Колибри“, София, 1995
Редактор: Жечка Георгиева
ISBN: 954-529-053-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.